

Christiane F.

Wir Kinder vom Bahnhof Zoo

EIN STERN-BUCH

Mit einem
Hor

CHRISTIANE F.

MI DJECA S KOLODVORA ZOO

Na osnovu magnetofonskih zapisa napisali Kai Hermann i Horst Rieck

*Naslov originala :
Christiane F. - Wir kinder vom bahnhof ZOO*

1979 Stern Magazin
Verlag Gruner & Jahr AG & Co.
Hamburg

Uredila i pripremila
Valentina Šekarić

"Niti jedno društvo ne voli slušati niti čuti vlastitu optužnicu, u kojoj se otkriva njegova hipokrizija, bezdušnost, materijalistička opsesija i potpuna odvojenost od prirode, Boga i iskonskih vrijednosti postojanja. Stoga donekle začuđuje uspjeh knjige "Mi, djeca s kolodvora Zoo", dramatična ispovijed djevojčice Christiane F., koja je s margine toga i takvoga društva zakoračila rano u pakao droge, tražeći zaštitu, mir i vlastiti identitet *"u klapi gdje nema posrane borbe i posranog grča"*.

Priča mlade djevojke počinje u dehumaniziranoj okolini berlinskog Gropiusstadta, gdje beton guši svaku travku i otima svaki kvadrat prostora, a obiteljska je klima doslovce otrovana nerazumijevanjem, nasiljem i egoizmom, te se čini da je skok kroz prozor jedanaestog kata nebodera jedini izlaz iz bijede i očaja takva života. U svojoj djetinjoj dobi, poslije neljudskih batina, djevojčica nailazi na pomisao da to učini, no otac-mučitelj spriječava njezin naum. Ipak, presudni "skok" će se desiti, samo u drugom pravcu. Prelaskom u srednju školu, Christiane otkriva svijet sebi sličnih, no istovremeno biva fascinirana činjenicom da su svi oni cool, što će reći: mirni, hladni, neosjetljivi na udarce izvana. Ona još ne zna da je to i stvarno hlađenje, unutrašnja smrt, s kratkom fazom "živomrtvog trajanja", koliko otprilike traje ovisnička životna nit, obilježena prijelazima s blažih na "tvrđe" opijate, s postupnim propadanjem tijela i rasapom svijesti.

"Klapa" i njene zakonitosti presudne su za svakog ovisnika. Tu se pokušava prevladati "kompleks totalnog autsajdera", na jedini mogući način - uvijek treba biti luđi, smioniji, originalniji, treba "otići korak dalje", kako bi se izborilo mjesto i priskrbilo poštovanje. Christiane prihvata taj put, iako potpuno svjesna da, zapravo, klizi potpunom stranputicom. Ona, čak, priziva spas, od jedinog mogućeg stvorenja koje osjeća svojim.

Reći će:

"U jednom sam trenutku poželjela da me majka uhodila, pa da se iznenada nađe pored mene i odvede me kući. Onda sam zaspala". Dakako, od tog časa započet će odsklizavanje u prostore užasa: diskoteke, podruma i zloglasni "Kolodvor Zoo", gdje se propale egzistencije guše u smradu, obamrlosti, pustoši, bljuvotini. Pejzaž fatalnog kolodvora prožima smrad mokraće i sredstava za raskušivanje. Kurve, mačke, pečalbari, panduri, skitnice, pijanci, sva ta bagra postala je moj prirodni okoliš".

U to doba jedva zakoračivši u 14. godinu, ona je već ovisnica o heroinu, koja poznaje infernalno podzemlje, sastavljeno od prodavača smrti i uvijek novih, mladih kupaca. Do droge se dolazi na sve moguće načine, ponajčešće prodajom vlastitog tijela. Christiane će upoznati mnoge nastranosti, bijedu izopačenoga seksa, jad i naličje svijeta u kome se jedni guše u luksuzu i dosadi, a drugi tonu u mračnu močvaru, sa spoznajom da će preživjeti tek ako uspiju "ubiti u sebi osjećaje za bližnje". Podijeljena na dvije suprotne ličnosti: dijete i fiksericu, Christiane susreće ljubav svoga života: mladića Detlefa, također heroinsku žrtvu, s kojim prolazi apstinencijske krize, pokušaj odvikavanja, te neizbježni povratak na narkomansku "scenu". Njena najbolnija iskustva, međutim, ne dolaze kao posljedica samosažaljenja zbog vlastita propadanja. Šokantan je doživljaj smrti prijatelja Atzea i Axela, te bolno kidanje veze s majkom, koju je na stanovit način iznevjerila i izdala, poslije svih pokušaja pružanja ruke - pomoćnice. Majka u očima kćeri vidi još samo "strah i očaj", i stvarno, te su oči već vidjele dubinu vlastitog groba, jer tijelo izmučeno bolovima, grčevima, povraćanjem, svrbežom, ubodima u vene, krvarenjem i otjecanjem udova, naprosto postaje neizdrživim teretom.

Christiane kaže:

"Mrzila sam svoje tijelo. Bila bih sretna da je ono jednostavno odumrlo". A u momentu kad pročita vijest o smrti svoje 14-godišnje prijateljice slijedi porazni zaključak: "Kao da su novine pisale o mojoj smrti. Nije mi bilo jasno da li oplakujem sebe ili Babsi".

Posljednja faza Christianinog pada odvija se u turobnom ambijentu policijskih kartoteka, te zavodima za liječenje ovisnika, iz kojih ona redovito bježi, da bi udarila još pokoji "šut", jer u njoj živi sješanje da je samo uz pomoć droge "lebdjela posve cool kroz život". Ipak, ova je faza obilježena i neprestanom nadom "da će jednom prestati", skinuti se s heroina i živjeti urednim životom, u stanu kojega je sama zamislila i narisala na zidu omladinskog doma. U te je snove uključen i mladić Detlef, trenutačno na izdržavanju zatvorske kazne.

Završnica, u kojoj je Berlin zamijenjen životom u provinciji, gdje bi odvikavanje imalo biti lakše zbog otežanog pristupa drogi, ipak slični na priču s neizvjesnim završetkom: hoće li mlado stvorenje, opterećeno prošlošću, čije *"tijelo i duša neprestano podnose nove račune"*, u vidu bolova, slomova i luđačke želje za drogom, uopće uspjati izvesti bilo kakvu "prilagodbu"?

Simptomatična je u tom smislu slika vapnene jame, s očiglednom metaforom Limba, odakle se naša tužna "junakinja" i njeni istovrsnici "ionako ne bi željeli vratiti gore". Za njih, očividno, donji put, put silaza, predstavlja jedini mogući izbor.

Pitanja i moralne dileme, koje izaziva ova knjiga, tiču se doslovce svakoga od nas. Mi izgrađujemo društvo, baštinici smo i nastavljajući civilizacije, možda već živomrtve i dotrajale u svojoj srži. Nisu samo "prokletnici", izopćenici, ljudi s njena ruba, indikatori toga stanja. Sustav vrijednosti i konvencija pretvoren je u jaram, što su ga i mnogi uspješni, instalirani ljudi jedva podnose. Ovo nije slobodan svijet, niti institucije pokazuju volju i spremnost da odgajaju slobodnog čovjeka, sposobnog da odlučuje i stoji iza svojih odluka. Društvo, čije su temeljne oznake mimikrija i prilagodba, kao preduvjeti uspjeha, općenito nailazi na otpor generacija, koje su na pragu života već prozrele šupljine, mane i nakaznosti takvih ustrojstava. Naši pronalasci, smišljeni tobože da olakšaju život, zapravo uništavaju duhovnost i udaljuju čovjeka od prirode.

Christiane veli:

"Meni se tehnika gadila, jer je dizala paklensku buku i bila stvorena da ubija ljude".

Ključ čitave Christianine kronike nalazi se u ovim riječima:

"To su bili ideali naših roditelja: živjeti da bi se nešto nabavilo. Kasnije je trebalo doći upravo ono što životu daje smisao. A to se nigdje nije naziralo. Nekolicina, u koje ubrajam i sebe, još je uvijek u potrazi za nečim što će životu dati smisao".

Poslije ove potresne, strašne, žestoke knjige, koja je prava strijela ciljana u srce naše ravnodušnosti, svi ćemo se složiti da smrtonosna droga ne smije i ne može biti put bijega iz stvarnosti. Ona otima iz našega okrilja tolike mlade živote, sijući pustoš i apokaliptični mrak. Nesreća ovisnika viče do neba, tražeći hitnu promjenu. A to znači: socijalnu pravdu, ljubav i brigu za bližnje, milosrđe umjesto hipokrizije, senzibilnost umjesto nasilja i pljeskanja nasilju u bilo kom obliku. Poživinčenost je djelo Nečastivoga, uspon na ljestvici ljudskosti može se dogoditi samo po duhovnoj vertikali. Više je učinio onaj, tko ima uho za slušanje i hoće pomoći, od onog koji zgrće mjenice i zlatne poluge, atomske bombe i projekte. Na nama je, zapravo, samo da se odlučimo za svoj svijet i svoju opciju. Po mogućnosti, bez "Kolodvora Zoo".

Božica Jelušić (1995)

PREDGOVOR

"Christiane E, tada petnaestgodišnju djevojku, upoznali smo 1978. u Berlinu, gdje se pojavila kao svjedok u jednom procesu. Dogovorili smo se s njom za razgovor kojim smo htjeli dopuniti naše istraživanje o položaju mladeži. Za razgovor smo predvidjeli dva sata koja su se, međutim, oteгла na dva mjeseca. Uskoro se naša uloga ispitivača pretvorila u ulogu slušača. Ova je knjiga nastala na osnovi zapisa tog razgovora na magnetofonskoj vrpци. Mislamo da Christianina priča više govori o stanju velikog dijela mladeži nego što bi nam otkrio izvještaj najpomnijeg istraživanja. Christiane F. željela je da ova knjiga izađe, jer kao većina fiksera¹, osjeća potrebu da se slomi stidljiva šutnja o sve rasprostranjenijoj ovisnosti o drogama među djecom što dorastaju. Svi preživjeli iz njene fiksterske klape i njihovi roditelji podržali su ovaj pothvat. Bili su spremni da punim imenima i prezimenima potkrijepe dokumentarni značaj knjige. Mi smo, međutim, iz obzira prema obiteljima naveli samo imena. Izjavom Christianine majke i osoba s kojima je dolazila u dodir željeli smo otkriti i druga gledišta koja će pridonijeti analizi problema heroinske ovisnosti."

Kai Hermann i Horst Rieck

¹ Ovisnik koji ubrizgava drogu

OPTUŽNICA I PRESUDA

Izvodi iz optužnice koju je državni tužilac podigao u Zemaljskom sudu u Berlinu 27. srpnja 1977. godine.

"Učenica Christiane Vera F. optužena je da je kao malodobnica, pošto je u Berlinu 20. svibnja 1976. godine postala zrela u pogledu odgovornosti, nastavila s predumišljajem uživati tvari odnosno pripravke koje padaju pod odredbe Zakona o opojnim sredstvima, a da za to nije dobila potrebno odobrenje Saveznog ureda za zdravstvo. Okrivljena je od veljače 1976. potrošač heroina koji je ubrizgavala isprva povremeno, a zatim svakodnevno. Ona je od 20. svibnja 1976. postala pravno odgovorna. Prilikom dviju kontrola, 1. i 13. travnja 1978, optužena se zatekla u predvorju kolodvora Zoo i kolodvora Kurfiirstendamm podzemne željeznice. U nje je pronađeno 18 mg odnosno 140,7 mg heroinskog spoja. Osim ovoga, u optužene je 12. svibnja 1977. među njenim osobnim stvarima pronađen staniolski zamotak koji je sadržavao 62,4 mg heroinske tvari. Optužena je kod sebe imala i fikserski pribor. PTU-pretraga pokazala je da se i na fikserskom priboru djelomično nalaze ostaci koji sadrže heroin. Morfin je nađen i u mokraćnom testu. Majka optužene, gospoda U. F. pronašla je 12. svibnja 1977. među osobnim stvarima svoje kćerke 62,4 mg heroinske tvari koju je poslala policiji. U svom iskazu optužena je izjavila da uživa heroin od veljače 1976. Osim toga, zimi 1976. počela se baviti prostitucijom, kako bi stekla novac za kupovanje heroina. Valja uzeti u obzir da optužena i dalje uživa heroin."

Izvodi iz presude Prvostepenog suda Neumunster od 14. lipnja 1978. godine

"Presuda u ime naroda
u kaznenom postupku protiv učenice Christiane Vere F. zbog gore spomenutog prijestupa.
Optužena je kriva zbog toga što je nastavila nabavljati opojna sredstva i s tim u vezi prikrivala zabranjenu trgovinu. Odluka o malodobničkoj kazni donosi se uvjetno.

Razlozi:

Optužena je prošla normalni razvoj do svoje 13. godine života. Ona je natprosječno inteligentna i u potpunosti je shvatila da je nabava heroina kažnjivo djelo. Doduše, ima dovoljno znakova da je optužena bila ovisna o drogi već 20. svibnja 1976. (prije pravne zrelosti), ali time se ne isključuje njena pravna i krivična odgovornost. Optužena je u međuvremenu u potpunosti shvatila svoju situaciju i potrudila se sama oko odvikavanja. Znači da je posve bila u stanju uvidjeti koliko je njeno ponašanje u suprotnosti s pravdom i po tome se vladati. Ovog je trenutka prognoza za budućnost povoljna, iako se ne može reći da je u optužene povrat isključen. Njeno se buduće ponašanje stoga mora u dogledno vrijeme pratiti s pozornošću."

Bilo je luđački uzbudljivo. Majka je danima pakirala kovčege i sanduke. Shvatila sam da za nas počinje novi život. Napunila sam šest godina i poslije selidbe trebalo je da pođem u školu. Dok je moja majka bez prestanka pakirala i bila sve nervoznija, ja sam gotovo po čitav dan boravila kod seljaka Volkela. Čekala sam da krave dođu u štalu na mužnju. Hranila sam svinje i kokoši i skakala s drugom djecom po sijenu. Ili sam nosila okolo mlade mačke. Bilo je to prekrasno ljeto, prvo koje sam svjesno doživjela.

Znala sam da ćemo se uskoro odvesti daleko, u veliki grad koji se zove Berlin. Prva je odletjela majka sama u Berlin. Htjela je potražiti stan. Moja mala sestra, ja i otac stigli smo za njom nekoliko tjedana kasnije. Nama djeci bio je to prvi let. Sve je bilo strahovito napeto.

Roditelji su pričali predivne priče o ogromnom stanu sa šest velikih soba gdje ćemo stanovati. I namjeravali su zaraditi mnogo novaca. Majka je rekla da ćemo tada dobiti jednu veliku sobu samo za nas dvije. Htjeli su kupiti divno pokućstvo. Tada nam je točno opisala kako će izgledati naša soba. Još se uvijek toga sjećam, jer sam kao dijete neprestano zamišljala tu sobu. U mojoj je mašti bila sve ljepša što sam bila starija.

Stan u koji smo zatim došli također nisam nikada zaboravila. U dječjoj su sobi bila dva kreveta i jedan stari kuhinjski ormar s našim igračkama. U drugoj je sobi bio krevet za moje roditelje, a u najvećoj se nalazio jedan stari kauč i nekoliko stolica. Tako smo stanovali u Berlinu u četvrti Kreuzberg, na Obali Paul Uncke.

Tek nakon nekoliko dana, usudila sam se izaći sama s biciklom na ulicu, jer su se tu igrala djeca koja su bila nešto starija od mene. U našem su se selu starija djeca uvijek igrala i s malom djecom i na njih pazila. Djeca pred našim stanom odmah rekoše:

- Što ova ovdje traži?

Zatim su mi oduzeli bicikl. Kada sam ga dobila natrag, jedna je guma bila spljoštena, a štitnik savijen.

Otac me istukao jer sam donijela slupan bicikl. Nakon toga, vozila sam bicikl u naših šest soba. Tri su sobe zapravo trebale biti ured. Moji su roditelji htjeli otvoriti posredništvo za sklapanje brakova. No pisali stolovi i fotelje koje su moji roditelji spominjali nikada nisu stigli. Kuhinjski je ormar ostao u dječjoj sobi.

Jednog su dana natovarili kauč, krevete i kuhinjski ormar na kamion i prevezli ih do jedne visoke zgrade u četvrti Gropiusstadt. Tu smo sada imali dvoipolsobni mali stan na 11. katu. A sve one lijepe stvari o kojima je moja mama pričala ionako ne bi stale u malu dječju sobu. Gropiusstadt je naselje visokih zgrada za 45.000 ljudi, između kojih su travnjaci i nabavni centri. Izdaleka je sve izgledalo novo i vrlo njegovano. No, čim smo zašli među zgrade, posvuda je smrdjelo na pišu i kaku. Bilo je to od mnogo pasa i djece koji su živjeli u Gropiusstadtu. Najviše je smrdjelo na stubištu.

Moji su roditelji vikali na radničku djecu koja su brljala stubište. No radnička djeca uglavnom nisu mogla ništa protiv toga. Shvatila sam to već prvi put kada sam se vani igrala i morala iznenada na zahod. Dok sam dočekala dizalo i uspjela se na jedanaesti kat, popiškala sam gaćice. Otac me izmlatio. Pošto mi nekoliko puta nije pošlo za rukom da pravovremeno stignem odozdo do naše kupaonice, pa sam zbog toga dobila batine, i ja bih negdje čučnula gdje me nitko ne vidi. Kako se iz visokih kuća vidi gotovo svaki kutić, stubište je bilo najsigurnije mjesto. I u Gropiusstadtu bila sam na ulici glupo dijete sa sela. Nisam imala iste igračke kao ostali. Čak ni vodeni pištolj. Bila sam drugačije odjevena, govorila sam drugačije. Nisam poznavala igre koje su se tu igrale. Nisam ih ni voljela. U našem smo selu često odlazili biciklom u šumu do potoka s mostom. Tamo smo gradili ustave i dvorce na vodi. Ponekad svi zajedno, ponekad svatko za sebe. A kada smo ih poslije ponovo rušili, svi smo se u tome slagali i zajedno se zabavljali. Kod nas u selu nije bilo vode. Svatko je mogao predlagati što ćemo se igrati. Zatim smo se toliko dugo prepirali dok se jedan prijedlog ne bi probio. Nije bilo nimalo čudno ako su stariji ponekad popuštali mladima. Bila je to prava dječja demokracija. U Gropiusstadtu, u našem bloku, jedan je dječak bio glavni. On je bio najjači i imao najljepši vodeni pištolj. Često smo se igrali hajduka. On je naravno bio harambaša. A najvažnije pravilo u igri bilo je da smo morali učiniti sve što nam je on zapovijedao.

Općenito smo se češće igrali jedno protiv drugog nego zajedno. Zapravo se uvijek radilo o tome da se drugome kako bilo napakosti. Na primjer, da mu se oduzme nova igračka i slomi. Sva se igra sastojala u tome da se drugog uništi i za sebe iskamče prednosti, da se izbori moć i da se moć pokaže. Najslabiji su dobivali najviše batina. Moja mala sestra nije bila osobito gruba i pomalo se plašila. Nju su stalno tukli, a ja joj nisam mogla pomoći.

Pošla sam u školu. Veselila sam se školi. Roditelji su mi rekli da se u školi uvijek moram lijepo ponašati i raditi ono što kaže učitelj. Meni je to bilo samo po sebi jasno. Na selu su djeca poštovala svakog odraslog. A ja sam se, mislim, veselila što će u školi biti učitelj kojeg će morati slušati i druga djeca.

Ali bilo je posve drugačije. Već nakon nekoliko dana, djeca su počela za vrijeme nastave trčati po razredu i igrati se rata. Naša je učiteljica bila posve bespomoćna. Neprestano je vikala "sjednite", ali trčanje bi postalo još luđe, a ostali bi se smijali. Ja sam još kao posve malo dijete voljela životinje. Zbog toga sam bila ponosna na svoju obitelj. Nisam poznavala nijednu obitelj u kojoj su toliko voljeli životinje. I bilo mi je žao djece čiji roditelji nisu voljeli životinje i koja nisu dobivala životinje na poklon. Naš mali dvoiposobni stan postao je s vremenom mali zoološki vrt. Imala sam četiri miša, dvije mačke, dva kunića, papigu i Ajaxa, smeđu dogu koju smo još donijeli sa sobom sa sela. Ajax je uvijek spavao pokraj mog kreveta. Za uspavljivanje spustila bih ruku da mi visi s kreveta, kako bih ga mogla držati.

Pronašla sam drugu djecu koja su također imala pse. S njima sam se dobro slagala. Otkrila sam da se izvan Gropiusstadta, u Rudowu, nalaze još pravi ostaci prirode. Tamo smo odlazili s našim psima. Igrali smo se na starim smetlištima u Rudowu koja su bila zatrpana zemljom. Naši su se psi uvijek s nama igrali. "Pas tragač" bila je naša najdraža igra. Jedno bi se dijete sakrilo dok bi mu čvrsto držali psa. Pas bi ga zatim mogao tražiti. Moj je Ajax imao najbolji nos. Ostale sam životinje ponekad nosila na pijesak ili čak u školu. Naša ih je učiteljica upotrebljavala kao zorne predmete u nastavi biologije. Neki su nastavnici dopuštali da Ajax ostane uz mene za vrijeme nastave. On nikada nije smetao. Sve do zvona za odmor ležao je nepomično pokraj mog mjesta.

Bila bih posve zadovoljna sa svojim životinjama da s ocem nije bilo sve gore. Dok je majka radila, on je sjedio kod kuće. Od bračnog posredništva nije bilo ništa. Sada je otac čekao na neki drugi posao koji će mu se svidjeti. Sjedio je na otrcanom kauču i čekao. A njegovi su suludi prolomi bijesa bili sve češći. Majka mi je pomagala prilikom pisanja zadaća kad bi se vratila s posla. Neko mi je vrijeme bilo teško razlikovati slovo H od K. Majka mi je to jedne večeri pokušavala rastumačiti konjskom strpljivošću. No ja sam je jedva slušala, jer sam primijetila kako je otac sve bjesniji. Uvijek sam znala kada će prekipjeti. Donio je iz kuhinje metlu i počeo me mlatiti. Zatim je zahtijevao da mu objasnim razliku između H i K. Naravno da više ništa nisam kopčala, pa sam još jednom dobila pun tur batina i zatim morala u krevet. To je bio njegov način da mi pomaže u školskim zadaćama. Želio je da budem marljiva i postanem nešto bolje. Konačno, njegov je djed nekoć imao strahovito mnogo love. U Istočnoj je Njemačkoj posjedovao, osim ostalog, tiskaru i jedne novine. Poslije rata bilo mu je u DDR sve oduzeto. I eto, moj bi otac prekipio, kada bi pomislio da u školi neću nešto svladati.

Ima večeri kojih se još sjećam sa svim pojedinostima.

Jednom je trebalo da u računskoj teci nacrtam kuće. Trebalo je da budu široke šest kvadrata, a visoke četiri kvadrata. Jednu sam kuću već bila završila i točno sam znala kako ih treba crtati, kad moj otac dođe i sjede kraj mene. Upitao me odakle dokle treba nacrtati iduću kućicu. Od pustog strana nisam više brojala kvadratiće, već sam počela nagađati. Uvijek kada sam pokazala pogrešni kvadratić, prilijepio bi mi jednu. Kada sam počela plakati i više ništa nisam mogla odgovarati, on je otišao do fikusa. Znala sam što to znači. Izvukao je iz lonca bambusov štap koji je podupirao fikus i počeo me mlatiti po zadnjici sve dok mi se koža doslovno počela guliti.

Moj je strah već počinjao pri jelu. Ako bih ostavila kakvu mrlju, dobila bih svoje. Ako bih nešto prevrnula, potuplao bi mi tur. Jedva sam se usuđivala dodirnuti čašu mlijeka. Od silnog bi mi se straha gotovo uvijek dogodila neka nezgoda. Uvečer bih uvijek pitala svog oca vrlo milo da li se nekamo sprema. Često je izlazio, a nas tri žene tek bismo tada duboko odahnule. Te su večeri bile predivno mirne. No, kada bi se noću vratio kući, mogla se ponovo dogoditi nezgoda. Vani bi obično nešto popio. Dovoljna je tada bila neka sitnica da totalno pobjesni. Na primjer, ako su igračke ili odjeća bili neuredno razbacani. Moj je otac uvijek govorio da je red najvažnija stvar u životu. Pa, ako bi noću našao nered, izvukao bi me iz kreveta i tukao. I moja bi mala sestra uz mene nešto dobila. Zatim bi pobacao naše stvari na pod i zahtijevao da ih u pet minuta ponovo uredno spremimo. To obično ne bismo uspjele, pa bi nas ponovo istukao. Majka bi najčešće to promatrala s vrata sva uplakana. Rijetko se usuđivala da nas brani, jer bi tada i nju istukao. Jedino bi se Ajax, moja doga, ispriječio. Cvilio bi i imao vrlo tužne oči kada

bi u obitelji došlo do batina. Jedino je on mogao urazumiti oca, jer je otac volio pse jednako kao i mi. Na Ajaxu bi ponekad podviknuo, ali ga nikada nije udario. Ipak sam na neki način voljela i cijenila svoga oca. Mislila sam da je daleko iznad drugih očeva. No, više od svega, ja sam ga se bojala. Pri tom mi se činilo posve normalno da nas je tako često tukao. Ni s ostalom djecom u Gropiusstadtu nije bilo drugačije. Na njihovim su se licima ponekad vidjele prave male modrice, a i na licima njihovih majki. Bilo je očeva koji su pijani ležali na ulici ili na igralištu. Moj se otac nije nikada tako strašno opio. A u našoj se ulici događalo da su s nebodera padali i čitavi komadi pokućstva na ulicu, da su žene dozivale u pomoć i da je dolazila policija. U nas, dakle, nije bilo tako strašno.

Moj je otac neprestano predbacivao majci da troši previše novaca. A ona je jedina zarađivala. Ona bi mu ponekad na to odgovorila da najviše novaca odlazi na njegovo piće, njegove ženske i njegov auto. Tada bi s usmene prešli na ručnu svađu.

Auto, porsche, bio je doista njegova najmilija stvar. Gotovo ga je svaki dan laštio, osim ako se nalazio u radionici. U Gropiusstadtu nije bilo nijednog porschea, a nezaposlenog s porscheom i pogotovo. Ja naravno nisam tada imala pojma što je mom ocu i zašto je neprestano bjesnio.

Tek mi je sinulo kasnije, kada sam s majkom češće razgovarala o njemu. Postupno sam ponešto počela shvaćati. On jednostavno nije uspio. Uvijek je iznova želio visoko, a padao bi svaki put na nos. Zbog toga ga je njegov otac prezirao. Djed je već moju majku upozorio da ne stupi u brak s ništarijom. Moj je djed uvijek imao neke velike planove s tatom. Trebalo je da se obitelj ponovo digne visoko kao što je bila nekada, prije nego što su joj u Njemačkoj Demokratskoj Republici oduzeli svu imovinu. Da nije upoznao moju majku, možda bi postao upravitelj imanja i imao vlastito uzgajalište doga. Upravo je učio za upravitelja kada je upoznao moju majku. Ona je ostala sa mnom trudna, on je prekinuo školovanje i s njome se oženio. Onda mu je jednom palo na pamet da smo majka i ja krive za njegov neuspjeh. Od svih snova ostao mu je samo njegov porsche i nekoliko lažnih prijatelja.

On ne samo da je mrzio obitelj već ju je posve odbacivao. To je išlo tako daleko da nijedan njegov prijatelj nije smio znati da je oženjen i da ima djecu. Kada bismo sreli njegove prijatelje ili kada bi znanci došli po njega kući, morali smo mu se uvijek obraćati sa "striče Richarde". Mene su batine toliko programirale da nikada u tome nisam pogriješila. Čim bi se tu našli drugi ljudi, on bi za mene postao stric. S majkom je bilo isto. Ona pred njegovim prijateljima nikada nije smjela reći da mu je žena, a pogotovo se nije smjela kao takva ponašati. Mislim da ju je uvijek predstavljao kao svoju sestru.

Prijatelji mog oca bili su od njega mlađi. Pred njima je bio život, bar su oni tako mislili. Otac je želio biti jedan od njih. Netko za koga život tek počinje. Nipošto čovjek koji je sebi već za vrat objesio obitelj koju ne može prehranjivati. Tako je to nekako bilo s ocem.

Ja to, naravno, između šeste i osme godine uopće nisam shvaćala. Otac mi je samo potvrđivao životno pravilo koje sam već upoznala na ulici i u školi: tući ili biti pretučen. Moja je majka, koja je u životu dobila dosta batina, došla do istog zaključka. Neprestano mi je utuđivala u glavu:

- Nikad nemoj prva početi, ali ako ti netko nešto učini, ti mu vrati koliko god možeš i želiš. Ona sama nije više mogla vraćati.

Polako sam učila tu igru - ili imati moć nad drugima ili biti potlačen. U školi sam to počela s najslabijim nastavnicima. Neprestano sam nešto dobacivala za vrijeme nastave. Sada su se drugi smijali na moj račun. Kada sam to učinila i sa strožim nastavnicima, tada sam od svojih suučenika doživjela pravo priznanje. Naučila sam kako se u Berlinu probija - uvijek imati najveći jezik. Najbolje najveći od sviju. Onda možeš igrati glavnog. Čim sam postigla takav uspjeh s jezikom, odvažila sam se da iskušam i mišiće. Zapravo, nisam bila toliko jaka. Ali mogla sam pobjesnjeti, a tada bih oborila i jače. Poslije sam se gotovo veselila kada bi me u školi netko glupo pogledao, a ja ga kasnije ponovo srela pred školom. Obično nisam morala ni taknuti protivnika. Djeca su me se jednostavno bojala.

U međuvremenu bila sam napunila osam godina. Moja je najveća želja bila da što prije budem starija, da odrastem kao moj otac i steknem pravu moć nad drugim ljudima. U međuvremenu sam iskušavala moć koju sam imala.

Otac je jednom našao posao. Nije ga zadovoljavao, ali donosio mu je dovoljno novaca za bančenje i porsche. Zbog toga sam popodneva provodila sama s godinu dana mlađom sestrom. Našla sam prijateljicu koja je bila dvije godine starija. Bila sam ponosna što imam stariju prijateljicu. Uz nju sam se osjećala još jačom. Gotovo smo svakog dana igrale s mojom

sestricom igru koju smo naučile. Kada bismo se vratile iz škole, tražile smo opuške u pepeljarama i kantama za smeće. Poravnavale bismo ih, zaglavljivale među usne i dimile. Kada bi i moja sestra htjela opušak, dobila bi po prstima. Zapovijedale smo joj da obavi kućni posao, da opere suđe i obriše prašinu i sve ostalo što bi nama roditelji rekli. Zatim bismo uzele kolica za lutku, zaključale vrata od stana i odlazile u šetnju. Sestru bismo ostavile zaključanu sve dok ne bi završila posao.

U to vrijeme, kada sam imala osam ili devet godina, otvorili su u Rudowu jahaonicu ponija. Isprva smo bile dosta bijesne, jer su za jahaonicu uzeli posljednji djelić slobodne prirode u koji smo još mogle pobjeći s našim psima, iskrali ga i ogradili.

Zatim sam se s ljudima u jahaonici sprijateljila, pa sam počela raditi u štali i timariti konje. Za uzvrat sam mogla nekoliko puta tjedno besplatno jahati po četvrt sata. To mi se naravno činilo fantastično. Voljela sam konje i magarca koje su tu imali. Ali jahanje me očaravalo i zbog nečeg drugog. Ponovo sam mogla dokazati da imam snagu i moć. Konj kojeg sam jahala bio je jači od mene, ali mogla sam ga pokoriti svojoj volji. Svaki put poslije pada ponovo bih uzjahala sve dok me konj konačno nije poslušao. Nisam uvijek mogla raditi u staji, pa mi je ponekad trebalo novaca da platim jahanje bar četvrt sata. Tada sam počela pomalo varati. Odnosila sam u trgovinu knjižice s markicama za popust² i unovčavala ih ili sam vraćala očeve pivske boce i podizala kauciju. Tako sam u desetoj godini počela i krasti. Krala sam u samoposlugama. Stvari koje nam majka inače nije kupovala. U prvom redu slatkiše. Gotovo su sva ostala djeca smjela jesti slatkiše, samo je moj otac govorio da se od slatkiša kvare zubi. U Gropiusstadtu smo jednostavno automatski učili činiti zabranjeno. Zabranjeno je, na primjer, bilo igrati se igara koje su nas najviše veselile. Zapravo je sve bilo zabranjeno. U Gropiusstadtu stoji gotovo na svakom uglu neko upozorenje. Takozvani zeleni nasadi oko visokih kuća zapravo su nasadi upozorenja. Većina upozorenja, naravno, zabranjuje nešto djeci.

Kasnije sam jednom prepisala u svoj dnevnik sadržaje upozorenja. Prvo je upozorenje stajalo već kraj naših ulaznih vrata. Po njemu bi se djeca imala pravo još samo šuljati po našem stubištu i oko kuće. Igranje, skakanje, koturanje ili vožnja biciklom bili su zabranjeni. Zatim na svakom uglu travnjaka stajao je natpis: "Ne smije se hodati po travi". Natpisa je bilo ispred svakog i najmanjeg zelenila. Čak ni s lutkama nismo smjeli sjesti na travu. Zatim je tu bila jedna bijedna ružina lijeha i pred njom natpis: "Zaštićeni nasadi". Ispod tog natpisa bio je naveden paragraf po kojem ćemo biti kažnjeni ako se previše približimo jadnim ružicama. Smjeli smo, dakle, samo na igralište. Na svakih nekoliko visokih kuća dolazilo je po jedno igralište. Ono se sastojalo od popisanog pijeska i nekoliko polomljenih uređaja za penjanje i, jasno, jednog velikog upozorenja. Natpis se nalazio u pravom željeznom ormariću, pod staklom, a ispred stakla bila je rešetka da ne bismo razbili tu glupost. Na ploči je pisalo "Red na igralištu", a ispod toga da treba djeci služiti za "radost i oporavak". "Oporavljati" se nismo smjeli kada je nas bila volja, jer na ploči je stajalo debelo pot-crtano: "... u vremenu od 8 do 13 sati i od 15 do 19 sati". Poslije škole nismo dakle imali pravo na oporavak.

Sestra i ja ne bismo zapravo uopće smjele na igralište, jer je po natpisu bilo dopušteno igrati se samo "uz suglasnost i nadzor ovlaštenog odgojitelja", i to samo vrlo tiho: "s posebnim obzirom treba poštovati potrebni mir stanara". Mogli smo, dakle, tek vrlo pitomo dobacivati gumenu loptu, dok su "igre loptom zabranjene".

Ništa od graničara, ništa od nogometa. Za dječake je to bilo posebno zlo. Svoj višak energije iskaljivali su na uređajima za igru i klupama i naravno na pločama sa zabranama. Bogzna koliko je love stajalo da uvijek iznova obnavljaju ploče. Kućepazitelji su pazili da se pridržavamo upozorenja. Ja sam vrlo brzo uprskala stvar kod našeg kućepazitelja. Kada smo se preselili u Gropiusstadt, dosađivala sam se do ludila na našem malom igralištu od betona i pijeska sa smiješnim malini limenim toboganom. Pronašla sam nešto zanimljivije. Bili su to slivnici u betonu kroz koje je otjecala kišnica. U ono se doba rešetka iznad odvoda još mogla podići. Kasnije su je bili učvrstili. Podizala bih, dakle, rešetku i sa svojom bih sestrom ubacivala u slivnik svako moguće smeće i otpatke. Jednom je naišao kućepazitelj i odvuкао nas u ured kućne uprave. Tu smo obje, tek pet i šest godina stare, morale dati naše osobne podatke koliko smo to znale. Obavijestili su roditelje, a otac je imao dobar razlog za batine. Ja nisam posve shvatila u čemu je zlo ako se začepi odvod. U selu smo na potoku radili toliko stvari, a da se nitko od odraslih nije uzbuđivao. Shvatila sam, otprilike, da se u Gropiusstadtu smijemo

² Markice koje dobijaju stalni kupci u trgovinama, a imaju vrednost novca

igrati samo ono što su odrasli predvidjeli. Spuštati se niz tobogan i čeprkati po pijesku. I da je opasno igrati se po vlastitim idejama.

Idući susret s kućepaziteljem bio je već ozbiljniji. Evo kako je to bilo: pošla sam s Ajaxom, svojom dogom, šetati i palo mi je na pamet da naberm za majku cvijeća, kao što sam to nekada u našem selu činila za svake šetnje. No, među visokim zgradama bilo je samo nešto jadnih ruža. Zakrvarila sam prste kada sam pokušala otrgnuti nekoliko cvjetova s grmova. Upozorenje "Zaštićeni nasad" nisam još znala pročitati ili ga još nisam shvaćala.

No, shvatila sam odmah čim sam ugledala kućepazitelja kako trči preko travnjaka po kome se ne smije gaziti i više i rnaše. Pred tipom me uhvatio paničan strah, pa sam viknula:

- Ajax, pazi!

Ajax je naravno odmah zašiljio uši, na vratu mu se nakostriješilo nekoliko dlaka, sav se ukočio i pogledao momka najzloćudnije što je mogao. Tip se smjesta počeo vraćati natraške preko trave i usudio se ponovo vikati tek kada je stao pred ulazna vrata. Bila sam sretna, ali sam sakrila cvijeće, jer sam slutila da sam ponovo učinila nešto što je bilo zabranjeno.

Kad sam se vratila kući, kućna je uprava već bila nazvala. Rekli su da sam kućepazitelju prijetila psom. Umjesto majčinog poljupca, koji sam htjela isposlovati pomoću cvijeća, dobila sam pune gaće batina od tate.

Ljeti je ponekad u nas vladala nepodnošljiva vrućina. Vrućinu su upijali beton, asfalt i kamenje i zatim je ponovo isijavali. Ono nekoliko jadnih drvaca i nisu davali nikakvu sjenu. A vjetar nije mogao proći zbog visokih kuća. Nije bilo bazena za plivanje ili za praćakanje. Tek na sredini našeg betonskog trga imali smo vodoskok. Tu smo se ponekad praćakali i prskali. Ali i to je naravno bilo zabranjeno, pa bi nas uvijek odatle vrlo brzo otjerali. Došlo je vrijeme kada smo se htjeli igrati špekulama, Ali gdje da nađeš u Gropiusstadtu mjesto za špekuliranje. Na betonu, asfaltu ili travnjaku s natpisom "Pristup zabranjen" ne može se špekulirati. Ni po pijesku. Za špekuliranje je potrebna nekakva donekle čvrsta podloga na kojoj se mogu izdupsti male rupe. Pronašli smo gotovo idealno špekulište ispod javorovih stabala koja su tu posadili. Da se korijenje stabala ne bi ugušilo pod asfaltom, ostavili su oko njih okrugle otvore sa zemljom. Krug oko stabala bio je od čvrste, čiste, ravno izgrađene zemlje. Jednostavno, idealno za špekuliranje. Ali kada smo tamo iskopali naše male rupice za špekulice, navukli smo na vrat ne samo kućepazitelje već i vrtlare. Neprestano su nas proganjali uz najgore prijetnje. Ali jednog su dana naši progonitelji na žalost imali dobru ideju. Nisu više pograbljali zemlju ravno, već su je prekopali. Sa špekuliranjem je bilo svršeno.

Kada je kišilo, mi smo ulazna predvorja visokih kuća pretvarali u sjajna koturališta. Ti su ogromni kućni ulazi bili u svakom slučaju sjajni. Kako ispod njih nije bilo stanova, to buka nije nikome smetala. Nakon nekoliko naših pokušaja, doista se nitko nije potužio, osim kućepaziteljeve žene. Rekla je da trčanje na koturaljkama ostavlja tragove na podu. I od toga, dakle, nije bilo ništa, osim punih gaća batina od mog oca. Za nas djecu, ako je padala kiša, doista je bilo trulo u Gropiusstadtu. Nitko od nas nije smio dovesti prijatelje u stan. Dječje su sobe bile za to premalene. Gotovo su sva djeca kao i mi imala male sobe. Kada je padala kiša, ja sam ponekad sjedila uz prozor i razmišljala o tome što smo nekada činili kada je padala kiša. Na primjer, rezuckali smo. Bili smo spremni za kišu. U šumi bismo pronašli debele komade hrastove kore i od njih smo za loša vremena rezuckali male čamce. Ako je predugo kišilo, ne bismo izdržali, već bismo obukli kišne ogrtače i otišli do putoka da iskušamo čamce. Gradili smo luke i priređivali prave regate s našim čamcima od hrastove kore.

Ali tumarati oko visokih kuća dok pada kiša nikome nije bilo zabavno. Morali smo nešto izmisliti. Nešto što je bilo užasno zabranjeno. Pronašli smo: igranje s dizalima.

Isprva nam je bila jedina namjera da srdimo drugu djecu. Dograbili bismo jedno dijete, zatvorili ga u dizalo i pritisnuli svu dugmad. Drugo bismo dizalo zadržali. Onaj koga smo zatvorili morao se penjati sve do vrha, zastajući usput na svakom katu. I sa mnom su to često napravili. Upravo kada bih se vratila s psom i žurila da se pravovremeno vratim kući za večeru. Pritisli bi svu dugmad, a meni je trebalo užasno dugo vremena da stignem do jedaoaestog kata. I Ajax bi sav izludio.

Bilo je doista okrutno pritisnuti svu dugmad nekome tko se žurio na zahod. Taj bi se na koncu popiškiro u dizalu. Bilo je još okrutnije oduzeti nekom malom djetetu kuhaču. Sva su mala djeca izlazila na ulicu samo s kuhačom, jer smo samo s dugom drvenom kuhačom mogli doseći svu dugmad u dizalu. Bez kuhače bili ste totalno bespomoćni. Ako ste je, dakle, izgubili ili su vam je druga djeca uzela, morali se se vući jedanaest katova pješice. Jer druga vam djeca ne bi pomogla, a odrasli su mislili da želite u dizalo samo da biste se igrali i pokvarili ga.

Dizala su često bila pokvarena, a to nije bilo bez naše krivice. Ponekad smo priređivali prave trke s dizalima. Iako .su oba vozila jednako brzo, bilo je nekih trikova kojima se moglo uštedjeti nekoliko sekundi. Trebalo je vanjska vrata zatvoriti brzo, ali s pravim osjećajem, jer ako biste ih prejako zalupili, ona bi se ponovo malo otvorila. Sigurnosna su se vrata automatski zatvarala, ali ako biste im rukama pomogli, zatvarala su se brže. Ili bi se pokvarila. Ja sam bila prilično spretna u trci s dizalima. Naših nam 13 katova uskoro nije bilo dovoljno. Osim toga, kućepazitelj nam je neprestano bio za petama. Počelo nam je gorjeti pod nogama. Djeci je, međutim, bilo strogo zabranjeno ulaziti u druge kuće. U njih ionako nismo mogli ući, jer nismo imali ključeve od ulaznih vrata. Ali sve su kuće imale još jedan ulaz za pokućstvo i druge velike predmete. Taj je ulaz bio zatvoren rešetkom. Otkrila sam kako se može provući kroz rešetku. Najprije glavom. Doista se tražila velika spretnost da se glava okrene upravo onako kako je potrebno da bi prošla. Tijelo smo zatim nekako protisnuli. Samo debeli nisu mogli proći. Tako sam za sve nas otvorila put u pravi raj dizala. U kuću sa 32 kata i užasno rafiniranim dizalima. Tek smo tu otkrili što se sve može raditi s dizalima. Osobito smo se rado igrali skakanja. Kada bismo svi zajedno u isti mah skočili, stvar bi se zaustavila. Sigurnosna bi se vrata otvorila ili se sigurnosna vrata ne bi otvorila. Takva je poskočna vožnja bila prilično napeta stvar.

A onda jedan senzacionalni trik - ako bismo prekidač za kočenje u nuždi pritisnuli na stranu umjesto prema dolje, sigurnosna bi vrata u tom slučaju ostala otvorena i za vrijeme vožnje. Tek bi se tada vidjelo kako te stvari brzo voze. Pred nama bi u luđačkom tempu protutnjali beton i vrata dizala na katovima. Najveća kušnja hrabrosti bila je pritisnuti dugme za uzbunu. Tada bi zazvonilo zvono i kroz zvučnik bi odjeknuo kućepaziteljev glas. To je bio znak za hvatanje magle. U kući sa 32 kata bilo je lako odmagliti pred kućepaziteljem. On je ionako uvijek čekao u zasjedi, ali nas je rijetko uhvatio. Najnapetija je igra za lošeg vremena bila u podrumu. Ona je ujedno bila i najzabranjenija. Nekako smo bili pronašli ulaz u podrum naše zgrade. Tu je svaki stanar imao pregradak odijeljen žičanom mrežom. Mreža nije dosezala do stropa, pa smo je s gornje strane mogli preskakati. Tu smo se igrali skrivača. Nazivali smo to "sveopći skrivač". Znači, mogli ste se svuda zavući ili preskočiti da biste se sakrili. To je bilo užasno jezovito. Bilo je već nelagodno naći se među svom tom ropotarijom pod žmirkavom svjetlošću. Uz to, hvatao nas je strah da bi netko mogao naići. Slutili smo da je to što činimo najzabranjenija stvar. Zatim smo se još igrali tko će naići najluđe stvari u pregradima. Igračke, starudiju ili haljine koje smo oblačili. Poslije, naravno, nismo više točno znali odakle smo koju stvar uzeli, pa bismo je jednostavno ubacili bilo gdje. Ponekad bismo ponešto, što nam se osobito svidjelo, ponijeli sa sobom. Naravno, pročulo se da je dolje netko "provalio". Ali nikada nas nisu uhvatili. Tako smo, eto, posve automatski naučili da je sve ono što je dopušteno beskrajno dosadno, a sve zabranjeno veoma zabavno.

Opskrbni centar koji se nalazio preko puta naše zgrade bio je za nas više-manje također zabranjeno područje. Tamo je bio jedan divlji kućepazitelj, koji nas je uvijek rastjerivao. Najviše bi podivljao kada bih tamo došla s psom. Govorio je da je od nas sav nered i prljavština u opskrbnom centru. Tamo je, doista, ako ste malo pomnije pogledali i pomirisali, bilo sve smrdljivo. Trgovine su bile jedna bolja, otmjenija i modernija od druge, ali su otraga škrinje za smeće uvijek bile prepune i smrdjele. Posvuda ste mogli nagaziti na rastopljeni sladoled ili pseće govno ili lupiti u odbačene pivske i cola-limenke. Kućepazitelj je to svake večeri morao počistiti. Nije čudo što je po čitav dan vrebao ne bi li uhvatio one koji mu prave smeće. Protiv trgovaca koji su bacali otpatke pokraj škrinja nije ništa mogao. Nije se ni usuđivao upozoravati pijane klipane koji su se nabacivali pivskim limenkama. Ni bake s psima ne bi mu ostale dužne i otrovno bi mu odgovorile. I zato je sav svoj užasni bijes iskaljivao na djeci.

U dućanima nas također nisu htjeli.

Kada bi netko od nas ponekad dobio džeparac ili na neki drugi način užicao pare, otišli bismo u kafić gdje su prodavali i slatkiše. Čitav bi čopor ušao za sretnikom, jer je to bio mali događaj. Prodavačice bi se užasno iznervirale kada bi u lokalu ugledale tuce djece i pogotovo kada bi počelo nadvikivanje što da se kupi za onih nekoliko novčića. Počeli smo mrziti trgovce i po našem je shvaćanju bilo u redu ako bi ih netko pokrao.

U opskrbnom centru nalazila se i jedna putnička agencija. Na njen smo izlog vrlo često pritiskivali nosove sve dok nas nisu i odande najurili. U tom su izlogu bile izložene prekrasne slike s palmama, plažama, crncima i divljim životinjama. Između njih bio je obješen model zrakoplova. Maštali smo da sjedimo u tom zrakoplovu i letimo do tih plaža, penjemo se na palmino drvo i odatle promatramo nosoroge i lavove.

Pokraj putničke agencije bila je Banka za trgovinu i industriju. Tada se još nismo pitali što će jedna banka za trgovinu i industriju upravo u Gropiusstadtu, gdje ljudi koji dobivaju plaće od trgovine i industrije tu samo stanuju. Banku smo voljeli. Fina gospoda u otmjanim odijelima nikada nisu bila neljubazna s nama. Oni nisu imali ni toliko posla kao žene u kafiću. Kod njih sam mogla mijenjati u groše pfenige koje sam ukrala majci iz staklenke za sitniš. U kafiću bi požizili kada bismo im plaćali pfenizima. U banci smo, ako bismo ih pristojno zamolili, dobivali kasice-prasice. Možda su zgodna gospoda mislila da nam kašice trebaju jer uporno štedimo. Ja međutim nisam nikada ubacila ni jedan pfenig. S kašicom u obliku slonova i drugih životinja igrali smo se na pijesku zoološkog vrta.

Budući da smo sve više skitali i tumarali, izgradili su nam takozvano pustolovno igralište. Ne znam što ljudi koji tako nešto planiraju zamišljaju kao pustolovinu. No možda se te stvari uopće ne zovu tako jer djeca tu doživljavaju pustolovinu, već zato što odrasli misle da bi njihova djeca mogla tu doživjeti nešto ludo. Ta je stvar zacijelo stajala brdo love. U svakom slučaju prilično su je dugo gradili. I kada su nas konačno pripustili, tu su nas dočekali ljubazni socijalni radnici.

- Pa, što biste voljeli raditi? - i slično.

Pustolovina se sastojala u tome da na tom mjestu budemo pod stalnim nadzorom.

Bilo je tu pravog oruđa i fino istesanih dasaka i čavala. Dakle, bilo je dopušteno graditi.

Socijalni je radnik pazio da se ne udarimo čekićem po prstu. Ali kada je čavao jednom već bio zabijen, bio je zabijen. Više se ništa nije moglo mijenjati. A mi smo znali zaželjeti usred posla da to bude nešto drugo. Tako sam jednom socijalnom radniku pričala kako smo prije gradili.

Pećine i prave drvene kolibe. Bez čekića i jednog jedinog čavla. Od bilo kakvih dasaka i grana koje bismo našli. I svakog bismo dana na tome još nešto radili i mijenjali. I to nas je zabavljalo. Socijalni me radnik shvatio. Ali on je imao svoju odgovornost i svoje propise.

U početku smo još imali vlastite ideje što se može napraviti na pustolovnom mjestu. Tako smo se jednom htjeli igrati obitelji iz kamenog doba i kuhati graškovu juhu nad pravom otvorenom vatrom. Socijalnom se radniku ta ideja veoma svidjela. Ali, na žalost, rekao je, graškova juha ne ide. Zar ne bismo radije sagradili kolibu. Čekićem i čavlama - u kameno doba.

Uskoro su zatvorili igralište. Rekli su nam da ga žele preurediti, kako bismo se mogli igrati i za lošeg vremena. Istovarili su željezne skele, došle su miješalice i građevinski radnici. Sagradili su betonski bunker s prozorima. Ozbiljno, pravi pravcati betonski silos. Da ne bi brvnaru ili slično, već betonski stup. Već nakon nekoliko dana prozori su bili razbijeni. Ne znam da li su dječaci porazbijali sve prozore zato što je to betonsko zdanje u njima budilo nasilnost ili su možda graditelji našu kuću za igru odmah sagradili kao bunker, jer se u Gropiusstadtu sve odmah lomilo i rušilo što nije bilo od željeza ili betona. Debeli je betonski silos već zauzeo veliki dio pustolovnog igrališta. Zatim su tu odmah nadogradili jednu školu, pa je i ona dobila vlastito igralište s limenim toboganom, penjaš-tem i s nekoliko vodoravno ukopanih drvenih greda, iza kojih se sasvim lijepo moglo piškiti. Školsko je igralište dijelom ušlo u pustolovno igralište i bilo od njega odijeljeno žičanom ogradom. Nakon toga, nije više mnogo ostalo od pustolovnog igrališta.

Na ono malo preostalog pustolovnog igrališta počeli su se sve više širiti stariji dječaci, koje smo nazivali rokerima. Oni su već popodne dolazili pijani, terorizirali su djecu i jednostavno razbijali. Razbijanje je nekako bilo jedino njihovo zanimanje. Socijalni ih radnici ne bi zatekli. Tada je pustolovno igralište ionako uglavnom bilo službeno zatvoreno. Umjesto toga mi smo djeca dobili jednu pravu atrakciju. Sagradili su brijeg za sanjkanje. Već smo slijedeće zime uživali. Mogli smo sami birati piste za spust. Imali smo stazu smrti i lakše spustove. Dječaci koje smo nazivali rokerima stvarali su opasnost na stazi smrti. Napravili bi lanac od saonica i pokušavali je opkoliti. Ali, moglo im se izmaći na drugim pistama. Zimski dani sa snijegom bili su moji najljepši dani u Gropiusstadtu.

U proljeće je na sanjkalištu bilo gotovo isto toliko zabavno kao zimi. Skakali smo po njemu s psima i valjali se nizbrdo. Najzabavnije je bilo vozikati se biciklom. Spustovi su mogli prevariti, izgledali su opasniji nego što su bili. A ako biste ponekad i pali, pogodili biste u travu, na meko. Uskoro su nam zabranili igru na sanjkalištu. Rekli su da je to sanjkalište, nipošto skakalište, a još manje biciklistička staza. Trava se mora oporaviti i slično. Bili smo već toliko stari da nam zabrane nisu više ništa značile, pa smo i dalje odlazili na sanjkalište. Bili smo svega nekoliko dana u defenzivi, a zatim je netko donio škare za žicu, pa smo u žicanoj ogradi prorezali rupu koja je bila dovoljno velika da prođemo s psima i biciklima. Kada bi ponovo zakrpali rupu, mi bismo je opet izrezali. Nekoliko tjedana kasnije ponovo su se pojavili građevinski radnici. Počeli

su zazidavati naše sanjkalište, cementirati ga, asfaltirati. Od naše staze smrti nastale su stepenice. Asfaltirane su staze presijecale gotovo sve piste. Gornju su platformu pokrili betonskim pločama. Za sanjkanje je preostala uska traka trave. Ljeti se na brdu više ništa nije moglo. Zimi je na jednoj stazi bilo čak opasno po život. Najgore je bilo uspinjanje. Sada se moralo preko kamenih ploča i stepenica. One su sve vrijeme bile zaleđene. Razbijali smo koljena, dobivali čvoruge na glavi, a u najtežim slučajevima i potres mozga. S vremenom je u Gropiusstadtu sve bilo savršenije. Kada smo se mi doselili, to veličanstveno uzor-naselje još nije bilo gotovo. U prvom redu, u okolišu izvan nizova visokih kuća mnogo toga još nije bilo završeno. Na malim izletima, koje smo već i mi manja djeca mogli poduzimati, nalazili smo prava rajska igrališta.

Najljepše je bilo pokraj Zida³ koji nije daleko od Gropiusstadta. Tu se nalazio pojas, koji smo nazivali šumicom ili ničijom zemljom, širok jedva dvadeset metara i dug najmanje pola kilometra. Stabla, grmlje, trava visoka kao mi, stare daske, vodene lokve. Tu smo se penjali, igrali se skrivača i osjećali se poput istraživača koji svakog dana otkrivaju po jedan novi do tada nepoznati dio male prašume. Tu smo čak mogli paliti logorsku vatru, peći krumpire i slati dimne znakove.

Jednog su dana ipak primijetili da se tu igraju i zabavljaju djeca iz Gropiusstadta. Ponovo su došli građevinski radnici i napravili red. Zatim su postavili ploče sa zabranama. Ništa više nismo smjeli, doista je sve bilo zabranjeno: vožnja biciklom i penjanje na stabla, slobodno puštanje pasa. Policajci su se tu zbog Zida neprestano motali i provjeravali su da li poštujemo zabrane. Naša ničija zemlja postala je navodno zaštićeno ptičje područje. Ubrzo zatim pretvorili su je u smetlište. Postojalo je tu i brdo starog smetlišta koje su pokrili zemljom i pijeskom i na kojem smo se često igrali sa psima. Ali i njega su najprije ogradili bodljikavom žicom, a zatim od nas zaštitili visokom ogradom prije nego što su tu počeli graditi restoran vidikovac.

Bilo je lijepo i na nekoliko polja koja su napustili seljaci. Tu je još raslo žito i poljsko cvijeće, makovi, trava i kopriva tako visoko da bi se za čas do grla našli u njima. Ta je polja otkupila gradska uprava da bi na njima izgradila prava oporavišta. Počeli su ograđivati zemljište komad po komad. Na jednom dijelu starih njiva izgradili su poni-jahaonicu, na drugom teniska igrališta. Konačno, nije nam preostalo više ni jedno mjesto gdje bismo mogli pobjeći iz Gropiusstadta. Moja sestra i ja bar smo radile u konjušnici i jahale na poni-jahalištu. Tada smo još mogle izjahati kuda smo htjele. Zatim su zabranili jahanje po svim putovima i stazama.

Uredili su posebnu jahačku stazu. Sigurno je stajala masu novaca. Ta je jahačka staza išla uz samu prugu. Između ograde i tračnica bilo je upravo mjesta za dvije konjske širine. Tu smo otad jahali, a pokraj nas su tut-njali teretni vlakovi puni ugljena. Nema konja koji se ne bi preplašio ako svega nekoliko metara od njega protutnji teretni vlak s ugljenom. Bar su naši konji tada šizili. Nadali smo se još jedino da nam kljusad neće poletjeti na vlak. Ali meni je ipak bilo bolje nego drugoj djeci. Imala sam svoje životinje. Ponekad bih ponijela svoja tri miša na pijesak na igralištu. Kućni red na igralištu nije upozoravao "Miševima pristup zabranjen". Gradili smo u pijesku za njih hodnike i špilje i puštali ih da po njima trče.

Jednog mi je popodneva jedan od miševa otrčao u travu koju nismo smjeli gaziti. Nismo ga više našli. Bila sam malo žalosna, ali tješila sam se da će se u slobodi osjećati bolje nego u krletki. Upravo je te večeri moj otac došao u dječju sobu, zavirio u mišju krletku i čudno upitao:

- Kako to da su tu samo dva miša? Gdje je treći? Tada još nisam slutila zlo. Otac nikada nije volio miševe i neprestano je govorio da ih treba nekome dati. Rekla sam mu da mi je miš pobjegao na igralište.

Otac me pogledao kao luđak. Znala sam odmah da će totalno podivljati. Počeo je vikati i tući me. Tukao me, a ja sam bila zarobljena u krevetu i nisam se mogla izvući. Nikada me nije toliko tukao i ja sam mislila da će me izbiti na mrtvo. Kada je zatim nasrnuo i na moju sestru, uhvatila sam nekoliko sekundi predaha i instinktivno pokušala pritrčati prozoru. Mislim da bih bila skočila s jedanaestog kata. Ali otac me dohvatio i bacio na krevet. Majka je stajala na vratima i plakala, ali ja ju nisam vidjela. Ugledala sam je tek kada se bacila između mene i oca. Počela ga je udarati pesnicama. On je bio posve izvan sebe. Tukao je majku na hodniku. Odjednom me uhvatio veći strah za majku nego za sebe. Pošla sam za njom. Majka je pokušala pobjeći u kupaonicu i pred ocem zatvoriti vrata. Ali on ju je čvrsto uhvatio za kosu. U kupaonici je kao i svake večeri bio namočeno rublje, jer još nismo imali novaca da nabavimo

³ Zid koji je kao granica delio Berlin na Istočni i Zapadni, poznat i kao Zid srama

stroj za pranje. Otac je gurnuo majčinu glavu u punu kadu. Ona se nekako oslobodila. Ne znam da li ju je otac pustio ili se sama oslobodila. Otac se blijed kao krpa povukao u dnevnu sobu. Majka je uzela ogrtač i obukla se. Bez ijedne riječi izašla je iz stana. Bio je to najteži trenutak u mom životu, kada je moja majka bez ijedne riječi jednostavno izašla iz stana i ostavila nas same.

U prvi sam čas pomislila da će otac opet doći u našu sobu i nastaviti s batinama. Ali u dnevnoj je sobi sve bilo mirno, osim televizora koji je radio čitavo to vrijeme. Uzela sam sestru u svoj krevet. Stisle smo se jedna uz drugu. Ona je morala piškiti, ali se bojala otići u kupaonicu i drhtala je. Nije se usuđivala to učiniti ni u krevetu, jer bi za to dobila batine. Konačno, odvažila sam se uzela je za ruku i odvela u kupaonicu. Otac nam je iz dnevne sobe doviknuo:

- Laku noć!

Sutradan ujutro nitko nas nije probudio. Nismo otišle u školu. Negdje prije podne došla je majka. Jedva je progovorila riječ. Pokupila je nešto naših stvari, stavila mačka Petera u torbu, a meni rekla da povedeni Ajaxa na uzici. Otišli smo tako do kolodvora podzemne željeznice. Idućih smo dana živjeli u malom stanu jedne majčine kolegice s posla. Majka nam je rekla da će se razvesti.

Stan majčine kolegice bio je premalen za moju majku, sestru, Ajaxa, Petera i mene. Kolegica je već nakon nekoliko dana počela gubiti živce. Tada je majka ponovo spakirala ono malo stvari, uzeli smo životinje i vratili se u Gropiusstadt. Otac je ušao u stan upravo kada smo sestra i ja bile u kadi. Došao je u kupaonicu i rekao posve normalnim glasom, baš kao da se ništa nije dogodilo:

- Zašto ste otišle? Doista vam nije nužno da spavate kod tuđih ljudi. Nas troje bismo se već lijepo snašli.

Sestra i ja smo se glupo pogledale. Otac se uvečer gradio kao da majku uopće ne vidi. Zatim je počeo gledati i mimo nas kao da nismo tu. Nije nam više rekao ni riječ. To je za mene bilo gore od udaraca. Otac me više nikada nije tukao. Ali takvo njegovo držanje, kao da uopće ne spada k nama, bilo je užasno. Tek tada sam doista osjećala da je moj otac. Ja ga zbilja nikada nisam mrzila, samo sam ga se bojala. Bila sam uvijek na njega ponosna, jer je volio životinje i jer je vozio tako snažna kola kao što je porsche. A sada nam nekako nije više bio otac, iako je s nama stanovao u istom stanu. Zatim se dogodilo još jedno veliko zlo. Ajax, moj pas, dobio je perforaciju trbušne šupljine i umro. Nikoga nije bilo da me tješi. Majka je mislila samo na sebe i razvod. Mnogo je plakala i uopće se više nije smijala. Osjećala sam se vrlo osamljenom.

Kada je jedne večeri netko zazvonio, a ja otvorila vrata, ugledala sam Klause, očevo prijatelja. Klaus je došao po oca da odu zajedno u gostionicu, ali on je već bio izašao. Majka je pozvala tipa da uđe. Bio je znatno mlađi od oca. Tako, nešto preko dvadeset. I taj je Klaus onda iznenada upitao majku da li bi pošla s njim na večeru. Majka je odmah odgovorila:

- Da, zašto ne.

Presvukla se, otišla je s tim čovjekom i ostavila nas same.

Druga bi se djeca možda durila, plašila se za majku. I ja sam za trenutak tako osjećala, ali sam se poslije iskreno radovala zbog majke. Kada je odlazila, izgledala je doista vesela, iako to nije pokazivala. Moja je sestra osjećala kao i ja i rekla je:

- Mama se zbilja veseli.

Klaus je počeo češće navraćati kad otac nije bio kod kuće. Sjećam se još sada, bila je nedjelja, a majka me poslala da odnesem smeće. Kada sam se vratila, bila sam posve tiha. Možda sam namjerno bila posve tiha. Kada sam provirila u dnevnu sobu vidjela sam kako je taj Klaus ljubio moju majku. Bilo mi je čudno. Odšuljala sam se u svoju sobu. Njih dvoje me nisu vidjeli, a ja nikome nisam rekla što sam vidjela. Čak ni sestri, iako inače pred njom nisam imala tajni. Sada, kada je taj čovjek dolazio redovito, bilo mi je neugodno. No, prema nama je bio dobar. U prvom redu bio je vrlo dobar mojoj majci. Ona se ponovo smijala i nije više nikada zaplakala. Ponovo je počela sanjariti. Govorila je o sobi koju ćemo dobiti sestra i ja kada se s Klausom preselimo u novi stan. Ali taj stan još nismo imali. A otac je još uvijek stanovao s nama. Čak i nakon razvoda. Moji su roditelji spavali u bračnom krevetu i mrzili se. A novaca još uvijek nismo imali.

A kada smo konačno dobili drugi stan jednu stanicu podzemne željeznice dalje, u Rudowu, nije ni tamo sve bilo tako idealno. Klaus je sada uvijek bio tu i nekako nam je stalno bio na putu. U stvari, bio je još uvijek dobar, ali stajao je između majke i mene. U dubini duše nisam ga prihvaćala. Nisam htjela da mi taj čovjek koji je tek prešao dvadesetu išta kaže. Uvijek sam prema njemu agresivno reagirala. Onda smo se znali i posvađati. Zbog gluposti. Ponekad sam

ja izazvala svađu. Većinom se radilo o gramofonu. Majka mi je za 11. rođendan kupila jedan mali gramofon, neku jeftinu bijedu, a ja sam imala nekoliko ploča. Disco-sound, teeny glazbu. Navečer bih stavila ploču i okrenula je do daske da popucaju uši. Jedne večeri došao je Klaus u dječju sobu i rekao mi da utišam gramofon. Nisam to učinila. On je ponovo došao i podigao ručku s ploče. Ja sam je ponovo spustila i tako se postavila da nije mogao do gramofona. On me dohvatio i odgurnuo. Kada me je dotakao, * podivljala sam. Za tih naših svađa majka bi oprezno stala na moju stranu. A to je bilo glupo, jer bi se svađa pretvorila u sukob između Klause i majke, a ja sam se za to osjećala krivom. U stanu je jedno od nas bilo suvišno. No, povremene svađe nisu bile najveće zlo. Mnogo je bilo gore kada je u kući sve bilo mirno, kada smo svi sjedili u dnevnoj sobi, a Klaus pregledavao neku reviju ili birao program na televizoru, kada je majka pokušavala malo razgovarati s nama i malo sa svojim prijateljem, a nitko joj nije pravo odgovarao. U takvim je prilikama bilo užasno neugodno. Sestra i ja bismo primijetile da nas je suviše u dnevnoj sobi i kada bismo rekle da želimo ponovo na ulicu, nitko se nije bunio. Štoviše, činilo nam se da se Klaus raduje što ćemo izaći. Zbog toga smo sve češće odlazile i sve se duže zadržavale izvan kuće.

Kada sada na to gledam, ništa ne predbacujem Klausu. On je, kao što rekoh, tek bio prešao dvadesetu. Nije znao što znači obitelj. Nije dobro procijenio koliko nam je majka privržena i mi njoj i da nam je potrebna samo za nas ono malo vremena uvečer i krajem tjedna. Vjerojatno je na nas bio ljubomoran i mi zacijelo na njega. Majka se željela posvetiti nama, a ipak zadržati prijatelja i ponovo je bila preopterećena. Na tu sam situaciju reagirala glasno i agresivno. Moja je sestra međutim bila sve tiša i patila je. Vjerojatno ni sama nije točno znala zašto pati. No, često je govorila da će se vratiti ocu. Za mene je to bila posve luda ideja poslije svega što smo s ocem proživjeli. Ali tada nam je stvarno ponudio da mu se vratimo. Kao da se sav izmijenio otkada smo se od njega odvojili. Imao je mladu prijateljicu. Izgledalo je kao da je uvijek dobro raspoložen kada bismo se s njim sreli. Činilo se da je sada beskrajno dobar, što je doista i bio. Od njega sam ponovo dobila na dar dogu, jednu kujicu.

Napunila sam dvanaest godina, dobila sam malo grudi i počela se na čudan način zanimati za dječake i muškarce. Oni su za mene bili neobična bića. Svi su bili brutalni. Stariji dječaci na ulici jednako kao i moj otac, pa čak i Klaus na svoj način. Bojala sam ih se, ali su me i fascinirali. Bili su jaki i imali su moć. Bili su onakvi kakva sam ja htjela biti. U svakom slučaju privlačile su me njihova moć i snaga.

Počela sam povremeno dotjerivati kosu fenom. Sprijeda sam je škarama odrezala nešto kraće i češljala je na stranu. Počela sam petljati s kosom, jer su mi govorili da imam krasnu dugu kosu. Nisam više htjela nositi one užasne karirane dječje hlače, već sam tražila traperice. Dobila sam ih. Htjela sam pod svaku cijenu cipele s visokim potpeticama i majka mi je dala jedan svoj par nošenih cipela. U trapericama i cipelama s visokim potpeticama hodala sam svake večeri do deset sati po ulicama. Činilo mi se da me kod kuće odbacuju, a sloboda koju sam uživala činila mi se sjajnom. Možda sam uživala i što ću se zbog toga posvađati s Klausom. Možda mi je svađa s odraslim godila, jer mi je davala osjećaj snage. Moja sestra sve to nije podnosila. Učinila je nešto, po mom shvaćanju, nepojmljivo. Odselila je k ocu. Napustila je majku i u prvom redu mene. Sada sam bila još osamljenija. Za moju je majku to, međutim, bio strahovit udarac. Ponovo je plakala. Stajala je sada između djece i prijatelja i ponovo nije znala kako da riješi problem.

Mislila sam da će se sestra uskoro vratiti. Ali njoj se kod oca sviđalo. Dobivala je džeparac. Plaćao joj je satove jahanja i poklonio joj prave jahaće hlače. Meni nije bilo tako lako. Ja sam svoje satove jahanja morala zaraditi radom u stajama. No, to nije uvijek bilo moguće, pa je moja sestra u svojim otmjenim jahaćim hlačama uskoro bolje jahala od mene. Ja sam međutim dobila odštetu. Otac me pozvao na putovanje u Španjolsku. Imala sam vrlo dobar uspjeh na kraju šestog razreda i predložili su me za gimnaziju. Prijavila sam se u skupnu školu⁴ u Gropiusstadtu. Prije nego što je otpočeo novi dio mog života, koji će biti zaključen maturom, odletjela sam s ocem i njegovom prijateljicom u Španjolsku u Tonemolinos. Bio je to prekrasan odmor. Otac je bio sjajan. Primijetila sam da me na izvjesni način voli. Postupao je sa mnom kao da sam odrasla. Dopuštao mi je da uvečer izađem s njim i njegovom prijateljicom. Doista se urazumio. Imao je prijatelje svojih godina i svima je pričao da je već bio oženjen. Nisam ga više morala zvati stric Richard. Bila sam njegova kćerka i činilo se da se time zbija ponosi. No,

⁴ *Ekperimentalna srednja škola*

opet tipično za njega, odredio je odmor u vrijeme koje je najviše odgovaralo njemu i njegovoj prijateljici. Za kraj mojih školskih praznika. Tako sam zakasnila dva tjedna na početak nastave u novoj školi. Počela sam, dakle, već od prve s markiranjem.

U novoj sam se školi osjećala vrlo strano. U razredu su se već složila prijateljstva i klape. Ja sam sjedila sama. Što je najvažnije, u dva tjedna što sam ih provela u Španjolskoj, ostalima su protumačili sistem skupne škole koji je vrlo zamršen ako se u nju dođe iz osnovne škole.

Drugima su pomogli da odaberu tečajeve. Ja sam bila prilično izdvojena. Uopće nisam imala pregled o toj školi, a nije bilo nade ni da ga dobijem. Ovdje nismo imali kao u osnovnoj školi razrednika koji bi se brinuo za pojedine učenike. Svaki je nastavnik imao nekoliko stotina učenika u različitim razredima i tečajevima. Onaj tko želi položiti maturu u skupnoj školi mora se sam snalaziti kako zna i umije. Mora se dobrovoljno odlučiti za učenje. Mora nešto učiniti da bi ga primili u proširene tečejeve. Ili mora imati roditelje koji će mu reći - učini ovo ili učini ono i zapni. Ja jednostavno nisam shvaćala o čemu se radi.

U školi sam se osjećala zapostavljena. Drugi su bili za ona dva tjedna u prednosti. U novoj je školi to mnogo značilo. Pokušala sam i ovdje svoj recept iz osnovne škole. Upadala sam nastavnicima u riječ, suprotstavljala se. Ponekad zato jer sam bila u pravu, ponekad iz čista mira. Ponovo sam se borila. Protiv nastavnika i škole. Željela sam priznanje. Glavna je u našem razredu bila jedna djevojčica. Zvala se Kessi. Imala je već prave grudi. Izgledala je najmanje dvije godine starija od nas ostalih i bila je odraslija. Nju su svi potpuno priznavali. Divila sam joj se. Najveća mi je želja bila da Kessi postane moja prijateljica. Kessi je imala i strahoviti komad prijatelja. Išao je u paralelni razred, ali bio je stariji. Zvao se Milan. Bio je najmanje 1,70 visok, imao je dugu crnu kovrčavu kosu koja mu je padala do ramena. Nosio je traperice i vrlo otmjene čizme. Na Milana su padale sve djevojčice. Kessi je bila opće priznata ne samo zbog grudi već i zato što je Milan bio njen prijatelj. Mi smo djevojčice tada imale vrlo određenu predodžbu o tome što je komad među momcima. Takav nije smio hodati u širokim hlačama već je morao imati supertijesne traperice. Dječaci s tenisicama izgledali su nam glupi. Očekivali smo da nose moderne cipele, čizme s visokim potpeticama i ukrasima. Dječaci koji su se po razredu nabacivali lopticama od papira ili otpacima od jabuka bili su nam glupi. To su bili oni isti koji su za vrijeme odmora pili na dvorištu mlijeko i napuhavali se s nogometom. Pravi su momci bili oni koji su nakon zvona odmah odlazili u kut za pušače. Morali su znati piti i pivo. Još se sada sjećam koliko sam bila impresionirana kada mi je Kessi rekla koliko strahovito mnogo može Milan natočiti u sebe. Neprestano sam mislila o tome što bih morala učiniti da me neki dječak kao Milan nagovori i možda čak počne sa mnom hodati. Ili, a to je u stvari bilo isto, da me Kessi prihvati. Već mi se njen nadimak Kessi činio strahovito štosan. Htjela sam postići da i ja dobijem takav štosni nadimak. Mislila sam, što te briga za nastavnike koje vidiš po jedan sat. Zašto bi se njima svidjela. Važno je da te prihvate ljudi s kojima si uvijek zajedno. Počela sam se vrlo loše ponašati prema nastavnicima. Ionako nisam s njima imala nikakav osobni odnos. Većini je, čini se, sve bilo svedjedno. Nisu imali nikakav stvarni autoritet i samo su se zezali. Od mene su uvijek dobivali pun kufer. Uskoro sam mogla cijeli razred okrenuti na glavu i minirati nastavu. To mi je naravno donijelo ugled.

Skupila sam sav novac da kupim cigarete, kako bih mogla otići u pušački kut. Kessi je za svakog odmora odlazila u pušački kut. Kada sam i ja sve češće počela odlaziti u pušački kut, primijetila sam da me Kessi sve više prihvaća. Počele smo se družiti i poslije nastave. Onda me je pozvala k sebi kući. Pile smo zajedno pivo sve dok mi nije postalo čudno u glavi.

Razgovarale smo o prilikama u kući. Kessi je prošla vrlo slično kao ja. Zapravo bila je u većem sranju. Bila je vanbračno dijete. Njena je majka često mijenjala prijatelje. Muškarci naravno nisu prihvaćali Kessi. Upravo je bila prošla teška vremena s jednim nemogućim majčinim prijateljem. Tukao ih je i jednog dana demolirao čitav stan, a na koncu je bacio televizor kroz prozor. No, Kessina je majka bila drugačija od moje. Pokušavala, je suprotno od moje majke, biti vrlo stroga. Kessi je morala biti svake večeri kod kuće prije osam sati.

U školi sam uspjela, to znači postigla sam puno priznanje svojih suučenika. Bila je to teška neprestana borba. Jedva mi je preostajalo vremena za učenje. Doživjela sam dan pobjede kada sam smjela sjesti kraj Kessi. Od nje sam naučila markirati. Kad joj se nije išlo u školu, ona bi jednostavno izostala nekoliko sati i sastala se s Milanom ili učinila nešto drugo što ju je zabavljalo. Najprije sam se toga plašila, a onda sam vidjela da u školi uopće ne primjećuju ako netko markira nekoliko sati. U dnevnik su zapisivali samo izostanke s prvog sata, a kasnije su nastavnici imali previše učenika da bi vodili računa tko je tu, a koga nema. Mnogima je to bilo i svedjedno. Kessi je već u to vrijeme dopuštala dječacima da je ljube i miluju. I već je odlazila u

"Haus der Mitte". Bio je to omladinski dom evangeličke crkve koji je u podrumu imao diskoteku nazvanu "Club". Tamo se moglo tek od četrnaeste godine. Ali na Kessi se nije vidjelo da joj je tek 13 godina.

Nisam majci dala mira sve dok mi nije kupila grudnjak. Još mi nije bio potreban, ali grudi su mi u njemu izgledale veće. Počela sam se i šminkati. Onda me je Kessi povela u "Club" koji se otvarao u pet sati popodne. Prvo što sam u podrumu ugledala bio je jedan dječak iz naše škole. Išao je u 9. razred⁵ i bio je po mom mišljenju najbolji komad u našoj školi. Bolji od Milana. Bolje je izgledao. Djelovao je, što je najvažnije, strahovito samouvjereno. U domu se kretao kao kakva zvijezda. Vidjelo se da se osjeća nadmoćnijim od svih ostalih. Zvao se Piet. Piet je pripadao jednoj skupini koja je uvijek stajala ili sjedila po strani. U svakom slučaju izgledalo je kao da ne spada u ostalu rulju koja je tu visjela. Cijela je ta klapa bila strahovito glavna. Svi su momci izgledali sjajno. Nosili su supertijesne traperice, čizme sa strahovito visokim potpeticama i izvezene i ukrašene traper-jakne ili maštovite jakne od sagova ili sličnih lijepih tkanina. Kessi je poznavala momke i predstavila me. Bila sam uzbuđena i bilo mi je strašno drago da me je Kessi dovela do njih. Jer u domu su se svi ostali bojali te škvadre. Nama su dvjema oni čak dopustili da s njima sjednemo.

Kada sam idući dan došla u "Club", klapa je imala jednu ogromnu vodenlulu. Isprva nisam ni znala što je to. Kessi mi je rastumačila da puše hašiš i rekla da mogu s njima sjesti. Nisam imala nekog osobitog pojma što je to hašiš, znala sam jedino da je droga i da je strahovito zabranjena. Zapalili su stvar i počeli dodavati cijev. Svatko je potegao. I Kessi. Ja sam odbila. U stvari nisam to htjela, a željela sam pripadati klapi, ali jednostavno nisam još bila toliko sazrela da pušim drogu. Toga sam se ipak još bojala.

Osjećala sam se vrlo nesigurnom. Najradije bih se bila rastopila u zraku. Ali nisam mogla otići od stola, jer bi to izgledalo kao da s njima prekidam zato jer puše hašiš. Rekla sam im da mi se pije pivo. Skupila sam prazne boce. Za četiri prazne boce dobivalo se 80 pfeniga ili boca piva. Dok su ostali pljugali lulu, ja sam se prvi put u životu opila. Govorili smo o glazbi. O izvjesnoj glazbi koju ja još nisam dobro poznavala. Rado sam slušala sweet. Voljela sam sve teenie-booper-grupe. Ionako, dakle, nisam mogla s njima razgovarati, pa je bilo bolje što sam bila pijana, jer bih inače dobila užasan kompleks manje vrijednosti.

Ubrzo sam doznala koja je glazba za klapu bila štos i naravno da sam odmah bila luda za njihovom glazbom. David Bowie i slično. Za mene su dečki i sami bili zvijezde. Otraga su svi izgledali kao pljunuti David Bowie, iako im je bilo tek oko 16 godina. Ljudi su u škvadri bili za moj pojam na posve novi način iznad svih ostalih. Nisu galamili, nisu se tukli, nisu se pravili važni. Bili su vrlo tihi. Njihova je nadmoć, čini se, dolazila iz njih samih. Oni su i između sebe bili užasno cool.⁶ Među njima nikada nije bilo svađe. I svaki bi član klape, kada bi došao, dobio od svakog mali poljubac u usta. Istina, dječaci su vodili, ali su prihvaćali i djevojčice. Oni nisu znali za one glupe borbe između dječaka i djevojčica.

Opet sam jednom s Kessi markirala školu. Posljednja dva sata. Kessi se dogovorila s Milanom na kolodvoru podzemne željeznice Wutzkyallee. Prodavale smo zjake na kolodvoru, čekale Milana i pazile da ne naiđe neki nastavnik, jer se u to vrijeme već mogao pojaviti. Kessi je upravo zapalila jednu cigaretu, kad sam ugledala Pieta i njegovog prijatelja Kathija, također jednog tipa iz klape. To je bio trenutak o kojem sam često sanjala. Uvijek sam željela po danu sresti Pieta ili nekog drugog iz klape. Htjela sam ga tada pozvati da pođe sa mnom kući. Doista ništa nisam željela od dječaka. Oni me zapravo kao muškarci uopće još nisu zanimali. Bilo mi je tek 12 godina i još nisam dobila ni prvu menstruaciju. Željela sam jedino da mogu pričati drugima kako je Piet bio kod mene, pa bi drugi pomislili da s njim idem ili da sam debelo ušla u tu cool škvadru. I eto, pojave se Piet i Kathi. U našem stanu u to doba nije bilo nikoga, jer su majka i njen prijatelj radili čitav dan. Rekla sam Kessi:

- Hajdemo do dječaka da malo s njima klaframo. Srce mi je tuklo, ali već nakon nekoliko minuta upitala sam Pieta posve samosvjesno:

- Zašto ne biste skočili k meni? Nema nikoga doma. A mamin prijatelj ima nekoliko štosnih ploča, Led Zeppelin, David Bowie, Ten Years After, Deep Purple i album Woodstock Festivala. U međuvremenu sam već mnogo naučila. Ne samo glazbu na koju su padali već i njihov jezik. On je bio drugačiji kao i sve ostalo kod njih. Sva sam se usredotočila na nove izraze koje sam od njih čula. To mi je bilo važnije nego engleske riječi i matematičke formule. Piet i Kathi

⁵ Odgovara 1.razredu naše srednje škole

⁶ Hladni, mirni

odmah su prihvatili. Ja sam se strahovito radovala. Bila sam vrlo samosvjesna. Kod kuće sam rekla:

- Ljudi, sranje, nemam nikakvo piće.

Skupili smo sav sitniš, pa smo ja i Kathi otišli u samoposlugu. Pivo je bilo preskupo. Trebalo bi nam podosta maraka da se od njega malo naroljamo. Kupili smo litru crnog vina za 1.98 maraka, koje su zvali vino za propalice. Ispijali smo dakle bocu i pričali. Najviše o policiji. Piet je rekao da se sada mora strahovito čuvati od pajkana zbog stafa⁷. Staf je bio njihov naziv za hašiš, a dolazio je iz engleskog. Grdili su pajkane i govorili da živimo u policijskoj državi.

Za mene je sve to bilo luđački novo. Do tada sam poznavala samo kućepazitelje kao autoritativne tipove koje ste morali mrziti, jer su vam stalno bili za petama kad ste se najbolje zabavljali. Policajci su za mene tada još bili nedostižni autoritet. Sada sam naučila da je kućepaziteljski svijet Gropiusstadta zapravo policijski svijet. Da su pajkani mnogo opasniji od kućepazitelja. Sve što su Piet i Kathi govorili za mene je ionako bila čista i sveta istina.

Kada smo ispili vino, Piet reče da ima kod kuće staf. Svi su bili oduševljeni. Piet je izašao preko balkona. Tada smo stanovali u prizemlju, pa sam i ja uglavnom izlazila preko balkona. To je bila prava ludnica nakon godina provedenih na jedanaestom katu.

Piet se vratio s jednom pločom veličine šake podijeljenom na komadiće od po jedan gram težine, od kojih je svaki stajao po deset maraka. Zatim je izvukao drvenu cjevčicu dugu oko 20 centimetara. Najprije ju je napunio duhanom da se ne bi moralo pušiti do drveta. Zatim je izmiješao duhan i hašiš i mješavinu stavio povrh toga. Za vrijeme pušenja glava se mora staviti unatrag, a cjevčica držati što uspravnije da ne bi ispadala žeravica. Točno sam pogledala kako su to drugi radili. Bilo mi je jasno da sada, kada su Piet i Kathi kod mene u kući, ne mogu više reći ne. Rekoh dakle posve cool:

- Danas i ja želim staf.

I ponašala sam se kao da je to moje bogzna koje pušenje.

Spustili smo rebrenice. Kroz ono malo svjetlosti što je kroz njih prodiralo vidjeli su se debeli oblaci dima. Stavila sam ploču Davida Bowija i povukla dim i zadržala ga u plućima dok nisam dobila napadaj kašlja. Svi su bili posve tihi. Svako je za sebe sanjario i slušao glazbu.

Čekala sam da se sa mnom nešto dogodi. Pomislila sam, sada kada sam uzela drogu, dogodit će mi se nešto ludo novo. Ali ništa nisam primijetila. Osjećala sam se samo malo ošamućena.

Ali to je ionako bilo od vina. Nisam znala da većina ljudi za prvog pušenja hašiša ne osjeća gotovo ništa svjesno. Potrebno je, dakle, malo redovite vježbe da biste svjesno osjetili feeling⁸ koji vam daje hašiš. Alkohol je u tom pogledu mnogo efikasniji.

Vidjela sam kako su se Piet i Kessi koji su sjedili na kauču približili jedno drugome. Piet je milovao Kessine ruke. Nakon nekog vremena, oboje su ustali, otišli su u dječju sobu i zatvorili vrata. Ostala sam sama s Kathijem. On je sjeo do mene na naslon naslonjača i stavio mi ruku oko ramena. Tog mi se trenutka Kathi više sviđao nego Piet. Bila sam prilično sretna što je došao k meni i pokazao da se za mene zanima. Uvijek sam se bojala da dječaci primjećuju mojih 12 godina i da će se sa mnom ponašati kao s djetetom. Kathi me počeo milovati. Nisam više znala da li da to prihvatim. Postalo mi je užasno vruće. Mislim od straha. Sjedila sam kao kamen i pokušavala nešto reći o ploči koja se upravo okretala. Kad me je Kathi uhvatio za grudi ili točnije za ono što će jednom postati gftidi, ustala sam i otišla do gramofona oko kojeg sam zatim beskrajno dugo petljala. Onda su Piet i Kessi izašli iz moje sobe. Izgledali su vrlo čudno. Zbunjeni i nekako tužni. Kessi je bila sva rumena u licu. Njih se dvoje uopće više nisu pogledali. Nisu više progovorili ni riječ. Osjećala sam da je Kessi doživljela nešto vrlo loše. Da u svakom slučaju nije imala ništa od tog doživljaja. Da su se oboje razočarali.

Piet me konačno upitao da li ću uvečer doći u dom. Bila sam zbog toga ponovo sretna. Postigla sam strahovito mnogo. Ispalo je upravo onako kao što sam sanjala. Da sam pozvala k sebi doma Pieta i Kathija i zatim doista pripadala klapi.

Piet i Kessi su izašli preko balkona. Kathi se još uvijek vrtio po sobi. Ja sam opet osjetila nekakav strah. Nisam htjela ostati sama s Kathijem. Rekla sam mu sada sasvim otvoreno da moram pospremiti sobu i zatim napisati zadaće. Odjednom mi je bilo svejedno što će misliti. I on je otišao. Legla sam na krevet u svojoj sobi, zagledala se u strop i pokušala srediti utiske. Kathi je zbilja dobro izgledao, ali ne znam, nije mi se više sviđao. Pola sata kasnije zazvonilo je na vratima. Pogledala sam kroz zirkalo i ugledala Kathija. Nisam otvorila, već sam se na

⁷ Hašiš

⁸ Osećaj i izuzetno emotivno stanje

prstima ponovo odšuljala u svoju sobu. Doista sam se bojala da budem s tipom nasamo. U tom trenutku bilo mi je od njega mučno i nekako sam se stidjela. Nisam znala zašto. Da li zbog stafa ili zbog Kathija. Iako se doista ništa nije dogodilo. Bila sam prilično tužna. Sada, kada me klapa prihvatila, pomislila sam da zapravo uopće ne spadam k njima. Za one stvari s dječacima bila sam premlada. Znala sam sada točno da to neću moći. A njihov mi je razgovor o policiji i državi bio prilično stran i osim toga nije me se nimalo ticao.

Ipak sam već u pet sati bila u domu. Nismo otišli u "Club", već u kino. Htjela sam sjediti između Kessi i jednog dječaka koga nisam poznavala, ali se Kathi ugurao između nas. Kad je počeo film, on me ponovo počeo milovati. U jednom mi je trenutku zavukao ruku među noge. Nisam se branila. Bila sam doslovno ukočena. Hvatao me užasan strah od svega. Htjela sam pobjeći. A onda sam pomislila: "*Christiane, to je cijena zato što si u toj klapu*". Što sam dopuštala i ništa nisam rekla. Na neki sam način osjetila i veliko strahopoštovanje pred tim tipom. Ali kada mi je rekao da i ja njega milujem i kada mi je pokušao povući ruku prema sebi, ja sam čvrsto stisla šake na svom krilu.

Bila sam beskrajno sretna kada se film završio. Odmah sam pobjegla od Kathija i prišla Kessi. Sve sam joj ispričala i rekla da više ne želim vidjeti Kathija. Kessi mu je po svoj prilici to rekla, jer se nešto kasnije otkrilo da je u njega bila strahovito zaljubljena. Počela je u "Clubu" plakati zato što joj Kathi više ne obraća pažnju kao drugim djevojčicama. Meni je kasnije ispričala koliko je bila u njega zaljubljena i kako joj je uvijek dolazilo da zaplače kada se on nalazio u blizini.

Usprkos događaju s Kathijem, sada sam pripadala klapi. Istina, za njih sam bila mala. Ali spadala sam među njih. Nijedan me dječak nije pokušao taknuti. Očito se već razglasilo da se osjećam premladom da bih se u tako nešto upuštala i oni su se s time pomirili. U tome je i bila razlika između njih i alkosa. Alkosima smo nazivali mlade koji su se opijali pivom i rakijom. Oni su užasno grubo postupali s djevojčicama koje su se izvlačile. Ismijavali su ih, vrijeđali i kinjili. Među nama nije bilo nikakve grubosti. Prihvaćali smo jedni druge onakvima kakvi smo bili. Ionako smo svi bili nekako jednaki ili slični tipovi. Razumjeli smo se bez mnogo brbljanja. Iz naše klape nitko nije bio glasan ili odvratn. Tuđe nas se blebetanje nije mnogo ticalo. Bili smo i međusobno odani. Osim Pieta, Kessi i mene, svi su već radili. U svih je bilo slično. Zaudaralo im je i kod kuće i na poslu. Za razliku od alkosa koji su svoje stresove dovlačili u "Club" i bili agresivni, tipovi iz naše klape mogli su se totalno iskopčati. Oni su se nakon završetka posla bacali u svoje užitke, pušili su staf, slušali cool glazbu i među nama je vladao totalni mir. Zaboravljali smo tu svo sranje kroz koje smo u toku dana prošli. Ja se još uvijek nisam u potpunosti osjećala kao oni. Bila sam, mislim, još premlada. Ali oni su mi bili uzor. Htjela sam koliko je moguće biti kao oni ili postati kao oni. Htjela sam od njih učiti, jer sam mislila da oni znaju kako se cool mi i brani od svih onih guzica i govana. Roditelji i nastavnici ionako mi ništa više nisu mogli. Za mene je sada klapa postala sve što mi je u životu bilo važno osim mojih životinja.

Da sam se tako totalno ubacila u škvadru bilo je razloga i kod mene doma. Tu je u međuvremenu postalo nepodnošljivo. Najteže je bilo što je majčin prijatelj Klaus mrzio životinje. Bar sam ja tada tako mislila. Počelo je tako što je Klaus neprestano zanovijetao da se ne može živjeti s tolikim živinama u tako malom stanu. Zatim je mojoj novoj dogi koju sam dobila od oca zabranio da leži u dnevnoj sobi. Tada sam pošizila. Naši su psi uvijek pripadali obitelji. S njima se postupalo kao sa svim ostalim članovima obitelji. A sada mi taj tip kaže da doga ne smije u dnevnu sobu. No, došle su i gore stvari. Htio mi je zabraniti da pas spava pokraj mog kreveta. Najozbiljnije je tražio da u mojoj majušnoj sobici napravim pregradu za psa. Naravno da je nisam napravila. Onda je Klaus nastupio odlučno. Rekao je da životinje moraju iz kuće. Majka ga je podržala i rekla da se više ne brinem za životinje. To je bila zadnja stvar. Točno je da tada često nisam bila uvečer kod kuće, pa je netko od njih dvoje morao izvesti psa, ali po mom mišljenju posvećivala sam inače svaki slobodni trenutak psu i drugim životinjama.

Nisu mi pomogle ni prijetnje ni vika ni plač. Mog su psa nekome poklonili. Dobila ga je jedna žena koja mi se činila posve u redu i koja ga je zaista voljela. Ali uskoro se razboljela od raka, pa je i ona morala ukloniti psa. Čula sam da je dospio u jednu krčmu. Bio je strahovito osjetljiva životinja i uznemirio bi se i na najmanju buku. Znala sam da će moj pas propasti u krčmi. Okrivila sam za to majku i Klaua i ništa više nisam htjela imati zajedničko s ljudima koji

su toliko mrzili životinje. Sve se to događalo u vrijeme kada sam počela ići u "Haus der Mitte" i povukla prve dimove hašiša. Bile su mi još ostale dvije mačke, ali njima preko dana nisam bila potrebna. Noću su spavale u mom krevetu. Kada sam izgubila psa, nisam više imala razlog da ostajem kod kuće. Nisam tu više imala nikakvu zadaću. Nisam više voljela ni šetati onako sama. Čekala sam uvijek da bude pet sati i da se otvore vrata "Guba". Ponekad sam već i rano popodne provodila s Kessi i s ostalima iz klape.

Svake sam večeri pušila. Oni iz klape koji su imali novaca odstupali su pomalo ostalima. Pušiti hašiš nije više bilo za mene ništa osobito. Mi smo to radili posve otvoreno u "Clubu". Crkveni socijalni radnici koji su nas u "Clubu" pazili povremeno bi nas upozorili dok smo pušili. Među njima je bilo različitih ljudi, ali većina ih je priznala da su i oni već pušili. Oni su bili sa sveučilišta i u studentskom pokretu, a u toj je sredini pušenje hašiša bilo posve normalno. Rekli bi nam samo da ne pretjeramo i da hašiš ne upotrebljavamo kao sredstvo bijega i slično. Što je najvažnije, ne smijemo preći na tvrde droge. Nama bi to ušlo na jedno, a izašlo na drugo uho. Čemu to blebetanje, kada su tipovi priznali da i sami puše. Netko od nas rekao je tako nekom omladinskom tipu:

- Mislite, valjda, kada studenti dime, onda je O.K. Oni znaju što rade. Ali kada dime naučnici i radnici, onda je to opasno. Takvi razlozi kod nas ne pale.

Tip nije znao što bi odgovorio. Imao je zbilja lošu savjest. Ja nisam samo pušila, već sam i pila, vino i pivo, ako nisam imala staf. S time bih počela odmah poslije škole, ali i prijepodne kada sam markirala. Morala sam se uvijek nečim opijati. Neprestano sam bila u totalnom transu. To sam i željela samo da se ne moram suočiti sa svim onim sranjem kod kuće i u školi. Prema školi sam ionako bila posve ravnodušna. Vrlo sam brzo pala s vrlodobrog na dovoljan prosječni uspjeh.

I vanjštinu sam totalno promijenila. Postala sam užasno mršava, jer sam još jedva što jela. Sve su mi hlače postale preširoke. Lice mi je posve upalo. Pred zrcalom sam provodila mnogo vremena. Promjena mi se sviđala. Sve sam više ličila na ostale iz klape. Konačno sam izgubila nedužno dječje lice. Sva sam se bila usredotočila na svoj izgled. Majka mi je morala kupiti cipele s visokim potpeticama i tijesne hlače. Kosu sam dijelila po sredini i češljala je prema licu. Htjela sam izgledati tajnovito. Nitko me ne smije progledati. Nitko ne smije primijetiti da uopće nisam cool mačka, kakva sam željela biti.

Jedne me večeri Piet u "Clubu" pitao da li sam već koji put bacila trip⁹. Odgovorila sam:

- Jasno, stari.

Mnogo sam već bila čula o LSD-u koji su nazivali tableta ili trip. Često sam slušala kako govore o svom posljednjem tripu. Kada se Piet nasmiješio i ja primijetila da mi ne vjeruje da sam već bacila trip, počela sam folirati. Spojila sam sve čega sam se sjećala iz pričanja drugih i iz toga smislila u mašti svoj trip. Opazila sam da mi Piet još uvijek ne vjeruje. Njemu se zbilja nije moglo ništa mutiti. A i ja sam to nespretno izvela, pa sam se zastidjela.

Piet reče:

- Ako želiš kušati. U subotu ću imati prvorazredne tripove, nešto ću ti odstupiti.

Veselila sam se suboti. Mislila sam, tek kada pređem i na tabletu, pripadat ću drugima do kraja. Kada sam došla u "Haus der Mitte", Kessi je već bila bacila svoj trip. Piet je rekao:

- Ako zbilja želiš, dat ću ti polovicu. To je dovoljno za prvi put.

Piet mi je dao komadić cigaretnog papira u kojemu je bila zamotana mrvica tablete. Nisam to mogla pred drugima progutati. Bila sam užasno uzbuđena. Bojala sam se da će me otkriti. Osim toga, željela sam da to ispadne nekako svečano. Otišla sam u zahod, zaključala se i progutala mrvicu.

Kada se u deset sati zatvarao "Club" u domu, ja još uvijek nisam ništa primjećivala. Otišla sam s Pietom do kolodvora podzemne željeznice. Tamo smo sreli dva Pietova prijatelja, Franka i Paulija. Oni su bili u partnerlooku. Djelovali su strahovito mirno. Sviđali su mi se. Piet reče:

- Oni su na H¹⁰.

Dakle heroin. Meni tog trenutka to nije ništa značilo. Imala sam ionako posla sa samom sobom i tabletom koja je počela djelovati.

Kada smo ušli u podzemnu željeznicu i kada je ona zatim pošla, zamalo sam pošizila. Bilo je to čisto ludilo. Vjerovala sam da se nalazim u nekoj limenki po kojoj netko miješa divovskom žlicom. Buka podzemne željeznice u tunelu bila je luda. Mislila sam da neću moći izdržati. Ljudi

⁹ Putovanje - narkomanski izraz za delovanje LSD-a

¹⁰ Heroin - treba izgovoriti "aš" kako se na engleskom izgovara slovo H

su u podzemnoj željeznici imali užasne grimase. Zapravo, drugim riječima, izgledali su kao što obično izgledaju ti malograđani. Samo, sada se na njihovim licima vidjelo mnogo jasnije koliko su gadni malograđani. Zamišljala sam da sada ti debeli malograđani dolaze iz neke posrane krčme ili s nekog posranog posla. Zatim su te svinjske glave odlazile u krevet, a zatim opet na posao, a poslije su gledale televiziju. Pomislila sam: budi sretna što si drugačija. Da imaš klapu. Da si sada prešla na tabletu i da ti je sada sve jasno i da vidiš kakvi odvratni malograđani sjede u podzemnoj željeznici. Tako sam nekako mislila. I za kasnijih putovanja. A onda sam se uplašila od nakaza. Pogledala sam Pieta. I on je bio nekako ružniji nego inače. Njegovo je lice bilo vrlo malo u usporedbi sa svinjskim licima, ali je ipak još uvijek bilo normalno. Bila sam sretna kada smo izašli u Rudowu. Tek tada sam došla u pravo stanje. Sva su svjetla postala užasno svijetla. Jedna je ulična svjetiljka iznad nas bila svjetlija nego što je sunce ikada bilo. U podzemnoj sam se željeznici smrzzavala. Sada mi je bilo vruće. Mislila sam da sam negdje u Španjolskoj, a ne u Berlinu. Bilo mi je kao na lijepim plakatima koji su bili izloženi u putničkoj agenciji u Gropiusstadtu. Nisam rekla Pietu da sam pod djelovanjem droge. Htjela sam biti sama na tom životinjski cool tripu. Piet koji je također bio pod djelovanjem droge reče da bismo mogli otići do njegove prijateljice ako joj roditelji nisu kod kuće. Imao je prijateljicu koju je veoma volio. Otišli smo u podzemnu garažu kuće u kojoj je njegova prijateljica stanovala. Piet je htio vidjeti da li su tu kola njenih roditelja. U garaži sam došla malo u Aorror¹¹, Niski se strop iznad mene sve više spuštao. On se doslovno savijao. Betonski su se stupovi njihali amo tamo. Kola su bila tu. Piet reče:

- Čovječe, zar nije ova garaža prokleta.

A onda se, vjerojatno, iznenada sjetio da je pod djelovanjem i upita me:

- Pa, kada si bacila tabletu?

A onda me pogledao i malo kasnije rekao:

- Čovječe, mala, bolje bi bilo da ništa nisam rekao. Zjenice su ti kao zdjelice.

Vani je opet bilo lijepo. Sjela sam u travu. Jedan je zid bio narančast kao da se u njemu odražava sunce koje upravo izlazi. Sjene su se pokretale kao da žele posvuda napraviti mjesto svjetlosti. Zid se presvodio i činilo se kao da iznenada nestaje u plamenu.

Otišli smo do Pieta. Piet je znao strahovito lijepo slikati. U njegovoj je sobi visjela jedna njegova slika. Na njoj je bio jedan strahovito debeli konj. Na konju je sjedio kostur s kosom. Ta me slika plašila. Već sam je ranije vidjela nekoliko puta i pretpostavljala da je to smrt. Sada me nije više plašila. Razmišljala sam vrlo naivno da kostur nikada neće moći savladati to snažno kljuse. Već je izgubio svaku moć nad njim. Dugo smo brbljali o slici. Piet mi je zatim dao da ponesem nekoliko ploča. Rekao je:

- To su strahovito štosni odlasci na putovanja i slično.

Otišla sam kući. Majka je naravno još bila budna. Došlo je do uobičajenog rječ-kanja. Gdje sam bila, tako to dalje ne ide. Majka mi se činila užasno smiješna. Debela i masna u bijeloj spavaćici s licem posve iskrivljenim od srdžbe. Kao malograđani u podzemnoj željeznici. Nisam rekla ni riječ. Ionako nisam više s njom govorila. Još jedino ono neophodno i najbeznačajnije. Nisam od nje prihvaćala ni nježnost ni dodir. Mislila sam, istina ne uvijek, da mi nije više potrebna ni majka ni obitelj. Majka sa svojim prijateljem i ja živjeli smo u međuvremenu u različitim svjetovima. Ona nije imala blage veze o tome što ja radim. Vjerojatno je mislila da sam posve normalno dijete koje je upravo došlo u pubertet. Što sam joj mogla pričati? Ionako me ne bi shvatila. Zacijelo bi mi zabranila, mislila sam. Majku sam još jedino žalila. Dolazila je s posla totalno iznervirana i zatim se bacala na kućni posao. Ali, mislila sam, stara je sama kriva što vodi takav malograđanski život.

CHRISTIANINA MAJKA

Često sam se pitala kako to da nisam ranije primijetila što se događa s Christiane. Odgovor je jednostavan, ali ja sam ga prihvatila tek pošto sam razgovarala s drugim roditeljima koji su od

¹¹ Stanje straha pod delovanjem droge

svoje djece doživjeli slično. Jednostavno nisam htjela priznati istinu daje moja kćerka postala ovisnikom. Pokušala sam da to previdim dokle sam mogla.

Moj prijatelj s kojim živim od kada sam se razvela od muža već je dosta rano posumnjao. Ja bih mu tada redovito odgovorila:

- Što ti sve ne umišljaš! Pa ona je još dijete.

Vjerojatno je najveća greška umišljati da djeca još nisu dotle stigla. Kada se Christiane počela izdvajati, kada je sve češće izbjegavala kontakt s obitelji i koncem tjedna radije odlazila s prijateljima umjesto da se pridruži nama, trebalo je da pročačkam zašto i zbog čega. Mnogo toga sam prelako prihvatila.

Kada je žena zaposlena, onda možda ne pazi dovoljno brižno na svoju djecu. Potreban joj je mir i sretna je ako su djeca samostalna. Istina je, Christiane je ponekad dolazila kući kasno. No uvijek je imala spremnu ispriku, a ja sam joj odviše spremno vjerovala. Te sam njene neredovitosti kao i njeno prkosno ponašanje tumačila kao posve normalnu razvojnu fazu i vjerovala sam da će proći. Nisam je htjela ni na što prisiljavati. Sama sam u tom pogledu na vlastitoj koži iskusila najgore. Moj je otac bio pretjerano strog. U hessenskom selu, gdje sam odrasla, on je kao vlasnik kamenoloma bio cijenjen čovjek. No, njegov se odgoj sastojao samo od zabrana. Mladiće nisam smjela ni spomenuti jer bih dobila pljuske.

Još se sada sjećam jedne nedjeljne popodnevne šetnje s prijateljicom. Sto metara dalje išla su dva mladića iza nas. Tada je slučajno naišao moj otac s nogometnog igrališta i opalio mi jednu na ulici. Povukao me u kola i odvezao kući. Samo zato jer su iza nas išla dva mladića. Zbog toga sam postala vrlo prkosna. Imala sam šesnaest godina i razmišljala sam kako da se iz toga izvučem. Majka, dobra i plemenita žena, morala je šutjeti. Ja čak nisam smjela odabrati zvanje po želji i postati primalja. Otac je zahtijevao da izučim trgovačku školu, kako bih mu vodila knjigovodstvo. U to sam vrijeme upoznala Richarda - svog kasnijeg muža. Bio je godinu dana stariji od mene i išao je u poljoprivrednu školu. Želio je postati upravitelj posjeda. Također po želji svog oca. Ispočetka je među nama bilo samo prijateljstvo, no stoje više moj otac poduzimao da razbije tu vezu, ja sam bila tvrdoglavija. Vidjela sam samo jedan izlaz: da ostanem trudna, kako bih se morala udati i tako steći svoju slobodu.

Imala sam osamnaest godina kada se to dogodilo. Richard je prekinuo školovanje. Preselili smo se u sjevernu Njemačku u mjesto gdje su živjeli njegovi roditelji. Moj je brak od samog početka bio u svakom pogledu pravi fijasko. Još za vrijeme trudnoće nisam više mogla računati na muža. Ostavljao me čitave noći samu. Za njega je postojao samo njegov porsche i dalekosežni planovi u glavi. Nijedan mu posao nije bio po volji. Želio je pod svaku cijenu biti nešto bolje i značiti nešto pred drugim ljudima. Volio je spominjati daje njegova obitelj prije rata također nešto značila. Djed i baka posjedovali su u Istočnoj Njemačkoj jedne novine s tiskarom, zlatarsku trgovinu i mesnicu, a imali su i posjed. To je očito bilo njegovo mjerilo. Želio se pod svaku cijenu osamostaliti i postati poduzetnik kao što su bili njegovi preci. Sanjao je o tome da osnuje prijevoznčko poduzeće, zatim trgovinu automobilima, pa s jednim znancem poduzeće poljoprivrednih strojeva. Ti planovi nikada nisu otišli dalje od prvih početnih kontakata. Svoju je srdžbu iskaljivao kod kuće na djeci, a ako bih se ja umiješala, dolazilo je do fizičkih obračuna.

Novac koji nam je bio potreban za život uglavnom sam ja zarađivala. Kada je Christiani bilo četiri godine, dobila sam vrlo dobro namještenje u jednom bračnom posredništvu. Na kraju tjedna, kada je trebalo sklapati ugovore, Richard mi je pomagao. To je dvije godine išlo prilično dobro. Onda se Richard zavadio sa šefom i ja sam dobila otkaz. Richard je tada htio da sam otvori bračno savjetovalište i to u velikom stilu. Za sjedište firme odabrao je Berlin.

Preselili smo se 1968. Nadala sam se da će s promjenom grada i naš brak početi iznova. No, umjesto u reprezentativni stambeni i poslovni prostor dospjeli smo u Gropiusstadt u predgrađu Berlina. Richard nije mogao skupiti početni kapital. Opet je sve bilo po starom. Richard je svoj bijes iskaljivao na meni i djeci. Jedno je vrijeme radio kao trgovac i to je bilo najviše što je postigao. Jednostavno se nije mogao pomiriti da bude jedan od onih malih ljudi koji su stanovali u Gropiusstadtu.

Često sam pomišljala na razvod, ali nisam imala za to hrabrosti. Ono malo samosvijesti što sam je spasila od oca, razorio mi je muž. Na sreću, u Berlinu sam uskoro dobila solidan posao kao uredska sila za 1000 maraka mjesečne plaće neto. Osjećaj da sam priznata i da ponovo zarađujem dao mi je snagu. Nisam više htjela podnositi sve ono što mi je muž činio. Pomalo mi

je postao smiješan sa svojom težnjom da postane veliki čovjek. Naše su razmirice bile sve nepodnošljivije. Mnogi pokušaji rastave nisu uspjeli. Još sam bila dosta vezana uz njega. Možda zato jer mi je bio prvi muškarac, a i zbog djece. Nisam mogla u vrtiću dobiti mjesto za djevojčice. Nisam ga mogla ni platiti. Zato mi je bilo i drago stoje Richard ponekad kod kuće. Tako sam neprestano odgađala razvod, dok nisam 1973. godine bila dovoljno jaka da svoju grešku ispravim. Otišla sam odvjetniku. Htjela sam poštediti Christianu od onoga što sam ja proživjela. Još za njena rođenja zaklela sam se da ću joj osigurati takvo djetinjstvo i mladost u kojoj se neće moći dogoditi da tako bezglavo uleti u brak kao što se to meni dogodilo. Mora se slobodno razvijati, a ne pod pritiskom kakvom sam ja bila izložena, mora imati slobodu kakvu podrazumijeva suvremeni odgoj. Čini se da sam joj kasnije dopustila previše.

Nakon razvoda morala sam najprije pronaći novi stan, jer se Richard nije htio iseliti. Pronašla sam ga u zgradi koja je bila sagrađena uz porezne povlastice. Stanarina je stajala samo 600 maraka mjesečno uključivši garažu, iako nisam imala auto. To je za mene bilo preskupo, ali nisam imala drugog izbora. Htjela sam se konačno potpuno izvući iz braka i započeti s djecom novi život. Richard nije mogao plaćati za djecu. Rekla sam u sebi - ne preostaje ti drugo, moraš skupiti snagu, odraditi poneki prekovremeni sat, samo da djeci ipak nešto pružiš. Imale su već deset i jedanaest godina i djetinjstvo su provele u najskromnijim stambenim uvjetima. Nismo čak imali ni jedan jedini pristojni kauč, sve su to bile stvari skucane s brda s dola. Boljelo me u duši što svojoj djeci ne mogu pružiti ni udoban dom. Htjela sam to poslije razvoda ispraviti. Htjela sam da se konačno smjestimo u lijepom stanu, gdje ćemo se svi ugodno osjećati. To mi je bio san. Zbog toga sam i radila, ali i da djeci ispunim poneku posebnu želju, da im kupim lijepu odjeću i da koncem tjedna odemo na zajedničke izlete koji mogu mirne duše stajati nekoliko maraka. Počela sam taj cilj oduševljeno ostvarivati. Djevojčice su dobile tapete po svom izboru i lijepo pokućstvo u svojoj sobi, a 1975. po-Tdonila sam Christiani gramofon 'dual'. To me usrećivalo. Bila sam sretna što konačno mogu nešto pružiti djeci. A kada sam se kasno uvečer vraćala s posla, mogla sam im često donijeti i neku sitnicu. Bilo mi je zadovoljstvo da nešto za njih kupim kod "Wertheima" ili "Karstadta". Najčešće su to bile stvari na povoljnoj prigodnoj prodaji, neki slatkiši ili neko smiješno šiljilo ili slične gluposti. One bi mi se tada objesile oko vrata, a ja sam se osjećala kao daje Božić.

Danas naravno znam da sam time u prvom redu htjela iskupiti svoju zlu savjest, jer sam im poklanjala tako malo vremena. Trebalo je da pustim novac i da se za njih brinem, umjesto da toliko radim. Danas ni sama ne shvaćam zašto sam ih ostavljala same. Kao da se to može popraviti lijepim poklonima. Bilo bi bolje da sam živjela od socijalne skrbi sve dok sam bila potrebna djeci. No, za mene je socijalna skrb bila zadnja stvar. Još su mi u roditeljskoj kući napunili glavu da čovjek ne smije pasti državi na teret. Možda je trebalo da tužim muža što ne plaća izdržavanje. Ne znam. U svakom slučaju, od sihiog napora da im lijepo uredim dom posve sam izgubila iz vida stoje najvažnije. Mogu to okretati kako me volja, na kraju sam ipak predbacujem uvijek isto. Svoju sam djecu prečesto ostavljala samu. A Christiani je zacijelo trebalo više podrške i vođenja. Ona je labilnija i osjetljivija od svoje mlađe sestre. Nisam ni izdaleka pomislila da bi mogla skrenuti na stranputicu, iako sam vidjela što se svakodnevno događa u obiteljima tog satelitskog grada u kojem smo živjeli. Tučnjave su bile redovita pojava, pio se alkohol preko svake mjere i nerijetko je na pločniku ležao pijan muškarac ili mladić ili žena. Ali ja sam vjerovala daje dovoljno ako svojoj djeci budem primjer, ako se ne smucam i ne vucaram. Mislila sam da će se tada ugledati na mene.

Doista sam vjerovala da je krenulo nabolje. Prije podne su djeca išla u školu, u podne su sama priređivala jelo, a popodne su često odlazila u konjušnice na Lippschitzallee. Obje veoma vole životinje. Jedno je vrijeme doista i bilo dobro, osim malih ljubomora između djece i Kluausa, mog prijatelja koji se u međuvremenu preselio k nama. Osim mog rada, kućanstva i djece, željela sam biti tu i za njega. On je za mene bio kao neki čvrsti stožer. A onda sam učinila još jednu golemu grešku iz želje da se više posvetim svom prijatelju - dopustila sam Christianinoj sestri da se vrati ocu, koji ju je namamio sebi svim mogućim obećanjima, jer se osjećao osamljen. Christiane je sada, kada bi se vratila kući iz škole, bila sama. U to je vrijeme naišla na prijatelje koji su je upropastili. Ali ja to nisam zamjećivala.

Njena školska prijateljica iz susjedstva, Kessi, s kojom je često provodila popodneva činila mi se vrlo razumna. A Kessinaje majka ponekad pripazila na obje. Ponekad je Christiane odlazila Kessi ih je Kessi dolazila k nama. Obje su bile u dobi od dvanaest-trinaest godina, kada su djeca radoznala i žele sve odjednom iskušati. Nisam vidjela ništa loše u tome što su uvečer

odlazile u omladinski klub "Haus der Mitte", koji je bio u sklopu evangeličkog centra u Gropiusstadtu. Bila sam sigurna daje Christiane među crkvenim ljudima u dobrim rukama. Ni u snu ne bih pomislila da je mladima bilo tamo dopušteno pušiti hašiš. Naprotiv, smirila sam se kada sam vidjela da se Christiane razvila u vedru djevojčicu i da više toliko ne tuguje za sestrom. Otkad joj je Kessi postala prijateljica, češće se smijala. Ponekad su njih dvije bile toliko razdrngane da sam se s njima morala i ja smijati. Otkuda sam mogla znati da su ti napadaji smijeha posljedica hašiša ili drugih droga?

*Natja Brunckhorst u ulozi Christiane F.
u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine*

Škvadra je bila moja obitelj. Tu sam našla prijateljstvo, nježnost i izvjesnu ljubav. Već mi se pozdravni poljubac ludo sviđao. Svatko je svakoga ljubio nježno i prijateljski. Otac me nikada nije tako poljubio. U klapi nije bilo problema. Nismo pričali o svojim problemima. Nitko nikoga nije opterećivao svojim sranjem u kući ili na poslu. Kada smo bili skupa, za nas nije postojao

bijedni svijet drugih. Razgovarali smo o glazbi i drogi. Ponekad o odjeći, a ponekad o ljudima koji su znali stati pandurima na žulj. U našim je očima svatko bio dobar tko je negdje provalio, ukradio auto ili opljačkao banku.

Poslije tripa osjećala sam se isto kao i ostali. Putovanje je bilo ludi šou. Bila sam sretna što nisam upala u travu. Većini se događa da s prvom tabletom dožive horrortrip¹². No ja sam to prošla posve mirno. Osjetila sam se potvrđenom. Od tada sam uzimala tabletu kadgod sam je dobivala. Tada sam imala posve drugačiji odnos prema svemu. Ponovo sam odlazila u prirodu. Nekada sam odlazila u prirodu sa psom i doživljavala sam je preko psa. Sada bih, ako nisam imala tabletu, potegla iz lule i doživjela posve drugačiju prirodu, različitu od one kakva je doista bila. Rastapala se u boje, oblike i šumove koji su se odražavali u mojim raspoloženjima. Život koji sam vodila činio mi se strahovito cool. Nekoliko sam mjeseci bila najsretnija sama sa sobom. No jednog je dana došlo u klapi do zatišja. Hašiš nije više davao pravi poticaj. Navikli smo se na njega. Nekako je postalo normalno i svakodnevno biti spreman na šit¹³ ili tabletu. Izostala su nova iskustva. Onda se u "Clubu" pojavila jedna iz škvadre i rekla:

- Ljudi, imamo nešto novo, ephedrin¹⁴. Stvar je ludnica.

Uzela sam dvije tablete ephedrina, sredstva za stimuliranje, a da nisam točno znala što gutam. Popila sam ih s pivom naiskap, jer sam vidjela da je tako učinio netko drugi. Nije mi bilo lako, jer mi se pivo gadilo zbog ljudi koji su se oblokavali pivom. Odjednom je u "Clubu" bila sva sila tableta. Iste sam večeri uzela još jedan mandrax.¹⁵

Te mi se večeri ponovo sve činilo strahovito cool i ljubila sam ljude u klapi. Idućih tjedana poduzeli smo pravi pohod na farmaceutsku industriju.

U školi sam imala sve više teškoća. Prestala sam pisati zadaće i svakog sam jutro bila neispavana. Ipak sam prešla u osmi razred. U nekim sam predmetima, u njemačkom i poznavanju društva, ponekad pokazivala izvjesno znanje, jer su me zanimali, pa sam o tome nešto i naučila. No, upravo s nastavnicima predmeta iz kojih se nisam posve isključila imala sam sve više teškoća, a i s razredom. Način međusobne ophodnje u školi bio je po mom mišljenju strahovito jadan. Sjećam se još velikog sukoba s nastavnikom koji je s nama htio govoriti o zaštiti čovjekove okoline. Razred je ionako bio totalno apatičan. Nikog živog nije to zanimalo, jer se nije imalo što ni zapisati ni naučiti. Meni je nastavnikovo brbljanje išlo na živce, jer je govorio površno. Onda sam podivljala i viknula mu u lice:

- Što tu znači zaštita čovjekove okoline? Pa to počinje već time što će ljudi naučiti kako će se međusobno ophoditi. To bismo kao prvo morali naučiti u toj našoj posranoj školi. Da se bar malo brinemo jedan za drugog, a ne da svatko pokušava biti glasnjiji i jači od drugog i da se samo međusobno blatimo i podvaljujemo jedan drugom, kako bismo dobili bolje ocjene. I da nastavnici nauče shvaćati stvari i pravedno ocjenjivati učenike...

I tako dalje. Tog sam nastavnika čak donekle voljela. Zbog toga sam se valjda toliko i rasrdila i pomislila da će imati smisla ako se na njega izderem.

U toj mi je školi strahovito smrdjelo. Nije bilo nikakvog osobnog kontakta s nastavnicima. I u razredu je zajedništvo sve više popuštalo, jer smo pohađali različite tečajeve. I tu se sve svodilo na to kako ćemo jedno drugo dokrajčiti. Nitko nikome nije pomagao, svatko je htio biti bolji. Nastavnici su dokrajčivali učenike svojom moći ocjenjivanja. A učenici su iskaljivali svoju moć na nastavnicima koji su bili dobroćudni i nisu se znali nametnuti. Ja sam to vidjela, ali sam ipak i sama tako postupala kad god sam imala razlog ili samo volju da ometam nastavu. Većina me u razredu shvaćala tek onda ako bih dobacila kakvu glupost, a ne kada bih pokušala ozbiljno govoriti o tome da je škola sranje. To me ionako nije više smetalo, jer sam željela priznanje jedino u svojoj klapi, u kojoj nije bilo ni posrane borbe ni posranog grča. Ali i u škvadri sam često sjedila po strani, sve sam rjeđe sudjelovala u razgovorima. Ionako se govorilo uvijek jedno te isto - o drogi, glazbi, o posljednjem tripu i sve češće o cijeni šita, LSD-a i raznih tableta na sceni¹⁶. Bila sam uglavnom toliko drogirana da mi se nije dalo govoriti, već sam samo željela biti sama.

U međuvremenu sam imala novi cilj. Zvao se "Sound". Bila je to diskoteka u Genthiner Strasse u četvrti Tiergarten. Po čitavom su gradu bili izlijepljeni plakati: "*Sound - najmodernija*"

¹² Stravične halucinacije pod delovanjem LSD-a

¹³ Heroin

¹⁴ Jak anestetik, derivat amfetamina

¹⁵ Vrlo jako sredstvo za spavanje

¹⁶ Mesto gde se prodaje i nabavlja droga i gde se okupljaju narkomani

europska diskoteka". Ljudi iz klape često su tamo odlazili, makar je ulaz bio dopušten samo starijima od 16 godina. A ja sam tek navršila 13 godina. Bojala sam se da me neće pustiti, iako sam u đачkoj iskaznici prepravila datum rođenja. Znala sam da je u "Soundu" scena. Tu se moglo sve kupiti, sit, mandrax, valium i heroin. Tu se, dakle, nalaze strahovito cool tipovi, mislila sam. Za mene, malu djevojčicu koja se uglavnom kretala od Rudowa do Gropiusstadta bilo je to mjesto iz snova.

Zamišljala sam "Sound" kao pravu palaču. Posvuda svjetlucaње, strahoviti svjetlosni efekti i najštosnija glazba. I kako već rekoh, strahovito cool tipovi. Već sam nekoliko puta namjeravala otići tamo s ostalima, ali nijednom mi nije uspjelo. Onda sam s Kessi napravila savršeni ratni plan. Jedne sam subote rekla majci da ću prespavati kod Kessi, a Kessi je svojim rekla da će spavati kod mene. Obje su naše majke na to pale. S nama je trebala poći i jedna Kessina prijateljica. Bila je nešto starija od nas i zvala se Peggy. Čekali smo Peggynog prijatelja Michu. Kessi mi je rekla s vrlo važnim prizvukom da je Micha na H, znači da ubrizgava heroin. Bila sam puna iščekivanja, jer koliko mi je bilo poznato, nisam još bila upoznala nijednog fiksera¹⁷. Kada je Miša došao, ostavio je na mene dubok dojam. Bio je nekako još više cool nego tipovi iz naše klape. No, ja sam ponovo osjetila kompleks manje vrijednosti. Miša se prema nama odnosio s visoka. Sjetila sam se da mi je tek 13 godina i da je taj fikser još predaleko i preodrastao za mena. Osjećala sam se podložnom. Uostalom, Miša je nekoliko mjeseci kasnije bio već mrtav.

Ušli smo u podzemnu željeznicu i odvezli se do kolodvora Kurfiirstenstrasse. Za mene je to bila vrlo duga vožnja. Osjećala sam se vrlo daleko od kuće. Ulica je Kurfiirstenstrasse na križanju s Potsdamskom izgledala vrlo jadno. Tu su se motale djevojke. Nisam naravno imala pojma da se bave auto-prostitucijom. Nekoliko je tipova šetalo gore-dolje. Peggy je rekla da su to dealeri¹⁸. Da mi je tada netko rekao da ću i sama jednog dana na tom bijednom dijelu Kurfiirstenstrasse redovito iščekivati, rekla bih mu da je poludio.

Otišli smo u "Sound". Kada smo ušli, zamalo me pogodila kap. Nije bilo nikakve veze s onim što sam zamišljala. "Najmodernija europska diskoteka" bila je podrum s vrlo niskim stropom. Bilo je bučno i prljavo. Na plesnom je podiju svatko za sebe plesao, između ljudi nije bilo nikakvog dodira. Bilo je užasno zagušljivo. Samo bi jedan ventilator povremeno promućkao zadah.

Sjela sam na klupu i nisam se više usuđivala pokrenuti. Imala sam osjećaj da ljudi u mene bulje, jer su primijetili da tu ne spadam. Bila sam u svakom slučaju totalni outsajder¹⁹. Kessi se odmah snašla. Čitavo je vrijeme trčkarala okolo i ogledavala se za dobrim tipovima. Rekla je da još nikada nije vidjela toliko perfektnih faca na kupu. Ja sam sjedila kao skamenjena. Ostali su ili gutali tablete ili pili pivo. Meni nije bilo ni do čega. Čitavu sam večer provela uz dvije čaše soka od bresaka. Najradije bih bila otišla kući, ali nisam mogla, jer je majka mislila da spavam kod Kessi. Čekala sam samo pet sati ujutro, kada se lokal zatvarao. U jednom sam trenutku poželjela da me je majka uhodila, pa da se iznenada nađe pokraj mene i odvede me kući. Onda sam zaspala.

Probudili su me u pet. Kessi je rekla da s Peggy ide kući. Mene je užasno bolio želudac. Nitko se nije za mene brinuo. Išla sam posve sama zorom u pet sati ulicom Kurfurstenstrasse do kolodvora podzemne željeznice. U podzemnoj željeznici mnogi su putnici bili pijani. Došlo mi je da povraćam. Odavno se nisam toliko radovala kao kada sam otključala vrata našeg stana i ugledala majku kako dolazi iz spavaće sebe. Rekla sam joj da se Kessi rano probudila, pa sam se vratila kući da se u miru ispavam. Uzela sam obje svoje mačke u krevet i zavukla sam se u perje. Prije nego što sam zaspala, pomislila sam: "*Cristiane, to nije tvoj svijet. Pogriješila si.*"

Kada sam se u podne probudila, još uvijek mi je bilo mučno. Osjećala sam potrebu da s nekim porazgovaram o onome što sam doživjela. Znala sam da to nitko izvan klape neće razumjeti. O tome sam mogla govoriti samo s majkom. Nisam znala kako bih počela. Rekla sam:

- Majko, čuj, sinoć sam s Kessi bila u "Soundu".

Majka me zaprepašteno pogledala. Rekla sam:

- Nije bilo loše. To je ogroman lokal. Čak ima i kino.

¹⁷ Ovisnik koji ubrizgava drogu injekcijom

¹⁸ Preprodavci droge

¹⁹ Stranac

Majka me odmah prekorila uobičajenim primjedbama. Čekala sam da me nešto pita. Ali moja majka nikada nije mnogo pitala. I tog je nedjeljnog popodneva kao obično bila uzrujana. Kućanstvo, spremanje večere, nevolje s Klausom. Nije se htjela opteretiti s još više uzrujavanja ako se sa mnom upusti u duži razgovor. Možda nije ni htjela da sve tako potanko sazna. Ja nisam imala hrabrosti da joj sama pričam. Nisam bila ni tako uvjerena da doista želim govoriti. Živjela sam podsvjesno, po raspoloženjima. Nikada nisam mislila na sutra. Nisam imala planove. A i kakve planove? Nitko od nas nije nikada govorio o budućnosti.

Idućeg je tjedna Kessi morala spavati kod mene, jer smo tako mojoj majci podvalile. Doslovno sam je dovukla do naše kuće. Bila je potpuno omamljena od tableta. I ja sam ubacila u kljun polovicu tripa, ali sam još imala jasnu sliku. Kessi je stajala na ulici pred našom kućom i činilo joj se užasno divno što joj se približavaju dva svjetla. Morala sam je odvući s ulice da je ne pregazi auto. Odmah sam je ugurala u svoju sobu, ali majka je, naravno, došla za nama. Kada je zastala na vratima i ja i Kessi imale smo istu ludu predodžbu - da je predebela i da neće moći proći kroz okvir od vrata. Počele smo se smijati i nismo se mogle zaustaviti. Majka mi je izgledala kao debeli dobroćudni zmaj s jednom kosti u kosi. Smijale smo se, a onda nam se i majka veselo pridružila. Vjerojatno je pomislila da smo dvije nestašne šiparice.

Kessi me vodila svake subote u "Sound". Išla sam s njom, jer nisam znala što bih inače radila subotom uvečer. Pomalo sam se navikla na "Sound". Kasnije sam majci rekla da odlazimo tamo i ona mi je dopuštala da ostanem do posljednjeg vlaka podzemne željeznice.

To je nekoliko tjedana išlo dobro do jedne subote 1975. godine.

Htjele smo se zadržati čitavu noć i opet je svaka rekla kod kuće da će spavati kod druge. Tada smo to mogle, jer još nismo imali telefon. Nisu nas mogli špijunirati. Otišle smo najprije u "Haus der Mitte" i tamo ispraznile dvije boce vina. A onda smo napravile jednu zvjersku pljugu²⁰. Kessi je još ubacila nekoliko ephedrina i onda iznenada počela plakati. Takvo mi je stanje već bilo poznato. Poslije ephedrina čovjeka ponekad spopada grižnja savjesti.

Kada se Kessi izgubila, počela sam se brinuti. Slutila sam gdje ću je naći i otišla sam do kolodvora podzemne željeznice.

Našla sam je kako na jednoj klupi spava, a pred njom na tlu hrpa pomfrita. Prije nego što sam je dospjela probuditi, stigao je vlak. Izašla je Kessina majka. Ona je radila u jednoj sauni i obično se oko deset sati vraćala s posla. Ugledala je kćer za koju je mislila da je kod mene u krevetu. Kessi je još onako uspavana dobila nekoliko pljuski sa svake strane. Baš su se dobro čule. Kessi je povraćala. Majka ju je uhvatila za ruku na pravi policijski način i odvukla.

Pljuske na kolodvoru podzemne željeznice Wutzkyalee vjerojatno su sačuvale Kessi od mnogo toga. Bez tih pljuski vjerojatno bi stigla na scenu i pločnik još prije mene i ne bi sada spremala maturu.

U svakom slučaju, Kessi je bilo zabranjeno da se sa mnom druži i uvečer uopće više nije smjela izlaziti. Zbog toga sam isprva bila vrlo osamljena. Klapa u "Haus der Mitte" nije mi više mnogo pružala. S njom sam se još za radnih dana sastajala u "Clubu", ali konac tjedna nisam više mogla zamisliti bez "Sounda". I "Sound" i ljudi koji su tamo zalazili bili su mi svakog dana sve privlačniji. Bili su za mene prave zvijezde. Mnogo bolji od onih tipova koji tako reći nikada pravo nisu ni izašli iz Gropiusstadta. Sada sam gotovo uvijek imala premalo novaca, iako je Kessi dobivala sto maraka mjesečno džeparca koji smo trošile na staf i tablete. Morala sam se dakle snalaziti ili krasti. Morala sam sama ići u "Sound".

Idućeg sam petka otišla u ljekarnu i kupila kutiju ephedrina za 2,95 maraka. To se dobivalo bez recepta. Sada mi više nisu bila dovoljna samo dva ephedrina, već sam uzimala četiri do pet.

Svratila sam usput u "Haus der Mitte" i tamo popušila jednu lulu. Otišla sam do kolodvora podzemne željeznice i poslije toga sam se dobro osjećala. Nisam više mislila na Kessi, nisam više uopće mislila ni na što. Bila sam jednostavno tu i lebdjela u nekom ludom zamamnom svijetu. U vlaku je bilo ludo jer su na svakoj stanici ulazili novi ljudi na kojima se točno vidjelo da su se uputili u "Sound". Odjeveni bez greške, duge kose i s potpeticama od deset centimetara. Moje zvijezde. Zvijezde "Sounda". Nisam se više nimalo bojala što ću sama u "Soundu". Doista sam bila luda za tim lokalom. Pljuga u "Clubu" bila je strašna.

U "Soundu" sam se na stepenicama sudarila s jednim dječakom. Pogledao me i nešto mi rekao. Izgledao je strahovito cool. Visok, vitak, duge plave kose i beskrajno miran. Počela sam već na stepenicama s njim pričati. Bila sam se toliko oslobodila. Sa svakom mi se rečenicom sve više

²⁰ *Lula za pušenje droge*

svidao. Ista nam se glazba činila sjajna i čak smo imali slične doživljaje poslije tablete. Zvao se Atze. To je bio prvi dječak koji je po mom mišljenju bio zbilja savršen. Već sam se te večeri zaljubila u njega. Bilo je to prvi put u mom životu da sam se zaljubila.

Atze me predstavio svojim prijateljima. To je bila vrlo cool klapa. Ja sam odmah s njima počela ravnopravno razgovarati. Govorilo se o drogama i kako se najbolje drogira. A tu sam im u međuvremenu postala ravna po iskustvu. Govorili smo i o heroinu. Svi smo bili složni da je to zadnji otrov i da je bolje pucati sebi u glavu ako se s time počne. Rekla sam:

- Čovjek koji se fiksa²¹ mora biti kompletni idiot.

Zatim smo pričali o sužavanju hlača. I o tome sam imala iskustvo. Toliko sam smršavila da sam svakog tjedna morala sužavati traperice. Supertijesne traperice bile su također neka vrsta zaštitnog znaka za posjetioce "Sounda". O tome sam im čak znala dati neke savjete.

Sužavanje hlača bilo je jedini ručni rad koji sam u životu obavila.

Atzeova me škvaldra odmah prihvatila. Bez borbe. Tom sam prilikom u opijenosti imala takav mir i takvu samosvijest da sam se i sama čudila. U klapi je bio i jedan dječak kojeg sam odmah zavojljela. Zvao se Detlef. Bio je posve drugačiji od Atzea. Izgledao je vrlo nježan, bio je mek i nekako još kao dijete. Zvali su ga Puppi. Imao je 16 godina. S njim sam najslobodnije govorila. Tu je bila i jedna luda mačka Astrid. Bila je u sedmom nebu. Navirale su joj rečenice od kojih su se svi valjali od smijeha. Uvijek su to bile prave rečenice. Divila sam joj se. Jedino je Blacky bio opasan i trebalo ga se čuvati. On je znao prilično povrijediti ako ste rekli nešto krivo. Kada sam ispričala kako sam se na jednom putovanju u podzemnoj željeznici igrala s nekim djetetom koje je bilo pravi anđeo, Blacky je odmah napravio glupu primjedbku. Morali ste, dakle, veoma paziti što govorite. Ni Obad mi se nije svidao. On je proganjao djevojke, a takve tipove poslije iskustva s Kathijem uopće nisam zarezivala. Ali Obad je samo napola pripadao klapi.

Brljali smo i povremeno izlazili da napravimo pljugu. Kada se "Sound" ujutro u pet zatvorio, pošla sam s ostalima na Kurfurstendamm. Zatim, u podzemnoj željeznici za Rudow osjećala sam se strahovito sretna. Postala sam posve blaga od tableta i stafa. Bila sam ugodno umorna i prvi put u životu zaljubljena. Sada sam živjela samo za vikende. Atze je bio zaštitnički nježan. Kada smo se treći put našli u "Soundu", poljubio me i ja sam mu vratila poljubac. Bio je to vrlo nedužan poljubac. Više od toga nisam htjela. Atze i ja o tome nismo govorili. U tome je i bila razlika između narkića i alkosa. Većina narkomana imaju istančan osjećaj za ono što drugi osjeća, bar ako su pripadali svojoj klapi. Alkosi su se uvijek, kada bi bili pijani, bacali na djevojke. Bilo im je važno samo da zadovolje sebe.

Atze i ja smo bili kao brati sestra. On je bio moj stariji brat. Uvijek smo išli pod ruku. Za mene je to značilo osjećaj zaštićenosti. Atze je imao 16 godina i učio je za staklara, što mu se užasno gadilo. On je imao sasvim određenu predodžbu o tome kako treba izgledati cool djevojka. Češljala sam se po njegovoj želji. Budući da je volio ogrtače, kupila sam za dvadeset maraka u staretnarnici jedan dugi ogrtač s razrezom do guze. Nisam više mogla zamisliti život bez Atzea. Nisam više odmah odlazila kući nakon zatvaranja "Sounda". Ostajala sam sa škvaldrom. Zajedno smo dolazili u daun²² i proskitali bismo prijepodne negdje u gradu. Odlazili smo na izložbe, u zoološki vrt ili na Kurfiirstendamm. Ponekad bismo i cijelu nedjelju ostali zajedno. Majci sam pričala priče o Kessi, a izmislila sam i neke nove prijateljice kod kojih sam navodno spavala. Razvila sam nevjerojatno bogatu maštu kada je trebalo ispričati gdje sam i kako provela vikende.

Radnim sam se danom nastavila sastajati sa starom škvaldrom u "Haus der Mitte". Uvijek sam pomalo tajnovito sjedila postrance. Ponekad sam pričala što sam doživljavala u "Soundu". Mislila sam da mi se sada već dive. Jednostavno sam otišla korak dalje od njih. Da je to korak dalje u totalno sranje, nisam još tada znala. Ni da će me mnogi iz stare klape u tome slijediti. Na sceni u "Soundu" bilo je svih vrsta droga. Uzimala sam sve, osim H. Valium, mandrax, ephedrin, captagon i naravno svu silu štita i najmanje dva puta tjedno jedan trip. Sredstava za stimulaciju i za spavanje gutali smo odjednom pune šake. Tablete su u tijelu vodile strahovitu međusobnu borbu i to nam je davalo fantastični osjećaj. Mogli smo stvarati raspoloženja po volji. Ovisilo je o tome da li ćete se nakljukati sa više stimulansa ili sedativa. Ako bih se nameracila da u "Soundu" divljam, onda bih progutala više captagona i ephedrina, a ako sam željela samo mirno sjediti u kutu ili u kinu "Sound", onda bih se nakljukala valiuma i mandraxa.

²¹ Drogiranje ubrizgavanjem heroina u venu

²² Centar grada

Ponovo sam bila nekoliko tjedana sretna. Sve do one totalno bijedne subote. Došla sam u "Sound" i sreća na stepenicama Uwea, jednog iz škvadre. Uwe je rekao:

- Da li znaš, Atze je napustio posao.

Uwe je na trenutak zašutio, a zatim je dodao:

- Atze je sada svake večeri ovdje.

Rekao je to nekako čudno i ja sam odmah shvatila. Ako je Atze u "Soundu" svake večeri, onda je sigurno upoznao i druge djevojke. Upitala sam:

- Sto je s njim?

- Ima mačku, Moni - odgovorio je Uwe.

Bio je to za mene strahoviti udarac. Nadala sam se jedino da to nije istina. Sjurila sam u diskoteku. Atze je bio sam. Ponašao se kao uvijek. Poljubio me i zaključao u svoj ormarić i moje stvari. U "Soundu" smo uvijek zaključavali stvari u ormariće, jer tamo užasno krađu. Nešto kasnije došla je Moni, koju ranije nikada nisam zamijetila. Kao da je samo po sebi razumljivo, sjela je sa škvadrom. Ja sam sjela malo postrance i promatrala je potajno netremice. Bila je posve drugačija od mene, mala i punašna, i bila je uvijek vesela. Prema Atzeu se ponašala majčinski. Neprestano sam u sebi ponavljala: *"To ne može biti istina. Pa neće me valjda ostaviti Zbog te debele ružne cure"*.

Ipak sam morala priznati da je imala vrlo lijepo lice i vrlo lijepu dugu plavu kosu. A ja sam mislila: *"Možda mu je baš potrebna takva djevojka koja je uvijek dobre volje i brine se za njega kao majka"*. A zatim mi se sve jače počela nametati jedna druga sumnja: *"Atzeu je potrebna djevojka s kojom će moći ići u krevet. Ona je takva, ona će otići s njim u krevet."* Bila sam totalno trijezna. Te večeri nisam htjela ništa uzeti. Kada više nisam mogla izdržati da ih oboje promatram, otišla sam na plesni podij, kako bih se jednostavno iskakala. Kada sam se vratila, njih su dvoje nestali. Protrčala sam čitav lokal kao luđakinja. Našla sam Atzeu i Moni u kinu. Bili su prilijubljeni i zagrljeni.

Ne znam kako sam se vratila do klape. Jedan je odmah primijetio što se sa mnom događa. Detlef. Stavio mi je ruku oko ramena. Nisam htjela plakati. Uvijek sam mislila da je užasno kičasto plakati pred ruljom. Ne znam kako mi je to "kičasto" palo na pamet. Kada više nisam mogla zadržavati suze, istrčala sam iz "Sounda". Prešla sam ulicu i otišla u park preko puta. Preko lica mi se cijedila voda u mlazovima. Odjednom se pokraj mene pojavio Detlef. Pružio mi je papirni rupčić, a zatim još jedan. Bila sam previše zabavljena sama sobom da bih razmišljala o Detlefu. Tek mi je kasnije postalo jasno koliko je bilo lijepo od njega što me vani potražio. Nisam više htjela vidjeti Atzeu. Mislila sam da neću moći podnijeti pogled oči u oči. Pogotovo zato što sam plakala i time pokazala koliko sam o njemu ovisna. Ali Detlef me ponovo vratio u "Sound". Ionako sam se morala vratiti, jer je Atze imao ključ od ormarića. Strahovito sam se pribrala, ušla sam u kino, izvukla Atzeu sa sjedišta i uzela ključ. Pošto sam uzela svoje stvari, nisam više imala snage da mu vratim ključ. To je učinio Detlef koji se nekako uvijek našao u mojoj blizini.

Bila su skoro dva sata. Posljednji je vlak podzemne željeznice već bio otišao. Stajala sam pred "Soundom" i nisam znala kuda ću. Tada sam se užasno nameračila na drogu. Bila mi je potrebna. Ali nisam više imala nikakvu kintu. Onda je naišao jedan iz škvadre u "Haus der Mitte", Panter. Znala sam da je Panter pomalo trgovao s LSD-om i da je imao dobru robu. Zamolila sam ga da mi pokloni jedan trip. Dao mi je. Jednu od onih strahovito dobrih kristalnih tableta. Nije me čak ni pitao zašto sam se baš sada, tako kasno, nameračila na trip. Odmah sam progutala tabletu i vratila se ponovo dolje na plesni podij. Dok sam plesala totalno sam poživjela. Plesala sam kao luda najmanje jedan sat. Kada sam prestala, još uvijek nisam osjećala nikakve tragove tripa. Pomislila sam da me Panter nasadio. Na sreću, ugledala sam nekoliko ljudi iz "Haus der Mitte". Otišla sam do Pieta. I on je bio uzeo tabletu. Ispričala sam mu što mi se dogodilo s Atzeom. Ali Piet je naravno imao druge brige i samo je rekao:

- Zaboravi, mala ... ne misli na to ... - i još nekoliko izreka.

Jela sam puding od vanilije i rekla sam:

- Čitav je svijet pust i užasno sranje.

Htjela sam vratiti zdjelicu od pudinga, kako bih dobila svoju kauciju, jer se u "Soundu" za svaku čašu i za svaku zdjelicu morala plaćati kaucija da ljudi ne bi krali. A onda sam za svega jednu sekundu bila potpuno haj²³. Bilo je kao fleš²⁴. Prevrnula sam se skupa s klupom. Zatim sam plesala sve dok nisu zatvorili lokal.

²³ Euforična, stanje euforije

Vani sam ponovo sreća škvadru s Atzeom i Moni. Bilo mi je svejedno. Zagledala sam se u prvi "Soundov" plakat. Atze i Moni otišli su k Atzeu u sobu. Mi smo ostali pošli u smjeru kolodvora Zoo. Nekome je palo na pamet da svratimo u Europacenter²⁵. Završili smo tamo na klizalištu. Noć je bila prilično topla. Pala je kiša i na ledu je bilo vode. Klizala sam se kroz vodu i mislila da hodam po moru. Iznenada sam čula kako se slomilo staklo. Dječaci su ušli u blagajničku kućicu. Jedan je kroz slomljeno okno otvorio vrata, provalio u jednu ladicu i počeo izbacivati svežnjeve novčanica. Prije nego što sam shvatila što se zapravo događa, svi su već otrčali. Ja sam u čizmama s visokim potpeticama pala na led koliko sam duga i široka. Bila sam mokra do kože. Detlef me čekao i poveo za ruku.

Plije smo podijelili pred kavanom "Kranzler" na Kurfurstendammu. Svatko je ponešto dobio. I to mi se učinilo sjajno. Dobila sam dva svitka od po pet maraka. Svi su bili strahovito sretni. Ne toliko zbog novca koliko zbog dvojice privatnih pandura koji noću čuvaju Europacenter i koji su nas već više puta gonili, a sada smo im dobro skuhalo. Bili smo ljudi od sreće. Raskinuli smo svitke sa sitnišem i bacali novac u zrak. Pred kavanom "Kranzler" pala je kiša novčića. Nogostup je sav bio prekriven sitnišem. Ušli smo u jednu krčmu na kolodvoru Zoo koja je već bila otvorena. Odmah zatim ja sam se vrlo tužno otriježnila. Prvi put sam bila na kolodvoru Zoo. Bio je to užasno zapušteni kolodvor. Posvuda su ležale skitnice u svojim bljuvotinama, posvuda su se vidjeli pijanci. Nisam još znala da ću za nekoliko mjeseci tu provoditi svako popodne.

Oko šest sati odvezla sam se kući. U krevetu sam prvi put za vrijeme tripa zamalo doživjela horror²⁶. Imala sam na zidu poster na kojemu neka crnkinja puši džoint²⁷. U desnom donjem uglu bila je mala plava mrlja. Ona se odjednom pretvorila u užasnu grimasu, u pravo frankenštajnovsko lice. U posljednji mi je čas uspjelo koncentrirati se na nešto drugo.

Probudila sam se u podne totalno otupjela. Bila sam posve neosjetljiva. Kao mrtva. Pomislila sam : *"Kakva si to bijedna cura, kada te već prvi momak tako ostavio."* Otišla sam do zrcala, pogledala se i omrznula samu sebe. Promatrala sam svoje lice koje sam još jučer vidjela tako cool, tako tajanstveno, tako pravo lice jedne drogi-mačke. Sada sam izgledala užasno propalo. Oko očiju sam imala crne kolobare kao žalobne trake. Koža mi je bila sirasta i masna. Otkrila sam sujedice. Rekla sam u sebi : *"Tako, Christiane, sa "Soundom" je sada završeno. Ne možeš više pred oči Atzeu i klapi"*.

Pokušavala sam idućih dana ubiti u sebi sve osjećaje za druge. Nisam uzimala tablete i ni jedan jedini trip. Po čitav sam dan pila čaj s hašišem i pravila sam džoint za džointom. Nakon nekoliko dana, bila sam ponovo istinski cool. Postigla sam da, osim sebe, ne volim nikoga i ništa. Pomislila sam da sam sada savladala osjećaje. Mislila sam da nikada više neću zakoračiti u "Sound".

Iduća subotnja noć bila je najduža u mom životu. Ostala sam kod kuće. Bila je to prva subotnja večer poslije toliko tjedana da nisam otišla u "Sound". Nisam mogla gledati televiziju i nisam mogla spavati. Nisam više imala dovoljno hašiša da se opijem. Primijetila sam da bez "Sounda" i njegovih ljudi ne mogu više živjeti. Bez njih je moj život bio totalno besmislen. Veselila sam se idućem petku i prije nego što mi je bilo posve jasno da ću ponovo otići u "Sound". Ponovo sam se u svojoj nutrini pripremala za "Sound". Petljala sam po kosi i odlučila da kosu uopće više ne češljam. Mislila sam da tako izgledam tajanstvenije. U petak sam najprije izašla da nabavim nekoliko valiuma. Popila sam ih s pivom, a zatim prije nego što sam se odvezla u "Sound", progutala još jedan mandrax. Nisam se više bojala Atzea i klape. Jedva sam uopće išta oko sebe shvaćala. Posudila sam veliki traper-šešir, sjela sam za stol, položila glavu na njega i prospavala gotovo čitavu noć. Kada sam se probudila, Detlef mi je sklonio šešir s lica i milovao mi kosu. Pitao je što mi je. Rekla sam da mi nije ništa. Bila sam vrlo odbojna, ali mi je bilo strahovito drago da se za mene brinuo.

Već idućeg vikenda gotovo svo vrijeme provela sam s Detlefom. Opet sam imala razlog da odlazim u "Sound" - Detlef. S njim je išlo vrlo polako. Nije to bila velika ljubav na prvi pogled kao kod Atzea. Detlef i ja smo najprije jednostavno sjedili u "Soundu". Mnogo smo razgovarali. S Detlefom sam se razumjela na posve nov način. Nijedno od nas nije bilo nadmoćno, bar ne u razgovorima. S Detlefom sam mogla brbljati o svemu bez straha da će iskoristiti moje slabosti.

²⁴ Stanje izazvano naglim delovanjem droge

²⁵ Trgovački kompleks sa klizalištem i lokalima u centru Berlina

²⁶ Doživljaj strave pod uticajem droge

²⁷ Cigareta s hašišem

Nijedno od nas nije ustrajalo na svojem stajalištu. Jedno je moglo uvjeriti drugo. Ja sam Detlefa bila zavolela na prvi pogled. Ali on za mene nije bio takav komad kao Atze. Bjo je za to prenježan i gotovo dijete,. Postupno sam, međutim, otkrivala da mi prijateljstvo s Detlefom pruža mnogo više nego s Atzeom. Svakog sam ga vikenda sve više voljela, iako sam se čuvala da ponovno ne postanem ovisna o jednom momku kao što sam bila ovisna o Atzeu. Ali jednog sam dana morala samoj sebi priznati da sam se u Detlefa doista zaljubila. Postala sam vrlo mirna. Bilo je to zato jer sam gutala sve više sredstava za umirenje, a samo vrlo rijetko stimulanse. Nisam više bila rastrzana. Na plesni sam podij izlazila vrlo rijetko. Plesala sam još jedino ako nisam mogla nabaviti valium.

Kod kuće sam vjerojatno svojoj majci i njezinom prijatelju postala vrlo ugodna. Nisam se više suprotstavljala, nisam se više s njima borila. Nisam protiv ničega više ustajala, jer sam odustala da išta u kući mijenjam u svoj prilog. Primijetila sam da je zbog toga sve postalo jednostavnije.

Za Božić 1975. (imala sam tada trinaest i pol godina) mislila sam da mogu majci ispričati dio istine, jer naš međusobni odnos, zbog mog popuštanja, nije bio više napet. Rekla sam joj, dakle, da nisam uvijek spavala kod Kessi, već da sam ponekad čitavu noć provela u "Soundu", pošto bi otišao posljednji vlak podzemne željeznice. Ona je naravno prilično bijesno reagirala i dobro me izgrdila. Rekla sam joj da je bolje da ostanem poneku noć u toj diskoteci i da se poslije opet vratim kući nego da kao neka djeca iz Gropiusstadta pobjegnem i počnem se skitati. Rekla sam joj još da je bolje ako dozna istinu i zna gdje sam, nego da joj lažem. To je progutala. Nisam više imala neku veliku potrebu da majci pričam o sebi, ali me počelo nervirati vječno laganje. Osim toga, bilo je sve teže izmišljati vjerodostojne pripovijesti. Povod mom priznanju bila je namjera da u "Soundu" provedem božićne blagdane i Silvestrovo, za što nisam mogla izmisliti nikakvu dobru priču. Majka mi je doista dopustila da za vrijeme blagdana izlazim svake večeri. Bila sam iznenađena. Naravno, majci sam ispričala kako je "Sound" solidna i bezazlena diskoteka i kako sve moje prijateljice idu tamo. Osim toga, upozorila sam je koliko sam mirnija kada se jednom tjedno pošteno iskačem, što je i sama morala primijetiti. U međuvremenu je scena u "Soundu" postala sve tvrđa. Heroin se pojavio kao bomba. I u našoj se klapi neprestano govorilo o H. Zapravo su svi bili protiv njega. Znali smo već dosta ljudi koje je heroin uništio. No, ipak su svi, jedan po jedan, uzeli prvi fiks²⁸ i većina je zatim s time i nastavila. Heroin je razorio klapu. Oni koji su već iskušali heroin odmah su se izdvojili u drugu skupinu.

Ja sam se strahovito bojala heroina. Pri pomisli na H, ponovo bih se sjetila da mi je tek 13 godina. S druge sam strane osjećala strahopoštovanje prema onima koji su se fiksali. Za mene su bili viša kategorija. Fikseri su na nas hašere²⁹ i tablice gledali s užasnim prezirom. Oni su hašiš nazivali bebi-drogom. Na neki me način tištalo što sam mislila da nikada neću doći do fikserske klape na pravu scenu. Da za mene, prema tome, nema više uspona. Jer, ja sam se ježila na tu drogu, za koju sam znala da je doista konac svega. Inače, nije me mnogo pogodilo što se naša škvala raspala zbog heroina, jer sam imala Detlefa. Ostali mi nisu više bili važni. S Detlefom je bilo sve bolje. Jedne sam ga nedjelje početkom 1976. odvela u naš stan. Znala sam da majka i njen prijatelj neće biti kod kuće. Skuhala sam Detlefu pravi ručak. Sjeli smo zatim za stol i ručali kao muž i žena. To mi se činilo strašno cool. Poslije sam čitav tjedan mislila samo na Detlefa i strahovito sam se veselila petku i "Soundu".

Tog sam petka posve trijezna, ali doista sretna došla u "Sound". Detlef je sjedio s jednom totalno ofucanom mačkom. Sjela sam do njih, ali me on jedva pogledao. Primijetila sam da se posve usredotočio na nešto drugo. U prvi sam tren pomislila, sada će to biti kao s Atzeom. Ali to je naravno bila glupost s takvom bezveznom ženskom. Njih dvoje isprva uopće nisu govorili, a zatim isprekidanim rečenicama koje za mene nisu imale nikakav smisao. U svakom slučaju, radilo se o H, a onda sam iznenada ipak ukopčala. Detlef je od mačke želio H ili mu je ona htjela uvaliti. Odjednom me uhvatila panika. Doslovno sam zavikala:

- Čovječe, stari, poludio si! Tek ti je 16 godina! Ne smiješ uzeti heroin!

Izgledalo je kao da me uopće ne čuje. Rekla sam:

- Baci večeras tri tripa. Ja ću ti ih vlastoručno nabaviti, ali molim te ostavi se tog sranja!

Doslovno sam ga molila. Činilo se da uopće ne reagira i ja sam tada napravila ogromnu grešku o kojoj sam kasnije često razmišljala. Bila sam totalno izbezumljena i uzviknula sam:

²⁸ *Ubrizgavanje heroina u venu*

²⁹ *Narkoman koji uzima samo hašiš*

- Ako uzmeš H, ne želim više ništa imati s tobom. Onda se možeš čistiti! Ne želim te više vidjeti!

Odmah zatim otišla sam na plesni podij. Sve sam učinila pogrešno. Nisam smjela izvoditi takav cirkus. Trebalo je da s njim govorim mirno, čim se nađemo nasamu. On bi me poslušao. Sto je najvažnije, nisam smjela ostaviti ni sekunde samog, jer je već bio prilično drven kada je govorio s mačkom. Već nakon dva tri sata netko mi je rekao da je Detlef o sa svojim najboljim prijateljem Berndom udario šut³⁰. Čak nisu prethodno ni šmrkali. Odmah su šutnuli. Još iste noći vidjela sam ponovo Detlefa. Smiješio mi se izdaleka. Izgledao je vrlo sretan. Čak nije više imao potrebu da sa mnom priča. Ja nisam htjela otići k njemu. To je bila još bjednija noć od one subote kada sam izgubila Atzea. Detlef je otišao u jedan svijet u koji ja nisam spadala. Jednim udarcem, zbog jednog šuta, nestalo je sve što jo među nama bilo zajedničko.

I dalje sam išla u "Sound". Detlef je uskoro našao drugu prijateljicu. Zvala se Angie, bila je ružna i nimalo senzibilna. Primijetila sam da između njih ne postoji ništa. Zapravo, nikada ih nisam vidjela da govore. No ona je bila fikserica³¹. Ponekad je Detlef dolazio k meni. Bio mi je posve stran. Uglavnom je dolazio kada mu je trebala marka ili pedeset pfeniga. Tako je skupljao lovu za fiks. Kada sam imala novaca, dala bih mu.

Svršetak nedjeljom ujutro bio je uvijek vrlo tužan. Sva sam se slomljena vukla do kolodvora podzemne željeznice i razmišljala kakvo je to sranje. Uopće više ništa nisam shvaćala. Nisam znala zašto odlazim u "Sound", nisam znala zašto uzimam droge, nisam znala što bih drugo radila, nisam uopće ništa znala. Hašiš mi više nije mnogo pružao. Kada sam bila puna stafa, posve bih se izolirala i ni s kim više nisam mogla govoriti. Ali kad-tad, pošto više nisam imala Detlefa, morala sam početi pričati i s drugima. Uzimala sam sve više tableta.

Kada sam jedne subote imala novaca i na sceni sve utucala u tablete, pretjerala sam. Bila sam nekako vrlo potištena, pa sam s pivom progutala dva captagona, tri ephedrina i još nekoliko kofeinskih tableta. Kako sam zatim bila totalno navijena, što mi se također nije sviđalo, progutala sam još mandrax i svu silu valiuma. Ne znam više kako sam stigla kući. U svakom slučaju srušila sam se na putu od podzemne željeznice do naše kuće. Nekako sam dopuzala do stepenica jedne trgovine i tu se sklupčala. Kasnije sam se digla i počela se vući od potpornja do potpornja, od ulične svjetiljke do najbližeg stabla, pa opet do ulične svjetiljke. Bio je to put bez kraja. Mislila sam da ću umrijeti ako ne stignem. Najteža je bila bol u grudima. Osjećala sam kao da mi netko svrdla mačem po srcu.

Idućeg jutra, u ponedjeljak, majka me nije mogla probuditi. Kada se uvečer vratila s posla, ja sam još uvijek nepomično ležala. Počela je silom u me ulijevati med. Tek sam u utorak popodne uspjela ustati. Rekla sam majci da imam gripu i smetnje u krvotoku. Činjenica je da sam više puta imala kolaps. Rekla sam majci da se to događa i drugima u mom razredu, da je to posljedica puberteta i brzog rasta. Htjela sam pošto-poto spriječiti da pozove liječnika, jer sam se bojala da će on utvrditi pravo stanje. Majka doista nije pozvala liječnika. Kao da se radovala što joj mogu pružiti bilo kakvo tumačenje. Tek sam tada prvi put u potpunosti izostavila tablete. Ostala sam gotovo trijezna sve do subote. Osjećala sam se vrlo jedno.

U subotu sam u "Soundu" bacila jedan trip. Bila je to totalna strava. Tada sam prvi put doista doživjela horror. Na mojem se posteru ona točka ponovo pretvorila u frankenštajnsku nakazu. Zatim sam pomislila da ću iskrvariti. To je trajalo satima. Nisam više mogla ni govoriti ni hodati. Nekako sam ušla u kino u "Soundu" i sjedila pet sati. Mislila sam da ću iskrvariti. Dakle, ništa mi više nije išlo, ni tablete ni LSD. Haš me ionako već odavno nije više privlačio. Ostala sam dakle čista, osim što sam uzimala nekoliko valiuma.

Mislim da je tako potrajalo tri tjedna. Bilo je to užasno vrijeme. Preselili smo se u Kreuzberg u blizini Zida, bijedan kraj, ali je stanarina bila niža. Sada sam se morala voziti pola sata podzemnom željeznicom do škole u Gropiusstadtu. Ali "Sound" je bio bliže. "Sound" je bez droga bio jad i bijeda. Ništa se više nije događalo, sve do onog jutra kada sam otišla do podzemne željeznice i vidjela kako svagdje lijepe plakate. Bili su strahovito pop. Na njima je pisalo: "*David Bowie dolazi u Berlin*". Nisam mogla vjerovati. David Bowie bio je naš jedini star, cool iznad svih. Njegova je glazba bila najbolja. Svi su tipovi htjeli izgledati kao David Bowie. I eto, on dolazi u Berlin.

³⁰ Intravenska inekcija droge

³¹ Narkoman koji uzima heroin venskim putem, ubrizgava drogu

Majka je preko poduzeća nabavila dvije besplatne ulaznice za taj koncert. Čudno je, ali odmah sam znala kome ću pokloniti drugu ulaznicu - Franku. Frank je bio u našoj staroj "Sound" klapi. On je izgledao originalno kao David Bowie. Čak je i kosu bojio kanom u riđu. Možda je to razlog što sam se njega sjetila. Frank je postao prvi fikser iz naše škvalde. On je prvi postao i tjelesno ovisan o H. Prije su ga zvali Pile. Sada su ga svi zvali Mrtvac, jer je u međuvremenu doista postao nalik na živog mrtvaca. Imao je kao i većina dječaka iz klape 16 godina, ali je za svoje godine strahovito znao. Bio je iznad svega. Bio je tako nadmoćan da se čak ni sa mnom, malom hašerkom nije pravio važan.

Htjela sam dakle na koncert Davida Bowieja s jednim totalnim fikserom, jer je to bio najznačajniji doživljaj mog života. Koliko je zapravo bio značajan, nisam još znala kada sam Piletu ponudila kartu. Živjela sam samo iz podsvijesti, ali mi se čini da se u vrijeme kada mi onih nekoliko tjedana ni tablete, ni šit, ni LSD nisu ništa više pružali promijenio moj odnos prema heroinu. U svakom slučaju, bilo je očito da su pale sve barijere između mene i fiksera. Na dan koncerta našla sam se s Piletom na trgu Hermannplatz. Bio je užasno dug i strahovito tanak. Prije mi to nikada nije tako palo u oči. Rekla sam mu to. Kazao mi je da ima još svega 63 kilograma. Upravo se vagao kada je davao krv. Pile je zarađivao novac za drogu kao davalac krvi. Iako je izgledao kao mrtvac i ruke mu bile totalno izbodene, a fikseri imaju često žuticu, ipak su mu uvijek uzimali krv.

U podzemnoj mi je željeznici palo na pamet da sam zaboravila uzeti valium. Rekla sam Piletu: - Do vraga, htjela sam ga svakako uzeti ako na koncertu poizim.

No, kod kuće sam već popila nekoliko valiuma ne zato da bih se drogirala već da na Davidu Bowieju ostanem cool.

Pile se odmah totalno usredotočio na valium koji sam ostavila kod kuće. Htio je da se pošto-poto vratimo. Upitala sam :

- Otkuda ti ta pohlepa za valiumom?

On je ponovio da se moramo vratiti. Kada sam ga malo bolje pogledala, sinulo mi je. Ruke su mu drhtale. Imao je turkey³². Ta riječ je engleska, a znači puran. Kada je puran uzbuđen, onda maše krilima. Turkey su pojave apstinencije u starih fiksera, kada popusti djelovanje fiksa. To se još kaže "biti na majmunu" ili "na kuki". Mi najčešće kažemo na turkey. Upozorila sam Pile da se ne možemo vratiti, jer ćemo zakasnuti na koncert. Rekao je da nema više stafa ni love. Nije mogao ništa nabaviti zbog koncerta. Ići na Davida Bowieja i biti na turkey, čak i bez valiuma, užasno je sranje. Više nije bio cooli nadmoćan. Već sam često vidjela kako je biti na turkey, ali nikada to nisam tako svjesno doživjela.

U dvorani "Deutschlandhalle", gdje se održavao koncert, vladalo je sjajno raspoloženje. Došli su gotovo samo cool ljudi, pravi obožavatelji Bowieja. Pokraj nas su sjedili američki vojnici koji su pušili lulu. Bilo je dovoljno da ih pogledamo i već su nam je ponudili. Svi su bili u ludom raspoloženju. Pile je vukao iz lule kao lud. Usprkos tome, bilo mu je sve gore.

Kada je David Bowie počeo, bilo je gotovo tako krcato kao što sam zamišljala. Bilo je ludo. Kada je zatim stigao do pjesme "*It is too late*" ("Prekasno je") oborilo me to jednim jedinim udarcem. Podivljala sam. Već u i proteklih tjedana, kada nisam više znala čemu i kuda sve to vodi, pogađalo me to "*It is too late*" u živac. Mislila sam da ta pjesma opisuje upravo moju situaciju. Sada me je "*It is too late*" dokrajčilo. Moj bi mi valium dobro došao.

Poslije koncerta Pile je još jedva hodao. Bio je totalno turkey. Sreli smo Bernda, Detlefovog prijatelja. On je prije koncerta udario jedan šut. Rekao je da moramo nešto učiniti za Pileta. I on sam da bi mogao podnijeti još jedan fiks. Bernd je imao dva tripa. Vrlo smo ih brzo prodali pred "Deutschlandhalle" i tako dobili dvanaest maraka. Ostatak sam morala ižicati³³. Bila sam u tome stručnjak. Veliki dio novaca koji mi je bio potreban za droge skupljala sam u "Soundu" na takav način. Trebalo nam je najmanje 20 maraka - ispod te cijene nije se ništa moglo nabaviti na sceni. Perušanje ispred "Deutschlandhalle" išlo je kao podmazano. Na koncert su mnogi ljudi došli s lovom, a među njima i naivčine koje još nije ispumpao netko kome je trebala droga. I ja sam ponavljala svoje rečenice:

- Nemani novaca za kartu podzemne željeznice ... i slično.

Kinta je pljuštala u moju torbicu od skaja.

Bernd je kupio H. Više nego dovoljno za dva fiksa. U ono je doba droga bila relativno jeftina.

³² Apstinencijska kriza kod narkomana

³³ Izprositi, prositi na ulici

Iznenada mi je na pamet pala misao: "*Ako si već skupljala za to novac, red je da malo od toga i kušaš. Pa da vidimo je li stvar doista toliko dobra kao što fikseri ponekad poslije šuta sretno izgledaju*". Doista nisam mislila ništa drugo. Nisam imala pojma da sam proteklih mjeseci sistematski dozrijevala za H. Tog trenutka nisam bila svjesna ni da sam u strahovitoj dubini, da me je onaj "*It is too late*" do kraja srušio i da mi ni jedna druga droga ne bi pomogla da se iz toga izvučem te da je na mom putu H bio logična posljedica. Mislila sam jedino na to kako ne bih htjela da oba fiksera odu i da me ostave samu u mojem sranju. Odmah sam im rekla da želim probati. Pile je već jedva mogao govoriti, ali je ipak doslovno pobjesnio. Rekao je:

- Ne smiješ to učiniti! Nemaš pojma što činiš! Ako počneš, bit ćeš za kratko vrijeme na čemu sam ja sada. Postat ćeš mrtvac!

Pile je točno znao da su ga zvali Mrtvac.

Nije dakle bilo kao što obično čitamo u novinama da je jednu djevojčicu neki zločesti fikser ili dealer namjerno nafiksao. Praktički ne poznajem nikoga tko je bio protiv svoje volje nafiksao. Većina mladih sami dođu do H kada stignu dokle sam i ja došla.

Mukotrпно Piletovo mucanje samo je u meni budilo prkos. On je sada bio na turkey, ne više hladan i nadmoćan tip, već jadni prasac koji je ovisio o meni. Nisam htjela dopustiti da mi on bilo što zapovijeda. Rekla sam mu:

- Prvo i prvo, to je uglavnom moja droga, jer sam ja skupila novac. Osim toga, ne govori gluposti. Nikada neću biti ovisna kao ti. Mogu se u potpunosti kontrolirati. Probat ću i svršeno. Tada još nisam znala koliko je čovjek slab kada je na turkey. Na Pileta je očito djelovalo što sam rekla. Uopće više nije otvarao usta. I Bernd je nešto brbljao, ali nisam ga slušala, već sam im rekla da mi moraju, ako mi ne budu dali da probam, prepustiti sav moj udio. Otišli smo u jednu vežu i Bernd je podijelio drogu pravedno na tri jednaka dijela. Strahovito sam je željela. Nije bilo ni kolebanja ni nemirne savjesti. Htjela sam odmah iskušati kako bih konačno ponovo jednom doživjela pravu stvar. Bojala sam se injekcije. Rekla sam momcima:

- Neću ubrizgati već ću šmrkati.

Bernd mi je rekao što moram učiniti, iako mi je to već odavno bilo poznato iz priča o H. Ušmrkala sam prah kroz nos. Osjetila sam oštar gorki okus. Potiskivala sam mučninu, ali sam ipak veliki dio ispljuvala. A onda je došlo strahovito brzo. Udovi su mi postali užasno teški i istovremeno posve laki. Bila sam beskrajno umorna, a to je bio predivan osjećaj. Svo je sranje odjednom nestalo. Nije više bilo "*It is too late*". Osjećala sam se sjajno kao nikada do tada.

Bilo je to 18. travnja 1976., mjesec dana prije mog 14. rođendana.

Nikada neću zaboraviti taj datum.

Pile i Bernd ušli su u auto jednog fiksera da bi ubrizgali šut. Ja sam otišla prije njih u "Sound". Sada mi više nimalo nije smetalo što sam sama. Činilo mi se strašno cooltiii sama. Bila sam sjajna. U "Soundu" sam sjela na jednu klupu. Astrid je došla, pogledala me i odmah me pitala:

- Čovječe, zar si na H?

Astrid je u to vrijeme bila moja najbolja prijateljica. Ipak sam planula kada me je tako glupavo upitala. Viknula sam:

- Briši, da te nisam vidjela!

Ne znam zašto sam prasnula. Došli su Pile i Bernd i bili su također blaženi. Pile je ponovo postao totalno cool tip.

Detlef nije bio u "Soundu". Bila sam žedna i uzela sam sok od trešanja. Cijelu sam noć pila sok od trešanja. Od alkohola sam sada imala strahovitu trtu. Oko pet sati ujutro Bernd je pitao hoćemo li k njemu na čaj. Otišli smo. U mom je želucu sok od trešanja tutnjao kao lud i morala sam povraćati. Bljuvala sam hodajući. To me uopće nije diralo. Momci, čini se, nisu ništa primjećivali. Osjećala sam se kao u nekoj sjajnoj novoj obitelji. Nisam mnogo govorila, ali osjećala sam kao da s Piletom i Berndom mogu o svemu govoriti. H nas je zbližio kao braću.

Braća po H. Pile je legao na pod i glavu naslonio na naslonjač. Tako je ležao do dva sata popodne. Zatim je ustao, jer je ponovo došao u turkey, pa je morao nabaviti novi fiks.

Ja sam posvuda osjećala užasan svrbež. Svukla sam se do gola i grebla četkom za kosu.

Češala sam se do krvi, osobito po listovima. Nije me to smetalo. Zнала sam da se fikseri češu.

Po češanju sam u "Soundu" znala tko se fiksa. Piletovi su listovi bili toliko izgrebani da se na njima više nije vidio ni jedan zdravi komadić kože, a na nekim se mjestima vidjelo čak i meso. Pile se nije grebao četkom, već džepnim nožićem.

Prije nego što je otišao, Pile mi je rekao:

- Sutra ću ti vratiti drogu koju si mi nabavila.

Njemu je, dakle, već bilo jasno kao dan da sam postala prava fikserica koja će se najkasnije sutradan do grla napumpati. Nekako sam shvatila zašto je to tako prirodno rekao. Gradila sam se posve hladnom i odgovorila mu:

- Ne, pusti to, ima vremena. Dovoljno je ako mi vratiš za četiri tjedna.

Još jednom sam mirno i sretno zaspala. Uvečer sam se odvezla kući.

Bilo je trenutaka kada sam sama sebi govorila: "*Stara, imaš 13 godina, a već si bila na H. To je ipak sranje*". Ali smjesta bih ponovo na to zaboravila. Bilo mi je predobro da bih razmišljala. Na početku ionako nema pojava apstinencije. Zadržala sam hladni osjećaj čitav tjedan. Sve je išlo kao po loju. Kod kuće više nikada nije bilo svađe. U školi sam bila posve opuštena, ponekad sam surađivala i dobivala dobre ocjene. Idućih tjedana u mnogim sam predmetima podigla ocjene s dovoljnog na vrlo dobar.

Odjednom mi se činilo da su mi svi ljudi i sve ostalo jasni. Lebdjela sam posve cool kroz život. Tog sam tjedna ponovo otišla u "Haus der Mitte". I tamo su u međuvremenu već četvero iz naše stare klape prešli na heroin. S njima sam sjedila postrance. Za nekoliko tjedana bilo je sve više fiksera u "Haus der Mitte". I u Gropiusstadtu H je udario kao bomba.

*Natja Brunckhorst u ulozi Christiane F.
u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine*

OKRUŽNI OMLADINSKI PASTOR I VODITELJ EVANGELIČKOG CENTRA "HAUS DER MITTE"

Omladinski podrum u evangelističkom centru "Haus der Mitte" bio je godinama središnje sastajalište mladih iz Gropiusstadta i Neuköllna. Svake je večeri dolazilo 500 mladih posjetilaca

sve dok u prosincu nismo zatvorili podrum zbog sve većeg širenja heroina među mladima. Time smo htjeli javno upozoriti na katastrofalnu situaciju.

Nas pedagoge, koji smo u doba studentskog pokreta diskutirali o upotrebi takozvanih mekih droga, uglavnom sa stajališta koliko smo svjesni njihova djelovanja, iznenadila je brzina kojom su se u Gropiusstadtu raširile tvrde droge. Za svega nekoliko mjeseci 30-50 mladih na našem utjecajnom području prešlo je na heroin. Naši dotadašnji pokušaji da mlade uvjerimo argumentima, a ne disciplinskim mjerama, o opasnosti uživanja droga djelovali su kao poziv da nastave dalje, pa smo morali priznati svoju nesposobnost u borbi protiv droga.

Prilikom javnog rada s omladinom u "Haus der Mitte" izašlo je na svjetlost dana ono što su državne ustanove još uvijek tvrdokorno pobijale - val širenja ovisnosti o drogama nije nipošto jenjavao. Naprotiv, uživanje droga je u nas doseglo i kvalitativno i kvantitativno američke razmjere. Tržište drogama sve se više širilo među nezaposlenom i neobrazovanom radničkom omladinom. Nama je kao pedagogima jedino preostalo da javno protestiramo protiv ignorancije vlasti. Zatvaranje omladinskog podruma trebalo je iznijeti na vidjelo ono što bi mnogi vjerojatno radije zataškali. Ali dogodilo se - danas se u Zapadnom Berlinu intenzivno raspravlja o problemima ovisnika o drogama i ustupcima vlasti.

U međuvremenu omladinski je podrum opet otvoren. Neki su naši zahtjevi u vezi s ponovnim otvaranjem ispunjeni. U Neukollnu imamo savjetovalište za ovisnike koje financira država, a u Gropiusstadtu jedan clean-buss³⁴ u kojem se prihvaća mladež ugrožena od droge uz mogućnosti dalje terapije. Iako su odonda prošle dvije godine, problemi ovisnosti o drogama nisu se smanjili, dok je u međuvremenu dorasla nova generacija mladih. Neki iz Gropiusstadta koji su prije dvije godine počeli s heroinom nisu više živi.

Životni uvjeti mladih nisu postali ništa bolji. Sada se uz stare probleme očito javljaju novi: sve više mladih u Gropiusstadtu nosi oružje i spremni su ga u trenutku nedoumice upotrijebiti. U mnogim je slučajevima to već povezano s odgovarajućim nacionalističkim primjesama i spremnošću da se skrene na fašistički način mišljenja. Većina mladih koji nam dolaze u "Haus der Mitte" potječu iz radničkih obitelji. Usprkos naoko sve većem blagostanju, njihovi su se životni uvjeti znatno pogoršali - sve veći zahtjevi u školi i stres, prepuni razredi, nedostatak nastavnika, besposlenost i obiteljski sukobi konkretan su izraz tog pogoršanja. U novim naseljima kakvo je Gropiusstadt, gdje stanuje oko 45.000 ljudi, svi ovi problemi poprimaju masovne razmjere zbog nagomilavanja ljudi, pa tako imamo mnogo besposlenih među mladima, mnogo obiteljskih sukoba, česte promašaje u školi i slično. Osim toga, "prirodni okoliš" zadržao je vrlo malo prirode, pa tako imalo mogućnosti otkrivanja. Najslabije skupine u društvu, djeca, mladež i stari, izloženi su najneposrednije takvim razornim životnim uvjetima. Nakon završetka izgradnje u Gropiusstadtu (što znači kada su iskorištena sva gradilišta) nije ostala nikakva mogućnost za igru djece, za slobodne djelatnosti mladeži i odraslih, nikakav prostor za odmor. Tu nema ni velikih parkova, ni livada ni šuma, jednostavno, nema mjesta gdje bi se djeca na dopustiv način živjela ili gdje bi se odrasli mogli šetati.

Logika se takvih gradova kao što je Gropiusstadt oslanja na rentabilnost kapitala, a ne na potrebe i želje ljudi. Stoga sve jasnije i jasnije izbijaju na vidjelo do sada tek naslućivane posljedice takvog umjetnog načina života. Materijalne su nedaće još uvijek uzrok mnogih sukoba i problema. Visoke stanarine i sve veći troškovi života povlače za sobom sve veću radnu opterećenost i zajedničko privređivanje muškarca i žene. Tako su ljudi očito pod stalnim pritiskom da u svoj dnevni rad ulažu sve više životne snage, a da za to ne dobivaju ni pravu sreću ni blagostanje. Droga je oduvijek bila jedno od najzloćudnijih sredstava kojim su ljudi otupljivali svijest o svom položaju žrtve društvenog razvitka. Alkohol već odavno ima istu takvu funkciju među radnicima. Posljednjih desetljeća njemu su se pridružila i druga opojna sredstva - psihofarmaci kao legalan unosan posao i narkotici, kao što su heroin i kokain, koji se, doduše, šire ilegalno, ali ništa manje unosno. Više nas toliko ne iznenađuje koliko ljudi uživa droge, već koliki je, usprkos teškim životnim problemima, ne uzimaju. To vrijedi još više za mlade. Ako se uzme u obzir njihova situacija, ne bi nas trebalo čuditi što rastu potrošnja narkotika, grubost i što se sve više šire fašistoidne misli među radničkom omladinom.

Nitko ne može ozbiljno osporiti da između povećane potrošnje droge među radničkom omladinom i ozbiljnog pogoršanja njihovih životnih uvjeta postoji neposredna i u međuvremenu komercijalno dobro iskorištena veza.

³⁴ *Autobus za čišćenje odnosno odvikavanje od droge*

Thomas Haustein u ulozi Detlefa u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine

Detlefa sam srela u "Soundu" na kraju tjedna poslije mog prvog H-snifa³⁵. Odmah je navalio na mene:
- Napravila si strašno sranje! Poludjela si!

³⁵ *Uzimanje heroina šmrkanjem*

Čuo je od Astrid da sam šmrkala. Rekla sam mu:

- Smiri se, stari. Ti si prvi s time počeo i postao si već pravi fikser. Ja ionako neću otići tako daleko.

Detlef mi na to nije imao što reći. Loše se osjećao. Nije bio na turkey, jer još nije bio postao tjelesno ovisan, ali je strahovito želio fiks. Konačno je priznao da bi rado nabavio malo droge, ali da nema love. Rekla sam mu:

- Vidiš, stari.

A onda sam mu predložila da zajedno pođemo žicati lov za drogu. Složio se, iako je morao znati kako će se to završiti. Ja sam za dvadesetak minuta skupila pred "Soundom" 20 maraka. Detlef je imao znatno manje, ali bilo je dovoljno za nas oboje, jer smo se već s malom dozom mogli omamiti. Nije više bilo ni govora o tome da li ću i ja dobiti dio. Jednostavno, to je bilo jasno. Detlef je te večeri sebi udario šut, a ja sam dobila snif. Od moje izjave da ću tek za četiri tjedna ponovo uzeti malo H nije bilo ništa. Detlef i ja smo ponovo bili zajedno. Bilo je kao da se nikada nismo ni razdvajali. Nijedno od nas nije spominjalo one tjedne kada smo u "Soundu" prolazili jedno mimo drugog. Ponovo je bilo lijepo kao one nedjelje kada sam za Detlefa kuhala i kada smo poslije zajedno ručali. Mislim da sam bila sretna s takvim ishodom. Da nisam probala H, ne bih se ponovo našla s Detlefom. Umišljala sam da ću ostati vikend-fikserica³⁶. Svatko tko počne sa H umišlja isto, iako naravno nikada nije sreo narkomana koji je ostao vikend-fikser. Osim toga, umišljala sam još da ću spriječiti Detlefa da postane pravi fikser. To su bile laži koje su me usrećivale.

Vjerojatno moja podsvijest nije vjerovala tim lažima. Svaki put kada bi me netko pokušao odvratiti od H, ja bih pobjesnela. Zauralala bih i viknula "čisti se", jednako kao poslije prvog snifa kada me Astrid pokušala odgovoriti. Počela sam mrziti sve djevojke moje dobi u kojih sam primijetila da su pošle mojim putem. Otkrivala sam ih u podzemnoj željeznici i u "Soundu", male kušačice hašiša i tripa, koje su se već na početku pokušavale odijevati kao prave fikserice, te dvanaestogodišnje i trinaestogodišnje šiparice što su u "Soundu" prodavale zjale. Ponavljala sam u sebi: *"Ta će jedna mala bijeda završiti na H"*.

Iako sam inače bila vrlo smirena, te su djevojčice budile u meni nasilnost. Iskreno sam ih mrzila. Nisam tada shvaćala da zapravo mrzim sebe. Pošto sam nekoliko vikenda šmrkala, ipak sam zatim a toku dva tjedna sa svime prekinula. Umišljala sam da mi to nimalo nije teško. Tjelesno se nisam osjećala ništa gore. Ali staro se sranje ponovo vratilo. Ništa me nije veselilo i ponovo sam se počela svađati s majkom. Bilo je to nedugo prije uskršnjeg raspusta 1976. godine.

Prve subote za vrijeme ferija sjedila sam u "Soundu" na klupi na stepenicama i kao obično nisam znala zašto tu sjedim. Stepenicama su silazile dvije djevojčice, otprilike dvanaest godina stare, ali našminkane i s grudnjacima, skockane kao da im je šesnaest. I ja sam svima koji me nisu dobro poznavali govorila da imam šesnaest godina i pokušavala sam se tako i šminkati. Istog sam trena osjetila strahovitu antipatiju prema tim djevojčicama, ali istodobno one su me i zanimala. Nisam ih više ispuštala iz vida. Po načinu kako su se kretale po "Soundu" procijenila sam odmah da traže društvo. Željele su u neku klapu, a najveći bi vrhunac za njih bila jedna H-škvadra, pomislila sam. Već su poznavale Richija, šefa kuhinje u "Soundu". On je bio jedini stariji među svim namještenicima, negdje pri kraju tridesetih. Njemu su se sviđale djevojčice te dobi. Tako on, taj dobri striček svih šiparica.

Njih su dvije dakle brbljale s Richijem preko šanka. Primijetile su da ih promatram. Neprestano su me pogledavale, po svoj prilici zato što sam bila njihove dobi. Jedna mi je zatim prišla. Imala je pravo nevino anđeosko lice. Rekla je da se zove Babsi i upitala me da li bih joj mogla dati jedan trip. Rekla sam:

- Prestani, molim te! To je užasno! Što kaniš s jednim tripom?

Uživala sam što sam je toliko prerasla. Trebalo je naučiti da se jednoj s H-iskustvom ne prilazi tako jednostavno samo zbog jednog tripa. Učinila sam joj se toliko cool, kao što su se meni prije nekoliko mjeseci činili tipovi koji su otišli dalje na narkomanskoj sceni. Rekla je da me želi častiti sokom od trešanja i da će se odmah vratiti.

Čim je Babsi otišla, došla je ona druga. Zvala se Stella. Upitala me što je Babsi od mene htjela. Rekla sam joj:

- Jedan trip.

³⁶ Narkomanka koja uzima heroin periodično

Stella je upitala:

- Jel' ti već dala novac? Nedostaje mi pet maraka. Sigurno mi ih je digla.

To je dakle bila prava Stella, onakva kakvu sam je kasnije gotovo svakog dana doživljavala. Babsi i Stella postale su kasnije moje najbolje prijateljice, sve dok Babsi nije dobila velike naslove u novinama, jer je bila najmlađa žrtva heroína u Berlinu. U međuvremenu vratila se Babsi sa sokom od trešanja. Potcjenjivala sam je, ali istodobno i voljela zbog njenog anđeoskog lica i njenog jednostavnog naivnog načina. Zapodjele smo razgovor. Babsi i Stella bile su izbačene iz gimnazije, jer su prečesto markirale³⁷. Markirale su zato što su bile upale u jednu klapu u kojoj se zvjerski pljugalo. Sada su pobjegle od kuće, znači da su u skitnji, pa su željele doživjeti više nego u svojoj haš-klapi. Babsi je imala dvanaest godina, a Stella trinaest. Pozvala sam Babsi da sutra prije podne dođe k meni. Kako nije imala nikakvih stvari, poklonila sam joj dvije stare majice i jedne gaće. Zatim je spavala u mom krevetu, a ja sam pripremila jelo. Doista sam je voljela. Sutradan sam se sprijateljila i sa Stellom. Bile su iste kakva sam ja bila još nedavno. U njihovom sam se društvu ipak bolje osjećala nego među totalnim fikserima. One su pušile šit i tripovala, a ja sam se uz njih malo udaljila od ljudi koji su mislili samo na H i samo o H govorili. U subotu sam uzela samo mali snif. Ostali su me iz klape zafrkavali da se družim s klinkama, ali meni je to bilo svejedno.

Nas smo tri jednostavno imale mnogošto jedna drugoj pričati. Kod kuće smo prošle sve moguće nevolje. Babsin se otac ubio dok je još bila malo dijete. Majka joj je bila plesačica u Istočnom Berlinu, a kada je prešla na Zapad, postala je fotomodel, ispričala mi je Babsi. Očuh joj je bio veliki pijanista, umjetnik svjetske slave. Kada smo ušle u neku trgovinu pločama, našle bismo svu silu ovitaka s imenom i slikom njenog očuha. Čini se, međutim, da se taj glasovirač nije mnogo brinuo za nju. Babsi je živjela kod svoje bake i djeda koji su je usvojili. Čuvali su ja kao kraljevnu. Kasnije sam je jednom posjetila. Imala je strahovitu sobu s najluđim pokućstvom. Imala je ludi gramofon i svu silu ploča. A krpe da i ne spominjem. No nije se dobro slagala s bakom koja je bila prava furija. Najradije bi bila stanovala kod majke. Babsi nije htjela više ni čuti za svoju ludu sobu i zato je pobjegla od kuće.

I Stella je imala prekrasnu majku. Voljela ju je. Otac joj je umro u požaru. Stelli je bilo deset godina kada se to dogodilo. Majka se poslije toga morala probijati i nije imala vremena za Stellu, a počela je i piti. Stella je u to vrijeme imala mali tik koji se zvao Muhamed Ali. Divila se njegovoj snazi. Mislim da joj je on u maštanjima bio otac i ljubavnik istodobno. Nas smo tri dakle bile na istom putu. Zapravo, ja sam već prve večeri pomislila da će i njih dvije stići do H. No onog trenutka kada mi je Stella zatražila H, bila sam iskreno prestravljena. Ponovo sam pobješnjela i dreknula:

- Ostavi se tog sranja! Ionako ti nitko neće dati H. I ja ću s time prestati. Čovjek nema ništa od toga.

Nisam joj ništa dala, a rekla sam i drugima da joj ne daju. Nekoliko dana kasnije dobila je ipak nešto od Blackyja, jednog momka iz Sound-klape s kojim je bila prijateljica. Babsi ju je naravno slijedila. Kasnije međutim nisu imale mnogo prilike da nabave snifove. Uхватili su ih prilikom jedne racije i vratili kući. Nekoliko ih tjedana nisam više viđala.

U međuvremenu došlo je proljeće i vani je bilo sve toplije. Prvi topli dani u godini uvijek su mi donosili osjećaj sreće. To sam zadržala još iz djetinjstva. Hodati bosonoga, biti golišava, praćakati se u vodi, rascvjetani vrt. Tog sam proljeća 1976. uzalud čekala na osjećaj sreće. Mislila sam, nemoguće je da život ne postane lijep, kada je sunce sve toplije. No ja sam i dalje vukla svoje probleme, a da nisam pravo znala ni kakvi su to problemi. Šmrkala sam H i problemi bi nestali. Ali, tada mi jedan snif već odavno nije više bio dovoljan za čitav tjedan. U svibnju sam slavila četrnaesti rođendan. Majka me poljubila i dala mi pedeset maraka. Zaštedjela je to od novca za kućanstvo. Rekla mi je da kupim nešto što će me osobito radovati. Uvečer sam se odvezla na scenu u ulicu Kurfiirstenstrasse. Dala sam četrdeset maraka za dvije četvrtine³⁸ H. Nikada još nisam imala toliko H odjednom. Za šest maraka kupila sam cigarete. Pušila sam kao luda, palila sam jednu za drugom. Za dva tri sata mogla sam izdimiti čitav zamotak. Preostale su mi četiri marke za "Sound". U "Soundu" sam odmah naletjela na Detlefa. Poljubio me nježno i čestitao mi rođendan. I ja sam njemu čestitala, jer je on imao rođendan svega dva dana ranije. Detlef je bio malo

³⁷ Izostajanje iz škole

³⁸ Četvrtina polovine grama heroína, narkomanska mera

žalostan i rekao mi da mu roditelji ovaj put nisu čestitali. Jedino baka. Osjećao se mnogo bjednije nego ja. Pokušala sam ga utješiti:

- Stari, ne žderi se ... i slično, a imala sam za njega i gala poklon. Dala sam mu jedan fiks. Imala sam toliko droge da smo s time mogli izaći na kraj do iza nedjelje. Poslije te zajedničke proslave rođendana s jednim zvjerskim snifom za mene i pravim fiksom za Detlefa, počeli smo zbiljski hodati. Do tada se Detlef motao s raznim ljudima, a ja sam bila često s Babsi i Stellom. Od tada smo bili svakog trenutka zajedno, kad god sam mogla otići od kuće. Detlef je upravo bio napustio nauk polagača cijevi i imao je uvijek vremena. Kada smo imali dovoljno novaca, oboje smo bili na H.

Došli su ljetni praznici. Prvog dana ferija otišla sam s Detlefom i još nekima iz klape na kupalište Wannsee. Bili smo opet bez kinte. Brzo sam naučila kako se na kupalištu Wannsee može doći do stvari koje se mogu unovčiti. Motali smo se po šumi, gdje obično leže bakice u sjeni, jer više ne podnose sunce. Najprije smo počeli s malim i nabavili samo najpotrebnije za taj dan. Došli smo do jednog pokrivača pokraj kojeg se nalazio putni hladnjak čiji su vlasnici upravo otišli na kupanje. Rekla sam glasno:

- Ah, baka je nekuda otišla.

Otvorila sam hladnjak i uzela nekoliko limenki kole. Idući sam put uzela ručnik i pokrivač. Navečer sam još digla tranzistorski radio i nekoliko sitnica, a Detlef sat. Tranzistor sam odmah prodala u "Soundu" za pedeset maraka. Bio je to ludi dan. Bila sam od radosti sva sretna. Čim sam dobila novac, rekla sam Detlefu:

- Znaš, dosta mi je snifanja. I ja ću sebi danas udariti jedan šut.

Detlef se opet protivio. Ali to je bila glupost. U biti je svejedno da li čovjek udara šut ili snifa. No, sve dok se drogira samo šmrkanjem ne priznaju ga kao pravog fiksera, već ga drže povremenim narkomanom.

Otišli smo na scenu u Kurfiirstenstrasse, odmah do prvog ugla. Naš nas je stalni dealer prepoznao još izdaleka. Čim nas je vidio, okrenuo se i otišao nekoliko ulica dalje te pričekao dok zrak ne postane čist. Kupila sam od njega dvije četvrtine za četrdeset maraka. Došlo je vrijeme kada sam konačno zaželjela svoj prvi fiks. Kod snifa je djelovanje polagano, a injekcija je kao grom. Neki je uspoređuju s orgazmom. Željela sam to doživjeti, a da ni jednog trenutka nisam pomislila da je to korak u totalno sranje. Otišli smo u javni zahod na Biilowbogen kraj Potstdamske ulice. To je vrlo bijedan kraj. Oko zahoda su se motale skitnice. Noću su tu spavali cugcri. Dali smo im kutiju cigareta da nam drže stražu. Oni su se u to dobro razumjeli i bili su ludi za cigaretama.

S nama je došla još jedna mačka iz "Sounda", Tina. Detlef je iz svoje plastične vrećice izvukao pribor, žlicu i limun. Stavio je drogu u žlicu, nakapao je vode i malo limunovog soka da se droga, koja inače nikada nije bila čista, bolje rastopi. Zatim je pomoću upaljača to prokuhao i uvukao u špricu. Ta je stara šprica bila totalno prljava, igla joj je bila tupa kao igla za pletenje. Najprije je Detlef sebi ubrizgao, a zatim Tina. Igla je potom bila potpuno začepljena, ništa više nije moglo kroz nju proći, bar su njih dvoje to tvrdili. Možda su samo željeli spriječiti da i ja ubrizgam, ali ja sam tek tada podivljala za fiksom.

U zahodu je upravo bio još jedan fikser koji je sebi udario šut. Jedan totalno propali tip. Upitala sam ga da li bi mi htio posuditi svoj pribor. Dao mi ga je. Odjednom sam se užasno uplašila kako ću zabiti iglu u venu na ruci. Prislonila sam je, ali nisam mogla zabosti, iako sam to kod drugih vidjela bezbroj puta. Detlef i Tina su se ponašali kao da ih se ništa ne tiče. Morala sam se dakle obratiti propalom tipu za pomoć. On je naravno odmah shvatio da mi je to prvi put. U svojim sam očima pred tim starim fikserom ispala vrlo glupa. Rekao je da je to sranje, ali je ipak uzeo špricu. Kako su se moje vene jedva vidjele, bilo mu je teško pogoditi žilu. Morao mi je tri puta zabosti iglu dok nije povukao malo krvi i tako znao da je pogodio u venu. I dalje je mrmljao da je to sranje, ali mi je ubrizgao čitavu četvrtinu. Bilo je doista kao grom, ali pravi sam orgazam drugačije zamišljala. Odmah zatim bila sam totalno tupa. Jedva sam još nešto primjećivala i ni na što nisam više mislila. Otišla sam u "Sound", sjela u kut i pila sok od trešanja. Sada sam doista bila jednaka s Detlefom. Bili smo istinski zajedno kao kakav bračni par, samo što nismo zajedno spavali i što nismo imali nikakav seksualni dodir. Još uvijek sam se za to osjećala premladom, a Detlef je to prihvatao, iako mu nisam morala mnogo objašnjavati. To mi se u njega strahovito sviđalo. On je naprosto bio savršen tip. Bila sam uvjerena da ću jednog dana s njime spavati. I bila sam sretna da ni s jednim drugim momkom nisam do tada ništa imala.

Za mene je ostalo izvan svake sumnje da ćemo ostati zajedno. Poslije "Sounda" pješice me pratio kući. Trebala su nam za to dva sata. On je zatim pješačio od Kreuzberga do Lankwitza, gdje je stanovao s ocem. Mnogo smo pričali o nestvarnim stvarima. Nisam više imala pravi odnos prema stvarnosti. Stvarno je za mene postalo nestvarno. Nije me zanimala ni prošlost ni budućnost. Nisam imala nikakve planove, već samo snove. Najradije sam pričala s Detlefom o tome što bismo radili da imamo mnogo novaca. Htjeli smo kupiti veliku kuću i veliki auto i ludo pokućstvo. Samo jedno nikada nismo spominjali u tim maštanjima - heroin. Onda je Detlef doista smislio kako ćemo se obogatiti. Rekao mi je da bi od jednog dealera³⁹ mogao dobiti na kredu heroina za sto maraka. To je namjeravao podijeliti na deset zamotaka po dvadeset maraka, pa bismo prodajom zaradili sto maraka. Od tog bismo novca mogli kupiti novu drogu i svaki put udvostručiti kapital. Meni se ta ideja činila savršenom. Tada smo tako jednostavno zamišljali trgovanje drogom.

Detlef je doista dobio sto maraka na kredu. Očito je nekoliko malih dealera završilo u čuzi i sada su tražili nove ulične preprodavače. Na pravu se scenu s našom drogom nismo usudili. Prodavali smo u "Soundu". Detlef, dobroćudno janješce, uvijek bi nabasao na ljude na turkeyju koji nisu imali ni prebijene pare. Davao im je drogu na kredu, a oni mu naravno nikada nisu platili. Jedna je polovina H otišla tako, dok smo drugu sami utucali. Kada je otišao i posljednji dio, nismo imali ni feniga u džepu. Tip od kojeg je Detlef uzeo drogu na kredu bio je strahovito bijesan, ali nije ništa poduzeo. Vjerojatno je htio samo provjeriti da li Detlef može biti preprodavač, ali on mu je pružio dovoljno dokaza da za to nema ni truna sposobnosti.

Prva tri tjedna ljetnih praznika provodila sam svaki dan s Detlefom. Sastajali smo se već u podne, a zatim bismo pošli u potragu za lovom. Radila sam stvari kakve se ranije nikada ne bih usudila. U robnim sam kućama krala kao gavran, u prvom redu stvari koje smo mogli lako prodati u "Soundu" i zatim kupiti drogu. To nam je rijetko kada donosilo dovoljno za dva šuta dnevno, ali nam toliko tada još nije bilo ni potrebno. Mogli smo čak i danima izdržati bez H, jer još nismo bili tjelesno ovisni.

Drugu polovicu ferija trebalo je da provedem kod bake u Hessenu. Baka je živjela u malom selu. Čudno je, ali ja sam se strahovito veselila što ću otići na selo i vidjeti baku. U jednu ruku nisam mogla ni zamisliti dva ili tri tjedna bez Detlefa. Jedva sam mogla i zamisliti da bih mogla živjeti čak svega nekoliko dana bez "Sounda" i blistavila na Kurfurstendammu. U drugu ruku veselila sam se što ću vidjeti djecu u selu koja još ništa nisu znala o drogama, što ću se igrati lovice, praćakati u potoku i jahati. I sama više nisam znala što zapravo hoću. Razdijelila sam se u dvije posve suprotne ličnosti, a da o tome nisam mnogo razmišljala. Pisala sam samoj sebi pisma, to jest, Christiane je pisala Veri. Vera je moje drugo krsno ime. Christiane je bila trinaestogodišnjakinja koje je željela baki, bila je na neki način dobra. Vera je bila fikserica. One su se sada prepirale u pismima.

Čim me majka otpratila na vlak, bila sam samo još Christiane. A kada sam zatim sjedila kod bake u kuhinji, činilo se kao da nikada nisam ni bila u Berlinu. Odmah sam se osjećala kao kod kuće. Baka koja je tu sjedila tako opuštena dala mi je osjećaj doma. Strahovito sam voljela svoju baku. Voljela sam i njenu kuhinju. Bila je kao iz slikovnice. Prava stara seljačka kuhinja s ognjištem i ogromnim loncima i tavama u kojima je uvijek nešto cvrčalo. Preugodno. Odmah sam se ponovo snašla sa svojim bratićima i sestričnima i ostalima u selu koji su bili moje dobi. Svi su oni bili još prava djeca. Kao i ja. Nakon ne znam više koliko vremena, ponovo sam se osjećala kao dijete. Bacila sam u kut čizme s visokim potpeticama i posuđivala sam od drugih, ovisno o vremenu, sandale ili gumene čizme. Šminku nisam ni dotakla. Ovdje nisam morala nikome ništa dokazivati.

Mnogo sam jahala. Na konjima ili pješice igrali smo se lovice. Najdraže nam je igralište još uvijek bilo na potoku. Svi smo postali veći i ustave koje smo sada gradili bile su ogromne. Iza njih su nastala prava akumulacijska jezera. A kada bismo uvečer probili branu, u potok bi šiknuo mlaz visok najmanje tri metra.

Svi su naravno željeli znati kako je u Berlinu i što tamo radim, ali ja im nisam mnogo pričala. Željela sam da uopće ne mislim na Berlin. Bilo je čudno, ali nisam više mislila ni na Detlefa. Zapravo, htjela sam mu svakog dana pisati pismo, a nisam mu ni jednom pisala. Ponekad sam uvečer pokušavala misliti na njega, ali jedva sam ga mogla i zamisliti. On je bio tip iz nekog drugog svijeta čije signale nisam više razumjela. Uvečer me u krevetu sve češće počeo

³⁹ Ulični preprodavač droge

obuzimati užasni strah. Vidjela sam tipove iz "Sounda" kao duhove i razmišljala o tome da ću se morati vratiti u Berlin. Takvih sam se večeri zvjerski bojala Berlina. Počela sam pomišljati da zamolim baku mogu li ostati kod nje. Ali kako da joj to obrazložim, pogotovo majci? Morala bih im ispričati sve o drogama, a to nisam mogla. Mislim da bi baka pala mrtva sa stolice kada bih joj ispričala da njena mala ubrizgava heroin.

Morala sam se, dakle, vratiti u Berlin. Buka, blistavilo, sva ona gužva, sve što sam ranije voljela u Berlinu sada me užasno uzrujavalo. Noću bih jedva zaspala zbog buke. A na ulici Kurfurstendamm između automobila i mase ljudi hvatao me pravi užas. Isprva se nisam ni pokušavala ponovno saživjeti s Berlinom. Već tjedan dana poslije mog povratka pošli smo na razredno putovanje. Iako mi je kuma tom prilikom poklonila pedeset maraka, nisam ni trenutak pomišljala da za njih kupim drogu. Nisam potražila ni Detlefa o kome sam čula da više ne zalazi u "Sound". Ostala sam totalno čista dok se s razredom nismo odvezli u Schwarzwald⁴⁰. Veselila sam se putovanju, ali već nakon nekoliko dana pošlo mi je vrlo loše. Poslije jela osjećala sam bolove u želucu i jedva sam izdržala obilaske. Kada smo se vozili autobusom u Lorrach u tvornicu čokolade "Suchard", Kessi, koja je sjedila do mene, iznenada reče:

- Stara, ti si totalno požutjela. Imaš žuticu.

Kessi se odmakla dalje od mene. Proradio mi je kliker. Pomislila sam, svi fikseri katkada dobiju žuticu od prljavih starih šprica koje još i posuđuju jedni drugima. Prvi put sam nakon dugo vremena ponovo mislila na H. I odmah sam se sjetila prljave šprice kojom mi je propali tip u zahodu na Biilovvobogenu udario prvu četvrtinu. A onda sam primijetila da Kessi uopće nije ozbiljno mislila na žuticu, pa sam se tješila da je nije moguće dobiti nakon svega nekoliko fikseva, od kojih je ionako prošlo nekoliko tjedana.

Pred tvornicom "Suchard" nabavila sam u jednom kobasičarskom kiosku plastičnu žlicu. Ušli smo u čokoladnu zemlju dembeliju. Iz svake kace koja je imala donekle privlačnu masu zahvaćala sam plastičnom žlicom. Ako mi je osobito prijalo, odvrćala sam pozornost vođača raznim pitanjima, kako bih još nekoliko puta zahvatila. Na kraju sam nakupila toliko bombona da mi je jakna koju sam zavezala kao torbu bila sva nabrekla. Već sam se u autobusu zaklela da nikada više neću okusiti čokoladu. Pozlilo mi je tek kada smo stigli u naše prenoćište. Moja su jetra kapitulirala pred masnim slasticama koje sam progutala na kile. Sada je i naš nastavnik primijetio da sam prilično žuta. Došao je liječnik i onda su me ambulantnim kolima prevezli u frajburšku sveučilišnu kliniku. Izolacijska soba na dječjem odjelu bila je besprijeckorno bijela i velika nekoliko kvadratnih metara. Nijedne slike na zidu, ničega. Sestre su prilično šutljivo donosile jelo i tablete. Ponekad bi došao liječnik i pitao kako se osjećam. Prošla su tako tri tjedna.

Sobu nisam smjela napuštati, čak ni da piškim. Nitko me nije posjećivao, nitko nije sa mnom razgovarao. Nisam imala ništa pametno za čitanje, ni radio. Često bih pomislila da ću poludjeti. Jedino su me održavala draga pisma moje majke. I ja sam njoj pisala. No, najviše sam pisala o svojim dvjema mačkama, koje su mi još jedine preostale od životinja. Bila su to sićušna pisma u malim omotnicama koje sam sama presavijala. Ponekad sam mislila na baku i djecu u selu, na potok i na konje, a ponekad na Berlin, na "Sound", na Detlefa i H. Nisam znala tko sam. Kad bih se osobito bijedno osjećala, pomislila bih: *"Ti si fikserica sa svojom prvom žuticom i dosta"*. Kada sam se u mašti igrala sa svojim mačkama, mislila sam kako ću se u školi potruditi i uvijek na ferije otići baki. Tako sam neprestano lutala amo-tamo, ali najviše vremena nisam ni na što mislila, već sam jednostavno buljila u strop i željela da sam mrtva.

Plašila sam se da će liječnici otkriti uzrok moje žutice, no u toku posljednjih tjedana ubodi su mi bili zarasli. Još nisam imala na ruci ožiljke i tromboze⁴¹. Tko bi uopće posumnjao da se na dječjem odjelu u Freiburgu nalazi jedna fikserica?

Poslije tri tjedna morala sam najprije naučiti ponovo hodati, a zatim su mi dopustili da se zrakoplovom vratim u Berlin. Zdravstveno je osiguranje to platilo. Kod kuće sam morala odmah ponovo u krevet. Bila sam sretna što sam ponovo kod majke i svojih mačaka. Nisam mislila ni na što drugo. Majka mi je ispričala da ju je Detlef nekoliko puta posjetio i pitao za mene. Rekla mi je da je doista izgledao tužan što me toliko dugo nema. Tek mi je tada Detlef ponovo istinski pao na pamet. Zamišljala sam ga pred sobom, njegovu lijepu kovrčavu kosu, njegovo lice koje je bilo tako beskrajno milo. Bila sam, sretna da se netko brinuo za mene, da me netko

⁴⁰ *Schwarzwald-crna šuma, planina na jugozapadu Nemačke*

⁴¹ *Upala i čvorovi vena česte su posledice venskog uzimanja heroina*

doista voli. Detlef. Počela me peći savjest što sam čitavih nekoliko tjedana zaboravila na svoju ljubav prema njemu.

Nekoliko dana kasnije Detlef je nekako doznao da sam se vratila i posjetio me. Kad je stao pred moj krevet, doživjela sam pravi šok. Jednostavno nisam mogla izustiti riječ. Bio je omršavio, sama kost i koža. Ruke su mu bile tako tanke da sam ih mogla obuhvatiti jednom šakom. Lice mu je bilo posve blijedo i upalo. Ali bilo je još uvijek jednako lijepo. Beskrajno mile oči postale su mu nekako veće i tužnije. Istog sam ga trenutka opet ludo voljela. Bilo mi je svejedno što je mršav kao kostur i nisam htjela razntišljati zašto je toliko tjelesno propao. Najprije nam je bilo teško razgovarati. Želio je samo da mu pričam o sebi, ali ja mu nisam mogla ništa ispričati što bi ga moglo zanimati. Nije mi palo na pamet da mu pričam o ferijama i igri kod bake. Upitala sam ga konačno zašto više ne ide u "Sound". Odgovorio je da je "Sound" sranje. Upitala sam ga kamo sada odlazi, a on je odgovorio - na kolodvor Zoo. Što tamo radi? - Zараđujem - odgovorio je Detlef.

To me u prvi mah nije šokiralo. Znala sam od drugih fiksera da povremeno zarađuju. Nisam imala neku pravu predodžbu o tome što to zarađivanje znači, nisam htjela o tome dalje ni razmišljati. Znala sam jedino da na neki način zadovoljavaju pedere, a da sami pri tom ništa ne osjećaju, ali za to dobivaju mnogo novaca. Tog sam dana bila sretna jedino zato što je Detlef došao i što me još uvijek iskreno voli kao i ja njega.

Iduće sam nedjelje prvi put ponovo smjela izaći. Detlef je popodne došao po mene. Otišli smo u jednu kavanu u Litzenburger Strasse. Tu su sjedili gotovo samo pederi i većina je poznavala Detlefa. Svi su bili prema meni vrlo fini i davali mi komplimente. Čestitali su Detlefu što ima tako lijepu prijateljicu. Primijetila sam da je Detlef bio uistinu ponosan što sam njegova prijateljica i da me je zbog toga doveo u kavanu u kojoj ga svi poznaju. Meni su se pederi sviđali. Bili su prema meni fini, davali mi komplimente, a da me nisu pravili glupom kao ostali muškarci. Sviđala sam im se i bila sam im draga, a da ništa od mene nisu tražili. Bila sam ponosna zbog tolikih komplimenata. Otišla sam u zahod i pogledala se u zrcalo. Otkrila sam da su bili u pravu. Doista sam dobro izgledala zato što puna dva mjeseca nisam ni takla drogu. Otkrila sam da još nikada nisam tako dobro izgledala. Detlef je rekao da mora do kolodvora Zoo, jer se tamo dogovorio s Berndom, svojim najboljim prijateljem, koji je tog dana i za njega zarađivao. Detlef zbog mene nije otišao na kolodvor. Bilo je jasno da ću poći s njim. Osim toga, veselila sam se što ću ponovno vidjeti Bernda. Bernd je upravo bio otišao s nekim frajerom. Morali smo ga čekati. Te mi večeri kolodvor nije izgledao tako loše kao što sam ga zadržala u sjećanju. Uglavnom sam promatrala Detlefa. Dok je on malo popričao s jednim mladićem i ja ostala na trenutak sama, prišli su mi nekakvi pečalbari⁴². Čula sam samo "šezdeset maraka" ili slično. Uхватила sam Detlefa pod ruku i odmah sam se osjetila strahovito zaštićena. Nagovorila sam ga da pode sa mnom u "Sound". A zatim, da mi od svoje droge dade mali snif. Naravno da isprva nije pristao, ali ja sam mu rekla:

- Samo večeras. Samo kao pozdrav. Htjela bih biti kao i ti ili nemoj ni ti uzeti fiks.

Tada mi je dao. Rekao mi je, međutim, da nikada više neću od njega ništa dobiti. Odgovorila sam da nije ni potrebno. Konačno, ja sam u vremenu od dva i pol mjeseca dokazala da nisam ovisna o H, a posljednjih sam tjedana doista primijetila da mi je bez H mnogo bolje.

Detlef je to progutao. Rekao je:

- Mala, i ja ću prestati. Što ti možeš, mogu i ja još lakše.

Udario je šut, a ja sam šmrkala. Bili smo ludi od radosti i govorili smo o tome kako ćemo bez H oboje biti sretni.

Idućeg dana u podne otišla sam na kolodvor Zoo i našla Detlefa. Ponovo sam dobila snif.

Gotovo sam se svakog popodneva sastajala s Detlefom poslije škole na kolodvoru. Onda sam opet uzela fiks. Bilo je kao da nikada nisam napuštala Berlin, kao da ona dva mjeseca bez H uopće nisu postojala. Gotova smo svakog dana govorili o tome da ćemo prestati, a ja sam uvjeravala Detlefa kako je to lako. Često sam odlazila na kolodvor ravno iz škole. U torbi sam nosila pribor za fiksiranje i veliki zamotak hrane. Moja se majka vjerojatno čudila koliko užine nosim u školu, a svakog sam dana bila sve mršavija. Znala sam da Detlef i njegovi prijatelji čekaju da im donesem hranu. Isprva je Detlef bjesnio kada bih došla na kolodvor. Nije volio da sam u blizini kada zarađuje. Rekao mi je:

⁴² *Sezonski radnici*

- Ne želim da se moja prijateljica smuca po Zoo-u među zadnjom bagrom. Možemo se naći svagdje, samo mi više ne dolazi na kolodvor.
Nisam ga slušala. Željela sam jednostavno biti uz njega svejedno gdje. Počela sam se pomalo osjećati ugodno u prljavoj kolodvorskoj hali, u svakom slučaju, sve mi je bilo poznato. Nisam više osjećala miris mokraće i sredstva za dezinfekciju. Kurve, mačke, pečalbari, panduri, skitnice, pijanci, sva ta bagra postali su moj prirodni okoliš između podneva i večeri. Tu sam i ja pripadala, jer je Detlef bio među njima. Isprva me nerviralo kako me druge djevojke promatraju - odozdo prema gore. Na neki način čak agresivnije nego frajeri. Onda sam osjetila da me se djevojke koje zarađuju na kolodvoru boje. Da se boje kako ću im kao svježja sočna roba preoteti na Zoo-u najbolje frajere. Jasno, bolje sam izgledala nego one, bila sam njegovana, kosu sam prala gotovo svakog dana. Na meni se još nije vidjelo da sam fikserica. Znala sam da sam iznad drugih djevojaka. Zbog toga sam se dobro osjećala. Frajeri bi se na mene lijepili kao ludi, ali ja nisam morala zarađivati. Detlef je to za mene radio. Dok su me druge djevojke tako gledale, morale su pomisliti, kakva je to cool mačka, ima drogu, a i ne mora zarađivati.

Na početku su me frajeri tjerali u bijes. Osobito pečalbari s onim njihovim vječnim:

- Ti ševiš? ... Ti pansion ideš?

Neki su nudili dvadeset maraka. Nakon kratkog vremena, bila mi je prava zabava da se pogađam s tipovima. Znala sam reći:

- Sto je stari, bulazniš. Ispod petsto maraka takav kao ti ne može mi ni blizu.

Ili bih ga hladno pogledala i rekla:

- Kod mene nema kruha, stari. Briši!

Osjećala sam se dobro kada bih vidjela da svinje podvlače rep i odlaze. Bila sam iznad frajera. Ako bi koji postao drzak ili mi čak pokušao zadići suknju, Detlef bi se odmah stvorio kraj mene. Ako bi otišao zarađivati, rekao bi prijateljima da paze na mene. Bili su mi kao braća. Svakog bi momka koji bi se prema meni ponio glupo natjerali u vjetar. Umjesto u "Sound", sada sam odlazila na kolodvorsku terasu. Drugih prijatelja, osim naše male Zoo-klape, više nisam imala. Osim mene i Detlefa, njoj su još pripadali Bernd i Axel. Obojica su imala po šesnaest godina, bila su ovisna o H i bavila se prostitucijom. Sva su trojica živjela u Axelovom stanu. Axel je za razliku od druge dvojice bio strahovito ružan. Na njegovom licu ništa nije išlo jedno s drugim. Ruke i noge kao da nisu pripadale njegovom tijelu. Dakle, zbilja posljednje na što topli padaju. Ali, on je ipak imao frajere, čak stalne mušterije. Detlef je svojim frajerima mogao skresati i uvrijediti ih kada bi mu bio pun kufer svega, a oni bi mu opet domilili. Axel se zbog svog izgleda morao uvijek savladavati i praviti se sladak kao govno. Osim toga, imao je vjerojatno nešto osobito u krevetu za čim su pederi šizili, inače ne bi mogao izdržati konkurenciju na kolodvoru. No kad god je mogao, on se i osvećivao. Ako bi se namjerio na kakvog bedaka, prevario bi ga, vrijeđao ga i proganjao. Axel je bio sjajan tip. Moglo ga se vrijeđati i ponižavati, ali se na njemu ništa nije primjećivalo. Uvijek bi ostao ljubazan. Bio je nevjerojatno susretljiv, vrlina koju ni u jednog drugog fiksera nisam uočila. Općenito, nisam naišla na još jednog fiksera sličnog njemu. Bio je kao da više ne živi u ovom posranom svijetu. Godinu dana kasnije bio je mrtav.

Axel je imao sličnu povijest kao mi. Roditelji su mu bili rastavljeni. Živio je kod majke dok se nije preselila prijatelju. U svakom slučaju, bila je velikodušna. Ostavila mu je dvoiposobni stan s nešto pokućstva i čak mu je kupila televizor. Majka ga je jednom tjedno posjećivala i davala mu novac za život. Znala je da se fiksa i govorila mu da se toga ostavi. Po njenom je mišljenju učinila više za njega nego bilo koji drugi roditelj, jer mu je poklonila stan s televizorom. Jednog sam vikenda i ja prespavala u Axelovom stanu. Majka je dopustila, jer sam joj opet pričala o nekoj prijateljici. Axelov je stan bio pravi čumez, pravi fikserski stan. Već s praga osjetila sam smrad. Posvuda su ležale prazne riblje limenke. Opušci su bili umočeni u ulje ili u umak od rajčice ili senfa. Posvuda su bile čaše i šalice, a u svima malo vode, pepela, duhana i cigaretnog papira. Kada sam htjela pomaknuti nekoliko jogurta na jedinom stolu, s druge su strane pale na pod dvije riblje konzerve. Umak se prolio po sagu. Nitko se na to nije obazirao. Sa saga je ionako dolazio najgori smrad. Kada je Axel udario šut, vidjela sam zašto je toliko smrdjelo. Izvukao je špricu s ostacima krvi iz ruke, napunio je vodom i zatim briznuo ružičastu tekućinu jednostavno na sag. Uvijek je tako čistio svoj pribor. Sa svakim fiksom palo bi na ofucani perzijski sag po nekoliko kapi krvi, a to je s ribljim umacima smrdjelo slatkastim zadahom. Čak su i zavjese bile žute i smrdjele. U tom smrdljivom kaosu stajao je blistavo bijeli

krevet. Odmah sam pobjegla na njega. Kada sam zavukla lice u jastuk, mirisalo je na omekšivač rublja i deterdžent. Pomislila sam, nikada još nisi tegla u tako čisti krevet.

Axel je rekao:

- To sam za tebe presvukao.

Idućih je tjedana svake subote kada bih došla krevet bio svjež presvučen. Ja sam uvijek spavala samo jedanput u istoj krevetnim, dok ostali nikada nisu mijenjali plahte.

Momci su mi kupovali za jelo i piće uvijek ono što bih tog trena najviše željela. Htjeli su mi ugoditi. Što je najvažnije, kupovali su mi najbolju drogu. S jetrom sam još uvijek imala teškoće. Ako bih udarila nečistu robu, bilo mi je užasno. Bili su vrlo zabrinuti kada bi mi bilo zlo. Zato su mi kupovali najčistiji H, iako je bio skup. Njih su trojica živjela samo za mene.

Meni je Detlef bio na prvom mjestu, zatim Axel i Bernd, inače nikoga drugog nisam imala.

Doživljavala sam pravu sreću, kakva se rijetko može osjetiti. Bila sam zaštićena, imala sam osjećaj doma. Popodne na kolodvoru Zoo i za vikenda u smrdljivom fiksterskom čumezu.

U tom je društvu Detlef bio najjači, a ja najslabija. Osjećala sam se slabijom od dječaka i tjelesno i duševno, jer sam bila djevojka. Ali prvi put sam uživala u svojoj slabosti. Uživala sam da mi Detlef pruža osjećaj za kojim sam odavno čeznula. Da su Detlef, Axel i Bernd uvijek kraj mene, kada su mi potrebni. Imala sam momka koji je činio što ne bi nijedan fikser, koji je svaki zamotak H dijelio sa mnom. Koji je za mene zarađivao na najbedniji mogući način. Morao je svaki dan otići s jednim ili dva frajera više da bih ja imala drogu. U nas je sve bilo drugačije. Momak se prostituirao zbog svoje prijateljice. Mi smo možda bili jedini par na svijetu s kojim je bilo tako.

U to doba, kasne jeseni 1976., nisam nijednom ozbiljno pomislila da bih i ja pošla zarađivati. U stvari, pomislila bih na to nekoliko sekundi, kada bi me grizla savjest zbog Detlefa, koji je upravo zbog mene bio s nekim bijednim tipom. Bilo mi je, međutim, jasno da bi me Detlef isprašio na sam spomen o tome da bih i ja pošla zarađivati. Još uvijek nisam imala prave predodžbe o tome što se događa pri takvoj vrsti zarađivanja. Nisam o tome razmišljala i nisam htjela ništa ni zamišljati. Iz razgovora trojice momaka doznala sam da frajerima drkaju i zadovoljavaju ih na francuski način.

Promatrala sam i druge djevojke na kolodvoru, gotovo sve su bile još poludjeca kao i ja.

Vidjela sam u kakvom su sranju. Pogotovo one koje su bile ovisne o H i zbog toga morale zarađivati. Vidjela sam na njihovim licima gadljivost kada bi ih frajer nagovorio, iako su se morale ljubazno smiješiti. Prezirala sam frajere. Kakvi su to idioti ili perverzne svinje koji se pohotno i kukavički šuljaju kolodvorom i krajičkom očiju vrebaju svježu piletinu. Kakvo im je zadovoljstvo otići s potpuno nepoznatom djevojkom kojoj se gade, ali koja mora poći s njima iz bijede.

Pomalo sam počela mrziti i pedere. Počela sam polako primjećivati što je Detlef s njima proživljavao. Često je išao na posao na silu, mučno i pun gadljivosti. Ako nije bio omamljen, ionako nije mogao. Na turkey, dakle upravo onda kada mu je novac bio najpotrebniji, bježao je od frajera. Na silu, mučno i s gadljivošću. I njegovi prijatelji mogli su tek ako su prije toga udarili fiks. Užasno me živciralo što pederi trče za Detlefom. Čak su mu u mojoj nazočnosti mucali smiješne ljubavne izjave i dodavali mu ljubavna pisma. Sve su to bili prokleta usamljeni tipovi. No, nisam mogla osjećati samilost prema njima. Najradije bih im bila doviknula:

- Čovječe, stari, zar ne shvaćaš, Detlef pripada samo meni i nikome drugome, a najmanje nekom starom prljavom toplom prascu!

Ali upravo su nam ti tipovi trebali, jer su donosili lov, jer ih se moglo operušati kao božićnu gusku. Onda sam primijetila da po kolodvoru švrljaju tipovi koji poznaju Detlefa posve intimno, mnogo intimnije nego ja. Došlo mi je da povraćam. A kada sam iz razgovora trojice momaka doznala da neki frajeri plaćaju tek onda kada i njihov plaćenik doživi orgazam, pobjesnela sam. Detlefa sam viđala sve rjeđe, jer je stalno bio s nekom pederskom svinjom. Bojala sam se za njega. Netko mi je pričao da dječaci koji se prostituiraju mogu s vremenom postati pederi. No, Detlefu nisam mogla ništa predbaciti. Trebalo nam je sve više novaca, a polovica je od toga odlazila na moju drogu. Otkada sam bila u toj klapi željela sam i ja (možda samo podsvjesno) biti pravi fikser kao i oni. Fiksala sam se svaki dan. I uvijek sam pazila da ostavim dovoljno H za šut idućeg jutra.

Usprkos tome, ni ja ni Detlef nismo još bili tjelesno posve ovisni. Od početka redovitog fiksiranja, ako svaki dan ne ubrizgavate, prođe dosta vremena do potpune fizičke ovisnosti o heroinu. Mi smo još uvijek mogli dan dva bez šuta, omamili bismo se nekom drugom drogom i još nije bio pakao. Uvjeravali smo se zbog toga da smo drugačiji od propalih fiksera i da bismo

svakog dana mogli posve prestati ako bismo to htjeli. Ja sam još često bila dosta sretna. Svake sam subote bila sretna u Axelovom stanu. Detlef bi došao k meni u svježe presvučeni krevet. Poljubio me za laku noć u usta i onda bismo se okrenuli. Spavali smo pripijeni leđima i zadnjicama. Kada bih se probudila, Detlef bi me poljubio za dobro jutro.

To su u pola godine, koliko smo hodali, bile jedine tjelesne nježnosti među nama. Kada sam upoznala Detlefa, već sam iskusila grubost drugih dječaka. Odmah sam mu rekla:

- Čuj, ja sam djevojka i treba mi vremena. Htjela bih tek kada budem malo starija.

Odmah je shvatio i nikada nije pokušavao. Za njega sam bila ne samo prijateljica s kojom je mogao o svemu pričati i s kojom se i slijep mogao razumjeti, već s mojih četrnaest godina još uvijek i dijete. Bio je, jednostavno, nevjerojatno senzibilan. Osjećao je što želim i što mogu i što ne mogu. Onda sam jednog dana u listopadu zamolila majku za pilulu. Ona mi je nabavila recept, jer je u međuvremenu doznala da spavam kod Detlefa. No nije vjerovala da među nama nema ničega. U tome je bila sumnjičava. Uzela sam dakle pilulu, ali Detlefu nisam ništa rekla. Još uvijek sam se bojala. Kada sam jedne subote koncem listopada došla u stan, Axel je svježe presvukao svoj vlastiti krevet. Bio je širi od onog u kojem smo do tada spavali. Axel je rekao da je glupo da se on sam širi u velikom krevetu, a da se nas dvoje tiskamo na nekakvoj ležaljci. Ponudio nam je svoj krevet.

U stanu je vladalo vrlo dobro raspoloženje. Iznenada je Detlef rekao da bismo mogli konačno jednom i počistiti stan. Svi smo se složili. Otvorila sam prozore. Kada je ušlo malo svježeg zraka, ponovo mi je bilo jasno u kakvom smo smradu živjeli. Nekog bi normalnog čovjeka taj zvjerski zadah od usmrđene krvi, pepela i pljesnivih ribljih limenki naglavce izbacio iz stana. Dva sata kasnije tu je vladala totalna gužva. Pokupili smo svo smeće i ugurali ga u plastične vrećice. Na koncu sam još prošla usisavačem i očistila ptičju krletku u kojoj je jedna pospana zelena papiga uza svu tu gužvu drijemala. I nju je Axelova majka ostavila u stanu. Njen prijatelj nije volio ptice. I Axel je mrzio životinju. Kada bi počela u svojoj osamljenosti pijukati i brbljati, Axel bi pesnicom udario u krletku i ona bi kao luda lepršala među rešetkama. Nijedan se od mladića nije brinuo za pticu. Axelova je majka jednom tjedno donosila hranu, a ja sam joj nedjeljom davala dovoljno zrnja za čitav tjedan. Kupila sam joj staklenu cjevčicu, pa je imala dovoljno čiste vode za šest dana.

Kada smo te večeri otišli u krevet, sve je bilo drugačije. Detlef mi nije dao poljubac za laku noć i nije se okrenuo. Počeo je pričati. Vrlo nježne stvari. Osjetila sam njegove ruke. Bile su veoma nježne. Nisam se nimalo bojala. I ja sam njega milovala. Dugo smo se milovali, a da ništa nismo rekli. Bilo je strahovito lijepo.

Sigurno je prošao jedan sat, kada je Detlef ponovo progovorio. Upitao me:

- Hoćeš li sa mnom iduće subote spavati?

Odgovorila sam:

- Okay.

Uvijek sam se bojala tog pitanja. Sada, kada me Detlef upitao, bila sam sretna.

Nakon nekog vremena rekla sam:

- Okay, pod jednim uvjetom. Da oboje budemo u subotu trijezni. Ni najmanje H. Mislim, jer možda mi ne bi bilo lijepo. Ili bi mi bilo strahovito lijepo samo zato jer sam opijena, a kada bih se otriježnila, ne bi mi bilo više lijepo. Doista bih htjela biti posve trijezna. I htjela bih da znaš kako mi je kada sam trijezna.

Detlef se složi:

-Okay.

Poljubio me za laku noć. Okrenuli smo se i priljubljenih zadnjica zaspali.

Iduće smo subote doista ostali trijezni. Stan je već opet bio prljav i smrdljiv, ali naš je krevet bio ponovo u čisto presvučen i bijel. Kada smo se svukli, ipak sam se malo bojala. Isprva smo posve tiho ležali jedno kraj drugog. Morala sam misliti na djevojke iz mog razreda koje su mi pričale kako su momci prvi put na njih navalili. Kako su svoju stvar svom silinom gurnuli u njih i nisu prestali sve dok se nisu zadovoljili. Djevojke su pričale da je prvi put zvjerski boljelo. Neke od njih nisu više htjele ići s momkom s kojim su izgubile nevinost. Rekla sam Detlefu da bih to htjela doživjeti drugačije nego djevojke iz mog razreda. On je odgovorio:

- Okay, mala.

Dugo smo se milovali. Ušao je malo u mene, a ja sam jedva osjetila. Kada bi me zaboljelo, Detlef bi to zamjetio, a da mu ništa nisam rekla.

Pomislila sam - ima pravo da ti nanese malo boli, čeka već pola godine. Ali Detlef mi nije htio nanijeti bol. Ipak smo bili zajedno. Tog sam ga trenutka strahovito voljela. Ležala sam posve nepokretna i ukočena. Ni Detlef se nije micao. Osjetio je što sama nisam u tom trenutku mogla pomisliti. Da sam od straha i sreće bila totalno gotova. Detlef se povukao i zagrio me. Sve je to bio ludi osjećaj. Pomislila sam, kako si baš ti zavrijedila takvog momka? Koji misli samo na tebe, a nimalo na sebe. Koji, kada prvi put s tobom spava, ne želi i sam doći do vrhunca, jer prvi put želi učiniti sve za tebe. Sjetila sam se Kathija koji mi je u kinu odmah zavukao ruku među noge. Bila sam sretna što sam čekala Detlefa. Da sada doista samo njemu pripadam. Tog sam momka toliko ludo voljela da sam se odjednom uplašila. Uplašila od smrti. Neprestano sam mislila samo na jedno: "*Samo da Detlef ne umre*".

Rekla sam mu dok me milovao:

- Detlefe prestat ćemo s fiksanjem.

On je odgovorio:

- Da. Nikada ne smiješ postati fikserica.

Poljubio me. Onda smo se polako okrenuli. Zaspali smo priljubljenih stražnjica.

Probudila sam se jer sam osjetila Detlefove ruke. Bilo je još prilično rano, ali kroz zastore je već dopirala siva svjetlost. Milovali smo se, a zatim smo istinski zajedno spavali. Još sam uvijek sve osjećala glavom, a ne dolje. Ali sada sam znala da je strahovito lijepo spavati s Detlefom.

U ponedjeljak sam se odmah iz škole odvezla na kolodvor Zoo. Detlef je bio tamo. Dala sam mu svoju užinu i jednu jabuku. Bio je gladan. Imala sam strahovitu želju za H, jer sam već treći dan bila čista. Upitala sam Detlefa:

- Imaš jedan fiks za mene?

Odgovorio je:

- Ne. Nećeš više ni dobiti od mene. Ne želim to. Previše te volim. Ne želim da postaneš fikserica.

Gotovo sam požizila. Imala sam želju i zaurala sam:

- Čuj, stari, ipak si pretjerao! Zjenice su ti kao glave čioda, sav si napumpan, a meni brbljaš da moram ostati čista. Najprije sam prestani, pa ću i ja s tobom. A nemoj mi tu govoriti sranje. Reci radije odmah da želiš svu drogu za sebe.

Dokrajčila sam ga. Nije mogao ništa reći, jer je već u subotu uvečer nabavio novu drogu.

Konačno je popustio i rekao:

- Okay, mala, zajedno ćemo prestati.

S idućim je frajerom otišao zbog moga šuta. Mnogo se toga za mene promijenilo otkada smo zajedno spavali. Na kolodvoru se više nisam osjećala ugodno. Sada sam konačno točno znala što znači zarađivanje. Sada sam tek doista znala što su htjeli od mene tipovi koji su me nagovarali. Isto što smo radili Detlef i ja. Ševu. Naravno da sam i ranije znala o čemu se radi, ali to je za mene bilo nešto posve apstraktno. Između mene i Detlefa bilo je to nešto najljepše i najintimnije. Frajeri su mi se gadili. Ono što se događalo na kolodvoru bilo je za mene nezamislivo: zar ševa s jednim od onih gadnih smrdljivih pečalbara, s nekim pijancem ili jednim debelim trbušastim znojnim čelavcem? Nije me više nimalo zabavljalo kada su me frajeri glupo nagovarali. Naprosto im više nisam znala odgovoriti. Okrenula bih se s odvratnošću ili bih im ponekad i ozbiljno zaprijetila. Tada sam počela na nov način mrziti i pedere. Jadne bih prasce bila u stanju ubiti. Neprestano sam se morala boriti protiv predodžbe da Detlef mora prema njima biti nježan. Usprkos svemu, dolazila sam svakog popodneva poslije škole na kolodvor, jer je Detlef bio tamo. Kada bi obavio posao s frajerom, otišli bismo na kolodvorsku terasu, gdje bih pila kakao. Ponekad je na kolodvoru posao išao loše. Bilo je takvih prokletih dana kada je i Detlefu bilo teško da za nas oboje zaradi drogu. Na kolodvorskoj sam terasi pomalo upoznala i ostale momke koji su se prostituirali, a od kojih me Detlef isprva držao po strani. Oni su bili propaliji od nas i bilo im je teže nego momcima iz naše škvadre da dobiju frajera. Bili su to stari fikseri kojima sam se nekada divila. Detlef je rekao da su mu svi oni prijatelji. Rekao mi je još da se od njih moram čuvati upravo zato jer su stari fikseri, a oni su strahovito nasilni. Uvijek su bili željni droge, a nikada nisu imali novaca. Tim se prijateljima nikada ne smije odati ili pokazati kada imaš što novac ili drogu, inače se može dogoditi da dobiješ po njuški. Oni se, osim što mlate frajere, mlate i međusobno.

Počela sam slutiti kakva je uistinu fiksterska scena koja me toliko plivlačila. Neće proći dugo pa ću i ja sama biti na njoj.

Detlefovi su mi prijatelji ponekad govorili:

- Mala, prestani. Premlada si. Još možeš uspjeti. Samo se moraš razdvojiti od Detlefa. On se više ne može izvući. Ne pravi gluposti, razdvoji se od Detlefa.

Pokazala sam im figu. Razdvojiti se od Detlefa bilo je posljednje što bih učinila. Ako želi umrijeti, i ja ću s njim. To, međutim, nisam rekla. Odgovorila bih:

- Ne gnjavi. Nijedno od nas nije ovisno. Oboje možemo prestati kad god zaželimo.

Dani su u studenom 1976. pretjecali prilično isto. Od dva do osam bila sam na kolodvoru. Zatim bismo otišli u "Treibhaus", diskoteku u Kurfiirstendammu. Tada je u "Treibhausu" uvečer bila scena koju je Detlef posjećivao. Bila je gora od scene u "Soundu". Tu sam obično ostajala do posljednjeg autobusa u dvanaest i dvadeset. Živjela sam za subote kada sam spavala s Detlefom. Spavanje s njim bilo je svake subote sve ljepše ako ne bismo previše ubrizgali. Došao je prosinac. Bilo je sve hladnije. Smrzavala sam se. Ranije mi nikada nije bilo hladno. Sada sam se stalno smrzavala. Primijetila sam da sam tjelesno grogi. Znala sam to od jedne nedjelje početkom prosinca. Probudila sam se u Axelovom stanu pokraj Detlefa. Bilo mi je zvjerski hladno. Ugledala sam nekakvu kutiju. Onda mi je odjednom pao u oči natpis na kutiji. Zapravo njegove boje koje su bile strahovito kričave i od kojih su me boljele oči. Osobito me plašila crvena boja. Uvijek sam se na tripovima bojala crvene boje. Na H je crveno imalo vrlo nježan ton. Sa H je crveno, kao i ostale boje, bilo kao prekriveno nekim mekim velom i bilo je vrlo lijepo. Ali sada je crveno na toj prokletoj kutiji bilo silovito. Usta su mi bila puna pljuvačke. Gutala sam je, ali mi je odmah zatim ponovo dolazila i dizala se. Zatim je ipak nestala, a usta su mi bila suha i ljepljiva. Pokušala sam nešto popiti, ali nije išlo. Tresla sam se od hladnoće, sve dok mi nije postalo tako vruće da mi se znoj cijedio. Probudila sam Detlefa i rekla mu:

- Slušaj, sa mnom se nešto događa. Detlef me pogledao u lice i rekao:

- Zjenice su ti velike kao tanjurići.

Dugo je šutio, a onda šapnuo.

- Tako, mala, sada si i ti stigla dotle.

Ponovo sam drhtala i upitala ga:

- Što je, što mi je?

Detlef je odgovorio:

- Turkey.

Pomislila sam, aha, to je dakle twkey. Stigla si na tarkey, stara fikserice. Pa i nije tako strašan taj turkey. Zašto drugi dižu toliku buku oko toga? Ja doista nisam osjećala nikakve boli, samo sam drhtala i boje su me malo uzrujavale i ta pljuvačka u ustima. Detlef nije ništa više rekao. Izvukao je iz traperica zamotak i askorbinsku kiselinu, uzeo je žlicu, prokuhao bučkuriš na svijeći i dao mi špricu. Zbog drhtanja bilo mi je teško pogoditi u venu, ali ipak mi je prilično brzo uspjelo. Ponovo sam se dobro osjećala. Boje su ponovo postale nježne, pljuvačka je nestala. Tog trenutka nije više bilo problema i ponovo sam zaspala pokraj Detlefa. I on je sebi ubrizgao šut. Kada smo u podne ustali, upitala sam Detlefa koliko još droge ima. On je odgovorio:

- Naravno, prije nego što pođeš kući, dobit ćeš još jedan fiks.

Rekla sam mu:

- Ali trebat će mi i za sutra ujutro.

- Nemam toliko. A danas mi se zbilja ne ide na kolodvor. Nedjelja je, a u nedjelju ionako nema prometa na kolodvoru.

Uhvatila me panika i bijes.

- Čovječe, zar ne razumiješ, ako ujutro ne uzmem fiks, doći ću na turkey i neću moći ići u školu.

- Uvijek sam ti to govorio, mala. A sada si ipak stigla dotle.

Popodne smo otišli na kolodvor. Imala sam dovoljno vremena za razmišljanje. Pravi turkey. Sada sam bila ovisna o H i o Detlefu. Više sam se uplašila što sam ovisna o Detlefu. Kakva je to ljubav ako je čovjek totalno ovisan? Što će biti ako me Detlef uvečer pusti da ga molim i prosim za drogu? Znala sam kako su fikseri prosjačili kada su bili na turkey. Kako su se ponižavali i dopuštali da ih vrijeđaju. Kako su zatim padali na ništicu. Ja nisam mogla moliti. Još manje Detlefa. Ako dopusti da ga molim, s nama će biti svršeno. Nikoga nisam mogla moliti ni za što.

Detlef je konačno našao frajera i ja sam beskrajno dugo čekala da se vrati. Od sada ću uvijek morati čekati da od Detlefa dobijem drogu za ujutro. Tog sam se popodneva prilično snuždila.

Vodila sam poluglasne razgovore sama sa sobom. Govorila u sebi : "*Dakle, Christiane, sada si konačno postigla sve što si uvijek željela. Jesi li to tako zamišljala? Ne, ni govora. Ali ti si to ipak željela. Uvijek si im se divila, starim fikserima. Sada si i sama jedna od njih. Sada se nitko pred tobom ne može praviti važan. Sada više ne moraš gledati s nepovjerenjem kada drugi govore o turkeyju. Sada te nitko ne može zafrkavati. Sada si ti ona koja zafrkava*".

Nije mi uspjelo da se ohrabrim. Neprestano sam mislila na turkey. Sjetila sam se kako sam bila okrutna s fikserima koji su bili na turkey. Nikada nisam točno shvatila kako se osjećaju.

Primijetila sam jedino da su strahovito osjetljivi, da ih se lako može povrijediti i da su bez ikakve snage. Fikser u krizi jedva će se suprotstaviti, takva je ništica. Na njima sam ponekad izživljavala svoju vladalačku strast. S pravim ih se načinom moglo u potpunosti dokrajčiti, pogoditi ih pravim šokom. Trebalo je samo duboko dirnuti u njihove prave slabosti, neprestano im kopati po ranama, pa bi tada pali. Na turkeysu imali dovoljno svijesti da shvate kakva su bijeda. Tada bi nestao sav njihov cool izgled, nisu se više osjećali iznad svega i svih ljudi.

Ponavljala sam u sebi, sada će i tebe dokrajčiti kada budeš na turkey. Oni će već otkriti koliko si bijedna. Ali sve si to zapravo već znala. Čudno je da ti tek danas sve to pada na pamet.

Razgovori sa samom sobom nisu me nikuda vodili. Trebalo je da govorim s nekim drugim.

Trebalo je da jednostavno priđem nekom od fiksera na kolodvoru. Umjesto toga odšuljala sam se u kut blizu kolodvorske pošte. Znala sam što bi mi sada drugi govorili. Zar ih nisam i sama toliko puta čula kada su ovakve iste rečenice upućivali drugima:

- Nemoj to shvaćati tako strašno, stara. Nastavi dalje, pa ćeš vidjeti što će biti. Ako doista želiš, možeš se odvići. Na tržištu postoji valeron⁴³.

I Detlef je ponavljao isto kada se radilo o H. Mogla sam govoriti jedino s majkom, ali to ipak nije išlo. Mislila sam da joj to ne mogu učiniti.

"Ona te voli i ti je na neki način voliš. Pobješnjela bi kada bi čula, a ionako ti ne može pomoći. Možda bi te uvalila u neki dom, a to i pogotovo ne bi koristilo. Nitko se još nije odvikao pod pritiskom, a ti pogotovo ne bi. Tek tada bi postala prkosna i pobjegla bi iz doma u skitnju. Sve bi bilo još gore". - Nastavljala sam razgovor sama sa sobom:

"Čovječe, jednostavno prestani. Malo turkeyja na početku, to ćeš proći bez daljnjega. Kada se Detlef vrati, reći ćeš mu: "Neću drogu, prestat ću. I ti ćeš ili smjesta prestat ili ćemo se rastati. Već imaš dvije polovine u džepu? Okay, stari, udarit ćemo još taj nks, a onda od sutra prestajemo". Primijetila sam kako sam u toku razgovora sa samom sobom ponovo postala raspoložena za šut. Zatim sam sebi šapnula kao da povjeravam neku osobito prljavu tajnu:

"Detlef? Detlef ionako neće prestat. A ti, zar bi se rastala od Detlefa? Stara Christiane, prestani cmizdriti. Budi bar na trenutak trijezna i govori onako kako stvari stoje. To je zapravo posljednja stanica. Svršetak. Prava posljednja stanica. Jednostavno nisi imala mnogo od života, ali tako si i htjela".

Detlef se vratio. Otišli smo bez riječi na Kurfurstenstrasse i pronašli našeg stalnog dealera.

Dobila sam polovinu polovice⁴⁴, odvezla sam se podzemnom željeznicom kući i odšuljala se u svoju sobu.

Dvije nedjelje kasnije Detlef i ja bili smo u Axelovom stanu. Bilo je popodne. Osjećali smo se vrlo jadno. U subotu nismo našli našeg dealera, neki nas je drugi tip prevario. Droga koju nam je prodao bila je tako loša da smo sutradan ujutro morali uzeti dvostruku količinu, sve što smo imali, kako bismo preživjeli. Detlef se ponovo počeo znojiti, a i ja sam primijetila da mi turkey nije daleko. Pretražili smo čitav stan, kako bismo pronašli nešto što bi se moglo prodati, iako smo već unaprijed znali da ništa nije preostalo. Sve je već otišlo, od mlinca za kavu do radija, sve je već bilo utucano u fikseve. Preostao je jedino usisavač za prašinu, ali on je bio toliko star da za njega ne bismo dobili ni prebijene pare.

- Mala, moramo na brzinu doći do para. Za najkasnije dva sata bit ćemo potpuno na turkey, a onda ništa više nećemo moći poduzeti. U nedjelju popodne da se ubijem ne mogu skupiti novac. Moraš pomoći. Najbolje je da odeš u "Sound" i žicaš. Moraš izicati četrdeset maraka. Ako nađem bar jednog frajera za četrdeset ili pedeset, ostat će nam nešto i za sutra ujutro. Možeš li?

Odgovorila sam:

- Jasno da mogu. Znaš i sam da je žicanje moja jaka strana.

⁴³ Tilidine ili Tilidate, sintetički opijat koji se koristio uglavnom u Nemačkoj za tretman akutnih i hroničnih bolova

⁴⁴ Narkomanska mera za heroin, otprilike četvrtina grama (250mg)

Dogovorili smo se da se najkasnije za dva sata ponovo sretnemo. Ja sam već često žicala u "Soundu". Ponekad samo iz zadovoljstva. Uvijek sam uspjela. Ipak, te večeri ništa mi nije palo u ruke. Trebalo je brzo skupljati, a za žicanje je potrebno vrijeme. Treba najprije dobro promotriti tipove koje napadaš. Treba im se prilagoditi, možda malo s njima popričati i ostati cool. Jednostavno, čovjek mora uživati u žicanju. Došla sam na turkey, pa nisam uspjela kao inače. Nakon pola sata, imala sam samo 6.80 maraka. Pomislila sam da nikada neću skupiti dovoljno. Mislila sam na Detlefa koji je sada već morao biti na kolodvoru. Tamo su nedjeljom uvečer prolazile samo obitelji s djecom koje su se vraćale s kavice kod bakice i djeda. A bio je, osim svega, na turkey. U takvom stanju ionako ne može obaviti posao s frajerom. Uхватила me panika. Bez nekog određenog plana otišla sam na ulicu. Nadala sam se da će žicanje ići bolje pred "Soundom". Pred ulazom se zaustavio veliki mercedes. Tu su često stajala velika kola ili su polagano vozila mimo. Jer nigdje nije piletina⁴⁵ tako jeftina kao pred "Soundom". Tu ima djevojaka koje ponekad nemaju ni marku za ulaznicu, jer su potrošile sav džeparac. One to rade za ulaznicu i nekoliko coca-cola.

Tip u mercedesu mi je mahnuo. Prepoznala sam ga. Često je dolazio pred "Sound" i već me nagovarao. Da li bih htjela zaraditi stotku. Jednom sam ga pitala što za to traži, a on je odgovorio:

- Ništa više.

Ismijala sam ga. Ne znam što sam tada mislila. Vjerojatno ne baš mnogo. Možda, idi do tipa i vidi što zapravo želi. Možda možeš od njega izicati nekoliko novčanica. U svakom slučaju mahao mi je kao divlji i ja sam se iznenada našla pokraj kola. Rekao mi je da uđem. Rekao je da ne može tu dugo stajati. Ušla sam. Sada sam točno znala što će se dogoditi. Da nema ništa od žicanja. Za mene frajeri nisu više bili bića s druge planete. Poznavala sam film koji je upravo bio počeo na osnovi mojih promatranja na kolodvoru i iz pričanja momaka. Tako sam doznala da uvjete ne diktira frajer, već prodavač ljubavi. Pokušavala sam biti posve hladna. Nisam drhtala, jedino što sam u govoru hvatala previše zraka i teško zadržavala isti hladni prizvuk do kraja razgovora. Upitala sam:

- Sto je?

On je odgovorio:

- A što bi bilo? Sto maraka. Slažeš se?

Odgovorila sam:

- Ako misliš na ševu ili slično, to kod mene ne dolazi u obzir.

On me upitao:

- Zašto?

U uzbuđenju pala mi je jedino istina na pamet:

- Slušaj, imam prijatelja. On je jedini s kojim sam do sada spavala. Tako će i ostati.

On je rekao:

- U redu. Onda ćeš mi pušiti.

Rekla sam:

- Ne, ni to ne radim. Od toga mi se povraća.

Bila sam doista vrlo hladna. Nije se dao zbuniti. Rekao je:

- U redu. Onda ćeš mi drkati.

Odgovorila sam:

- U redu. Učinit ću to. Za stotku.

U tom trenutku nisam bila svjesna, ali mi je kasnije bilo jasno da je tip morao užasno padati na mene. Jer sto maraka za drkanje i to na Kurfirstenstrasse, burzi jeftine bebi-prostitucije, toliko nije valjda nitko dobio. Izgleda da je pao na moj strah koji ja ipak nisam mogla prikriti. Znao je da ne izvodim neku šou onako pritješnjena uz vrata s desnom rukom na ručki. Kada smo pošli, uhvatio me paklenski strah. Pomislila sam, taj sigurno želi više, on će silom uzeti protuvrijednost za svoju stotku. Ili mi ništa neće platiti. Stao je u parku u blizini. Prošla sam više puta kroz taj park. Pravi kurvinski park. Posvuda su ležali prezervativi i papirni rupčići. Sada sam doista drhtala i bilo mi je malo mučno. Tip je međutim ostao posve miran. Tada sam smogla hrabrosti i rekla što se po štajgovskim pravilima moralo reći:

- Najprije novac.

Dao mi je novčanicu od sto maraka. Još uvijek sam se bojala. Čula sam već dosta priča o frajerima koji su kasnije silom oduzimali svoju lovu. Znala sam, međutim, što mi je raditi. U

⁴⁵ Žargonski, ulični izraz za maloletne prostitutke

našoj su klapi momci u posljednje vrijeme pričali gotovo jedino o doživljajima s frajerima, jer ionako nisu imali nikakvih drugih doživljaja. Čekala sam na trenutak da počne raskopčavati hlače, dakle da bude potpuno zaposlen sam sobom i tada sam zavukla novčanicu u čizmu. Bio je spreman, a ja sam još uvijek sjedila na udaljenom rubu sjedala i pokušavala ostati nepomična. Nisam ga više gledala, već sam ispružila lijevu ruku. Ruka mi nije bila dovoljno duga, pa sam mu se ipak morala malo primaći. Morala sam ga još jednom kratko pogledati prije nego što sam uzela njegovu stvar među prste. Hvatala me mučnina i bilo mi je hladno. Gledala sam kroz vjetrobran i pokušavala se koncentrirati na nešto drugo. Na svjetlost automobilskih farova koja je prodirala kroz grmlje i na jednu svijetleću reklamu koju sam mogla vidjeti. Bilo je gotovo prilično brzo. Momak je ponovo izvukao lisnicu. Držao ju je tako da sam mogla u nju zaviriti. Vidjela sam novčanice od po petsto i sto maraka. Očito je htio ostaviti utisak ili me namamiti za idući put. Dao mi je još dvadeset maraka džeparca.

Kada sam ponovo izašla iz kola bila sam posve mirna. Napravila sam neke vrste računicu. *"To ti je dakle drugi muškarac. Tek ti je četrnaest godina. Prije nepuna četiri tjedna izgubila si nevinost. A već si otišla u prostituciju."* A onda nisam više mislila ni na tipa ni na ono što sam učinila. Osjećala sam se zapravo vrlo sretna. Zbog sto dvadeset maraka u čizmi. Nikada još nisam imala toliko novaca odjednom. Nisam mislila na Detlefa i što će reći. Bila sam već prilično na turkey i bila sam luda za fiksom. Mislila sam još jedino na fiks. Imala sam sreću. Brzo sam našla našeg prodavača. Kada je ugledao novac, upitao me:

- Odakle ti to? Jesi li počela zarađivati?

Odgovorila sam:

- Izbriši to. Prije nego što bih na tako nešto pala, prestala bih se fiksati. Časna riječ. Ne, moj se otac ponovo sjetio da ima kćer i dao mi džeparac.

Za osamdeset maraka kupila sam dvije polovine polovica. Polovine polovica bile su novost na tržištu. U zamotku je bilo oko četvrt grama. Prije smo sa četvrtinom po troje izlazili na kraj. Sada smo se Detlef i ja jedva pokrivali.

Otišla sam u zahod na Kurfiirstenstrasse i udarila šut. Droga je bila savršena. Ostatak sam spremila s preostalih četrdeset maraka u plastični ovitak dačke mjesečne karte. Zarađivanje i nabava droge potrajali su točno četvrt sata. Bila sam odsutna tek tri četvrt sata. Bila sam uvjerena da Detlef još stoji na kolodvoru i odvezla sam se podzemnom željeznicom do Zoo-a. Detlef je bio tu. Šaka jada. Naravno da nije našao frajera u nedjelju uvečer i na turkey. Rekla sam mu:

- Dođi, ja sam nabavila.

Nije me pitao odakle. Nije ništa rekao. Žurio je u stan. Odmah smo otišli u kupaonicu. Izvukla sam iz džepa dačku mjesečnu kartu. On je otvorio jedan zamotak i stavio drogu na žlicu. Dok ju je prokuhavao, pogledao je na plastični ovitak u kojem su se nalazili još pola polovice i dvije novčanice po dvadeset maraka. Upitao me:

- Odakle novac?

Odgovorila sam:

- Žicanje nije išlo. Bilo je nemoguće. Onda se našao tip sa strahovito mnogo love. Njemu sam drkala. Što bih drugo mogla? Učinila sam to za tebe.

Još dok sam govorila Detlef je planuo. Bio je kao lud. Vikao je:

- Lažeš! Nitko ti ne bi dao stotku za drkanje. Lažeš mi. I što to uopće znači samo drkati?

Nije više mogao govoriti. Bilo mu je loše jer je bio na turkey. Drhtao je po čitavom tijelu, košulja mu je bila natopljena znojem, u nogama je dobio grčeve.

Podvezao je ruku. Sjedila sam na rubu kade i plakala. Mislila sam da je Detlef u pravu što je pobjesnio. Plakala sam i čekala da šut počne na njega djelovati. Bila sam sigurna da će me onda udariti po licu. Ne bih se branila. Detlef je izvukao špricu i ništa nije kazao. Izašao je iz kupaonice, a ja za njim. Konačno je rekao:

- Otpratit ću te do autobusa.

Ja sam mu iz druge polovice nešto odvojila i dala mu. On je to stavio u džep traperica i ništa nije rekao. Otišli smo do autobusne stanice. Detlef još uvijek nije progovorio. Željela sam da više, da me udari, da bar nešto izusti. Rekla sam mu:

- Čuj, stari, kaži nešto.

Ali od njega nije ništa dolazilo, ništa, ništa, ništa. Kada smo stigli na stanicu i kada je došao autobus, nisam ušla. Kada je autobus ponovo otišao, rekla sam:

- Ono što sam ti rekla bila je čista istina. Časna riječ, samo sam mu drkala, a on nije bio nimalo zao. Moraš mi vjerovati. Ili, zar nemaš više u mene povjerenja?

Detlef je rekao:

- U redu, vjerujem ti.

Rekla sam:

- Učinila sam to doista samo za tebe.

Detlef je bio nešto glasniji:

- Ne foliraj. Učinila si to za sebe. Bila si na turkey i trebalo ti je. Sjajno! Učinila bi to i da mene nema. Čovječe, shvati, ti si sada fikserica. Tjelesno si ovisna. Sve što radiš, činiš samo za sebe!

Rekla sam:

- U pravu si, ali čuj me. Tako ćemo morati i dalje. Sam više ne možeš nabavljati za oboje. Treba nam previše droge. Osim toga, ja ne želim da sam zarađuješ. Sada ćemo malo obratno. Ja ću u prvo vrijeme sigurno moći zaraditi brdo love. Bez ševe i slično. Obećavam ti da se nikada neću ševiti s frajerom.

Detlef nije ništa rekao. Stavio mi je ruku oko ramena. Počelo je kišiti. Nisam znala da li su kapi na njegovom licu od kiše ili suze. Ponovo se zaustavio jedan autobus. Rekla sam:

- Nema izlaza. Sjećaš se, dok smo još bili na tabletama i hašu, osjećali smo se totalno slobodni. Bili smo totalno neovisni. Nitko, nijedan nam čovjek nije bio potreban. Tako smo se osjećali. Sada smo lijepo ovisni.

Došla su još tri ili četiri autobusa. Pričali smo tužne stvari. Plakala sam, a Detlef me zagrlio. Na koncu je rekao:

- Nekako ćemo se izvući. Jednostavno ćemo prestati. Zajedno ćemo uspjeti. Nabavit ću valeron. Već sutra ću se raspitati za valeron. Bit ćemo zajedno kada prestanemo.

Ponovo je došao autobus. Detlef me gurnuo uza stepenice. Kod kuće sam sve radila mehanički kao i svake druge večeri. Otišla sam u kuhinju i uzela iz hladnjaka još jedan jogurt. Jogurt sam zapravo uzimala u krevet da ne bi upalo u oči što nosim žlicu. Trebala mi je ujutro za prokuhavanje. Zatim sam iz kupaonice donijela čašu vode. Za ispiranje šprice sutradan ujutro.

I iduće je jutro bilo kako svako drugo. Majka me probudila u četvrt do sedam. Ostala sam u krevetu i gradila se kao da je nisam čula. Ona me je ponovo gnjavila svakih pet minuta.

Konačno sam rekla:

- U redu, evo, odmah ustajem.

Onda je ponovo došla, gnjavila me, a ja sam brojala minute do sedam i četvrt. Tada je morala izaći iz kuće i otići na posao, inače bi zakasnila na podzemnu željeznicu. A ona nikada nije zakasnila na podzemnu željeznicu. Zapravo sam i ja morala poći u sedam i četvrt ako sam željela pravodobno doći u školu. Kada su se konačno zalupila vrata, sve je išlo automatski. Traperice su ležale pred krevetom. Izvukla sam iz njihova džepa staniol-papir s praškom. Do njih je ležala plastička vrećica sa šminkom, kutijom cigareta *Roth handle*, bočicom limunske kiseline i špricom koja je bila zamotana u toaletni papir. Kao obično, bila je začepljena. Prokleti duhan iz kutije cigareta bio se posvuda rasuo po plastičnoj vrećici i zaprljao mi pribor. Očistila sam špricu u čaši vode, stavila sam drogu u žlicu za jogurt, poprskala je limunskom kiselinom, prokuhala je, podvezala sam ruku i tako dalje. Za mene je to bilo kao drugima kada ujutro iz navike zapale prvu cigaretu. Poslije fiksa često bih ponovo zaspala i došla u školu tek na drugi ili treći sat. Uvijek bih zakasnila kada bih udarila šut kod kuće. Ponekad bi majci uspjelo da me izvuče iz kreveta i povede sa sobom do podzemne željeznice. Tada bih morala napraviti fiks u zahodu na kolodvoru Moritzplatz. Bilo je vrlo nezgodno, jer je taj zahod bio osobito taman i smrdljiv. Posvuda su u zidovima bile rupe. Tu bi iza njih sjedili pečalbari i drugi foliranti koji su se uzbudivali gledajući djevojke kako piške. Uvijek sam se bojala da bi mi iz razočaranja što vide da se samo fiksam mogli navući pandure na vrat. Špricu sam gotovo uvijek nosila sa sobom u školu. Za svaki slučaj. Ako bismo iz bilo kojeg razloga morali duže ostati u školi, zbog neke priredbe u školi ili ako se ne bih u podne vratila kući. Ponekad sam morala udariti šut u školi. Vrata na školskim zahodima bila su gotovo sva polomljena, pa mi je moja prijateljica Renate morala čuvati stražu dok bih se ja fiksala. Renate je sve znala o meni. Mislim da je većina u razredu znala. Ali nisu se na to obazirali. U svakom slučaju, u Gropiusstadtu nije više bila nikakva senzacija što je netko ovisnik.

Za vrijeme školskih satova, na koje sam još dolazila, uglavnom sam posve apatično drijemala. Ponekad čak i duboko spavala sa zatvorenim očima i glavom na klupi. Ako bih ujutro uzela

dosta droge, jedva bih s mukom sročila nekoliko riječi. Nastavnici su morali primijetiti što se sa mnom zbiva, no svega je jedan jedini tih dana posumnjao na droge i pitao me čak o mojim problemima. Ostali su se ponašali kao da sam kakva lijena pospana učenica i jednostavno su mi upisivali druge redove. Ionako smo imali tako malo nastavnika po broju đaka da je većini bilo drago ako bi nam zapamtili i imena. Nekakav osobni dodir nismo ni imali. Uskoro zatim nisu mi više prigovarali ni zato što načelno nisam više pisala domaće zadaće. Samo bi izvukli svoju knjižicu za ocene, kada bih prilikom školske zadaće u svoju teku napisala "*Ne mogu*", odmah je predala i zatim pred sobom crtala neku glupost. Mislim da se većina nastavnika nije zanimala za školu više od mene. I oni su totalno rezignirali i bili kao i ja presretni svaki put kada bi školski sat prošao bez nekog osobitog uzbuđenja.

Nakon one večeri kada sam prvi put otišla zarađivati, sve je isprva teklo kao i ranije. Svakog sam dana punila Detlefu uši da i ja moram nekako nabaviti novac, i to više od onih nekoliko maraka koje sam svakog dana išicala. Detlef je reagirao vrlo ljubomorno. No i sam je već odavno bio uvidio da tako dalje ne ide i predložio mi da zajedno zarađujemo. On se u međuvremenu vrlo dobro snalazio s frajerima i znao je da ima biseksualaca, ali i pедера, koji bi vrlo rado ponekad pokušali i s nekom djevojčicom - ako bi za svaki slučaj bio nazočan i mladić. Detlef je rekao da će pronaći frajere koji me neće doticati, a i pogotovo koji se neće sa mnom ševiti. Dakle frajere koji će samo htjeti da im se nešto priredi. Takvi su Detlefu ionako bili najdraži. Mislio je da bismo nas dvoje zajedno mogli zaraditi po sto i više maraka. Prvi frajer kojeg je Detlef za nas izabrao bio je Mucavi Max. On je bio stalna Detlefova mušterija, a i ja sam ga u međuvremenu dobro upoznala. Detlef mi je rekao, Mucavi Max želi samo da ga se istuče. Ja ću se, istini za volju, morati razodjenuti do pasa. Meni je bilo pravo, čak mi se veoma svidjelo što ću ga istući, jer sam mislila da ću se tako osloboditi agresivnosti prema Detlefovima frajerima. Kada je Detlef predložio Mucavom Maxu da i mene povede, ovaj se odmah pretvorio u žar i vatru. Naravno, uz dvostruku cijenu. Dogovorili smo se za jedan ponedjeljak u tri sata popodne na kolodvoru Zoo. Kao i obično, ja sam zakasnila. Mucavi je Max već bio tu. Samo Detlef nije još bio došao. On je kao i svi fikseri bio strahovito nepouzdan. Odmah sam pretpostavila da je prethodno otišao nekom frajeru koji dobro plaća, ali kojemu je zato morao pokloniti i više vremena. Mucavi Max i ja čekali smo ga gotovo pola sata. Detlef nije došao. Uхватила me trta, ali Mucavi se Max očito još više bojao. Neprestano je ponavljao da već više od deset godina nije imao veze ni s jednom djevojkom. Gotovo nijednu riječ nije mogao izgovoriti do kraja. I inače je užasno mucao. Sada sam ga jedva razumjela.

Nisam više mogla izdržati s njim na kolodvoru. Htjela sam da to bilo kako privedeni kraju. Osim toga, nisam više imala droge, i bojala sam se da ću doći na turkey prije nego što obavim stvar s Mucavim Maxom. No što sam više osjećala njegov strah, raslo je moje samopouzdanje. Primijetila sam da sam u toj prilici jača od njega. Konačno, rekla sam mu posve hladno: - Hajdemo, stari. Detlef nas je ionako ostavio na cjedilu. Bit ćeš i sa mnom zadovoljan. No, ostajemo pri pogodbi koju si sklopio s Detlefom, 150 maraka.

On je odmucao "hvala" i pošao. Činio se posve bezvoljan. Uхватила sam ga pod ruku i doslovno vodila. Od Detlefa sam čula žalosnu priču o Mucavom Maxu. Bio je pomoćni radnik. Imao je blizu trideset godina i bio je rodom iz Hamburga. Majka mu je bila prostitutka. Kao dijete dobio je strahovito mnogo batina. Od majke, od njenih svodnika, u domovima gdje je odrastao. Toliko su ga izudarali i smekšali da od straha nikada nije naučio ispravno govoriti, a batine su mu sada bile potrebne i da bi se spolno zadovoljio. Oboje smo otišli u njegov stan. Ja sam najprije zatražila novac, iako je bio stalna mušterija s kojom oprez nije bio potreban. Doista mi je dao sto pedeset maraka, a ja sam bila malo ponosna što sam mu tako hladno uzela novac. Svukla sam majicu, a on mi je dao bič. Sve je bilo kao u kinu. Ja nisam bila ja. Isprva ga nisam udarala kako treba, pa je zajecao da mu moram nanijeti bol. Onda sam ga žestoko ošinula. On je vikao "mama" i ne znam što još. Nisam ga slušala. Pokušavala sam da ga ni ne gledam. Ali vidjela sam kako su na njegovom tijelu sve više oticali ožiljci, a zatim mu je na nekim mjestima koža doslovno popucala. Bilo je odvratno, a trajalo je gotovo čitav sat.

Kada je konačno svršio, ja sam obukla majicu i pobjegla. Istrčala sam do vrata, zatim stepenicama i jedva sam stigla do izlaza. Pred kućnim vratima nisam više mogla savladavati želudac i povraćala sam. Poslije toga sve je prošlo. Nisam plakala. Nisam osjetila ni traga samosažaljenju. Bilo mi je nekako jasno da sam samu sebe dovela u takvu priliku, da sam jednostavno u govrima. Otišla sam na kolodvor. Detlef je čekao. Nisam mu mnogo pričala, samo da sam sama obavila posao u Mucavim Maxom. Pokazala sam sto pedeset maraka. On je

izvukao iz traperica sto maraka koje je on zaradio sa svojim frajerom. Ruku pod rukom otišli smo do scene i kupili izdašnu količinu droge. Savršenu robu od našeg stalnog prodavača. Bio je to posve savršen dan. Od tada sam uglavnom sama zarađivala za svoju drogu. Imala sam strahovit uspjeh među frajerima na kolodvoru i mogla sam birati s kime ću otići i postavljati uvjete. Načelno nisam išla s pečalbarima, dakle sa strancima. To je za sve mačke na kolodvoru bilo zadnje. Govorile su da su pečalbari često vrlo neugodna gamad, da nemaju novaca, da plaćaju najviše dvadeset ili trideset maraka, a za to se žele ševiti i to bez prezervativa. Za mene ni dalje nije dolazila u obzir ševa s frajerima. To je bilo posljednje ono malo intimnog što sam pružala samo Detlefu. Činila sam rukom i na francuski način. Na taj način nije bilo tako strašno ako sam samo ja nešto činila s frajerima, a oni sa mnom ništa. Što je najvažnije, nisu me smjeli dotaći. Čim bi pokušali, ja bih pobješnjela. Pokušavala sam odmah na kolodvoru pogoditi uvjete. S tipovima koji su mi već od prve smrdjeli nisam se ni pogađala. Ono malo ponosa što mi je preostalo stajalo me dosta vremena. Ponekad bi tako prošlo i čitavo popodne dok bih pronašla frajera kod kojeg je sve bilo O.K. No, rijetko bi mi kada palo onoliko novaca kao kada sam prvi put bila kod Mucavog Maxa.

Mucavi Max je postao Detlefova i moja zajednička stalna mušterija. Ponekad smo Detlef i ja išli skupa k njemu, ponekad samo jedno od nas dvoje. Mucavi je Max zapravo bio posve u redu. Oboje nas je volio. Naravno, nije mogao i dalje plaćati po sto pedeset maraka od svoje plaće pomoćnog radnika, no četrdeset maraka, koliko nam je trebalo za jedan fiks, uvijek bi nekako skucao. Jednom je čak morao razbiti svoju kašicu prasicu i još je iz neke zdjele pokupio sitniš da bi mi mogao isplatiti točno četrdeset maraka. Ako mi se žurilo, mogla sam k njemu svratiti i uzeti naprijed dvadeset maraka. Rekla bih mu tada da ću sutra ponovo doći u toliko sati i zatim mu učiniti za dvadeset maraka. Ako je imao još dvadeset, složio bi se.

Mucavi je Max uvijek čekao na nas. Za mene je uvijek bilo spremljeno moje najdraže piće, sok od kajsija. Detlefa je u hladnjaku uvijek čekalo njegovo najdraže jelo, puding od griza. Mucavi je Max sam pripremao puding. Osim toga, ponudio bi mi uvijek razne jogurte i čokoladu jer je znao da to rado jedem nakon posla. Batine su mi postale stvar rutine i poslije bih uvijek jela, pila i još malo brbljala s Mucavim Marom. On je bio sve mršaviji. I posljednju je marku trošio na nas i nije mogao za sebe kupovati dovoljno hrane. Toliko se na nas navikao i bio tako sretan da je rijetko kada mucao u našem društvu. Svakog je jutra kupovao je novine samo da bi vidio nije li opet nađena neka žrtva heroína. Kada sam jednom došla k njemu da iscijedim dvadeset maraka, užasno je mucao i bio posve blijed. Tog je dana pisalo u novinama da je neki Detlef W. ne znam koja žrtva heroína u toj godini. Rasplakao se od sreće kada sam mu rekla da sam svog Detlefa malo prije vidjela prilično živog. Često me nagovarao da se ostavimo heroína, jer ćemo umrijeti. Rekla sam ledenim glasom, ako ostavimo heroin, nećemo više dolaziti ni k njemu. Na to je umukao.

Detlef i ja smo imali vrlo čudan odnos prema Mucavom Maxu, Mrzili smo sve frajere, prema tome, mrzili smo i Mucavog Maxa. Ali, istodobno nam se činio i posve u redu. Možda i zato, jer je uvijek bio dobar i bez problema za četrdeset maraka. Osim toga, osjećali smo prema njemu i samilost. Tom je frajeru u biti bilo još gore nego nama. On je u svakom slučaju bio totalno osamljen i imao je samo nas. Zbog nas se uništavao. Ali o tome nismo mnogo razmišljali. Kasnije smo uništili još mnogo drugih frajera.

Ponekad smo kod Mucavog Maxa lijepo i ugodno gledali televiziju i zatim spavali. On bi nam prepustio svoj krevet, a sam je spavao na podu. Jedne smo se večeri doista sjajno zabavljali. Mucavi je Max stavio ludu glazbu, navukao je na glavu nekakvu dugokosu vlasulju i obukao neki suludi krzneni ogrtač. Plesao je kao luđak, a mi smo se kidali od smijeha. Odjednom se spotakao, pao i udario glavom o šivaći stroj. Nekoliko je minuta bio bez svijesti. Mi smo se strahovito zabrinuli i pozvali telefonom liječnika. Mucavi je Max dobio potres mozga i morao je dva tjedna odležati u krevetu. Uskoro zatim izgubio je službu. Potpuno je propao, a da nije ni okusio drogu. Fikseri su ga uništili. Mi. Molio nas je da ga bar ponekad tek onako posjetimo. No, takvi prijateljski posjeti nisu bili uobičajeni među fikserima. Prvo zato, jer nisu u stanju toliko osećati za nekog drugog, ali najviše zbog toga jer su čitav dan na nogama da bi pronašli novac i drogu i nemaju vremena ni za što drugo. Kada nam je Mucavi Max obećao da će nam ponovo davati dosta novaca čim počne zarađivati, Detlef mu je mrtav hladan odgovorio:

- Fikser je kao poslovni čovjek. Mora se svaki dan brinuti da blagajna bude u redu. On jednostavno ne može davati kredit zbog Prijateljstva ili simpatije.

Nedugo pošto sam počela zarađivati, imala sam još jedan radosni susret na kolodvoru. Čekala sam frajere, kada se iznenada pokraj mene pojavila Babsi, djevojčica koja me nekoliko mjeseci ranije u "Soundu" nagovorila zbog LSD-a. Babsi, koja je tada imala dvanaest godina, koja je pobjegla od kuće zbog nepravilnosti u školi, koja je još na brzinu kušala nekoliko snifova prije nego što su je uhvatili i vratili baki i djedu. Pogledale smo se i sve nam je odmah bilo jasno. Zagrlile smo se i poljubile. Ona se beskrajno radovala, a i ja također. Babsi je postala strahovito mršava, nije imala ni grudi ni zadnjicu. No, izgledala je još ljepša. Plava kosa do ramena bila joj je vrlo njegovana i bila je savršeno skockana. Na prvi sam pogled prepoznala da je puna H, nisam joj ni morala pogledati u zjenice koje su bile velike kao glava čiode. Mislim, međutim, da netko tko nema pojma o fiksiranju, nikada ne bi pomislio da je to lijepo dijete fikserica. Babsi je bila strahovito mirna. U njoj nije bilo ni truna onog nemira svih fiksera koji kao ja po čitav dan jure za novcem ili drogom. Odmah mi je rekla da ne moram poći s frajerom, jer će mi platiti jedan fiks i nešto za jelo. Uspele smo se na kolodvorsku terasu. Nije nam bilo potrebno da govorimo o tome kako smo obje potpuno ovisne i da zato moramo zarađivati. Babsi nije htjela reći otkuda joj toliko droge i novaca. Ispričala je samo da je kod nje vrlo strogo otkada je bježala od kuće. Morala je svake večeri biti već između sedam i osam doma, a i u školu je odlazila redovito. Baka je paklenski pazila na nju. Konačno, upitala sam je bez uvijanja. Ona je odgovorila:

- Imam stalnog frajera. Prilično je star, ali vrlo cool. Popodne odlazim k njemu taksijem. Ne daje mi lovu, već drogu. Dobivam tri polovine dnevno. Dolaze i druge mačke. I one dobivaju drogu direktno od njega. No, sada pada samo na mene. Posao obavljam za jedan sat. Naravno, bez ševa. Samo svlačenje, fotografiranje, brbljanje i francuski. Ševa za mene ne dolazi u obzir. Njen se frajer zvao Heinz. Imao je papirnicu. Ja sam već bila čula za njega. Upravo to, da je vrlo cool frajer, jer je direktno davao H da bi prištedio svu onu trku oko nabave. Bila sam iskreno zavidna Babsi koja je uvečer morala biti kod kuće najkasnije do osam, mogla se ispavati i bila pošteđena one užasne živčane jurnjave. Babsi je imala svega, čak dovoljno i pribora. Tada je još bilo vrlo teško dobiti šprice koje se upotrebljavaju samo jednom. Moja je već bila toliko tupa da sam je svaki put morala naoštriti na hrapavoj stranici kutije žigica, inače mi ne bi ušla u venu. Babsi je imala dovoljno šprica. Odmah mi je obećala tri pumpice i tri kanile.

Nekoliko dana kasnije sreća sam zatim na kolodvoru i Stellu, Babsinu prijateljicu, koja je svojedobno zajedno s njom pobjegla od kuće i još prije nje počela sa H. Zagrljaj, poljupci, ogromna radost. I Stella je u međuvremenu postala ovisna. Njoj nije išlo tako dobro kao Babsi. Njen je otac dvije godine ranije poginuo u požaru stana. Majka joj je u zajednici s nekim talijanskim prijateljem otvorila gostionicu i počela piti. Stella je uzimala novac za drogu u gostionici. Kada je majčinom prijatelju digla jednom pedeset maraka izravno iz lisnice, sve je izašlo na vidjelo. Nije se više usudivala kući i ponovo je bila u skitnji. Posve automatski počele smo gore na kolodvorskoj terasi govoriti o frajerima. Stella mi je najprije ispričala istinu o svojoj najboljoj prijateljici Babsi. Ona je navodno do kraja propala. Njen je Heinz zapravo totalno bijedni tip. Bijedni stari masni uznojeni frajer s kojim se Babsi zapravo ševala. Stella je rekla:

- Tako nešto za mene ne bi došlo u obzir. Ako se ševiš s takvim, uopće ako se ševiš s frajerom, onda se možeš i s pečalbarom. Pušiti, okay, ali ševa je zadnja stvar.

I ja sam se zgrozila koliko je daleko Babsi otišla. Tog časa nije mi bilo jasno zašto mi Stella to priča. Kasnije sam od Babsi doznala da je Heinz najprije bio Stellin stalni frajer. Zato je, dakle, Stella točno znala što on traži za tri polovine. I ja sam to kasnije iskusila na vlastitom tijelu. Stella mi je zatim na kolodvorskoj terasi rekla da je po njenom mišljenju zarađivanje na Zoo-u posljednja stvar.

- Pa tu su najofucanije mačke i frajeri pečalbari. Za mene ne bi došlo u obzir da me prljavi pečalbari neprestano nagovaraju.

Stella je išla u auto-prostituciju na bebi-štajg u Kurfürstenstrasse. Tu su bile gotovo samo fikserice, i to uglavnom od trinaest i četrnaest godina. Ja sam se strahovito bojala auto-prostitucije, jer jedva da možeš provjeravati kome ulaziš u kola. Rekla sam joj:

- Po mome je auto-prostitucija posljednja stvar. Tamo rade za dvadeset maraka. Dva frajera za jedan fiks, to zbilja ne bih podnijela.

Gotovo smo se jedan sat prepirale da li se pada niže na dječjem štajgu na Zoo-u ili u Kurfürstenstrasse. U međuvremenu smo se složile da je Babsi posljednje govno kada se ševi s onakvim tipom. Tako je naš ponovni susret počeo prepirkom oko uličarske časti. Tu smo svađu

Babsi, Stella i ja nastavljale gotovo svakog dana idućih nekoliko mjeseci. Uvijek se radilo samo o tome koja je od nas najdublje pala u govno. Svaka je htjela dokazati pred drugom da još nije pala tako duboko. Ako bismo se našle udvije, ružno smo govorile o trećoj. Najveća je stvar naravno bila snaći se bez frajera. Stella i ja smo se već prvog dana ponovnog susreta međusobno uvjeravale da se možemo snaći i bez frajera. Htjele smo skupiti novac žicanjem i krađom. Stella je predlagala čitav niz trikova u tom smislu. Odmah smo otišle u robnu kuću "Kadewe" da tamo iskušamo jedan supertrik. Trebalo ga je izvesti u ženskom zahodu. Najprije ćemo čekati dok nekoliko bakica uđe u toaletu. One obično vješaju svoje torbice na kvaku. Kada se iskobeljaju iz svojih korzeta i sjednu na školjku, pritisnut ćemo izvana ručku. Torbice će pasti na pod, a mi ćemo ih kroz široki otvor ispod vrata munjevito izvući. Bakice se naravno neće usuditi izaći s golim zadnjicama, a dok se ponovo ušniraju, bit ćemo preko sedam brda. Ušle smo dakle u ženski zahod u "Kadevveu", no čim je Stella rekla da je povoljan trenutak, ja sam se usrala. Sama nije htjela ništa, a osim toga potrebne su četiri ruke da bi se sve torbice pokupile na brzinu. Tako nije ispalo ništa od velikog novca u ženskom zahodu. Ja nikada nisam imala živaca za pravu krađu, a sada su mi ionako bili sve slabiji i slabiji.

Nakon još nekoliko neuspjeha u žicanju i krađi, odlučile smo Stella i ja da pođemo zajedno zarađivati. Ostala sam uporna da to treba raditi na kolodvoru. Odlazile smo dakle s frajerom samo zajedno. To je imalo mnogo prednosti. Jednu prednost nismo htele jedna drugoj priznati - tako smo jedna drugu imale pod nadzorom i točno smo znale koliko se koja s frajerom upuštala. Osim toga, zajedno smo se osjećale sigurnije. Zajedno bi nas teško nekuda odvucli, a mogle smo se i bolje braniti ako se neki trajer ne bi držao pogodbe. Osim toga, išlo je brže. Jedna bi frajera zaposlila gore, druga dolje i stvar bi se završila u tren oka.

S druge strane bilo je znatno teže naći frajere koji su htjeli plaćati dvije djevojke. A bilo je i iskusnih frajera koji su se jednostavno bojali dviju mačaka. Dvije mogu čovjeka lako smesti, pa dok ga jedna zabavlja, druga mu može uzeti lisnicu. Od nas tri, Stella je najviše voljela zarađivati zajednički - ili sa mnom ili s Babsi. Njoj je bilo teže nego nama nalaziti frajere, jer nije više izgledala kao dijete. Babsi je bilo najlakše. Ona je, još dok je imala Heinza, povremeno zarađivala i s drugima, kako bi nama pomogla drogom. Nikada nije šminkala svoje nevino dječje lice. Bez zadnjice i grudi s tek navršenih trinaest godina bila je upravo ono što su frajeri tražili u dječjoj prostituciji. Ona je znala ponekad za jedan sat zaraditi 200 maraka od pet frajera.

Babsi i Stella odmah su se uključile u našu klapu. Bili smo sada tri djevojke i tri mladića. Kada bismo nekuda izlazili zajedno, uhvatila bih pod ruku Detlefa, a ostali bi mladići primili njih dvije. Među njima ničeg drugog nije bilo. Bili smo jednostavno posve cool klapa. Tada je još svatko mogao doći drugome sa svojim brigama, usprkos mnogim svađama oko bezveznih stvari koje su redovita pojava među fikserima. U toj nas je fazi H s njegovim popratnim problemima još povezivao. Nisam sigurna da je među mladim ljudima koji nisu ovisni o drogama još moguće takvo prijateljstvo kakvo je bilo u našoj u škvaldi. Ta cool prijateljstva, koja se bar u početku razvijaju među narkicima privlače i druge mladiće i djevojke. Kada su dvije djevojke ušle u klapu, nastali su problemi u mojim odnosima s Detlefom. Voljeli smo se kao i prije, ali smo se sve češće svađali. Detlef je često bio vrlo razdražljiv. Tada sam provodila mnogo vremena sa Stellom i Babsi, a to mu baš nije bilo pravo. Najviše se žderao zbog toga što više nije imao nikakvog pregleda s kakvim frajerima idem. Sada sam ih odabirala sama ili sa Stellom ili s Babsi. Detlef mi je počeo predbacivati da se s frajerima ševim. Bio je istinski ljubomoran. Ja više nisam gledala na svoj odnos s Detlefom tako zagriženo. Jasno, voljela sam ga i uvijek ću ga voljeti, ali nisam više bila ovisna o njemu. Nije mi više bila potrebna ni njegova droga ni njegova vječna zaštita. Zapravo, među nama je bilo kao u nekom suvremenom braku, o kakvom sanjaju mnogi mladi ljudi. Među nama nije postojala nikakva ovisnost. Među nama se čak uvriježio običaj da mi djevojke jedna drugoj plaćamo drogu kada je koja imala više, a mladići su se brinuli sami za sebe. Svi smo bili iz dana u dan sve agresivniji. Droga, sva ta jurnjava, svakodnevna borba za novac i H, vječni stres kod kuće, skrivanje i laganje pred roditeljima bili su nam uništili živce. Nismo više bili u stanju savladavati agresivnost koja se u nama nagomilavala. Najbolje sam se razumjela s Babsi koja je od nas tri bila najmirnija. Često smo išle zajedno zarađivati. Obje smo kupile jednake uske crne suknje razrezane do guze. Ispod njih smo nosile crne haltere. Na to su frajeri strahovito padali. Crni halteri i naša prilično djetinja tijela i djetinja lica.

Pred Božić 1976. moj je otac otišao na dopust, pa smo Babsi i ja mogle spavati u njegovom stanu s mojom sestrom. Već smo se prve večeri na mrtvo posvađale. Babsi i ja smo bile toliko vulgarne da je moja godinu dana mlađa sestra počela plakati. Mi smo u našim međusobnim svađama upotrebljavale već pravi uličarski žargon. Moja sestra naravno nije imala pojma o našem dvostrukom životu. Sutradan ujutro Babsi i ja opet smo bile najveće prijateljice. Uvijek je bilo tako, pošto bismo se ispravale i sišle sa H, obično smo bile vrlo miroljubivog raspoloženja. Dogovorila sam se s Babsi da nećemo odmah udariti jutarnji šut, već ćemo ga što je moguće duže odgađati. Iskušale smo to već često. Bio je pravi šport čekati koliko se god može sa slijedećim fiksom. No, ni o čemu drugom nismo govorile, jedino o zvjerskom fiks sa savršeno čistom drogom koji ćemo kad-tad udariti. Bile smo kao dva djeteta na Badnjak, neposredno pred podjelu darova. Moja je sestra tom prilikom ponešto načula. Ubrzo je shvatila da imamo neku drogu, ali nije znala da smo ovisne. Mislila je da ćemo tek nešto iskušati. Obećala je uz zakletvu da ništa neće reći mami i tati, a da će isto tako šutjeti ako se iznenada pojavi netko od Babsinih. S Babsi su bili prilično strogi, i ni baka ni djed ni roditelji nisu imali pojma da je ovisna o heroinu i da se prostituirala. Babsi je iz plastične torbe izvadila prašak s okusom jagoda koji se miješao u skutu⁴⁶. Ona je bila doslovno opsjednuta dodatkom za skutu. Živjela je gotovo jedino od skute i dodataka za skutu. Ni ja nisam jela mnogo raznoliko. Osim skute, još jogurt, puding i bečke perece kojih je bilo na kolodvoru Kurfiirstendamm. Nešto drugo moj želudac nije više podnosio. Babsi je dakle miješala u kuhinji svoju skutu. To je bilo kao neki sveti obred. Sestra i ja smo sjedile pored nje pobožno i strahovito smo se veselile što ćemo smazati jedan veliki doručak od skute. Jasno, doručak je trebalo da počne tek pošto Babsi i ja udarimo fiks. Čim je Babsi pjenasto istukla skutu, nismo više mogle izdržati. Rekle smo sestri da prostre stol i zatvorile smo se u kupaonicu. Tek što smo ušle, među nama je počela drama, jer smo pomalo dolazile na turkey. Imale smo samo jedan uporabivi pribor, pa sam rekla da ću ja prva brzo udariti fiks. Babsi je odmah skočila:

- Zašto baš uvijek ti? Danas ću ja biti prva. Konačno, ja sam i nabavila drogu.

To me doista uzrujalo. Nisam mogla podnijeti da izvlači prednosti zato što je često imala više droge nego mi i ponekad nam je poklanjala. Rekla sam:

- Čuj, stara, kod tebe to traje čitavu vječnost. Ne pravi gluposti.

To je bila živa istina. Trebalo joj je ponekad punih pola sata da ubrizga. Gotovo da i nije imala vene. I ako bi prvi put ubola, a krv se ne bi pojavila, pobješnjela bi. Besmisleno bi ubadala iglu u kožu i postajala sve uzrujanija. Tada bi joj pomogao samo slučajni sretni pogodak. Kod mene je tada još išlo sasvim dobro. Ako mi Detlef ne bi udario šut (on je bio jedini koji je smio dirnuti u moje vene) ja sam imala jednu točku na lijevom pregibu gdje sam uvijek ubrizgavala. To je išlo tako sve dok nisam dobila trombozu, kada mi je žila potpuno otvrdnula. Kasnije ni ja nisam znala kuda ću ubosti. Tog sam jutra dakle postigla svoje. Babsi je bila totalno bijesna, ja sam dobila špricu, odmah pogodila i bila sam za nepune dvije minute gotova. Bio je to pravi krvavi pogodak. Krv mi je zašumjela. Bilo mi je strahovito vruće. Otišla sam do umivaonika i pustila vodu da mi teče preko lica. Zatim sam sva sretna petljala oko sebe.

Babsi je sjedila na rubu kade, zabola je stvar u ruku i već je pobješnjela. Zaurala je:

- Sranje, u ovoj rupi nema nimalo zraka. Otвори taj prokleti prozor!

Odgovorila sam joj:

- Moraš se pomiriti da u rupi nema zraka, samo ne viči na mene.

Sada mi je bilo totalno svejedno što će s njom biti. Dobila sam svoj šut i sve je bilo okay.

Babsi je bez veze prskala oko sebe krvlju, ali u pravu venu nije pogodila. Sve je više bjesnjela.

Vikala je:

- U ovom prokletom zahodu nema svjetla! Donesi mi svjetiljku iz dječje sobe!

Bila sam prelijena da odem u dječju sobu, kako bih Babsi donijela svjetiljku. Tek pošto je i dalje gnjavila i ja se uplašila da bi moja sestra nešto mogla primijetiti, otišla sam i donijela joj svjetiljku. Onda joj je ipak u jednom trenutku uspjelo i odmah se zatim smirila. Očistila je špricu i oprala krv u kadi i na podu. Nije više izustila ni riječ. Otišle smo u kuhinju i ja sam se radovala skutu. Babsi je međutim uzela zdjelu, zagrlila je jednom rukom i počela iz nje grabiti. Ona je zbilja utrpala čitavu zdjelu skute u sebe. Samo bi ponekad promrmrljala.

- Znaš već zašto.

Bile smo se strahovito radovala zajedničkom boravku u stanu mog oca, a već je prvo jutro počelo svađom stoljeća. Ni zbog čega. Ali mi smo bile fikserice, a svi fikseri postanu s

⁴⁶ Vrsta sira slična pavlaci

vremenom takvi. Droga razara odnose među ljudima čak iako smo u našoj klapi, u kojoj smo svi bili mladi, bili prilično povezani, a ja sam još uvijek vjerovala da jedne takve škvadre nigdje nema.

I moje su svađe s Detlefom bile sve tužnije. Oboje smo tjelesno bili vrlo propali. Ja sam uz 160 centimetara visine pala na 43 kilograma, dok je Detlef uz 176 centimetara pao na 54 kilograma. Često smo se vrlo loše osjećali. Tada bi nas sve nerviralo i bili smo neugodni jedno prema drugome. Pokušavali smo da jedno drugo okrutno dokrajčimo. Pri tom smo uvijek pogađali najslabiju stranu, a to je naravno bilo zarađivanje, iako smo se inače ponašali kao da je to nevažna stvar rutine. Detlef bi tada rekao:

- Zar misliš da mi je još stalo spavati s mačkom koja dopušta da je poševе najogavniji frajeri!

Ja bih odgovorila:

- Meni već ionako smrdi da se dadeš fukati u guzicu!

Na koncu bih najčešće zaplakala ili bi Detlef bio totalno gotov ili bismo zajedno plakali. Ako bi jedno od nas dvoje bilo na turkey, onaj drugi mogao ga je dokrajčiti do zadnjih granica. Ništa se nije popravljalo time što bismo se kasnije ponovo grlili kao dvoje djece. U međuvremenu smo stigli dotle da smo i mi djevojke međusobno, a i ja i Detlef jedno na drugome vidjeli u kakvom se sranju nalazimo. Mrzili smo vlastitu bijedu i napadali tu istu bijedu u drugome samo da bismo sebi dokazali kako još sami nismo pali tako duboko. Tu smo agresivnost iskaljivali i na drugima. Ja bih pobjesnela kada bih na nekom kolodvoru podzemne željeznice ugledala bakice s njihovim torbama za kupovinu. Prvo bih ušla sa zapaljenom cigaretom u vagon za nepušače. Kada bi bakice počele na to cmizdriti, ja bih im rekla:

- Ako vam ne odgovara, pređite u drugi vagon.

Posebno me zabavljalo da nekoj bakici preotmem sjedalo ispred nosa. Način na koji bih to izvela uzbudio bi ponekad čitav vagon, a ponekad bi me i silom izbacili na zrak. I sama sam se nervirala zbog svog ponašanja. Nerviralo me i kada su se Babsi ili Stella tako ponašale. Ja zapravo nisam htjela imati nikakva posla s tim malograđanima. Ali očito nisam mogla drugačije i neprestano sam morala izvoditi takve gafove. Bilo mi je posve svejedno što nepoznati misle o meni. Kada bi počeo užasni svrbež, kada bi me počelo svrbjeti posvuda gdje je odjeća bila uska ili čak gdje je bila šminka, češala sam se bez obzira gdje sam se nalazila. Bilo mi je svejedno da li ću u podzemnoj željeznici skinuti čizme i podići suknju do pupka da bih se grebla. Bilo mi je stalo jedino što o meni misle ljudi iz klape.

Kad-tad fikserima postane sve svejedno. Ali tada ne spadaju više ni u jednu škvadru.

Poznavala sam neke stare fiksera koji su se već pet godina i duže fiksali, a ipak su preživjeli. Imali smo čudan odnos prema njima. Ti su totalni samotnjaci imali u našim očima jaku ličnost. Osim toga, bilo je dobro kada ste na sceni mogli pričati da poznajete tog i tog od starih. Ali ja sam ih i potcjenjivala, jer svi su bili totalno propali. No, više od svega, mi smo ih se mladi užasno bojali. U njih nije više ostalo ni djelića morala, savjesti ili samilosti. Ako su bili na turkey, oni su mogli svog brata fiksera i kamenom po glavi da bi došli do droge. Najdivljiji je među njima bio neki Lijevi Manne. Zvali su ga Lijevi Manne jer je bio najlijeviji tip na sceni. Preprodavači bi pred njim bježali brže nego pred pandurskom racijom, jer ako bi on dohvatio kakvog malog dealera, jednostavno bi mu oduzeo svu drogu. Nitko mu se nije usuđivao suprotstaviti, ponajmanje neki mali fikser. Jednom sam i ja doživjela Lijevog Mannea u punoj akciji. Upravo sam se bila zatvorila u neki ženski zahod da bih udarila fiks, kad odjednom neki tip skoči na mene ravno s vrha pregradnog zida. Lijevi Manne. Znala sam već po pričanju da je to bio njegov sistem - čekati u ženskom zahodu dok neka fikserica ne dođe sa H, a zatim je zaskočiti. Znala sam koliko je okrutan, pa sam mu predala i pribor i drogu. On je odmah izašao i stao pred zrcalo. Ničega se nije bojao. Zatim je udario šut u vrat. Na čitavom tijelu nije više imao točku u koju bi mogao zabosti. Počeo je krvariti kao svinja. Mislim da je pogodio u žilu kucavicu. Njemu je to, međutim, bilo svejedno. Rekao je:

- Lijepa ti hvala - i otišao.

Jedno mi je barem bilo jasno, tako daleko neću nikada stići. Jer da bi čovjek preživio, morao bi biti vrlo jaki tip. A ja to nisam bila. Nisam mogla uzeti ni torbice bakicama u toaleti robne kuće.

U našoj se klapi sve više govorilo o zarađivanju i frajerima. Mladići su imali iste probleme kao i mi. Tada je još postojalo međusobno zanimanje, pa smo i jedni drugima pomagali. Mi smo djevojke izmjenjivale iskustva o frajerima. S vremenom je broj frajera s kojima smo dolazili u dodir postao ograničen. Neki frajer koji je za mene bio nov po svoj je prilici već bio Babsin ili Stellan. Zato je bilo korisno doznati njihovo iskustvo. Frajere smo dijelili na one koje se može

preporučiti, manje preporučiti ili koje valja izbjegavati. U toj su ocjeni jedva igrale neku ulogu osobne simpatije. Nas nije zanimalo ni kakvim se poslom neki frajer bavi, da li je oženjen i slično. Nikada nismo razgovarale o osobnim stvarima o kojima frajeri pričaju. Nama je u procjeni tipova bilo jedino važno koliko je on za nas u prednosti. Frajer koji se panično bojao spolnih bolesti i sve radio s prezervativom za nas je, na primjer, bio u prednosti. Takvih je na žalost bilo malo, pa bi baš djevojke u amaterskoj prostituciji kad-tad uhvatile kakvu spolnu bolest, a upravo su se narkomanke najviše bojale otići liječniku. U prednosti je bio frajer koji je od samog početka želio samo francuski. S takvim se, dakle, nije moralo satima pogađati oko uvjeta. U prednosti je bio i tip koji je bio razmjerno mlad, a ne odvratno debeo, koji se s nama nije ponašao kao s komadom robe, već bio donekle prijazan i čak nas ponekad pozvao na ručak. Najvažniji je kriterij za ocjenu nekog frajera naravno bio koliko je novaca davao za pojedine usluge. Frajere koji se nisu pridržavali pogodbe i u svratištu uz prijetnje i obećanja pokušavali od nas iznuditi dodatne usluge smatrali smo lošima i izbjegavale smo ih. Jedna smo drugoj najiscrpnije opisivale tipove koji su kasnije tražili svoj novac natrag i često nam ga silom oduzimali, jer navodno nisu bili zadovoljni uslugom. S takvim su govrima mladići ipak imali više neprilika nego mi.

Jednog dana počela je 1977. godina. Jedva sam primjećivala da vrijeme prolazi. Za mene je svaki dan bio kao drugi, bez obzira da li je bila zima ili ljetno, da li se slavio Božić ili Nova godina. Ipak Božić je bio osobit po tome što sam tada dobivala novac na dar, pa sam mogla izostaviti jednog ili dva frajera. Ionako je bilo teško naći frajera na blagdane. U toj sam fazi bila totalno otupjela. Nisam više ni o čemu razmišljala. Ništa nisam primjećivala. Bila sam totalno fiksirana na sebe, ali nisam znala tko sam. Ponekad nisam znala ni da li još živim. Jedva se još mogu sjetiti pojedinosti iz tog vremena. Po svoj prilici nije bilo ničega što bi vrijedilo sačuvati u sivim moždanim stanicama. A onda jedne nedjelje koncem siječnja 1977. došla sam rano ujutro kući. Imala sam vrlo dobar osjećaj. Ležala sam u krevetu i zamišljala da sam mlada djevojka koja se vratila s plesa gdje je upoznala jednog strahovito slatkog mladića u koga se do ušiju zaljubila. Imala sam tada dobar osjećaj još jedino kada sam sanjala i u snu bila neka druga osoba. Najradije sam sanjala da sam veseli tinejdžer kao u coca-cola reklamama. Majka me u podne probudila i donijela mi ručak u krevet. Nedjeljom bi mi majka uvijek donosila ručak u krevet ako nisam bila kod Detlefa. Progutala sam nekoliko zalogaja. Osim jogurta, skute i pudinga, ništa više nisam mogla gutati. Dohvatila sam svoju bijelu plastičnu vrećicu koja je već bila prilično ofucana i bez ručki, jer sam osim šprice i cigareta ponekad u nju ugurala i haljetak. Sve mi je bilo toliko svejedno da se nisam čak potrudila ni da nabavim novu vrećicu. Bila sam previše ravnodušna da bih na ista mislila kada sam s plastičnom vrećicom prošla pokraj majke u kupaonicu. Zaključala sam za sobom vrata. U našoj obitelji osim mene nitko nije zaključavao vrata kupaonice. Pogledala sam se kao svakog dana u zrcalo. Vidjela sam jedno totalno upalo strano lice. Već se odavno nisam više prepoznavala u zrcalu. To lice nije pripadalo meni. Kao ni totalno omršavjelo tijelo. Tijelo nisam više ni osjećala. Nije se javljalo čak ni kada sam bila bolesna. Od heroína je postalo neosjetljivo na bol i na glad, pa čak i na visoku vrućicu. Tijelo je osjećalo još samo turkey. Stajala sam pred zrcalom i pripremala fiks. Bila sam se osobito namerala na taj šut, jer sam nabavila prašak M koji je, suprotno od bijelog ili smeđeg H koji se inače dobiva na tržištu, bio sivkasto zelen. To je osobito nečista droga, ali stvara strahoviti fleš⁴⁷. Opasna je za srce i zato se mora odmjeriti s osobitim oprezom. Ako se ubrizga previše M praška, gotov si. Ali ja sam se strahovito namerala baš na taj M prašak. Zabola sam iglu u venu, povukla i krv se odmah pojavila. Nekoliko sam puta već bila profiltrirala M prašak, ali on je, kao što već reko, totalno nečist. I tada se dogodilo - igla se začepila. To je najgore što se može dogoditi fikseru, jer ako se krv koju ste potegli u špricu zgruša, onda nema više pomoći. Droga se tada može samo baciti. Nisam više mogla povući, pa sam svom silom pritiskivala, kako bih kroz iglu izgurala nečist. I uspjela sam. Pročistila sam prolaz i ubrizgala fiks. Još jednom sam povukla, kako bih ubrizgala i posljednji ostatak, ali se igla ponovo začepila. Spopao me bijes. Imala sam svega osam do deset sekundi vremena do fleša. Pritisnula sam svom silom. Pumpa se slomila i krv je počela brizgati na sve strane. Fleš je bio strahovit. Morala sam držati glavu. Osjetila sam oko srca strahoviti grč. Glava mi je brujala kao da netko po njoj udara batom. Koža na glavi bila mi je puna trnaca kao da je bode

⁴⁷ *Iznenadna jaka reakcija nakon ubrizgavanja droge*

milijun igala. A onda mi se lijeva ruka ukočila. Kada sam ponovo došla k sebi, uzela sam papirne rupčice da obrišem krv. Bila je posvuda, u umivaoniku, na zrcalu, na zidovima... Srećom je sve bilo oličeno uljanom bojom, pa se lako brisala. Dok sam još otirala krv, majka je zakucala a vrata i počela zanovijetati:

- Otvori, pusti me da uđem. Zašto uopće zaključavaš? Kakvi su to novi običaji?

Rekla sam:

- Zaveži, odmah ću biti gotova!

Bila sam strahovito bijesna što je baš sada našla da me gnjavi i počela sam uzrujano otirati sve oko sebe. U toj žurbi previdjela sam nekoliko kapi krvi i zaboravila jedan krvavi papirni rupčić u umivaoniku. Otključala sam, a majka je pokraj mene nahrupila u kupaonicu. Ništa nisam slutila i mislila sam da mora hitno piškiti.

Uzela sam plastičnu vrećicu i otišla u svoju sobu. Legla sam ponovo u krevet i zapalila cigaretu. Tek što sam potegla prvi dim, moja majka dojuri u sobu. Vikala je:

- Uzimaš drogu!

Odgovorila sam:

- Štogod! Otkuda ti takva pomisao?

Ona se bacila na mene i silom mi izvukla i ispružila ruke. Nisam se branila. Majka je odmah ugledala svježi ubod. Uzela je plastičnu vrećicu i sve istresla na krevet. Ispala je šprica, mrvice duhana i sva sila komadića staniol-papira. U njima je prije bio H. Čuvala sam ga, jer ako sam bila na turkey, a bez H, onda bih iz tih papira rašpicom⁴⁸ sastrugala ostatke droge i od njih napravila jedan fiks.

Stvari koje su ispale iz plastične vrećice bile su naravno mojoj majci dovoljan dokaz da sam ovisnik. Njoj je već u kupaonici sve postalo jasno. Osim što je otkrila krvavi papirni rupčić i kapi krvi, našla je i ostatke droge u žlici u kojoj sam je prokuhala. U novinama je već bila dosta pročitala o drogama i nije joj bilo teško da brzo zaključi o čemu je riječ. Nisam ni pokušala lagati. Iako sam tek primila dobar fiks M praška, slomila sam se. Plakala sam i nisam mogla izustiti ni riječ. Ni majka nije ništa govorila. Drhtala je. Bila je totalno prestravljena. Izašla je iz moje sobe i čula sam je kako govori sa svojim prijateljem Klausom. Vratila se. Izgledala je nešto mirnija i rekla:

- Zar se protiv toga ništa ne može? Zar ne želiš s time prestati?

Odgovorila sam joj:

- Ništa radije od toga, mama. Časna riječ! Doista bih se htjela osloboditi tog sranja!

- Dobro, onda ćemo pokušati zajedno. Uzet ću dopust da mogu svo vrijeme biti uz tebe kada prestaneš s drogom. Počet ćemo već danas s odvikavanjem.

Odgovorila sam:

- Sjajno, ali imamo još jedan problem. Bez Detlefa to neće ići. Meni je potreban Detlef, a njemu sam ja potrebna. I on se želi odvići. Često smo o tome govorili. Ionako želimo zajedno prestati.

Majka je ostala bez riječi. Onda je rekla:

- Ah, Detlef, zar i on?

Njoj se Detlef oduvijek sviđao i bila je sretna što imam tako dragog prijatelja.

- Naravno i Detlef. Zar si mislila da sam to sama radila? Detlef to nikada ne bi dopustio. Ali on ne dopušta ni da sama prestanem.

Odjednom sam se dobro osjećala. Bila sam radosna pomislivši da ću se s Detlefom odvikavati. To smo već odavno namjeravali. No, moja je majka bila sva izvan sebe. Pozelenila je u licu i ja sam mislila da će dobiti slom živaca. To s Detlefom bio je za nju novi šok. Vjerojatno ju je šokiralo njeno vlastito neznanje u protekle dvije godine. A sada je naviralo sve više sumnji. Htjela je znati otkuda mi novac za heroin. Naravno, smjesta je ukopčala - prostitucija. Nikada joj ne bih mogla reći istinu. Lagala sam:

- Ah, žicala sam. Moljakala sam ljude za nekoliko maraka i većinom bi mi dali. Ponekad sam i krala, malo tu, malo tamo.

Majka me nije ništa više pitala. Čini se da je opet bila presretna što je dobila odgovor koji nije potvrdio njena najgora predviđanja. Već je i ono što je te nedjelje doznala bilo dovoljno da je totalno dokrajči. Iskreno sam je žalila i zbog nje me grizla savjest.

Odmah smo se odvezle da potražimo Detlefa. Nije bio na kolodvoru Zoo, a nije bio ni kod Axela i Bernda. Uvečer smo se odvezle Detlefovom ocu. I Detlef ovi su roditelji bili rastavljeni. On je

⁴⁸ Turpija za nokte

već odavno znao što se događa s njegovim sinom. Majka mu je predbacivala što joj nije ništa rekao. On je na to gotovo zaplakao. Bilo mu je užasno neugodno što je njegov sin zarađivao na ulici i fiksao se. Bio je sretan što je moja majka uzela stvar u svoje ruke. Neprestano je ponavljao:

- Da, nešto se mora poduzeti.

Detlefov je otac imao u pisaćem stolu čitavu zbirku tableta za spavanje i umirenje. Dao mi ih je, jer sam mu rekla da nemamo valerona, a odvikavanje bez valerona je zvjerska stvar.

Dobila sam pet mandraxa, čitavu cjevčicu gemetrina i pedeset komada valiuma. Još sam na povratku kući u vlaku progutala šaku tableta jer sam već polako počela dolaziti na turkey. S tabletama sam to sasvim dobro podnijela i čitavu sam noć prospavala.

*Natja Brunckhorst u ulozi Christiane F.
u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine*

Ujutro je Detlef stajao pred mojim vratima. Otac ga je bio odmah našao. Detlef je već bio potpuno na turkey. Strahovito mi se kod njega svidjelo što nije uzeo fiks, već je takav došao k meni. Morao je znati da više nemam droge. Rekao mi je da želi biti ravan meni kada počnemo s odvikavanjem. Doista je bio savršen. Detlef je dakle želio prestati jednako kao i ja. Bio je sretan što je tako ispalo. Nismo, naravno, imali pojma (kao ni naši roditelji) da je čista ludost ako dva bliska fiksera počnu zajedno apstinirati⁴⁹. Kad-tad jedno će nagovoriti drugo da se zalete u idući fiks. Zapravo, možda smo to i znali iz priča, ali imali smo iluzije. Uvijek smo mislili da smo nešto drugo i da za nas ne vrijedi isto što i za druge fiksera. Tada ionako nismo još mogli zamisliti da nešto važno poduzmemo odvojeno. S tabletama koje nam je dao Detlefov otac sasvim smo dobro izdržali čitavo prije podne. Čak smo i razgovarali. Naš život poslije odvikavanja zamišljali smo ružičasto i obećali smo jedno drugome da ćemo biti zvjerski hrabri idućih dana. Usprkos bolovima koje smo počeli osjećati, bili smo još dosta sretni.

⁴⁹ *Odvikavanje od droge*

Popodne je, međutim, počelo svom žestinom. Gutali smo i gutali tablete i još i obilno zalijevali vinom, ali ništa nije pomoglo. Odjednom nisam više mogla kontrolirati noge. Osjećala sam strahoviti pritisak u koljenima. Legla sam na pod i ispružila se. Pokušavala sam napinjati i opuštati mišiće, ali ih nisam više mogla kontrolirati. Pritisla sam noge na ormar i više ih nisam mogla odande pokrenuti. Valjala sam se po podu, a stopala kao da su ostala prilijepljena za ormar. Bila sam totalno mokra od ledenog znoja. Zebila sam i drhtala, a ledeni mi je znoj curio niz čelo u oči. Taj je znoj zvjerski smrdio. Pomislila sam, to sada iz tebe izlazi zvjerski smrdljivi otrov. Činilo mi se kao da iz mene istjeruju đavla. Detlefu je bilo još gore nego meni. Bio je blizu ludilu. Drhtao je od hladnoće, a svukao je pulover. Sjeo je na moju stolicu u kutu kraj prozora. Noge su mu se neprestano micale. Kao da je trčao dok je sjedio. Bile su tanke kao olovka i dizale su se i spuštale u strahovitim drhtajima. Brisao je znoj sa čela i tresao se. To više nije bilo drhtanje. Neprestano se savijao i vikao. Grčevi u želucu. Smrdio je gore nego ja. Sva je mala sobica bila prepuna našeg smrada. Sjetila sam se da sam čula kako fikserska prijateljstva pucaju poslije uspješnog odvikavanja. Pomislila sam da Detlefa još uvijek volim, iako je tako zvjerski smrdio.

Detlef je ustao, stigao je nekako do zrcala i rekao:

- Ne mogu izdržati. Neću uspjeti, ne mogu.

Nisam mu mogla odgovoriti. Nisam imala snage da ga hrabrim. Pokušavala sam da ne mislim isto kao on. Pokušavala sam se koncentrirati na neki glupi roman strave, počela sam luđački okretati stranice i poderala ga. Usta i grlo bili su mi totalno suhi, a ipak su mi usta bila puna pljuvačke. Nisam je mogla progutati, pa sam počela kašljati. Pri tom me uhvatio grč koji više nije popuštao. Onda sam počela povraćati. Povratila sam na sag. Ispljuvala sam samo bijelu pjenu. Pomislila sam, tako je nekada moja doga povraćala kada bi se nažderala trave. Kašalj i povraćanje nisu više prestajali. Majka je svo to vrijeme uglavnom bila u dnevnoj sobi. Kada bi ušla u moju sobu bila je posve bespomoćna. Svaki čas je odlazila u prodajni centar i donosila nam nekakvu hranu koju nismo mogli gutati. Konačno je donijela bombone od slada i oni su za divno čudo pomogli. Prestala sam kašljati. Majka je otrla ono što sam povratila. Bila je strahovito draga, a ja joj nisam mogla reći ni "hvala". Tablete i vino ipak su počeli djelovati. Progutala sam pet vali-uma, dva mandraxa i zalila ih gotovo punom bocom vina. Od toga bi svaki normalan čovjek spavao najmanje nekoliko dana. Moje je tijelo bilo toliko zatrovano da je jedva još reagiralo na taj otrov. No, postala sam mirnija i legla sam u krevet. Pokraj kreveta postavili smo jedan ležaj na koji je legao Detlef. Nismo se dotakli. Svatko je bio i previše zabavljen sam sobom. Utonula sam u neku vrstu polusna. Spavala sam i istodobno sam znala da spavam. Osjećala sam proklete bolove u potpunosti. Sanjala sam i razmišljala. Sve je bilo zbrkano. Mislila sam da se svatko, ponajviše moja majka, može potpuno zagledati u moju nutrinu. Da svatko može čitati moje strahovito prljave misli. Da svatko može vidjeti kakvo sam odvratno govno. Mrzila sam svoje tijelo. Bila bih sretna da je ono jednostavno odumrlo. Uvečer sam progutala još nekoliko tableta. Ta bi količina već bila dovoljna da slisti normalnog čovjeka. Ja sam, međutim, samo čvrsto spavala nekoliko sati. Probudila sam se pošto sam sanjala da sam pas s kojim su ljudi uvijek dobro postupali, a koga su zatim iznenada zatvorili u živodernicu i muče ga na smrt. Detlef je nešto tražio rukom i pri tom me udario. Svjetlo je bilo upaljeno. Pokraj mog kreveta bila je ostavljena zdjela s vodom i trljačom. To je moja majka ostavila. Oprala sam trljačom znoj s lica. Iako se činilo da Detlef čvrsto spava, njegovo se mlitavo tijelo pokretalo. Podizalo se i spuštalo, mlatarao je nogama, a ponekad i rukama. Meni je bilo malo bolje. Imala sam sada snage da Detlefu trljačom otrem čelo. Ništa nije osjetio. Znala sara da ga još uvijek ludo volim. Kada sam ponovo zadrijemala, osjetila sam u polusnu da me Detlef dotakao i pomilovao po kosi.

Sutradan ujutro bilo nam je već mnogo bolje. Staro fiksersko pravilo da je drugi dan odvikavanja najgori očito nije vrijedilo u našem slučaju. No, to je bilo naše prvo odvikavanje, a ono nije ni upola tako strašno kao ona kasnija. U podne smo čak počeli razgovarati. Isprva bezvezne stvari, a zatim o našoj budućnosti. Naši planovi nisu više bili onako malograđanski kao na početku odvikavanja. Zakleli smo se da nikada više nećemo uzeti ni H, ni LSD, pa čak ni tablete. Željeli smo voditi miran život s mirnim ljudima. Složili smo se da ćemo ponovo pušiti hašiš kao u naše najljepše doba. Željeli smo naći prijatelje na hašerskoj sceni, jer su oni uglavnom bili vrlo mirni. Mislili smo da se s alkosima nikada nećemo složiti, a nismo ni željeli imati ništa zajedničko s tim nasilnim malograđanima. Željeli smo se dakle povući sa H-scene na haš-scenu. Detlef je želio ponovo potražiti posao. Rekao je:

- Jednostavno, otići ću ponovo svom starom gazdi i reći mu da sam u međuvremenu napravio sranje, a da sam sada doista postao razuman. Moj je gazda zapravo uvijek imao mnogo razumijevanja za mene. Počecu ponovo od samog početka nauk polagača cijevi.

Ja sam mu odgovorila da ću se posve usredotočiti na školu i da ću pokušati završiti srednju školu, možda ću čak uspjeti položiti i maturu.

Zatim se pojavila moja majka s ogromnim iznenađenjem koje nas je doista razveselilo. Bila je kod liječnika i on joj je prepisao bocu valerona. Detlef i ja uzeli smo svaki po dvadeset kapi, kako je liječnik prepisao. Bili smo štedljivi, jer nam je bočica morala potrajati čitav tjedan.

Poslije valerona osjećali smo se dobro i odvikavanje se moglo podnijeti. Majka nam je neprestano kuhala puding kojega smo vječno bili željni. Donijela nam je sladoled, ispunjavala nam je svaku želju. Donijela nam je časopise i stripove. Nekada su mi stripovi bili dosadni, a sada sam ih s Detlefom sa zanimanjem pregledavala. Nismo ih kao inače na brzinu pročitali, već smo svaku sliku pomno promotrili i do suza se smijali šaljivim crtežima.

Trećeg dana bilo nam je već posve dobro. Istini za volju, bili smo bez prestanka opijeni, ne samo od valerona već i zato jer smo gutali svu silu valiuma koje smo zalijevali vinom. Izvršno smo se osjećali, iako su se naša zatrovana tijela još ponekad borila protiv apstinencije od H. Uvečer trećeg dana ponovo smo nakon dugo vremena spavali zajedno. Bilo je predivno. Osjetili smo da se već dugo nismo tako intenzivno voljeli. Satima smo ležali u krevetu i milovali jedno drugom tijela koja su se još uvijek znojila. Zapravo smo četvrtog dana mogli mirne duše ustati, ali ostali smo u krevetu još tri dana, ljubili smo se i gutali valium i vino, a moja nas je majka pazila. Rekli smo da takvo odvikavanje nije ni izdaleka strašno i veselili smo se što smo se oslobodili H.

Sedmog smo dana ustali. Majka je bila presretna što je sve prošlo. Poljubila nas je. U toku tog tjedna stekla sam posve nov odnos prema majci. Osjećala sam prema njoj nešto slično pravom prijateljstvu, ali i zahvalnost. Bila sam strahovito sretna što imam Detlefa. Ponovo sam pomislila da tako savršenog mladića nema nigdje na svijetu. U svakom slučaju, bilo je savršeno što je odmah i bez razmišljanja pristao da se sa mnom odvikava. A bilo je izvanredno što naša ljubav za razliku od drugih fiksera nije s odvikavanjem prestala, već je postala još intenzivnija. Rekli smo majci da nakon sedam dana provedenih u mojoj maloj sobici želimo izaći na svježi zrak. Njoj se to činilo ispravno. Detlef je upitao:

- Kuda ćemo?

Pogledala sam ga kao totalna neznalica. Nisam imala ništa na umu. Tek nam je tada postalo jasno da nismo imali kuda otići. Svi su naši prijatelji bili fikseri, a sva mjesta koja smo poznavali i gdje smo se donekle osjećali kod kuće bili su H-scena. Nismo više imali nikakvih dodira s haš-scenom. Kada me Detlef upitao kuda ćemo, nisam se više tako dobro osjećala. Nismo više imali valerona i to je po svoj prilici bio razlog što smo bili nemirni i željeli izaći. Postala sam još nemirnija zato što nismo znali kuda ćemo. Odjednom sam se osjetila posve iscijedena, posve prazna. Bili smo, dakle, daleko od H i nismo imali kuda. Otišli smo do podzemne željeznice, a da nismo govorili o cilju. Sve je išlo automatski. Vukla nas je neka nevidljiva nit, a da toga nismo bili svjesni. Odjednom smo se našli na kolodvoru Zoo. Detlef je konačno rekao:

- Morali bismo bar pozdraviti Axela i Berndu, inače će pomisliti da smo u ćuzi ili mrtvi ili slično. Rekla sam s olakšanjem:

- Jasno. Moramo im ispričati kako je išlo odvikavanje. Možda ćemo ih uspjeti nagovoriti da i oni prestanu.

I doista, odmah smo našli Axela i Berndu. Imali su poprilično droge kod sebe. Za njih je na ulici bio dobar dan. Detlef im je ispričao o našem odvikavanju. Obojica su mislila da smo poduzeli veliku stvar. Axel i Bernd su zatim rekli da će otići u svoj stan da bi udarili fiks. Detlef me pogledao i ja njega. Istog smo trena pogledali jedno drugome u lice i počeli se ceriti. Pomislila sam: *"Pa to je ludost, već prvog dana"*. Detlef je rekao:

- Znaš, mogli bismo sebi dopustiti po jedan šut tu i tamo. Moraš priznati da je krvavo biti na H ako nisi ovisan. Moramo samo strahovito paziti da ne postanemo ovisni. Ne bih mogao još jednom proći sve ono što smo doživjeli, onakvo odvikavanje.

Odgovorila sam:

- Jasno, tu i tamo po jedan šut, to je posve cool. Sada već točno znamo da ne smijemo ponovo postati tjelesno ovisni.

Razum i razmišljanje bili su u meni posve isključeni. Sada sam željela samo fiks. Detlef je rekao Axelu:

- Možeš li nam malo odstupiti? Sigurno ćemo ti prvom prilikom vratiti.

Axel i Bernd su nam rekli da bismo morali dobro razmisliti. Zatim su nam rekli da će i oni već iduće godine pokušati s odvikavanjem, samo najprije žele nabaviti valeron. Činilo im se divno da čovjek počne ponovo raditi i da se samo tu i tamo ponekad fiksa.

Samo dva sata pošto smo napustili stan moje majke Detlef i ja bili smo ponovo na H i totalno sretni. Ruku pod ruku šetali smo po Kurfurstendammu. Bilo je ludo biti na H i nikuda se ne žuriti, već samo jednostavno šetati. Nismo se morali brinuti za drogu sutradan ujutro. Detlef je veselo rekao:

- A sutra ujutro malo gimnastike i početak dana vedro i bez H.

U sve smo to vrlo ozbiljno vjerovali. Naše su iluzije počele već uvjerenjem da je tjedan koji smo proveli kod moje majke u bolovima i povraćanju bilo pravo odvikavanje. Točno, iz tijela smo istjerali otrov, u svakom slučaju bar heroin, ali smo se nakljukali valerona, valiuma i slično. Nismo se potrudili da razmišljamo što će zapravo biti nakon tjelesnog odvikavanja. I moja je majka bila jednako naivna. Ona se ozbiljno nadala da smo sve prebrodili. Otkuda bi zapravo više znala? Ali mi smo morali više znati, jer smo čuli razna iskustva drugih prilikom sličnih pokušaja odvikavanja. No, kao da nismo željeli znati što se doista s nama zbiva. Bili smo još uvijek strahovito naivna djeca. Tu čak nije pomoglo ni vlastito iskustvo.

Približno za četiri tjedna uspjeli smo gotovo u potpunosti provesti ono što smo naumili. Nijedno od nas nije išlo zarađivati. Uzimali smo po jedan fiks samo ako bi nas netko častio ili ako bismo slučajno došli do novca. No sve se češće događalo da bismo nekoga pronašli tko nas je častio drogom ili bismo nekako došli do novca. Naravno, nikada to sebi nismo htjeli priznati. Ti su tjedni bili strahovito štosno vrijeme. Nisam morala ići u školu, jer je majka željela da mi prve dane bez heroina učini što ljepšima. Detlefu je dopustila da ostane kod nas. Upoznala sam ga tako s posve nove strane i još ga više voljela ako je to uopće bilo moguće. Bio je neopterećen, veseo i pun ideja. Bili smo dvoje uvijek vedrih tinejdžera ili smo se bar takvima činili.

Odvezli bismo se u Griinevvald, gdje smo dugo šetali. Ponekad bismo povel i obje moje mačke i puštali ih da se penju po drveću. Spavali smo zajedno gotovo svake noći. Sve je bilo strahovito cool. Ponekad smo bili nekoliko uzastopnih, dana čisti, ali smo znali i po nekoliko dana biti na H. Čim bismo dobili drogu, pobjegli bismo s prljave H-scene što smo brže mogli. Najradije smo odlazili na Kurfurstendamm i miješali se s običnim sitnim građanima. Na neki način željeli smo biti kao oni, no ipak malo drugačiji. Željeli smo svakako i sebi i drugima pokazati da nismo stari fikseri, iako smo se fiksali. U tinejdžerske boperske i sitnograđanske diskoteke, kao što su bile "Flashpoint" i "Big Eden", znali smo doći totalno na H. Tada bismo onako drveni odsjedili do kraja i mislili da smo gotovo kao drugi oko nas, ali nipošto neki stari fikseri. Znali smo ponekad ostati i čitav dan kod kuće. Mogli smo satima gledati kroz prozor i pričati jedno drugome priče. Pokušavali smo kidati lišće s boležlji-vog drveća koje je u Kreuzbergu raslo pred našom kućom. Ispružila bih se preko prozora što sam više mogla, dok bi mi Detlef držao noge i doista bih tako uspjela dohvatiti nekoliko listova. Mazili smo se, skakali, čitali i bili smo uglavnom na neki način zločesti. Nikada nismo ozbiljno govorili o našoj budućnosti. Vrlo rijetko iznenada bih se osjećala loše. To se događalo kada bi se pojavio neki problem. Kada bih se, na primjer, posvađala s Detlefom zbog neke bezvezne stvari, tada ne bih znala riješiti problem. Neprestano bih ga odgađala od straha da bih zbog nečeg tako nevažnog mogla pobjesnjati. U takvoj bih prilici strašno željela H, jer bi problem nestao s jednim fiksom.

Ali, pojavio se novi problem. Klaus, majčin prijatelj počeo je praviti pitanje zbog Detlefa. Rekao je da je stan premalen da bismo tu smjestili još jednog stranog čovjeka. Majka mu se opet nije mogla dovoljno suprotstaviti, a ja sam bila posve bespomoćna. To je bilo nekako kao onog dana kada je Klaus zapovijedio da se moram riješiti doge. Samo jednim udarcem bio je sav taj cool život svršen. Nakon tri tjedna ponovo sam morala u krevet, a Detlef više nije smio kod mene spavati.

U školi nisam ni primijetila da sam izostala tri tjedna. Ionako sam već odavno izgubila vezu s gradivom. U međuvremenu sam imala nov problem - pušenje. Sada, kada nisam bila na H, popušila bih i do pet kutija dnevno. Palila sam cigaretu na cigareti. I tako, već za vrijeme prvog ponovnog sata u školi nisam više mogla izdržati bez cigarete. Morala sam izaći i otići u zahod da bih odimila nekoliko cigareta. Tog prvog prijepodneva u školi pušila sam sve dok mi doslovno nije pozlilo. Povraćala sam u košaru za otpatke. Razred sam jedva i vidjela. U tri tjedna to je bio prvi dan da Detlefa nisam vidjela. Idućeg podneva odvezla sam se puna slutnji na kolodvor Zoo. Tu je moj Detlef stajao i čekao na frajera. Smatrala sam da je užasno doći

ponovo na odvratni kolodvor i ponovo čekati na odvratne frajere. Detlef mi je odgovorio da nema ni prebijene pare. Ionako ne zna što bi radio. Detlef je počeo opet spavati kod Axela i Bernda i bio je svakog dana na kolodvoru i svakog se dana fiksao. I ja sam morala ponovo na kolodvor ako sam željela vidjeti Detlefa. On je bio jedini čovjek kojega sam imala. Mislila sam da bez njega ne mogu živjeti. Tako sam i ja počela ponovo odlaziti gotovo svaki dan na kolodvor Zoo.

*Natja Brunckhorst u ulozi Christiane F.
u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine*

CHRISTIANINA MAJKA

Te nedjelje, kada sam u kupaonici ugledala kaplje Javi i pregledala Christianine ruke, kao da mi je pala zavjesa s očiju. Bio je to račun za moj odgoj na koji sam toliko bila ponosna. Tada sam vidjela da sam sve činila pogrešno, a sve samo zbog toga da ne bih ponovila odgojnu grešku svog oca.

Kada je na primjer Christiane počela posjećivati diskoteku "Sound", nisam baš bila oduševljena, ali i njena prijateljica Kessi i druga mladež iz "Haus der Mi f te" odlazili su u "Sound". Rekla sam sebi, pa dobro, zašto ne bi i Christiane ponekad otišla tamo. Svi su mladi bili oduševljeni "Soundom". Sjetila sam se pri tom na sva ona bezazlena zadovoljstva koja mi je moj otac zabranjivao. Nastavila sam s takvim velikodušnim odgojem i onda kada mi je Christiane predstavila svog prijatelja Detlefa, koga je upoznala u "Soundu". Detlef je na mene ostavio vrlo dobar dojam. Znao se ponašati, imao je dobre manire i otvorenu narav. Sve u svemu, dragi dječak. Činilo mi se posve normalno da se Christiane u svojim godinama prvi put zaljubila. Mislila sam, najvažnije je daje dječak pristojan. Osim toga, vidjela sam daje iskreno volio Christiane. Da mi je tada netko rekao da su oboje već tada uzimali heroin, proglasila bih ga ludim. Jer osim što se divila Detlefu, nisam kod Christiane primijetila ništa

osobito. Naprotiv, činila mi se mirnija i uravnoteženija nego prije, kada je neko vrijeme bila vrlo prkosna. Čak se i u školi popravila.

Poslije nastave redovito smo telefonski razgovarale. Pričala mi je što radi, da će otići nekoj školskoj prijateljici ili dočekati Detlefa pred poslom. Nisam imala prigovora. U radne dane dolazila je redovito kući na večeru, a ako bi zakasnila, nazvala bi i došla sat kasnije. Ponekad bi poslije otišla u "Haus der Mitte" ili bi se našla s prijateljima, kako je govorila. Pomagala mi je u kućanstvu, za što bih je uvijek nagradila nekom sitnom pažnjom, pločom ili markom džeparca više. Moj prijatelj Klaus nije se s time slagao. Govorio je da moram misliti i na sebe. Da će me Christiane samo iskoristiti. Možda je u izvjesnom smislu bio u pravu. Ja sam uvijek osjećala da moram za Christianu učiniti nešto osobito, daje moram zbog nečega obešteti, no tada mi još nije sve bilo tako jasno. Moj se prijatelj protivio i da Christiane spava kod svojih prijateljica. On nije vjerovao da ona zbilja spava kod njih. No, nije moj način da nekoga uhodim. To je moj otac uvijek činio sa mnom, iako ništa nisam prekršila.

A zatim, jednog mi je dana Christiane ispričala da je spavala kod Detlefa.

- Mamice - rekla je - bio je tako mio prema meni da ne možeš ni zamisliti.

Mislila sam da sada znam zastoje uvijek na kraju tjedna htjela noćiti kod svojih prijateljica.

Dogodilo se, pa što onda. Od tada sam joj dopustila da ponekad prespava kod Detlefa.

Kako bih spriječila da spavaju zajedno? I na televiziji i u novinama psiholozi često naglašavaju da današnja mladež sazrijeva ranije i da se spolnost ne smije potiskivati. I sama sam tog mišljenja.

Christiane je imala stalnog prijatelja. Druge su djevojke iz susjedstva išle danas s jednim sutra s drugim, zato me njena čvrsta veza s Detlefom umirivala. S druge strane, iskreno rečeno, bilo mi je ponekad ipak trulo, ponajviše zbog Christianinih novih prijatelja i prijateljica koje je upoznala u "Soundu". Pričala mi je da neki od njih uzimaju droge. Heroin nije spominjala. Pušili su navodno baš i bacali poneki trip. Pričala mi je stravične stvari, i to da je njena prijateljica Babsi ovisna. No o tim je stvarima govorila s toliko odbojnosti, opisivala je to s toliko odvratnosti, da mi je bilo nemoguće i pomisliti kako i ona to čini.

Kada sam ja upitala:

- Zašto se onda družiš s tim ljudima? - odgovorila je:

- Mamice, žao mi ih je. Svi ih izbjegavaju, a njima je drago kada netko s njima razgovara.

Potrebna im je pomoć. A Christiane je uvijek bila spremna pomoći. Danas znam daje to sama o sebi govorila.

A jedne večeri, sredinom tjedna, kada je došla tek oko jedanaest sati kući, rekla je:

- Mamice, molim te nemoj me grditi. Bila sam s ljudima u jednom release-centru. Upitala sam je:

- Što se tamo događa?

- Razgovaramo i pokušavamo ih otrgnuti od droga!

I onda je još dodala:

- Kada jednom budem ovisna... - i pri tom je zahihotala.

Pogledala sam je prestrašeno, a ona je rekla:

- Ma samo tako kažem. Sa mnom je sve u redu.

- A sa Detlefom? - upitala sam. Christiane se uzrujala:

- Tako nešto ne dolazi kod Detlefa u obzir! Bilo bi posljednje!

Bilo je to zimi sedamdeset šeste. Od tada sam imala zlu slutnju, ali sam je potiskivala. Nisam htjela slušati ni svoga prijatelja. On je bio spreman kladiti se u bilo što da Christiane uzima droge. Ja međutim nisam dopuštala da govori protiv nje. Čovjeku nije lako da samo tako prizna kako je sve bilo uzalud, da sam kao majka promašila. Moja kćer to ne radi - tvrdokorno sam ustrajala.

Pokušala sam s Christianom postupati strože, no kada bih joj rekla, moraš za večeru doći kući, ona ne bi došla. Ništa nisam mogla učiniti. Gdje daje tražim u tom gradu. Nisam mogla ni slutiti da je na kolodvoru Zoo, čak da i nisam potiskivala svoje slutnje. Bila sam sretna kada bi u pola devet nazvala i rekla:

- Mamice, odmah dolazim, ne brini.

Ja se jednostavno nisam više snalazila s Christianom. Ponekad se ipak pridržavala mojih zabrana. Znala je tada svojim prijateljima preko telefona reći gotovo ponosno:

- Ne, danas ne smijem doći, ostat ću kod kuće.

Kao da je to jedva čekala. To je bilo ono proturječno. Dok se sjedne strane borila protiv stege, bila prkosna i jedva dopuštala da joj se što kaže, s druge je strane, čini se, cijenila kada su bile povučene jasne crte. No, već je bilo prekasno.

*Natja Brunckhorst u ulozi Christiane F.
u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine*

Koncem siječnja 1977., jedne nedjelje, doživjela sam trenutak istine. Bila je užasna. Htjela sam u kupaonicu. Vrata su bila zaključana. To u nas nije bio običaj. Christiane je bila unutra i nije otvarala. Tog sam trenutka postala svjesna i istodobno prvi put shvatila da sam se čitavo vrijeme zavaravala. Inače, ne bih tako brzo shvatila što se događa u kupaonici.

Počela sam lupati u vrata, ona ipak nije otključala. Dobila sam pravi napadaj lupanja u vrata, moljakala sam, vikala da konačno otvori. Odjednom je otključala i protrčala pokraj mene. U kupaonici sam našla jednu pocrnjelu žlicu i kapi krvi na zidu. Tako sam dobila potvrdu. Zнала sam to iz novina. Moj je prijatelj samo rekao:

- Da li sada vjeruješ?

Potrčala sam za njom u sobu. Rekla sam joj:

- Christiane, što si to učinila?

Bila sam skrhana. Drhtala sam čitavim tijelom. Nisam znala da h da briznem u plač ili planem.

Morala sam najprije s njom govoriti. Plakala je da se čovjeku slomi srce i nije me htjela gledati.

Upitala sam je:

- Jesi li ubrizgala heroin?

Nije odgovarala. Toliko je jecala da je jedva mogla prozboriti riječ. Silom sam joj ispružila ruke i vidjela ožiljke od uboda. Imala ih je već na obje strane, ali nisu izgledali tako loše. Zapravo, nimalo loše. Nigdje nije bilo plavo, a vidjela su se samo dva tri uboda, među njima i onaj svjež. On je bio još prilično crven. Tada je priznala. Sa suzama. Tog sam časa pomislila, umrijet ću. Mislim da bih tada doista najradije bila umrla. Bila sam tako očajna da nisam mogla razmišljati. Nisam znala što mi valja raditi. Rekla sam:

- Što ćemo sada?

Doista sam to pitala Christiane. Ja sam sama bila potpuno bespomoćna. Bio je to udarac koji sam mogla izbjeći, ali ja sam ga vječno potiskivala. No, istini za volju, nisam znala kako se ispoljavaju . simptomi. Do tada nisam u Christiane primijetila neku obamrlost, ništa. Uglavnom je bila svjež i vedra. Jedino mi je prethodnih tjedana palo u oči, kada bi se vratila kući nešto kasnije, vrlo bi brzo nestala u svojoj sobi. To sam povezivala s osjećajem krivice zbog zakašnjenja. Čim sam se malo smirila, razmišljale smo što bismo mogle učiniti. Christiane je zatim priznala da je i Detlef ovisnik. Mislila je da će uspjeti ako i on zajedno s njom prestane uzimati drogu, inače će jedno drugo uvijek dovoditi u napast. I meni je to bilo jasno. Odlučile smo da oboje smjesta počnu s odvikavanjem kod nas. Christiane je djelovala otvoreno i pošteno. Odmah je priznala da Detlef zarađuje novac za heroin u pederskoj prostituciji na kolodvoru. Zaprepastila sam se. Međutim, da se i ona iz istih razloga upušta s muškarcima o tome nije bilo ni govora. Ja nisam ni posumnjala u nju. Ta ona je voljela Detlef a. A on je, kako je ona tvrdila, uvijek zarađivao dovoljno novaca za heroin. Christiane je neprestano ponavljala:

- Mamice, vjeruj mi, ja se doista želim odvići.

Uveče smo se odvezle da potražimo Detlefa. Tada sam prvi put svjesno vidjela te izmoždene prilike koje pobuđuju samilost, kako se na kolodvoru uspinju ili silaze do vlakova podzemne željeznice. Christiane je rekla:

- Ne želim tako završiti. Samo pogledaj te ofucane tipove!

Ona je izgledala relativno pristojno i to me zamalo ponovo umirilo. Nismo našle Detlef a i odvezle smo se zbog toga njegovom ocu. On je znao za Detlefov ovisnost, no nije znao daje i Christiane dotle stigla. Predbacivala sam mu:

- Zašto mi ništa niste rekli?

Odgovorio je da se stidio. Činilo se daje Detlefovom ocu laknulo. Želio je tome sudjelovati i novčano. Do sada se uzalud trudio da dobije pomoć za sina. U njegovim sam očima izgledala kao neki anđeo izbavitelj. I sama sam se sebi svidjela. Nisam imala blage veze što me još očekuje.

Sutradan sam se uputila po savjet. Najprije sam otišla u Ured za brigu o mladeži i rekla:

- Moja je četrnaestogodišnja djevojčica ovisna o heroinu. Sto ću učiniti?

Nisu znali što bi mi savjetovali.

- Smjestite je u dom.

Rekla sam im da to uopće ne dolazi u obzir. Christiane bi se samo osjećala odbačena, a osim toga oni mi nisu znali predložiti ni jedan dom. Trebalo je da ga tek pronađu, a to bi potrajalo duže vremena. Dobra su mjesta za odgojno zapuštenu djecu ionako rijetka. Rekla sam im:

-To s time nema veze, ona nije odgojno zapuštena, već ovisna o drogi.

Oni su me pogledali i slegli ramenima. Kao posljednje savjetovali su mi da s Christianom dođem u savjetovalište za odgoj. Kada sam to predložila Christiane, ona je rekla:

- Kakva glupost, pa oni nemaju pojma. Meni je potrebna terapija.

Ali ustanove nisu imale što ponuditi u tom smislu. Počela sam zatim obilaziti savjetovališta za ovisnike na Tehničkom univerzitetu, pri "Caritasu" i ne znam gdje sve nisam bila. Nisam znala kako da se uhvatim s takvim problemom. U savjetovalištima nisu mnogo vjerovali u odvikavanje kod kuće. Odvikavanje je bez terapije prilično besmisleno, ali budući da je Christiane još tako mlada, mogu pokušati sreću. Oni ionako nemaju slobodno mjesto za terapiju, možda tek za tri mjeseca. Dali su mi još upute za prehranu, kako bih mogla ukloniti pojave neishranjenosti.

Odvikavanje smo proveli već prvog tjedna. Nijedno od njih. dvoje nije pokušalo ni izbjegavati ni pobjeći. Ponovo sam osjetila nadu. Poslije osam dana bila sam sigurna: hvala bogu, uspjelo je. Christiane je uskoro počela ponovo redovito pohađati školu i navodno je sudjelovala u nastavi.

No, nakon nekog vremena počela je ponovo skitati. Istina, uvijek mi je rekla gdje se nalazi. Bili su to točni podaci. Ako bih nazvala uvečer u osam, rekla bi:

- Mamice, ja sam u toj i toj kavani, sreća sam tog i tog čovjeka i brzo ću doći.

Sada kada sam bila upućena, pregledavala sam joj ruke, ali nisam vidjela svježe ubode. Više nije smjela prenoćiti preko vikenda kod Detlefa, ali ja sam joj ipak htjela pokazati da imam u nju povjerenja, pa sam joj nedjeljom dopuštala da ostane duže. Bila sam sumnjičava, ali jednostavno nisam znala kako bih se ponašala. Razbijala sam sebi glavu.

Karm S. 17, pred zahodom na Bcilovbogenu, fiksterskom sastajalištu:
"Počela sam s trinaest godina. Kada je majka primijetila, prijavila me. Mislila je da ću se u ćorki prestati fiksati. Tamo, međutim, trna heroína koliko hoćete. Kada se počne tako rano kao što sam ja počela, gotovo i nema izgleda."

Andreas W.Atze, umro 7. IV. 1977. godine

On je bio prvi mladić u kojeg se Christiane zaljubila. Namjerno je ubrizgao preveliku dozu heroína. Ostavio je oproštajne pismo u kojemu je upozorio sve mlade da se klone heroína.

Babette D. Babsi, umrla 19. VII 1977.godine

Bila je najbolja Christianina prijateljica. Bila je pastorka poznatog pijaniste i sa svojih četrnaest godina do tada najmlađa žrtva heroína u Berlinu.

Tutz F. Lulo, umro 25. I. 1978.godine

On Je pripadao Christianinoj škvard-grupi i imponirao joj, jer se na početku fiksao samo na vikende.

Catherine Sch. Stella

Bila je Christianina prijateljica i neko je vrijeme s njom stanovala. Sa četrnaest godina dospjela je u ženski zatvor Lehrter Strasse.

Livta S. počela se fiksati s petnaest godina.

S osamnaest je umrla u javnom zahodu na Hansapiatzu.

U njenom je džepu nađeno pismo koje je napisala Socijalnom uredu s molbom da joj nađu terapijsko mjesto:

"Još jednom Vas usrdno molim, jer me svaki dan čekanja može stajati života. Molim Vas za pomoć da ponovo postanem zdrav i za rad sposoban čovjek."

Detlef u istražnom zatvoru Moabit još uvijek sanja o zajedničkom građanskom životu s Christianom.

Natja Brunckhorst i Thomas Haustein u ulogama Christiane i Detlefa u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine

Strahovito sam se bojala da ne postanem ponovo ovisna o H, no ako je Detlef bio omamljen, a ja čista, između nas nije bilo pravog osjećaja. Bili smo tada jedno drugome kao stranci. Zbog toga sam uzimala drogu koju mi je Detlef ponovo davao. I još dok smo zabadali iglu ponavljali

smo jedno drugome da nikada više nećemo biti ovisni. U doba kada smo se ponovo počeli panično brinuti da nam za jutro ostane droge, uvjeravali smo sami sebe da se tjelesno još nismo navikli i da bismo svakog dana mogli prestati.

Staro je sranje ponovo počelo od početka. Sada jedino nismo bili toliko svjesni koliko smo duboko opet zaglibili, jer smo eto umišljali da sve držimo pod nadzorom. Isprva je Detlef ponovo zarađivao i za mene. To naravno nije išlo dugo, pa sam ponovo morala i ja na ulicu. Imala sam ludu sreću što sam ponovo našla stare stalne mušterije, pa mi zarađivanje nije izgledalo tako odvratno. Već prvi put kada sam ponovo morala zaraditi lovu, Detlef me poveo Jiirgenu. Taj je čovjek vrlo poznat u berlinskim poslovnim krugovima. Ima strahovito mnogo love i u podne ruča sa senatorima. Istina, prešao je trideset godina, ali je još mlađahan tip. Govori istim jezikom kao mladi ljudi i razumije njihove probleme. On ni u kojem slučaju nije neki ulašteni menadžerski tip kakvi su inače ljudi koji se dočepaju kinte.

Prvi put sam dakle došla u Jiirgenov stan i tu zatekla desetak mladih ljudi koji su sjedili oko ogromnog drvenog stola. Na stolu su bili srebrni svijećnjaci sa zapaljenim svijećama i boce sa skupim vinom. Ljudi su vodili ležeran razgovor i ja sam primijetila da sve mačke i tipovi za stolom strahovito mnogo znaju. Jiirgen je vodio u razgovoru i ja sam pomislila koliko on mnogo ima u glavi. Da je uopće stigao do takvog ludog stana, u kojemu je sve stajalo zvjersku gomilu love, već mi je to imponiralo, a i pogotovo da je tip pri tom ostao tako ležeran, istinski ljudski. I on i ostali, svi su nas odmah prihvatili kao stare prijatelje, iako među njima nije bilo fiksera. Pošto smo neko vrijeme tako brbljali, jedan je par upitao da li se smiju tuširati. Jiirgen je odgovorio:

- Jasno, čemu inače imamo tuševe.

Tuševi su se nadovezivali odmah uz dnevni boravak. Ono dvoje su otišli, a za njima još nekolicina. Zatim su izašli goli i zatražili ručnike. Pomislila sam da je to vrlo cool društvo u kojem se svi međusobno vole. Imala sam pravi dobar osjećaj, jer sam zamišljala da ćemo Detlef i ja imati kasnije takav ludi stan, pa ćemo pozivati prijatelje koji su totalno u redu. Neki su ljudi počeli hodati goli ili samo s ručnicima oko trbuha i međusobno se pipkati. Jedan je par otišao u spavaću sobu, u kojoj je bio ogroman krevet koji se mogao podesiti visoko ili nisko. Između dnevne i spavaće sobe bila su velika vrata, pa se moglo gledati u spavaću sobu. Onaj se par počeo gnječiti na ogromnom krevetu, a zatim su se uspuzali i drugi. Tipovi su se pipkali s djevojkama, ali i tipovi s tipovima. Neki su počeli već za stolom. Ja sam odavno shvatila da je počela prava orgija u koju su hijeli uvući i Detlefa i mene. Ali meni se to nije sviđalo. Nisam htjela dopustiti da ne bilo tko pipka. Inače, nije me smetalo ono što se tu događalo. Čak me malo uzbudila ležernost njihova zabavljanja. No, upravo zbog toga htjela sam biti s Detlefom sama. On i ja smo otišli u jednu pokrajnju sobu. Milovali smo se i također svukli. Odjednom se Jurgen našao pokraj nas i gledao nas. Mene to nije toliko smetalo, jer je u tom stanu sve bilo tako ležerno i jer sam mislila na to da ćemo od Jiirgena dobiti novac. Nadala sam se jedino da nas neće dirnuti. Jurgen je samo gledao. Dok sam ja s Detlefom spavala, on je drkao. Kada smo kasnije odlazili, jer sam morala kući, Jurgen je kao usput gurnuo Detlefu u ruku novčanicu od sto maraka.

Jurgen je postao naš stalni frajer. Bio je biseksualac. Većinom smo oboje išli k njemu, ja sam ga zabavljala gore, Detlef dolje i zato smo uvijek dobivali sto maraka. Ponekad je i svaki odlazio sam, za šezdeset maraka. Svakako, i Jurgen je bio frajer i kao frajer bio nam je gotovo jednako mrzak kao i drugi, no on je bio jedini prema kojemu sam osjećala i prijateljstvo. Cijenila sam ga. Rado sam s njim pričala, jer je uvijek imao dobre ideje i sve shvaćao. On se dobro snalazio u ovom društvu. Više od svega divila sam se načinu na koji se ophodio s novcem. To me kod njega najviše i zanimalo, pogotovo kada je pričao kako ulaže novac i kako mu se on zatim gotovo automatski uvećava. A bio je pri tom strahovito širok. Drugi koji su sudjelovali u orgijama nisu za to dobivali novac na ruke, ali vidjela sam kako ga je neki mladac zamolio nekoliko tisuća maraka za mini cooper. Jurgen nije mnogo govorio. Ispunio je ček i rekao:

- Evo ti za mini cooper.

Jurgen je bio jedini frajer kojemu sam znala otići i kada ništa od njega nisam htjela, niti on od mene. Ponekad sam uvečer kod njega gledala televiziju i tada bi mi se svijet ponovo učinio okay.

Detlef i ja smo ponovo odlazili na scenu. Oni normalni tinejdžerski diskači nisu nas više zanimali. Ako nisam bila na kolodvoru Zoo, tada sam visila na kolodvoru Kurfurstendamm. Na malom peronu podzemne željeznice znalo je ponekad biti i do sto fiksera. Tu se trgovalo, ali

dolazili su i frajeri koji su se specijalizirali za fiksera. Sto je najvažnije, na kolodvoru Kurfurstendamm mogli smo se sresti i vidati. Ja sam išla od skupine do skupine i razgovarala s drugim fikserima. Dok sam tako trčkarala među njima, samoj sam se sebi činila sjajnom. Na tom sam peronu ispod ulice Kurfurstendamm izgledala samoj sebi kao star među starovima. Vidjela bih bakice sa zamotcima i plastičnim torbicama kako se vraćaju iz robnih kuća, kako nas gledaju zaprepašteno i pomalo u strahu i mislila kako smo mi fikseri daleko iznad njih. Svakako, naš je život tvrd, svakog dana možemo umrijeti i sigurno ćemo uskoro umrijeti. Ali drugo m ne želimo. Bar se meni tako sviđa. Razmišljala sam o novcu koji zarađujem. Samo mi je za drogu trebalo svakog dana sto maraka. S ostalim troškovima skupilo bi se četiri tisuće maraka izdataka mjesečno, koje sam morala i zaraditi. Mislila sam, na četiri tisuće maraka neto mjesečne plaće može računati tek direktor nekog poduzeća. A ja sam to zarađivala sa četrnaest godina.

Prostitucija je svakako bijedan zanat. No, kada sam bila na H, to mi više nije izgledalo tako strašno. U stvari ja sam frajere samo zezala. Moj posao uličarke nije bio ni u kakvom omjeru s onim što su mi za to plaćali. Još uvijek sam ja određivala uvjete. Ševa kod mene nije dolazila u obzir. Bilo je tu još većih starova od mene. Bilo je takvih kojima je trebalo 4 grama H dnevno. To ih je u ono vrijeme stajalo petsto do osamsto pedeset maraka dnevno i tu su lovu oni uvijek bili kadri skupiti. Oni su dakle zarađivali više od svakog generalnog direktora, a da ih pajkani ipak nisu ulovili. To su bili starovi kojima sam u svako doba mogla doći na Kurfurstendamm i s njima popričati. Takve su bile moje misli i osjećaji u ono doba, veljače, ožujka 1977.godine ako bih se dobro osjećala. No, nisam se dobro osjećala, ali još nisam bila potpuno propala. Još sam se prilično mogla zavaravati. Ponovo sam se potpuno uživjela u fikstersku ulogu. Mislila sam da sam strahovito cool. Ničega se nisam bojala. Dok još nisam bila na H, svega sam se bojala. Oca, kasnije majčinog prijatelja, posrane škole, nastavnika, kućepazitelja, prometnih policajaca i kontrolora u podzemnoj željeznici. Sada sam se osjećala neranjiva. Nije me bila trta ni od dekstera u civilu koji su se ponekad šuljali po kolodvoru. Za vrijeme svake racije ja bih pobjegla mrtva hladna. U to sam vrijeme održavala vezu s fikserima za koje sam mislila da s drogom postupaju hladno. Na primjer Atze i Lufo. Atze je bio moj prvi prijatelj, jedini momak s kojim sam prije Detlefa imala blisku vezu i u koga sam zbilja bila zaljubljena. Lufo je 1976. također pripadao našoj haš-klapi u "Soundu" kao Atze i Detlef. Atze i Lufo počeli su uzimati H nešto prije mene. Stanovali su u jednom savršenom stanu s francuskim krevetom, trosjednom garniturom i sagovima na podu. Lufo je čak imao pravo namještenje kao pomoćni radnik kod "Schwarzkopfa". Govorili su da još nikada nisu bili tjelesno ovisni o heroinu i da ponekad izdrže i dva mjeseca bez fiksa. Vjerovala sam im, iako su uvijek bili na H kada bi ih sreli. Atze i Lufo bili su mi uzor. Htjela sam da nikada više ne padnem tako duboko kao prije svog prvog odvikavanja. Vjerovala sam također da bih i ja s Detlefom mogla doći do stana s francuskim krevetom i trosjednom garniturom i sa sagovima na podu ako bismo postupali tako hladno s drogom kao Atze i Lufo. Njih dvojica nisu bili toliko agresivni kao drugi fikseri. Atze je imao jednu cool prijateljicu, Simone, koja se uopće nije fiksala. Meni se strahovito sviđalo kako se njih dvoje usprkos tome ipak razumiju. Rado sam ih posjećivala i ponekad sam, kada bih se posvađala s Detlefom, spavala na Lufovom kauču.

Kada sam jedne večeri došla kući i sjela do majke u dnevnoj sobi jer sam se dobro osjećala, ona je bez riječi donijela novine. Znala sam što će biti. Uvijek bi mi bez riječi dala novine, kada bi u njima bila vijest o nekoj novoj žrtvi heroína. Mene je to uzrujavalo. Nisam htjela čitati. Ipak sam čitala, iako me nerviralo:

"Staklarski naučnik Andreas W. (17 god.) želio se osloboditi droga. Njegova 16-godišnja prijateljica, učenica srednje medicinske škole, htjela mu je pomoći. Uzalud. U stanu u Tiergartenu, koji je njegov otac za nekoliko tisuća maraka dao urediti mladom paru, mladić je ubrizgao smrtnu injekciju..."

Nisam odmah ukopčala, jer nisam htjela vjerovati. Ali sve se bez greške slagalo: stan, staklarski naučnik, prijateljica, Andreas W. Dakle, Andreas Wiczorek, kojeg smo zvali Atze. Prvo sam pomislila - sranje. Grlo mi je bilo suho, a zatim mi je bilo zlo. Pomislila sam, ne može biti istina da je Atze sebi dao zlatni šut. Upravo Atze koji je tako hladno postupao s drogom. Nisam htjela pokazati majci koliko me je ta novinska vijest porazila. Nije imala pojma da sam opet ovisna. Uzela sam novine i otišla u svoju sobu. Atzea nisam vidjela neko vrijeme. Sada sam čitala u novinama sto se s njim posljednjih dana događalo. Već je tjedan dana ranije uzimao previše heroína, pa je dospio u bolnicu. Njegova prijateljica Simone prerezala je zatim vene. Oboje su bili spašeni. Dan uoči smrti otišao je u policiju i otcinkao sve preprodavače

droge koje je poznao pa i dvije djevojke koje su se zvale samo Blizanke i uvijek imale savršenu drogu. Zatim je napisao oproštajno pismo koje je također bilo objavljeno u novinama:

"Okončat ću sa svojim životom, jer svi fikseri donose svojim bližnjima i prijateljima samo nepravilnosti, brige, gorčinu i očaj. Osim sebe, oni uništavaju i druge. Zahvaljujem dragim roditeljima i svojoj miloj bakici. Tjelesno sam ništica. Fikser je posljednje govno. Ali tko tjerava u nesreću mlade ljude koji dolaze na svijet puni životne snage? Neka ovo bude upozorenje svima koji će se naći pred odlukom: da pokušam bar jednom? Glupani, učite od mene! Sada više nećeš imati briga, Simone, zbogom!"

Ležala sam u krevetu i razmišljala - to je dakle bio tvoj prvi prijatelj. U lijesu. Nisam mogla ni plakati. Nisam bila sposobna ni za kakve osjećaje. Kada sam idućeg popodneva otišla na scenu, nitko nije oplakivao Atzeu. Na sceni se ne plače. No neki su ljudi bili na njega strahovito bijesni. Jer je otcinkao poštene dealere koji su pradaivali savršenu drogu i sada su već sjedili u ćorki i zato što je masi ljudi dugovao masu love. Najstrašnije je u toj priči s Atzeom da se njegova prijateljica Simone, koja nikada u životu nije uzela heroin i koja je uvijek pokušavala Atzeu otrgnuti od droge, počela fiksati nekoliko tjedana iza njegove smrti. Nekoliko tjedana nakon toga napustila je i školu i počela zarađivati na ulici. Lufo je umro godinu dana kasnije u siječnju 1978. od prevelike doze H. S Atzeovom smrću nestala je nada da se može postati fikserka zvijezda koja se zna ophoditi s drogom. U našoj škvaladi, s kojom su Atze i Lufo održavali veze, pojavili su se strah i nepovjerenje. Ranije, kada bismo se zajedno fiksali, a nismo imali dovoljno šprica, svatko je želio biti prvi. Sada je odjednom svatko želio biti drugi. Nitko nije spominjao da se plaši. Ali to je bio totalni strah da je droga prečista, prejaka ili da je pomiješana sa strihninom ili nekim drugim otrovom. Jer smrt nije nastupala samo od prevelike doze, već i od prečiste ili vrlo prljave droge.

Opet je sve bilo sranje. U stvari, bilo je onako kako je to Atze u svom posljednjem pismu napisao. U međuvremenu sam počela uništavati i svoju majku. Opet sam dolazila kući kad mi se prohtjelo, a majka me uvijek čekala budna. Tek pošto bih se vratila, ona bi uzimala nekoliko valiuma da bi mogla zaspati. Mislila sam da joj je to polazilo za rukom jedino još s valiumom. Bila sam svakim danom sve sigurnija da ću završiti kao Atze. Imala sam još poneke male nade kojih sam se hvatala. Čak i u školi. Tamo smo imali nastavnika koga sam donekle voljela, gospodina Miickeu. S njime smo improvizirali situacije u kojima se može naći mlad čovjek. Na primjer, razgovor prilikom traženja namještenja. Jedan bi glumio šefa, drugi onoga koji traži posao. U toj sam igri sa šefom bila samosvjesna, brzo sam je preokrenula u svoju korist, a dječak koji je igrao šefa bio je manji od makovog zrna. Pomislila sam tada da bih se možda i u životu mogla tako probiti. S gospodinom Miickeom otišli smo u savjetovništvo za izbor zvanja. Zapravo, najprije smo gledali neku savezničku vojnu paradu. Dječaci su se iskreno zanimali, divili su se tenkovima i tehnicima. Meni se tehnika gadila, jer je dizala paklensku buku i jer je bila stvorena da ubija ljude.

U savjetovništvu za izbor zvanja bila sam sretna. Pročitala sam sve što sam našla o zanimanju njegovatelja životinja. Već sam idućeg popodneva s Detlefom ponovo otišla u savjetovništvo i dala da mi fotokopiraju sve što su imali o njegovateljima životinja. I Detlef su se veoma svidjela neka zanimanja o kojima se tu mogao informirati. I on je tražio nešto u vezi sa životinjama i poljoprivredom. Bili smo toliko uzbuđeni da smo gotovo zaboravili da moramo zaraditi novac za idući fiks. Kada smo kasnije stajali na kolodvoru s plastičnim vrećicama u kojima su bile fotokopije savjeta o izboru zvanja i čekali na frajere, sve je to ponovo postalo nestvarno. Ako tako nastavim neću uspjeti završiti ni glavnu školu.⁵⁰

Kada sam se sutradan ujutro vozila u školu, na kolodvoru Moritzplatz kupila sam Playboy. Kupila sam ga za Detlefa koji ga je volio čitati, ali i ja bih ga prethodno pročitala. Ne znam zašto nas je zanimalo baš Playboy. Danas to više uopće ne razumijem, ali tada je Playboy za nas bio čisti svijet. Čisti seks, lijepe djevojke koje nisu imale nikakve probleme. Bez pедера, bez frajera. Tipovi su pušili lulu i vozili sportska kola i imali brdo love. A djevojke su se s njima ševile, jer su u tome uživale. Detlef je jednom rekao da je sve to sranje, ali ipak je želio imati Playboy. Ja sam tog jutra u podzemnoj željeznici čitala jednu priču. Nisam posve shvatila

⁵⁰ Nekadašnja građanska škola u Nemačkoj, *zanatska škola*

sadržaj, jer sam bila drvena od jutarnjeg fiksa. Sviđao mi se, međutim, ugođaj u priči. Sve se odigravalo negdje daleko pod plavim nebom i toplim suncem. Kada sam stigla do mjesta gdje neka lijepa djevojka nestrpljivo čeka da se njen divni prijatelj vrati s posla kuci, počela sam plakati. Nisam više mogla prestati sve dok nisam morala izaći na kolodvoru Wutzkyallee.

U školi sam još samo sanjala o tome kako ćemo ja i Detlef otići nekuda daleko. Kada sam ga popodne našla na kolodvoru, ispričala sam mu to. Rekao je da ima strica i strinu u Kanadi. Žive na nekom ogromnom jezeru, a oko njih su samo šume i žitna polja. Oni bi nas sigurno prihvatili. Rekao je da moram završiti školu, jer to je svakako bolje. On će otići prvi i naći neki posao, to je tamo posve jednostavno, a kada ja dođem za njim, on će već imati drvenu kuću koju će kupiti ili unajmiti. Rekla sam mu da svakako želim završiti školu. Uvijek je sa školom lakše. Uбудуće neću više praviti gluposti, već ću se usredotočiti na učenje, kako bih dobila dobru završnu svjedodžbu. Detlef je otišao s nekim frajerom, a ja sam ostala čekati. Odjednom su se pojavila dva tipa i upitala me:

- Što radiš ovdje?

Odmah sam znala da su pajkani u civilu. Nikada me još nisu uhvatili, pa ih se nisam ni bajaia, jer su me uvijek ostavljali na miru. Sada sam s prekidima zarađivala na kolodvoru Zoo već nekoliko mjeseci kao i druge djevojke moje dobi. Tu su svaki dan patrolirali policajci, ali oni su samo lovili pečalbare koji su iz Istočnog Berlina švercali kakvu bocu rakije ili steku cigareta. Na njih su priređivali prave pravcate hajke. Rekla sam deksterima posve mirno:

_ Čekam prijatelja.

Jedan me upita:

- Ideš zarađivati?

Odgovorila sam:

- Ne, odkuda vam to? Zar tako izgledam?

Upitali su me koliko mi je godina, odgovorila sam im, četrnaest. Tražili su me osobnu kartu, iako se ona dobiva tek sa šesnaest godina. Poučila sam ih o tome. Jedan, onaj koji je vodio glavnu riječ, reče:

- Pokaži plastičnu vrećicu!

Kao prvo izvukao je žlicu⁵¹. Upitao me što s time radim.

- Jedem jogurt - odgovorila sam.

Potom je izvukao toaletni papir u kojem je bio pribor za ubrizgavanje. Morala sam poći s njima. Odveli su me u svoju stanicu na Zoo. Nisam se bojala. Znala sam da četrnaestogodišnju djevojčicu ne mogu strpati u ćorku. Bila sam samo bijesna na ta govna od pandura.

Zaključali su me u ćeliju odmah do pisaćeg stola svog glavnog. Bila sam toliko sigurna u sebe da nisam ni pokušala sakriti drogu koju sam imala u malom džepu traperica. Naprosto, nisam je mogla baciti. Zatim je došla jedna policajka. Morala sam se svući, čak majicu i gaće.

Zagledala mi je u svaku rupu, dok konačno nije našla H u džepu od hlača. Jedan je pajkan sve otipkao strahovito zamršeno na komadu papira. Kopiju zapisnika stavili su u debeli fascikl.

Sada sam, dakle, bila registrirana narkomanka, a ne neka nepoznanica. Panduri su zapravo bili vrlo dragi. Svi su, međutim, ponavljali istu glupavu rečenicu:

- Mala, što to radiš? Tek ti je četrnaest godina, tako si mlada i lijepa, a već gotovo mrtva.

Morala sam im dati telefonski broj poduzeća svoje majke i jedan je izašao da je nazove.

Majka je došla negdje oko pola šest poslije posla i bila je totalno potresena. A onda se još upustila s pajkanima u razgovor, na što su joj oni ionako odgovarali parolama. Rekla je:

- Da, da, ta djeca. Ne znam više što bih s njom pokušala. Zajedno smo pokušale s odvikavanjem, ali ona uopće ne želi prestati. To je bilo zadnje - ona uopće ne želi prestati.

Moja majka nije imala blage veze o meni i o H. Naravno da sam željela prestati. Ali, kako! To mi je trebala reći. Vani me počela ispitivati. Gdje sam to opet bila. Rekla sam joj:

- Čovječe, bila sam na kolodvoru!

- Ne bi se trebala tamo motati - reče ona.

- Čekala sam Detlefa, ako to uopće još smijem - odgovorila sam.

Rekla je da se više ne bih trebala sastajati s tom "*besposlenom asocijalnom skitnicom*". Zatim me još upitala:

- Zar ne ideš na štajg?

Dreknula sam:

⁵¹ Kašika

- Poludjela si! Samo to reci još jednom. Zašto bih išla zarađivati, možeš li mi to rastumačiti? Znači, misliš da sam kurva?

Utihnula je. Sada sam se tek uplašila za svoju slobodu. Uplašila sam se i zbog majčine hladnoće. Pomislila sam, i ona me je sada pustila da padnem, digla je ruke od mene, neće mi više pomoći. Ali onda sam u sebi ponavljala, što ti može pomoći s parolama kakve su - ne idi više na kolodvor, ne sastaj se s onom skitnicom. Morala sam kući, a nisam više imala drogu za sutradan ujutro. Ujutro me majka izvukla iz kreveta. Pogledala mi je u lice:

- Kakve su ti oči, dijete. Posve su bezizražajne. U njima vidim samo strah i očaj.

Kada je majka otišla na posao, pogledala sam se u zrcalu. Prvi put sam vidjela svoje oči na turkey. Pretvorile su se samo u zjenice. Posve crne i posve tupe. Doista totalno bezizražajne. Bilo mi je vruće. Umila sam lice. Smrzavala sam se pa sam ušla u vruću kupku. Nisam se više usuđivala izaći iz vode jer je vani bilo prehladno. Neprestano sam dodavala vruću vodu. Morala sam nekako premostiti vrijeme do podneva, jer prije podne neću naći ni frajera ni nekoga tko bi me častio fiksom. Prije podne nitko nije imao drogu. Bilo je općenito teško naći nekoga tko bi me počastio. Axel i Bernd su se strahovito branili, jer im je samima bila potrebna svaka četvrtina, jer su jedva još mogli zaraditi koliko im je trebalo. Čak je i Detlef postao vrlo škrt za svojom robom. Ostali na sceni radije bi svoju drogu bacili u slivnik nego je nekome dali. Kako je turkey bio sve gori, prisilila sam se da izađem iz kade, kako bih pretražila stan u potrazi za novcem. Dnevna je soba oduvijek bila zaključana. To je radio Klaus, majčin prijatelj, jer mu, kako je tvrdio, kvarim ploče. No, ja sam se već odavno snašla i otvarala bravu vješalicom za haljine. U dnevnoj sobi nije bilo ni pare. Tada mi je pala u oči pivska limenka na kuhinjskom kredencu. Majka je u limenki sakupljala nove kovane petomarke. Držala sam u ruci tešku pivsku limenku, drhtala sam jer sam bila na turkey, a možda i malo zato što sam se spremala okrsti majku. To do sada nisam još učinila. To sam uvijek smatrala zadnjom stvari. U tome sam još uvijek bila drugačija nego drugi fikseri. Na primjer Bernd, Detlefov prijatelj, on je malo pomalo odnio sve iz stana svojih roditelja. Televizor, električni mlin za kavu, električni rezač kruha, doista sve što se moglo pretvoriti u novac za drogu. Ja sam utopila samo svoj vlastiti nakit i sve svoje ploče. Sada sam istresla majčine petomarke iz limenke. Četvrtina grama upravo je bila pala za pet maraka, od četrdeset na trideset i pet maraka. Trebalo mi je dakle sedam petača. Računala sam tako, jer mi je uvijek ostajalo pet maraka viška od četrdeset, koliko sam uzimala frajerima. Moći ću dakle svakog dana ubaciti po pet maraka u limenku i već ću za tjedan dana vratiti novac, pa majka po svoj prilici neće ništa primijetiti. Otišla sam dakle sa sedam petača na scenu, koja se prije podne nalazila pred menzom Tehničkog univerziteta, nabavila drogu i već potpuno na turkey udarila u zahodu šut.

Majka mi je sada svake večeri pregledavala ruke da vidi imam li novi ubod. Zbog toga sam ubrizgavala u šaku, uvijek na istom mjestu. Dobila sam krastu. Majci sam rekla da sam se ozlijedila i da ozljeda ne zacjeljuje. Jednog je dana majka ipak shvatila da imam svježiji ubod. Rekla sam joj :

- Pa dobro, istina je, danas sam ubrizgala. Sada to radim samo vrlo rijetko i to uopće nije štetno.

Majka me pošteno istukla. Nisam se branila. To mi više nije mnogo značilo. Ionako je sada sa mnom postupala kao s posljednjim govnom i svakom me prilikom gnjavila. Instinktivno je činila upravo ono što je trebalo. Jer fikser mora do grla zaglibiti u blato da bi se pokušao promijeniti. Tada se ili ubije ili se pokuša osloboditi H što je malo vjerojatno. No, u ono doba nisam tako mislila. Majka se još nadala. Početkom proljetnog raspusta trebalo je da na četiri tjedna odem baki i bratićima i sestričnima na selo u Hessen. Možda ću ostati i duže. Nisam više znala da li da se radujem ili bojim zato što ću se rasti od Detlefa i što ću morati tamo apstinirati. Sada sam još jedino činila što su drugi sa mnom činili. Uspjela sam nagovoriti majku da Detlef posljednju noć prespava kod mene.

Te posljednje noći u Berlinu ponovo sam dobila nadu. Pošto sam spavala s Detlefom, rekla sam mu:

- Slušaj, sve smo uvijek zajedno radili. Ja bih se htjela u idućih četiri tjedna doista odvići.

Nikada više neću imati takvu mogućnost. Htjela bih da se i ti odvikneš. Kada se vratim, oboje ćemo biti čisti i početi novi život.

Detlef je odgovorio da će se odvići. To mi je ionako već htio reći. Pronašao je način da dođe do valerona. Potražiti će posao i već od sutra ili prekosutra neće više ići na ulicu zarađivati.

Sutradan ujutro udarila sam sebi posljednji posebno jaki fiks prije nego što sam krenula u novi život kod bake. Kada sam stigla u selo, još nisam bila potpuno na turkey, ali sam se osjećala kao neko strano tijelo u idili seljačke kuhinje. Sve me nerviralo. Nerviralo me kada mi je mali bratić, s kojim sam se igrala još kada je bio beba, htio u krilo. Nervirao me stari od dasaka sklepani zahod koji mi se posljednji put činio romantičan.

Sutradan ujutro pojave odvikavanja došle su do punog izražaja. Odšuljala sam se iz kuće u šumu. Uzrujavao me cvrkut ptica i jedan me kunić preplašio. Popela sam se na neku čeku. Nisam više mogla popušiti ni cigaretu. Htjela sam umrijeti na čeki. Zatim sam se opet odšuljala kući i uvukla u krevet. Rekla sam baki da imam gripu ili slično. Ona je bila zabrinuta, ali nije bila uznemirena zbog mog jednog stanja. Iznad mog kreveta visio je poster. Na njemu je bila mrtvačka ruka, i iznad nje šprica. *"To je završetak. Početak je radoznalost"*. Moja je sestrlična tvrdila da je taj poster dobila jednom u školi. Nisam imala pojma da je majka javila baki kako sam ovisnik. Sada sam buljila u tu špricu. Samo u špricu. Slova i mrtvačku ruku nisam više vidjela. Zamišljala sam da se u šprici nalazi četvrtina najsavršenije droge. Šprica je sišla s postera i počela mi prilaziti. Još malo i bila bih poludjela.

Moja je sestrlična često ulazila u sobu, ali se gradila kao da ne primjećuje što se sa mnom događa. Stalno je navijala neku teenie-booper-glazbu s kaseta i vjerojatno mislila da će mi time odvratiti pozornost. Kada razmislim, upravo je dirljivo što su sve kod bake činili za mene. Prvi je dan odvikavanja prošao, ali kao da se nije svršio. Kada sam konačno začorila, sanjala sam nekog tipa koji doista trčkara po berlinskim scenama. On je već bio toliko propao od fiksiranja da su mu se posvuda vidjele otvorene ranice na koži. Raspadao se uz još živo tijelo. Noge su mu već bile odumrle i sasvim pocrnjele. Jedva se micao. Već na dva metra daljine neizdržljivo je smrdio. Kada bi mu netko spomenuo bolnicu, nacerio bi se kao lubanja. Doista je još samo čekao smrt. Hoću-neću morala sam misliti na njega u trenucima kada nisam buljila u špricu ili kada sam od boli gubila svijest. Sve je bilo kao i prvi put - znoj, smrad i povraćanje. Sutradan ujutro nisam više izdržala. Dovukla sam se nekako do javne govornice i nazvala majku. Natopila sam telefonsku slušalicu suzama i zamolila je da se vratim u Berlin.

Ona je bila mrtva hladna. Rekla je:

- Ah, opet ti nije dobro? Mislila sam da si samo povremeno uživala heroin, u tom slučaju ne može biti tako strašno.

Onda sam je još zamolila da mi bar u pismu pošalje tablete za spavanje. Znala sam da se u najbližem malom gradiću također nalazi H-scena. To sam već bila otkrila prilikom mog posljednjeg posjeta. No, nisam imala snage otići tamo, a osim toga nisam na toj sceni nikoga poznavala. Kada se fikser udalji od svoje scene, on je totalno osamljen i bespomoćan. Na sreću, turkey je ponovo trajao samo četiri dana. Kada je prošao, osjećala sam se samo prazna i iscijedena. Nisam više imala ni onaj ugodni osjećaj da je iz tijela otišao sav otrov. Opet sam osjetila gađenje prema Berlinu, ali se ni u selu nisam više osjećala kao kod kuće. Činilo mi se da nikuda više pravo ne spadam i pokušavala sam da o tome više ne razmišljam. Za omamu su mi sada služile samo tablete za spavanje i jabučno vino kojeg je bilo u bakinom podrumu u izobilju. Počela sam odlaziti na žderačke pohode. Ujutro bih počela sa četiri ili pet peciva, a tokom popodneva smazala bih dvanaest do petnaest dvopeka s marmeladom. Noću sam pustošila veliku stalažu s kompotima od šljiva, bresaka i jagoda. Natrpala bih povrh toga gomilu tučenog vrhnja. Ionako nisam mogla zaspati do dva-tri sata ujutro. U vrlo sam kratko vrijeme dobila deset kila. Rođaci su se veselili kada su vidjeli kako mi hlače postaju pretijesne oko trbuha i zadnjice. Samo su mi ruke i noge ostale jednako tanke kao što su i bile. Meni je sve bilo svejedno, sada sam eto postala ovisna o hrani. Nisam više mogla nositi svoje uske traperice, pa sam od sestrlične dobila nekakve široke karirane hlače, kakve sam u Berlinu nosila posljednji put kada mi je bilo jedanaest godina. Bilo mi je svejedno. Pomalo sam se opet saživjela sa seoskom dječjom zajednicom, ali ništa od toga nisam držala stvarnim. Sve je bilo samo trip, jedan vrlo lijepi film koji će se uskoro završiti. S drugima nisam pričala o drogama, a uskoro nisam više ni mislila na njih. Nisam htjela pokvariti lijepi film. Samo sam ubrzo nakon turkeyja napisala Detlefu pismo i stavila u omotnicu dvadeset maraka da mi za taj novac pošalje H. To sam, dakle, napisala Detlefu koga sam nagovarala da se otkači. Pismo ipak nisam poslala, jer sam mislila da mi ionako neće poslati H, a dvadeset će maraka vjerojatno sam profiksati.

Sa svojom sam sestrličnom obišla gradine i dvorce u okolini i ponovo sam svaki dan jahala. S ostalom smo djecom odlazile u kamenolom koji je nekada pripadao mom djedu. Propio ga je prije nego što je sebe dokrajčio pićem. Moja majka, dakle, nije imala sretno djetinjstvo.

Baka mi je pričala da se negdje u kamenolomu nalaze željezna vrata iza kojih su sakriveni stari obiteljski dokumenti. Gotovo smo svake večeri tražili ta vrata. Ponekad su radnici zaboravljali ključ u bageru, pa smo se njime vozicali po kamenolomu. Kao i prije, ja i moja sestrina, koja je bila mojih godina, lijepo smo se slagale. Pričala sam joj o svojoj ljubavi prema Detlefu kao da je to najnormalnija tinejdžerska romansa. Rekla sam joj da s Detlefom već spavam i ona je mislila da je to u redu. Sestrina mi je pričala da kod njih svakog ljeta kampira neki mladić iz Disseldorfa koji joj se sviđa. Onda je jednom od nje nešto tražio što mu je odbila. Da li je to bilo glupo? Rekla sam joj, ne, naprotiv mislim da je stopostotno okay što se nije upustila s tim kamperom. Treba se čuvati za onog s kojim će zbiljski hodati. Sestrina i svi njeni prijatelji obraćali su mi se sa svojim problemima. Bila sam postala prava tetka savjetnica. Govorila sam im što će činiti i što je još važnije, da ne gledaju na sve tako zadrto. Meni su se svi ti problemi činili smiješni, no ipak bih ih saslušala i spremno im odgovarala. Bila sam strahovito jaka kada se radilo o tuđim problemima. Sa svojim, međutim, nisam znala izaći na kraj.

Jedne je večeri Detlef nazvao. Strahovito sam se radovala. Rekao je da se upravo nalazi kod nekog frajera i da zato može telefonirati. Brbljali smo beskrajno dugo, jer je frajer bio veoma širokogrudan. Pričala sam mu o svom zvjerskom turkeyju, da sam ovaj put zamalo poludjela. Rekao je da se on još nije odvikao. Da je pravo sranje. Rekla sam mu da se veselim ponovnom susretu. Pitala sam ga da li će mi još jednom pisati kao što je obećao. Detlef je rekao da nema za to volje, ali da će me nazvati kada ponovo dođe istom frajeru. Poslije telefonskog razgovora, ponovo sam bila načisto da sam s Detlefom kao vjenčana. Pripadali smo jedno drugome bez obzira kakvo je sranje od sebe činio. Od tada sam uvela trenutke spomena na Detlefa svake večeri u krevetu prije spavanja. To je bilo kao molitva. Brojala sam dane kada ću ponovo biti s njim.

Od bake sam redovito dobivala novac. Odlučno sam ga štedjela. Zapravo, nije mi bilo jasno, zašto. Štednja mi nikada nije bila običaj. Kad sam zaštedjela četrdeset maraka, znala sam zašto. Bila sam doista ponosna na tih četrdeset maraka. Sakrila sam ih. Četrdeset je za mene bio čarobni broj. Toliko je obično stajao jedan fiks. Zbog toga sam frajerima većinom naplaćivala četrdeset maraka. Kada sam toga postala svjesna, pomislila sam: "*Nije moguće da ovdje već štediš za prvi fiks*". Izašla sam potom na ulicu i kupila za dvadeset maraka jednu T-majicu samo da smanjim onih prokletih četrdeset maraka! Ta došla sam ovamo da se zauvijek otkačim od fiksiranja. Kada su se napunila četiri tjedna otkako sam bila kod bake, nazvala je majka i upitala me želim li još ostati. Bez razmišljanja sam odgovorila - ne. Da me je upitala želim li čitavog života tu ostati, možda bih razmislila. Ovako, to je za mene od samog početka bio samo trip koji je počeo s hororom, a zatim se nastavio blago i lijepo. Već sam se unaprijed bila pripremila da će trajati četiri tjedna. Željela sam se vratiti Detlefu s kojim sam bila kao vjenčana.

Na dan putovanja bilo mi je prvo da se presvučeni. Baka i sestrina uzalud su me nagovarale da zadržim karirane hlače koje su mi sada bile upravo po mjeri. Teškom sam mukom navukla svoje tijesne traperice. Šavovi su pucali, zatvarač nisam mogla zatvoriti ni uz najbolju volju. Obukla sam dugi crni muški sako i čizmice s najvišim potpeticama. Znači, još prije nego što sam otišla od bake, ja sam se ponovo skockala kao fikserica. Odvezla sam se u Berlin s raskopčanim hlačama. Već sutradan popodne otišla sam na kolodvor Zoo. Našla sam Detlefa i njegovog prijatelja Bernda. Treći iz naše škvadre, Axel, nije bio s njima. Pomislila sam da je otišao s frajerom. Obojica su me mladića oduševljeno pozdravila. Vidjela sam da su se iskreno radovali što sam ponovo s njima, naravno, Detlef osobito. Rekla sam im:

- Pa, otkačio si se i sada imaš dobro namještenje?

Svo smo se troje nasmijali. Upitala sam:

- Kako je Axel?

Mladići su me čudno pogledali i Detlef zatim reče:

- Zar ne znaš da je Axel umro?

To me oborilo. Gušila sam se. Rekla sam:

- Šalite se - ali znala sam da je istina.

Znači, i Axel. Axel u čijem sam domu provela s Detlefom toliko vikenda u toku posljednjih mjeseci. Onaj koji mi je u svom smrdljivom fiksterskom stanu svakog tjedna presvlačio krevet čistom posteljinom. Kome sam uvijek nosila glupu tunjevinu, a on meni uvijek ostavljao jogurt. Jedini kome sam mogla doći sa svim svojim problemima kada bih se posvađala s Detlefom. Jedini pred kojim sam mogla plakati, jer s nama iz klape nikada nije bio agresivan, nikada nas nije pozlijedio. Upitala sam:

- Kako to?

Detlef je odgovorio:

- Našli su ga u nekom zahodu s iglom u ruci.

Njima dvojici kao da je Axelova smrt bila lanjski snijeg. Činilo se čak da im je neugodno o tome govoriti. Nprestano sam mislila na glupu tunjevinu koju sam mu kupovala i koju više nikada neću kupiti. Onda sam se sjetila Detlefa i pomislila da je izgubio stan i da nema gdje spavati.

Upitala sam ga:

- Stanujete li još uvijek u Aselovom stanu?

- Axelova je majka već otkazala i ispraznila stan - odgovorio je Detlef. - Stanujem kod jednog frajera.

- Govno! - rekla sam mu. Tog sam trenutka pomislila da sam ga zauvijek izgubila zbog njegovih frajera. Ne znam što me više pogodilo, Axelova smrt ili saznanje da Detlef sada stanuje kod frajera. Detlef je rekao:

- Frajer je dobar, mlad je, negdje oko dvadeset i pet godina i bez imalo trbuha. Već sam mu pričao o tebi. I ti možeš spavati kod njega.

Odvezli smo se do scene, jer je Detlef htio kupiti drogu. Sreli smo neke poznate i ja sam nprestano ponavljala:

- Odvratno je to s Axelom.

No nitko nije prihvaćao razgovor. Onda sam u sebi ponovila još nekoliko puta: "*Odvratno je to s Axelom*".

Sa scene smo otišli u zahod na Billowbogenu. Detlef je htio odmah udariti fiks. Pošla sam s njim da mu asistiram. Čekala sam da mi Detlef ponudi malo od svoje droge. Možda zato da mu mogu kazati "ne" i pokazati koliko sam jaka i koliko uspjela. No, Detlef mi ništa nije ponudio. Axel mi se uvukao u kosti i ja sam pomislila da neću izdržati. Kada je Detlef prokuhao drogu, odjednom sam ludo zaželjela fiks. Pomislila sam, jedan sitni mali fiks neće te omamiti, ali će ti zacijelo istjerati iz glave to sranje s Axelom i Detlefovo noćenje kod frajera. Zamolila sam Detlefa, a on je odgovorio:

- Čovječe, zar ćeš se opet fiksati? Mislio sam da si se odvikla.

- Jasno, stari, odvikla sam se - odgovorila sam mu. - Ali ti sam najbolje znaš kako je lako otkačiti se. I ti si se otkačio dok sam bila odsutna i ostala čista. Slušaj, stari, nakon što sam čula svo to sranje, potrebno mi je malo droge.

Detlef odgovori:

- I nije teško prestati. Mogao sam to svakog časa, ali nije me bila volja. No, molim te, ne počinji ti iznova.

I dok je još tako blebetao, udario je sebi fiks i meni ostavio malo u šprici. Pošto sam tako dugo bila čista, to je bilo dovoljno da me malo omami i da zaboravim na Axela. Ovaj put došlo je do totalne ovisnosti mnogo brže. Majka nije imala pojma. Veselila se što sam tako lijepo debela, kakva sam prilično dugo i ostala. Da bih bila s Detlefom, morala sam često odlaziti njegovom frajeru Rolfu. Nigdje drugdje nismo imali zajednički krevet. Od samog početka nisam voljela Rolfa. Bio je u Detlefa totalno zaljubljen. I naravno, bio je na mene ljubomoran. Kada bih se s Detlefom posvađala, procvao bi od sreće i stao na Detlefovu stranu. Tada bih redovito pobješnjela. Detlef je s Rolfom postupao kao s totalno podložnom ženom ili prijateljicom. Slao ga je u kupovinu, pustio ga da kuha i pere. I to me srdilo, jer i ja sam voljela kupovati i kuhati za Detlefa. Rekla sam Detlefu:

- Slušaj, mi smo trolist koji se jednostavno ne slaže. Detlef je, međutim, rekao da nema drugi krevet, a Rolf je općenito⁵² uzeto dobar frajer. U svakom slučaju, nema frajera koji bi manje gnjavio. Detlef je radio s Rolfom što je htio. Vikao je na njega i govorio:

- Budi sretan što uopće kod tebe stanujem!

Odlazio je k njemu u krevet samo kada mu je hitno trebalo novaca. Detlefov i moj krevet bio je u istoj sobi. Kada smo zajedno spavali, Rolf je gledao televiziju ili bi se jednostavno okrenuo. On je bio totalni peder i nije htio gledati kada sam spavala s Detlefom. Svo troje bili smo prilično propali tipovi.

Još me uvijek progonio strah da će Detlef, baveći se prostitucijom, i sam postati peder. Jedne sam noći pomislila da je došlo već došlo. Morao je Rolfu u krevet, jer nije više imao novaca. Ja sam ležala u drugom krevetu. Detlef je ugasio svjetlost. To je uvijek činio kada sam ja bila tu, a on ga morao zadovoljiti. Učinilo mi se da čitavo stvar predugo traje i da čujem Detlefa kako

⁵² Opšte

stenje. Ustala sam i zapalila svijeću. Njih su dvojica bili pod pokrivačem priljubljeni. Mislim da su se milovali. To je bilo protivno mom dogovoru s Detlefom - ne dopustiti da nas miluju. Bila sam beskrajno nesretna. Toliko nesretna da nisam mogla reći Detlefu da mi se vrati. Umjesto toga, primijetila sam:

- Izgleda da vam je strašno zabavno.

Detlef nije ništa rekao, a Rolf je bio bijesan. On je ugasio svijeću. Detlef je te noći ostao kod Rolfa u krevetu, a ja sam natopila jastuke suzama. Plakala sam bezglasno, jer nisam htjela da njih dvojica čuju koliko me to pogodilo. Sutradan ujutro bila sam tako žalosna i nesretna da sam pomislila ostaviti Detlefa. H je sve više nagrizao srž naše ljubavi, a da toga nismo u potpunosti bili svjesni. Meni je u svakom slučaju postalo jasno da Detlef neće biti samo moj sve dok budemo uživali H. Da ću ga morati dijeliti s njegovim frajerima i osobito s Rolfom. Obratno je bilo naravno drugačije. Ponovo sam morala svakog dana na kolodvor Zoo da bih zarađivala, a kako mi se uglavnom žurilo, nisam više mogla birati frajere kao nekada ni nametnuti sve svoje uvjete. Željela sam izbjegavati Rolfa, pa sam stoga više vremena boravila s drugima iz klape, osobito s Babsi i Stellom. No, i s njima je bilo sve teže. Svaka je htjela satima pričati samo o sebi, a nijedna nije slušala drugu. Babsi je, na primjer, znala brbljati o značenju crtice u nazivu neke ulice, dok smo Stella i ja htjele ispričati kako nas je neki dealer prevario i umjesto droge prodao nam brašno. Dreknule bismo:

- Zaveži!

Zatim smo Stella i ja upadale jedna drugoj u riječ i vikale, jer smo obje htjele ispričati istu priču. Tako su većinom svi pokušaji razgovora završavali sa "zaveži!". Svako od nas bio je hitno potreban netko tko će je saslušati, no u škvadri se tako nešto više nije moglo naći. Više nije bilo pravog razumijevanja među nama. Jedino kada smo pričali o svojim doživljajima s pajkanima, mogli smo računati na to da će nas netko slušati. Samo nas je zbližavala mržnja prema pandurskim svinjama. U tome sam ja prednjačila.

U proljeće 1977. bili su me već treći put uhitili⁵³. Dogodilo se na kolodvoru Kurfurstendamm. Upravo smo se bili vratili od jednog frajera. Tražio je od nas da mu izvedemo točku za 150 maraka - samo to. Bili smo dakle vrlo sretni, imali smo po četvrtinu droge u džepu i još dosta novca viška. Primijetila sam da su deksteri preplavili peron. Racija! Jedan je vlak upravo ulazio i ja sam u totalnoj panici sjurila stepenicama. Detlef, onako blesav, kakav je već tog trenutka bio, pojurio je za mnom. Kada sam na kraju vlaka utrčala u jedan vagon, naletjela sam na nekog djedicu koji je uzviknuo:

- Čovječe, kakva ofucana Iješina!

Doista je to rekao. Ljudi su preko mnogih novinskih izvještaja već odavno znali što se događa na kolodvoru Kurfurstendamm. Malograđani su u podzemnoj željeznici odmah ukopčali da je to racija na narkomane.

Detlef je došao za mnom, a za njim naravno dva pajkana u civilu. Bili smo previše upadljivi. Uostalom, pajkani nisu morali trčati za nama. Još prije nego što su stigli, bacili su se na nas bakice i dedeki, vukli nas za krpe i histerično vikali:

- Evo ih! Policija!

Osjećala sam se kao da sam, izvan zakona, u nekom starom vesternu te ću se za koji čas početi klatiti na prvoj grani. Čvrsto sam uhvatila Detlefa. Kada su panduri stigli do nas, jedan od njih reče:

- Ne pomaže vam glumiti Romea i Juliju! Naprijed, naprijed!

Utovarili su nas na VW autobus⁵⁴ i doveli na područnu policijsku stanicu. Prema meni su bili vrlo neljubazni, ali ih inače nisam zanimala. Rekli su mi samo da je to treći put kako su me uhvatili i da o meni već imaju veliki dosje. Jedan je od njih natipkao zapisnik koji sam morala potpisati. Ovaj put nisu obavijestili ni moju majku. Postala sam za njih jedan od mnogih beznadnih slučajeva o kojemu će sastaviti još poneki zapisnik, dok konačno na dosjeu do mog imena ne stave križ. Detlefa su također zajedno sa mnom za nepun sat otpustili. Kako su nam bili oduzeli drogu, odmah smo ponovo otišli na scenu da kupimo nove dvije četvrtine. Srećom smo još imali novaca.

Već su me poznavali i svi deksteri na kolodvoru Zoo i uglavnom ostavljali na miru. Jedan je od njih čak bio vrlo mio. Bio je mlad i imao je južnonjemački naglasak. Jednom mi se tiho došuljao

⁵³ *Uhapsili*

⁵⁴ *Policijski autobus, kombi*

s leđa i iznenada mi pokazao svoju značku. Bila sam se na smrt prepala. On se samo nasmijao i upitao me da li se bavim prostitucijom. Kao i obično odgovorila sam vrlo naивно:

- Ne, zar izgledam tako?

No, on je dobro znao kako stoje stvari. Ipak, nije se trudio ni da zaviri u moju plastičnu vrećicu. Rekao je samo:

- Nemoj dolaziti ovamo neko vrijeme, inače ću te morati privesti.

Možda i nije bio toliko dobar koliko lijen da me vodi u stanicu. Njegovi u stanici vjerojatno nisu više bili raspoloženi da uvijek iznova pišu iste zapisnike o istini četrnaestogodišnjim polumrtvacima.

Pošto su nas pustili iz policijske stanice nakon racije na kolodvoru Kurfurstendamm, Detlef i ja morali smo kupiti drogu od nepoznatog dealera, jer našeg prodavača nismo mogli naći. Otišli smo u zahod na Winterfeldplatzu da tamo udarimo fiks. Tu je sve bilo polupano, slavine nisu više radile. Očistila sam špricu s vodom iz smrdljivog klozeta. To sam već više puta učinila, jer je u nekim zahodima bilo previše prometa, pa nisam mogla oprati pribor vani nad umivaonicima. Droga koju sam dobila od nepoznatog dealera odmah me nekako oborila. Ispružila sam se koliko sam bila duga i široka u prljavštinu ispred školjke. Poslije sam se ipak podigla, ali sam bila totalno pomućena.

Nakon dugo vremena Detlef i ja ponovo smo otišli u "Sound". Detlef je skakao na plesnom podiju, a ja sam stala pokraj automata za oranžadu koji je na vrhu imao rupu. Naslonila sam se na automat i uvukla u rupu dvije spojene slamke. Tako sam pila, a da nisam platila ni jedan pfenig, sve dok nisam morala otići u zahod da povraćam. Kada sam se vratila, prišao mi je jedan od poslovođa. Rekao mi je da sam prokleta fikserica i da moram s njim poći. Uplašila sam se. Uhvatio me za ruku i počeo vući kroz lokal. Otvorio je vrata koja su vodila u skladište za piće. Tu sam ugledala visoku barsku stolicu. Znala sam što me čeka. Često sam već čula od drugih. Tu su svlačili do gola fikse i ostale ljude koje nisu željeli imati u lokalu i vezivali ih za barsku stolicu. A zatim su ih tukli bičevima i ostalim stvarima. Čula sam da je bilo tipova koji su poslije obrade u skladištu za piće odležali po nekoliko tjedana u bolnici zbog slomljene lubanje i prijeloma drugih kostiju. Bili su toliko preplašeni da ništa nisu htjeli reći policiji. Poslovođe su to radili iz sadizma, ali i zato da bi udaljili fikse, jer su vlasti stalno prijetile da će zatvoriti "Sound". Fikserice koje su spavale s ljudima iz uprave bile su naravno pošteđene. Taj je "Sound" bio totalno okrutna rupa. Da su roditelji znali što se događa u *"najmodernijoj diskoteci Europe"* nikada ne bi tamo pustili svoju djecu. Uza sve to, tamo se i dalje fiksalo i svodnici su lovili za sebe tinejdžere, a da uprava nije ništa protiv toga poduzela.

Stajala sam dakle pred otvorenim vratima skladišta za piće i obuzela me totalna panika. Snagom koje zapravo nisam više imala otrgla sam se od tipa i potrčala kao sumanuta prema izlazu. Stigla sam do ulice prije nego što me on sustigao. Zgrabio me i svom me snagom bacio na jedan auto. Nisam osjećala modrice. Odjednom me uhvatio paničan strah za Detlefa. Znali su da smo uvijek zajedno, a ja ga nisam više vidjela otkad je totalno omamljen otišao na plesni podij. Otrčala sam do prve javne govornice i nazvala policiju. Rekla sam im da mog prijatelja upravo tuku u "Soundu". Panduri su, čini se, bili oduševljeni što sam im javila. Već za nekoliko minuta došli su s policijskim kolima punim ljudi. Jedva su dočekali dokaze da zatvore lokal. Najmanje je tuce policajaca ispreturalo lokal u potrazi za Detlefom, ali njemu nije bilo ni traga. Palo mi je na pamet da nazovem Rolfa. Detlef je već bio u krevetu. Pajkani su rekli:

- Izgleda da si na tripu⁵⁵. Nemoj nam više tako nešto učiniti.

Odvezla sam se kući i počela već misliti da sam od droge poludjela.

Jedina posljedica što su me nekoliko puta zatvorili bio je poziv da se javim u policiju jednog popodneva u tri u zgradu u Gothaer Strasse, soba 314. Nikada više nisam zaboravila broj te sobe, jer sam kasnije često tamo navraćala.

Poslije škole otišla sam najprije kući da udarim jedan pravi fiks. Mislila sam, ako budem puna H, panduri mi ništa neće moći. Nisam više imala limuna, a droga je izgledala prilično nečisto. U to je vrijeme svakim danom bila sve nečistija. Išla je od ruke do ruke, od velikih preko srednjih do malih dealera, a svaki joj je ponešto dodao, kako bi povećao zaradu. Morala sam nekako otopiti tu totalno prljavu drogu. Uzela sam ocat⁵⁶, jer je i to bila kiselina. Nalila sam octu u žlicu u kojoj se već nalazila droga, ali malo previše. Morala sam, dakle, tu octenu mješavinu

⁵⁵ Stanje halucinacije uzrokovano drogom

⁵⁶ Sirćetna kiselina, sirće

ubrizgati u venu, jer bih inače morala baciti H. Tek što sam udarila šut, izgubila sam svijest. Probudila sam se sat kasnije. Šprica mi je još uvijek bila zabodena u ruku. Imala sam zvjersku glavobolju. Isprva nisam mogla ustati. Pomislila sam, konačno sam stigla dotle, umrijet ću. Ležala sam na podu i plakala. Bojala sam se. Nisam htjela umrijeti tako sama. Otpuzala sam na sve četiri do telefona. Potrajalo je desetak minuta dok sam uspjela okrenuti broj majčinog ureda. Rekla sam samo nekoliko puta:

- Molim te, molim te, mama, dođi, umirem.

Kad je majka stigla, uspjela sam ustati. Skupila sam snagu, iako mi se činilo da će mi glava pući. Rekla sam:

- To je opet bio prokleti kolaps.

Majka je slutila da sam se fiksala. Izgledala je očajna. Ništa nije govorila. Samo me gledala tužnim beznadnim očima. Nisam mogla podnijeti taj pogled. Svrdlalo mi je u glavi koja samo što nije pukla. Majka me konačno upitala da li nešto želim. Odgovorila sam:

- Da, jagode.

Otišla je i vratila se s velikom košarom jagoda. Tog sam popodneva mislila da mi je doista došao kraj. Nisam udarila jaku dozu, ali je bilo previše octa. Moje tijelo nije više imalo nikakve otpornosti. Jednostavno nije više surađivalo. Čula sam to već od drugih koji su u međuvremenu umrli. I oni su se najprije nekoliko puta poslije fiksa srušili, a onda se jednog dana nisu više probudili i to je bio kraj. Nisam više znala zašto sam se plašila umrijeti. Umrijeti sama. Fikseri umiru sami. Obično u nekom smrdljivom zahodu. Zapravo sam željela umrijeti. Ni na što drugo nisam čekala. Nisam znala zašto sam zapravo na svijetu. Ni prije nisam to znala. Ali zašto za ime svijeta živi fikser? Zar samo zato da bi uništio druge? Tog sam popodneva mislila da bih već za ljubav majci morala umrijeti. Ionako nisam više znala da li sam tu ili nisam.

Sutradan mi je bilo bolje. Pomislila sam, možda ćeš još malo izdržati. Morala sam otići u policiju ako nisam željela da dođu po mene. Ali nisam više imala snage da idem tamo sama. Telefonirala sam i tražila Stellu i srećom je pronašla kod jednog našeg zajedničkog stalnog frajera. Pitala sam je da li bi htjela poći sa mnom na policiju. Smjesta je pristala. Njena ju je majka po ne znam koji put prijavila kao nestalu, ali Stella se ničega nije bojala, njoj je sve bilo svejedno. Pristala je da pođe sa mnom, iako je pobjegla od kuće.

Sjela sam tako sa Stellom na jednu drvenu klupu u hodniku pred sobom 314 i poslušno čekala da me pozovu. Ušla sam u sobu 314 tako smjerno, samo je nedostajao naklon. Neka gospođa Schipke vrlo se ljubazno sa mnom rukovala i rekla mi da i ona ima kćerku godinu dana stariju od mene, petnaestogo-dišnjakinju, ali da ona ne uzima droge. Ta se pajkanica ponašala totalno majčinski. Upitala me kako se osjećam i ponudila mi kakao, kolač i jabuku.

Gospođa je Schipke govorila i o drugim ljudima sa scene vrlo ljubazno i upitala me kako su. Pokazala mi je fotografije fiksera i dealera, a ja sam samo odgovarala da ih poznajem iz viđenja. Na to mi je rekla da su neki ljudi sa scene govorili o meni vrlo ružno i tako me navela da počnem brbljati. Primijetila sam da me ta pajkanica navodi na najniži put, a ipak sam brbljala više nego što sam htjela. Zatim sam potpisala zapisnik s kojekakvim besmislicama koje mi je uglavnom ona sama stavila u usta. Konačno je došao jedan pandur koji me upitao za "Sound". Tada mi se razvezao jezik. Ispričala sam koliko sam ljudi poznavala koji su se tamo fiksali i o brutalnim batinašima iz uprave. Rekla sam im još da pozovu Stellu, a ona je sve to potvrdila i rekla da bi to i pod prisegom rekla pred svakim sudom. Gospođa Schipke je počela listati svoje papire i ubrzo je otkrila tko je Stella. Pokušala je i Stellu navesti na brbljanje, ali ona je odmah postala prkosna. Već sam pomislila da će je zatvoriti, ali gospođi je Schipke isteklo radno vrijeme, pa je rekla Stelli da dođe sutradan. Stella naravno nije došla.

Gospođa mi je Schipke rekla na rastanku:

- Vjerujem da ćemo se nas dvije uskoro ponovo vidjeti.

Rekla je to tako prokleta ljubazno kao i sve ostalo do tada. To je po mom mišljenju bilo odvratno, jer je time samo izrazila da sam beznadan slučaj.

Natja Brunckhorst u ulozi Christiane u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine

VIŠI KRIMINALISTIČKI SAVJETNIK I ŠEF INSPEKCIJE ZA NARKOTIKE U BERLINU

U borbi protiv zloupotrebe droga mi u policiji nastojimo svim svojim raspoloživim mogućnostima ograničiti ponudu ilegalnih sredstava za omamljivanje, među njima osobito heroina, i tako pomoći nadležnim ustanovama u njihovim pokušajima terapije. Tako smo 1976.godine zaplijenili 2,9 kilograma heroina, 1977. čak 4,9 kilograma, a u prvih osam mjeseci 1978. čitavih 8,4 kilograma. Usprkos tome, ne možemo reći da su zapljene rasle u odnosu prema ponuđenom, odnosno upotrebljenom heroinu. Rekao bih prije da sam ja osobno u tome pesimističan.

Količina heroina u opticaju znatno se povećala. Još prije godinu dana bila bi u nas prava senzacija uhititi njemačkog preprodavača sa sto grama heroina. Danas se to jedva registrira. Valja uzeti na znanje da su, zbog velike zarade, u prodaju heroina sve više umiješani i Nijemci. Krijumčari i veletrgovci gotovo su isključivo stranci, a tako i oni preprodavači koji su s njima izravno povezani. No već iduću nižu stepenicu preprodavača sačinjavaju pretežno Nijemci. Oni raspačavaju manje količine heroina od po sto grama malim ovisnim dealerima koji ih zatim prodaju krajnjim potrošačima. Naši uspjesi u hvatanju prodavača natjerali su krijumčare i preprodavače, kao što smo i očekivali, da postanu oprezniji, na što smo morali poduzeti još intenzivnije mjere otkrivanja i hvatanja. No, što više poduzimamo da bismo onemogućili sastajanje ovisnika i njihovih malih dealera na javnim mjestima, to ih više potiskujemo u skrovišta mjesta, gdje ćemo ih teško moći pronaći.

Bez obzira na to što će policija poduzeti, tihi nadzor nad takozvanim javnim scenama ili provjeru pomoću patrola i slično, trgovina će uvijek naći svoj put. Heroin se sve više prodaje u privatnim stanovima, gdje ovisnici izmiču policijskom nadzoru. Od 84 berlinske žrtve heroina u 1977. godini, njih dvadeset i četvoro bili su nam, na primjer, kao potrošači heroina posve nepoznati, a oni zacijelo nisu umrli od prve injekcije. Čak i neke najtvrdokornije potrošače narkotika otkrivamo tek kada ih u besvjesnom stanju dovezu u bolnicu, gdje ih liječnici u posljednjem trenutku spašavaju od smrti. Inače, ima ljudi koji mogu godinama ubrizgavati heroin, a da ih policija ne otkrije. Jednom riječi, policija ne može riješiti problem uživanja droge samo svojim vlastitim snagama. To su iskusili Amerikanci s prohibicijom, a mi s crnom burzom nakon završetka rata. Sve ono što se mnogo traži na odgovarajući se način i nudi.

Mogao bih naravno zaposliti dvadesetak službenika više i tada bismo po svoj prilici uhvatili više malih preprodavača heroina. No time ne bismo riješili problem, već bismo ga samo intenzivirali u kaznenim ustanovama, gdje se već i sada javlja u velikoj mjeri. Ovisnici u zatvoru pokušavaju sve kako bi se domogli droge, a kažnjeni preprodavači čine sve kako bi ih opskrbili. Vrijeme je da se kaže otvoreno: mogućnost zarade strahovito korumpira. Ako nam ne uspije da sve osuđene ovisnike koncentriramo u jednoj kaznenoj ustanovi i tako ih izdvojimo od ostalih osuđenika, doći će - bar u Berlinu - ili do haosa u kaznionicama ili do propasti suvremene kaznene prakse. Ovako, ako želimo spriječiti da se nastavi zloupotreba droge, odnosno da se stvaraju novi ovisnici u zatvorima, ne možemo zatvorenima dopustiti ni dopuste, ni izlaske, ni slobodnije posjete. U praksi nije moguće svakog kažnjenika koji ide na dopust ili ima izlaz, odnosno svakoga tko dolazi kažnjenicima u posjet redovito tjelesno pretražiti, iako je to neophodno, jer upravo žene kada dolaze muževima u posjet često prenose heroin sakriven u prezervativu u rodnici, a muškarci čine slično na način koji nazivamo "*analna bomba*".

Česta hapšenja, osude i kazne zatvorom ništa ne mijenjaju. Heroinskim je ovisnicima posve svejedno što se s njima događa, sve dok imaju mogućnost zadovoljiti svoju strast. Po mom mišljenju, jedino bi se preventivnim prosvjeđivanjem mogao donekle smanjiti priraštaj ovisnika.

RENATE SCHIPKE, 35 GODINA, REFERENT U ODJELU ZA NARKOTIKE

Upoznala sam Christianu kao referent za prijestupe po Zakonu o narkoticima. Prvi put smo je pozvali na osnovi uobičajene prijave i ona je došla u pratnji svoje prijateljice Stelle. Ovdje sam s njom imala posla šest do sedam puta. U to vrijeme moja je zadaća bila saslušavanje uočenih

ovisnika u svrhu otkrivanja imena ljudi od kojih nabavljaju ilegalnu drogu. Kako dobivamo strahovito mnogo prijava, to je najvažnije obaviti posao. Nemamo vremena da o tome mnogo razmišljamo, no, usprkos svemu, ja ipak pokušavam svakoj pozvanoj osobi pristupiti osobno i s njom uspostaviti kontakt, jer je jedino tako moguće postići uspjeh u saslušanju. Christiane je na početku bila vrlo otvorena i spremno je odgovarala. Pala mi je u oči zbog svoje skromnosti i na mene je ostavila dojam dobro odgojenog djeteta. Za prvih saslušanja djelovala je još kao mala djevojčica. Uvijek je dobro govorila o svojoj majci, koja se, moram priznati, za razliku od mnogih drugih roditelja, veoma brinula za svoje dijete. S majkom sam često telefonski razgovarala. Poslije, za kasnijih saslušanja, Christiane je s godinama postajala sve drskija. Rekla sam joj otvoreno i bez okolišanja da će usprkos odvikavanjima ostati fikserica. Bio je to oštar sukob. Ipak, o Christiani ne bih htjela reći ništa negativno. Nije bila ni zlopamtilo. Fikserima se jednostavno ne može pomoći. Uvijek se osjećaju izdani, jer ne uviđaju zbog čega moraju biti kažnjeni. Po mom mišljenju, ti su mladi ljudi jednostavno previše lakomisljeni. Počinju se fiksati iz radoznalosti i dosade, a onda se čude što moraju snositi posljedice. Smatram da bi Christianu trebalo kazniti najvećom mogućom kaznom, jer bi možda šok duge vremenske kazne mogao tako mladog čovjeka navesti da se popravi, bar se ja tako nadam.

Scena iz istoimenog filma snimljenog 1981.godine

U podzemnoj mi je željeznici došlo da zaplaćem od bijesa što sam dopustila da me jedna pajkanica zavede kakaom, kolačem i odvratnom posranom prijaznošću. Pošto sam na kolodvoru obavila dva frajera i kupila drogu na Kurfurstendammu, odvezla sam se kući. Moj je mačak ležao u kuhinji i jedva se još micao. Već je nekoliko dana bio bolestan. Tog je dana, međutim, izgledao tako propao i tako je tužno mijaukao da sam pomislila kako će i on uskoro umrijeti. Nasmrt bolesni mačak nekako me više zaokupljao nego moje vlastito stanje. Od

veterinara sam za njega dobila ekstrakt goveđe krvi, ali mačak više ništa nije jeo. Ležao je pred zdjelicom s ekstraktom goveđe krvi i nije čak ni podigao glavu. Htjela sam sebi odmah udariti šut. Izvukla sam pribor, ali mi je tada pala na pamet jedna misao. Povukla sam špricom malo ekstrakta goveđe krvi i ubrizgala ga mačku u gubicu. Posve je apatično to podnio. Trebalo mi je zatim dugo vremena da ponovo očistim špricu i sebi ubrizgam fiks.

Nisam se dobro osjećala. Dokrajčio me prokleti strah da bih mogla umrijeti. Htjela sam umrijeti, ali prije svakog šuta užasno sam se bojala smrti. Možda me mačak ponovno podsjetio koliko je smrt bijedna stvar ako čovjek još uopće nije pravo živio. Sve je bilo prilično beznadno. S majkom nisam više progovorila nijednu razumnu riječ otkada joj je postalo jasno da se ponovo fiksam. Vikala sam, a ona me uvijek gledala onim svojim očajnim pogledom. Policija mi je konačno bila za petama. Zapisnik koji sam potpisala Schipkeovoj bio je dovoljan da završim na sudu i dobijem malodobničku kaznu⁵⁷. Osjećala sam da bi majka bila sretna kada bi me mogla odgurnuti. Shvatila je da mi ne može pomoći. Neprestano je nazivala razne ustanove i savjetovališta za ovisnike i pri tom je izgledala sve očajnija, jer je primijetila da ni njoj ni meni nitko nije htio ni mogao pomoći. Jedino je prijetila da će me poslati rodbini na selo.

Onda sam jednog dana svibnja 1977. godine i sama u svojoj propaloj glavi skopčala da postoje samo dvije mogućnosti - ili si uskoro ubrizgati "zlatni metak"⁵⁸ ili moram ozbiljno pokušati osloboditi se heroina. Znala sam da ću tu odluku morati provesti posve sama. Nisam više mogla računati ni na Detlefa. U svakom slučaju, moja odluka nije smjela ovisiti o njemu. Odvezla sam se u Gropiusstadt u "Haus der Mitte", u evangelistički omladinski dom, gdje sam započela narkomansku karijeru. "Club" je u međuvremenu bio zatvoren, jer nisu više mogli izaći na kraj s problemom heroina. Umjesto toga, otvorili su savjetovalište za narkomane. Čitavo savjetovalište za narkomane samo za Gropiusstadt, jer je u dvije godine, otkada se tu pojavio prvi H, broj ovisnika toliko narastao. Tamo su mi rekli ono što sam i sama odavno znala - mogu se spasiti još jedino pravom terapijom. Dali su mi adrese ustanova Drogen-Info i Svnanon, jer su imale najviše uspjeha. Imala sam priličnu trtu od tih terapija, jer se na sceni pričalo da su strahovito teške. Navodno je prvih mjeseci bilo gore nego u zatvoru. U Svnanonu su čak zahtijevali da se za početak ljudi ošišaju na nulu, kako bi dokazali da doista žele započeti novi život. Mislila sam da nikada neću moći pristati da me ošišaju kao Kojaka. Kosa mi je bila najvažnija od svega što sam imala. Njome sam sakrivala svoje lice. Pomislila sam, ako mi odrežu kosu, ubit ću se. No, žena u savjetovalištu odmah je dodala da ni u Drogen-Infou, a ni u Svnanonu nemam izgleda, jer nemaju slobodnih mjesta. Uvjeti za prijem vrlo su strogi. Traži se tjelesno zdravlje i dobrovoljna samodisciplina kao dokaz da čovjek ima snage osloboditi se H. Savjetnica mi je rekla da sam još vrlo mlada, da nemam ni petnaest godina, da sam tako reći još dijete i da ću vrlo teško ispuniti što oni očekuju. Za djecu još nije bilo terapije. Rekla sam joj da sam zapravo htjela u Narkonon. To je bila terapijska kuća jedne sekte, takozvane Scientology Church. Poznala sam neke fiksere na sceni koji su već bili u Narkononu i pričali da je u redu. U Narkononu nije bilo nikakvih uvjeta za prijem ako im se unaprijed platilo. Dopuštali su da se zadrži fikserska šminka, da se donesu ploče, pa čak i životinje. Savjetnica mi je rekla neka sama malo razmislim zašto toliki fikseri pričaju da je u Narkononu bilo sjajno, pa još nastavljaju s fiksanjem. Ona ne zna ni jedan jedini slučaj uspješne terapije u Narkononu. Pitala sam što da radim, kada u drugim dvjema ustanovama ionako nemam nikakvih izgleda. Onda mi je dala adresu Narkonona. Kod kuće sam ponovo kljukala mačka ekstraktom goveđe krvi svojom jedinom špricom. Kada je majka došla, rekla sam joj:

- Sada ću se definitivno odvići u Narkononu. Ostat ću nekoliko mjeseci, a možda i čitavu godinu i kada izađem bit ću čista.

Majka se držala kao da mi ne vjeruje ni jednu jedinu riječ, ali odmah se bacila na telefon i počela skupljati obavijesti o Narkononu.

Ja sam se svom dušom bacila na taj terapijski trip. Osjećala sam se kao novorođena. Tog popodneva nisam otišla ni s jednim frajerom i bila sam totalno bez H. Htjela sam apstinirati prije nego što odem u Narkonon. Nisam htjela da tamo odem u turkey-sobu. Htjela sam otići totalno čista, kako bih prednjačila pred ostalima koji su također bili novi. Htjela sam otprve dokazati da imam jaku volju osloboditi se H. Legla sam rano u krevet. Mačka, kome je bilo sve gore, položila sam na jastuk kraj svoje glave. Bila sam pomalo ponosna na samu sebe.

⁵⁷ Maloletnička kazna

⁵⁸ Posljednja doza heroina od koje se umire

Apstinirala sam posve sama i posve dobrovoljno. Koji je fikser to uspio? Majci sam, doduše, rekla da ću odmah početi, ali ona se samo nepovjerljivo smiješila. Ovaj put nije uzela dopust. Takvo je moje odustajanje od droge postalo za nju već svakodnevno i nešto beznadno. Morat ću, dakle, sve sama izdržati. Sutradan sam bila posve na turkev. Bilo je jednako teško kao i za ostalih odvikavanja, možda još gore. Ipak, nijednom nisam pomislila da neću uspjeti. Kada bih pomislila da će me bolovi ubiti, odmah bih samu sebe uvjeravala - *ne, to je samo otrov koji odlazi iz tvog tijela*. Kada bih zadrijemala, nisam sanjala strašne snove. Nadolazile bi mi slike predivnog života poslije terapije.

Kada su trećeg dana bolovi postali podnošljiviji, vidjela sam još samo svoj raj kao u nekom filmu. Taj je raj bio sve konkretniji. Nastavila sam sa školom sve do mature. Imala sam vlastiti stan i pred vratima kabriolet. S njim sam se uglavnom vozila otvorena krova. Stan se nalazio u zelenilu. U Rudomi ili u Grunewaldu. Bio je u staroj zgradi, ali to nije bio onakav gospodski stan kakvi se nalaze u prednjim palačama na Kurfurstendammu sa strahovito visolim stropovima i štukaturom. To nije bila zgrada s ogromnim predvorjem i crvenim stazama, s mramorom i zrcalima i imenima u zlatu. Ne, nikako stan u zgradi koja smrdi na bogatstvo, jer sam zamišljala da bogatstvo zrači zbrku, jurnjavu, stres. Željela sam stan u nekoj staroj radničkoj kući s tri male sobe, niskim stropom, malim prozorima, s izlizanim drvenim stepenicama i stubištem u kojemu uvijek pomalo miriše na jelo, a susjedi otvaraju vrata i kažu: "*Dobar dan, kako ste?*". Zamišljala sam da su stepenice tako uske da se susjedi u prolazu dodiruju. Svi u kući teško rade, ali su zadovoljni. Ne svađaju se, nisu zavidni, pomažu jedni drugima i općenito su drugačiji nego bogati ili radnici u visokim zgradama u Gropiusstadtu. U toj kući naprosto nikada nema nervoze. Najvažnija je u mojem stanu bila spavaća soba. Tu se uz desni zid nalazio veoma širok ležaj presvučen tamnom tkaninom. Sa svake je strane bio noćni ormarić, jedan za Detlefa kada dođe kod mene spavati. Osim toga, sa svake je strane u kutu bila jedna palma. Općenito je u sobi bilo mnogo biljaka i cvijeća. Iza ležaja bila je tapeta koja se nigdje ne može kupiti. Na njoj je bila pustinja, divovski pješčani sprudovi i nekoliko palmi. Oaza. U krugu sjede beduini s bijelim rupcima na glavi i totalno opušteni piju čaj. Na mojoj je tapeti bio totalni mir. Na lijevoj strani sobe u niši, gdje je pod krovnom kosinom ugrađen prozor, nalazio se kut za sjedenje. On je podsjećao na Indiju ili Arape. Mnogo jastuka oko niskog okruglog stolića. Tu sam uvečer sjedila, bio je totalni mir, nisam znala za jurnjavu i nisam imala nikakve želje, ni problema. Dnevna je soba zapravo bila slična spavaćoj sobi. Biljke, sagovi. Na sredini veliki okrugli stol i pletene stolice oko njega. Tu su ponekad sjedili moji najbolji prijatelji i jeli što sam im skuhalo ili pili čaj. Na zidovima stalaže s mnogo knjiga, sve same cool knjige što su ih napisali ljudi koji su našli mir i voljeli i poznavali životinje i prirodu. Stalaže sam načinila sama od dasaka i užadi. Većinu stvari u stanu načinila sam sama, jer u prodavaonicama nisam našla ono što se meni sviđa. Jer je pokućstvo u prodavaonicama razmetljivo, kako bi se kasnije vidjelo da je za njega plaćeno brdo love. U mom su stanu umjesto vrata bili samo zastori, jer je otvaranje i zatvaranje vrata obično bučno i uzrujava. Imala sam i psa, rotvajlskog ovčara i dvije mačke. Stražnje sam sjedalo u mom VW-u razmontirala da bi psu bilo ugodnije u autu. Uvečer bih u miru spremala večeru, a ne kao moja majka u žurbi. Tada bih čula kako se u bravi ulaznih vrata okreće ključ. To se Detlef vratio s posla. Pas bi skočio na njega. Mačke bi se nagrbile i očešale o njegove noge. Detlef bi me poljubio i sjeo za stol da večera. To sam dakle sanjala kada sam bila na turkey. Nisam znala da je to san. Za mene je to bila prekosutrašnja stvarnost. Tako će biti poslije terapije, u to sam bila uvjerena i nisam mogla zamisliti da će biti drugačije. Bilo mi je tako jasno da sam uvečer trećeg dana kako sam bila na turkey rekla majci da ću se poslije terapije preseliti u vlastiti stan.

Sutradan mi je bilo već tako dobro da sam mogla ustati. U džepu traperica imala sam još dvadeset maraka i one su u meni izazivale nemir, je je dvadeset maraka upravo polovica od četrdeset. Pomislila sam, ako bih nabavila još dvadeset maraka, mogla bih kupiti posljednji fiks prije nego što odem u Narkonon. Popričala sam sa svojim bolesnim mačkom. Rekla sam mu da neće biti tako strašno ako ga dva sata ostavim samog. Svojom sam mu špricom dala čaj od kamilice i groždani šećer, jedino što je još mogao gutati i rekla mu:

- Ni ti nećeš umrijeti.

Željela sam još jednom onako ludu proskitati Kudammom. Znala sam, naime, da u Narkononu neće biti izlazaka, osim u pratnji. Željela sam još jedan fiks, jer Kudamm bez H nije tako

štosan⁵⁹. Nedostajalo mi je samo dvadeset maraka. Morala sam obaviti jednog frajera. Nisam htjela otići na kolodvor i tamo sresti Detlefa i reći mu: "Slušaj, uspjela sam s odvikavanjem, sjajno sam to izvela, a sada tražim nekog fraera, jer mi nedostaje dvadeset maraka. Detlef me jamačno ne bi razumio, već bi mi se narugao, ismijao me i rekao: "*Bila si i ostat ćeš stara fikserica*". Nisam to htjela doživjeti ni pod koju cijenu.

Tek mi je u podzemnoj željeznici pala na pamet misao - auto-štajg⁶⁰. Sjetila sam se toga jer mi je nedostajalo upravo dvadeset maraka. Na auto-štajgu dobivalo se često samo dvadeset maraka. Babsi i Stella već su išle na auto-štajg na Kurfiirsten i Genthiner ulici. Ja sam se, međutim, još uvijek strahovito bojala auto-štajga. Nije mi se sviđalo već to što frajeri nisu dolazili k meni kao na kolodvoru gdje sam ih mogla u miru ispitati, već bih morala ući u auto kada mi domahnu. U takvoj se brzini uopće nije moglo procijeniti kakav je tko tip. Najgore je bilo nabasati na svodnika⁶¹. Svodnici su se često znali prikazivati kao frajeri, a kada bi djevojka ušla u auto, ništa se više nije moglo učiniti. Većina svodnika nije imala interesa za sebe privezati neku fiksericu, jer troši previše novaca za drogu. Željeli su jedino očistiti od njih Kurfurstenstrasse, jer je fikserska dječja prostitucija snizivala cijene na profesionalnom tržištu. Babsi je jednom išla u auto nekom svodniku. Držao ju je zatvorenu tri dana. Doživjela je pravo mučenje, a zatim je doveo čitave čete muškaraca da se na njoj izredaju. Bilo je tu pečalbara, pijanih skitnica i svakakvog ološa. A za čitavo to vrijeme Babsi je bila na turkey. U ta tri dana doživjela je pravu propast. Ipak je i dalje bšla na Kurfurstenstrasse. Sa svojim andeoskim licem i bez stražnjice i grudi bila je tu prava kraljica.

Profesionalke su bile gotovo isto toliko opasne kao i njihovi svodnici. Potsdamska ulica⁶², koja je rajon većine berlinskih kurvi, tek je 200 metara udaljena od Kurfurstenstrasse s dječjom prostitucijom. Ponekad su prostitutke poduzimale prave progone fikserica i ako bi se koje dočepale, izgubile bi joj lice u kosani odrezak.

Izašla sam na kolodvoru Kurfurstenstrasse ispunjena užasnim strahom. Sjetila sam se savjeta koje su Babsi i Stella u vezi s auto-štajgom dijelile - nikada s mladim tipovima u sportskim ili američkim kolima, to su svodnici. Stariji tipovi s trbuhom, kravatom, po mogućnosti sa šeširom ti su okay. Najbolji su oni s dječjim sjedalom u autu, dobri očevi koji su se zaželjeli brze promjene poslije mamice i koji stopostotno imaju veću trtu nego mi djevojke. Od kolodvora sam otišla sto metara do raskršća Genthiner Strasse, gdje se nalazio i "Sound". Ponašala sam se kao da nisam došla zaraditi. Nisam hodala po sredini ulice, već posve uz kuće. Ipak se jedan zaustavio. Izgledao mi je čudan, možda zato što je imao bradu. Djelovao je agresivno.

Pokazala sam mu figu i otišla dalje. Nisam vidjela ni jednu drugu djevojku. Bilo je tek prije podne. Znala sam po Stelinom i Babsinom pričanju da frajeri mogu biti vrlo nemirni i uzbuđeni ako su upravo odvojili pola sata, a djevojke ni za lijek. Ponekad je na Kurfurstenstrasse bilo više frajera nego djevojaka. Ubrzo se zaustavila još nekolicina. Ponašala sam se kao da ih ne primjećujem.

Onda se zaustavio bijeli commodore. Nije doduše imao dječje sjedalo otraga, ali tip je izgledao normalno. Ušla sam, a da nisam mnogo razmišljala. Sporazumjeli smo se za trideset i pet maraka. Odvezli smo se do Askanischer Platz⁶³. Tu se nalazi jedan napušteni kolodvor koji pripada državnim željeznicama NJDR. Tu smo se uspeli. Išlo je vrlo brzo. Tip je bio zgodan i ja sam se ubrzo smirila. Ipak sam zaboravila da je frajer. Rekao mi je da bi me vrlo rado ponovo vidio, ali da tako skoro neće moći, jer za tri dana putuje sa ženom i dvoje djece u Norvešku na dopust. Upitala sam ga da li me može odvesti do Tehničkog univerziteta na Hardenbergstrasse. Odmah je pristao. Prije podne je scena bila na Tehničkom univerzitetu.

Bio je lijep topao dan, 18. svibnja 1975. Znala sam točno taj datum, jer sam dva dana kasnije imala rođendan i napunila petnaest godina. Motala sam se po sceni i s nekoliko tipova lajala. Dugo sam milovala nekog psa i bila totalno sretna. Činilo mi se strahovito štosno nikuda ne žuriti i toliko dugo čekati s fiksom dok mi se ne prohtije, jer nisam bila tjelesno ovisna. Kada je naišao neki tip i upitao me da li želim drogu, odgovorila sam potvrdno. Otišao je ispred mene na Ernst-Reuter-Platz i tu sam kupila polovinu polovice za četrdeset maraka. Odmah sam otišla

⁵⁹ Zanimljiv

⁶⁰ Mesto na kome se odvijala auto-prostitucija u Berlinu

⁶¹ Makro koji primorava devojke i žene na prostituciju

⁶² Ulica u Berlinu u kojoj su se okuplale profesionalne prostitutke

⁶³ Napuštena železnička stanica u Berlinu

u ženski zahod na Ernst-Reuter-Platzu, koji je prilično čist. Stavila sam u žlicu samo polovicu droge, jer se poslije apstinencije ne smije odmah početi sa čitavom količinom. Taj sam šut ubrizgala pomalo svečano, jer sam mislila da sam posljednji put na sceni. Probudila sam se puna dva sata kasnije. Stražnjica mi se zaglavila u zahodskoj školjki. U ruku mi je još uvijek bila zabodena igla. Sve su moje stvari ležale porazbacane po podu male zahodske prostorije. Ipak sam se odmah zatim osjećala donekle dobro. Pomislila sam da sam doista odabrala posljednji trenutak da konačno i za sva vremena prestanem sa H. Ludo lutanje po Kudammu nije više dolazilo u obzir. Nestao je i dobar osjećaj. U studentskoj sam menzi pojela pire i poriluk⁶⁴ za 2.50 maraka, ali sam naravno sve povratila. Odvukla sam se još na kolodvor da kažem Detlefu do viđenja, ali nisam ga tamo našla. Morala sam se vratiti kući jer sam bila potrebrla svom bolesnom mačku. Macan je ležao na istom mjestu gdje sam ga ostavila, na mom jastuku. Očistila sam špricu i ponovo sam mu dala čaj od kamilice i groždani šećer. Svoj sam posljednji fiksterski dan zapravo drugačije zamišljala. Pomislila sam da bi odlazak u Narkonon trebalo odgoditi za još jedan dan, kako bih ipak pročešljala Kudamm. Onda je došla majka i upitala me gdje sam provela popodne. Odgovorila sam joj:

- Na Kudammu.

Rekla je:

- Zar nisi danas htjela otići u Narkonon da se o svemu raspitaš?

Planula sam i počela vikati:

- Čovječe, ostavi me na miru! Nisam imala vremena! Razumiješ?

Majka mi je iznenada istom mjerom odvrtila:

- Još večeras ideš u Narkonon! Odmah spremi stvari. Već ćeš noćas ostati u Narkononu!

Upravo sam bila pripremila kotlet⁶⁵ i pire krumpir. Uzela sam tanjur, otišla u zahod, zaključala se i tamo večerala. To je, dakle, bila posljednja večer kod majke. Vikala sam, jer je vidjela da sam na H i jer sam samoj sebi predbacivala što sam uzela još jedan fiks. I sama sam potom željela što prije u Narkonon.

Spremila sam nešto stvari u ceker i sakrila špricu, žlicu i ostatak droge u gaćice. Odvezle smo se taksijem u Zehlendorf, gdje je bila zgrada Narkonona. Kada smo stigle, tipovi u toj ustanovi nisu mi postavljali nikakva pitanja. Doista su tu svakoga primali. Imali su čak žbire koji su obilazili scenu i pitali fiksure da li bi htjeli doći u Narkonon. Majci su međutim postavili pitanja. Prije nego što me prime, htjeli su vidjeti lov. Tražili su predujam od 1500 maraka za prvi mjesec. Majka naravno nije imala toliko novaca. Obećala je da će ga donijeti odmah sutra ujutro. Htjela je uzeti kredit. Rekla je da će joj njena banka bez ikakvih teškoća isplatiti taj mali zajam. Kumila ih je i molila da me zadrže. Tipovi su konačno pristali. Upitala sam smijem li u zahod. Dopustili su. Ovdje dakle nisu najprije pregledavali štíćenike kao u drugim terapijskim ustanovama, gdje bi ih odmah vratili kući ako bi pronašli fiksterski pribor. Otišla sam u zahod i brzo ubrizgala preostalu drogu. Vidjeli su naravno da sam se vratila iz zahoda omamljena, ali mi ništa nisu rekli. Predala sam im pribor. Tip je bio iznenađen:

- Drago nam je što nam to dobrovoljno predaješ. Morala sam u turkey-sobu, jer su vidjeli da sam puna droge. Tamo sam zatekla još dvojicu, od kojih je jedan već sutra dan ujutro pobjegao.

Za ljude u Narkononu bila je dobra zarada ako su od nekoga uzeli novac za mjesec dana, a on je već idući dan pobjegao.

Dobila sam knjige o nauku sekte Scientology Church⁶⁶. Sve same ofucane fraze. Otkrila sam da je tu vrlo štosna sekta, iako je imala otrcane priče u koje se moglo i nije moralo vjerovati. Ja sam tražila nešto u što bih mogla vjerovati.

Dva dana kasnije dopustili su mi da izađem iz turkey-sobe, jer nakon svega dva fiksa nisam pokazivala gotovo nikakve znakove apstinencije. Smjestili su me u sobu s nekom Christorri. Bila je totalno neuračunljiva žena. Od samog su joj početka zabranili terapiju, jer je ismijavala i nju i terapeute. U našoj je sobi počela pretraživati donje prečke na stolu ne bi li našla LSD, koji je možda netko tu sakrio. Odvela me na tavan i rekla:

⁶⁴ Vrlo stara kultivirana biljka koja je u najbližem srodstvu s crvenim lukom, belim lukom i ostalim vrstama luka. Potiče iz divlje vrste *Allium ampeloprasum* koja se prvi put pojavila u Portugalu i severnoj Africi.

⁶⁵ Pohovano dovede meso

⁶⁶ Najveća kontraverzna organizacija u to doba posvećena praksi i promociji sajentološkog sistema verovanja. Osnovana je 1953. godine u New Jersey od strane američkog pisca naučno-fantastike Lafajeta Ronalda Hubarda (Lafayette Ronald Hubbard)

- Čovječe, ovdje bi trebalo donijeti nekoliko strunjača i napraviti cool orgiju s vinom, hašišom i slično.

Ta me žena sasvim lijepo odvlačila prema dnu, iako sam je smatrala propalom. No, ona je neprestano vraćala moje misli na drogu i govorila da su tipovi u Narkononu sranje. A ja sam se tu željela definitivno odvići.

Drugog me dana nazvala majka i rekla mi je da je moj mačak umro. Bio mi je petnaesti rođendan. Majka mi je čestitala tek pošto mi je ispričala o mački. I njoj je to išlo na jetra. Ja sam čitavo to prijevodno odsjedila na krevetu i plakala. Kada su tipovi vidjeli da samo plačem, rekli su mi da mi je potrebna seansa⁶⁷. Zatvorili su me s nekim njihovim kitom, nekadašnjim fikserom, u jednu sobu i on mi je zapovijedao naoko besmislene stvari. Ja sam mu morala govoriti "da" i svaku zapovijed ispuniti. Tip je rekao:

- Vidiš li zid? Idi do zida. Dotakni zid.

A zatim je opet počinjao sve ispočetka. Ja sam, dakle, satima hodala od zida do zida u toj sobi. Onda mi je konačno dodijalo, pa sam mu rekla:

- Čovječe, čemu ta glupost? Zar ste udareni? Najljepše vas molim, ostavite me na miru. Nisam više raspoložena.

No on me svojim smiješkom, koji se nikada nije mijenjao, ipak prisilio da nastavim. Kasnije sam morala doticati i druge stvari. Sve dok se od umora doista nisam ukočila, pala na pod i počela vikati i plakati. On se smiješio, a ja sam opet nastavila čim sam se umirila. Onda sam i ja dobila takav smiješak. Bila sam totalno apatična⁶⁸. Doticala sam zid još prije nego što bi mi on zapovijedio. Jedino na što sam još mogla misliti bilo je : *"Jednom mora i tome doći kraj"*.

Poslije točno pet sati, on je rekao:

- Okay, to je za danas dosta.

Činilo mi se da se sjajno osjećam. Morala sam s njim otići u jednu drugu prostoriju. Tu je stajao neki smiješni stroj napravljen u domaćoj radinosti, nešto kao klatno između dvije limenke. Trebalo je da ga uhvatim. Tip me, upitao:

- Da li se dobro osjećaš?

Odgovorila sam:

- Osjećam se dobro. Čini mi se da sada sve proživljavam svjesnije.

Tip je buljio u klatno i zatim rekao:

- Ne miče se. Znači, nisi lagala. Razgovor je bio uspješan.

Ta je smiješna stvar bila detektor laži. Čini se da je to bio kultni stroj sekte. Ja sam u svakom slučaju bila sretna što se klatno nije pomaklo. Za mene je to bio dokaz da sam se doista dobro osjećala. Bila sam spremna vjerovati u sve samo da bih se oslobodila H.

Tu su radili svakakve čudesne stvari. Kada je Christa te iste večeri dobila groznicu, dali su joj jednu bocu u ruku i ona je morala reći da li je vruća ili hladna. Onako nesvjesna, u vrućici, ona ih je slušala. Sat kasnije navodno nije više imala temperaturu. Ja sam bila svim time toliko oduševljena da sam već idućeg jutra odjurila u ured i zamolila za novu seansu. Čitav sam tjedan bila sva opijena tim sektinim tripom i vjerovala da mi terapija pomaže. Čitav je dan bio ispunjen programom. Seanse, pospremanje, pomoć u kuhinji, sve do deset sati uvečer. Za razmišljanje mi nije preostalo nimalo vremena. Jedino što me uzrujavalo bilo je jelo. Bar ja nisam bila razmažena što se jela tiče, ali klopku koju su nam tamo spremali jedva sam gutala. Mislila sam da bi nam za toliki novac ipak mogli ponuditi nešto bolje. Drugih troškova ionako gotovo i nisu imali.

Seanse su vodili nekadašnji fikseri koji su navodno već nekoliko mjeseci bili čisti. Njima su rekli da je to dio njihove terapije. Doduše, davali su im džeparac. Nije mi se sviđalo što su šefovi Narkonona jeli posebno. Jednom sam naišla kada su ručali. Vidjela sam kako su se kljukali najslasnijim stvarima.

Jedne sam nedjelje konačno ipak imala vremena da malo razmislim. Najprije sam pomislila na Detlefa i prilično se rastužila. Zatim sam posve trijezno razmislila što ću poslije terapije. Pitala sam se da li su mi razgovori doista pomogli. Bila sam puna pitanja na koja nisam znala odgovoriti. Htjela sam s nekim razgovarati, ali nisam imala nikoga. Među prvim pravilima kućnog reda bilo je zabranjeno sklapati prijateljstva. Ako je tko želio govoriti o svojim problemima, tipovi iz Narkonona odmah bi mu odredili seansu. Postalno mi je jasillo da za čitavo

⁶⁷ Tretman

⁶⁸ Stanje apsolutne nezainteresovanosti za okolinu

vrijeme boravka u kući nisam još ni s kim pravo progovorila. U ponedjeljak sam otišla u ured i rekla im svoje. Nisam im dopustila da me pirekidaju. Počela sam s jelom. Zatim sam im rekla da su mi pokradene gotovo sve gaćice. Da se ne može u praonicu, jer djevojka koja ima ključ jedva čeka da pobjegne na scenu. I inače, ima ih nekolicina koji odlaze da udare šut i vraćaju se kad im se prohtije. Rekla sam, da takve stvari na mene loše djeluju. A zatim te neprekidne seanse i kućni posao. Bila sam totalno premorena, jer nisam imala dovoljno vremena za spavanje. Rekla sam im:

- Okay, vaša je terapija vrlo uspjela, doista je dobra, ali ipak ne rješava moje prave probleme. Zato jer je to samo drill⁶⁹. Pokušavate nas drilati, a meni je potreban netko s kim mogu ponekad govoriti i o svojim problemima. Potrebno mi je zapravo vrijeme da se suočim sa svojim problemima.

Saslušali su me s onim svojim vječnim smiješkom. Ništa nisu rekli. Kada sam završila, čula sam kako su mi odredili posebnu seansu koja će potrajati čitav dan do deset sati uvečer. Poslije nje sam zapala u totalnu apatiju. Pomislila sam da možda ipak znaju što čine. Majka mi je za jednog posjeta ispričala da će joj Socijalni ured vratiti novac koji je za mene platila Narkononu. A ja sam pomislila, ako država daje za to novac, onda je valjda stvar okay. Drugi su u kući imali više problema nego ja. Na primjer, Gabi. Zaljubila se u jednog tipa i htjela se pošto-poto s njim ševiti. Bila je blesavo iskrena i to ispričala šefovima Narkonona, a oni su joj odmah natovarili posebnu seansu. Kako se ipak sa svojim tipom nekoliko puta ševila, to se doznalo i njih su oboje bili pred svima ismijani. Šefovima Narkonona ševa nije bila toliko važna koliko da se ne sklapaju prijateljstva. Ali tip je bio već godinu dana tu, pa kako da toliko dugo izdrži bez prijateljstva?

Ono malo slobodnog vremena kasno uvečer provodila sam s mladima. Bila sam najmlađa u kući, no u škvaldi koja se polako stvorila nitko još nije imao sedamnaest godina. Bio je to prvi val onih koji su se počeli fiksati još kao djeca. Svi su oni već za godinu dvije bili propali kao i ja, jer otrov djeluje znatno jače u pubertetu nego kasnije. I oni kao i ja nisu imali izgleda dobiti mjesto u drugim lječilištima. Većina je s vremenom imala isto tako malo od seansi kao i ja. Ako bismo se našli dvoje mladih zajedilo, seansa bi se pretvorila u čisto zafrkavanje. Kako da čovjek ostane ozbiljan ako mora vikati na nogometnu loptu ili satima buljiti u nečije oči. Nismo više morali odlaziti do smiješnog detektora laži, jer smo im ionako otvoreno govorili da od seanse nemamo ništa. Sve se završavalo kokotanjem, a jadni su voditelji bili sve bespomoćniji kada je trebalo s nama raditi.

Poslije večere u našoj se škvaldi govorilo samo o jednoj temi, o H. S nekima sam se dogovarala i o bijegu. Nakon dva tjedna boravka u Narkononu, razradila sam plan bijega. Dvojica dječaka i ja prurušili smo se u pospremačku četu. Uzeli smo kante za smeće, četke i vjedra i prošli kroz sva vrata. Bili smo totalno sretni. Samo što nismo napunili gaće od radosti što ćemo udariti šut. Razdvojili smo se u podzemnoj željeznici. Odvezla sam se na kolodvor Zoo da potražim Detlefa. Nisam ga našla. Umjesto na njega nabasala sam na Stellu. Gotovo se ubila od sreće što me ponovo vidi. Ispričala mi je da Detlefa u posljednje vrijeme nitko nije vidio. Bojala sam se da nije u ćorki. Stella je rekla da je na kolodvoru prilično bijedno s frajerima. Odvezle smo se u Kurfiirstenstrasse na auto-štajg. Ni tu nije bilo nikoga. Hodale smo od stanice podzemne željeznice Kurfiirstenstrasse do Liitzovvplatza i tek se onda jedan zaustavio. Poznavale smo i auto i tipa. Već je više puta vozio za nama. Čak i onda kada smo odlazile u neki zahod da udarimo fiks. Uvijek smo mislile da je pajkan u civilu, no bio je samo frajer koji se specijalizirao za fikstersku piletinu.

Želio je samo mene, ali i Stelli je dopustio da ude u kola. Rekla sam mu:

- Trideset i pet za francuski način. To je jedino što se sa mnom može.

- Dat ću ti sto maraka - odgovori on.

Bila sam totalno zbunjena. To mi se još nikada nije dogodilo. Čak su se frajeri u najdebljim mercedesima cjenkali za pet maraka, a ovaj tip u totalno zarđalom volkswagenu daje sto od svoje volje. Rekao je zatim da je časnik obavještajne službe. Znači, totalni folirant. No takvi su neuračunljivi hohštapleri bili najbolji frajeri, jer su voljeli impresionirati i s novcem. I doista mi je dao sto maraka. Stella je odmah kupila drogu i mi smo već u kolima udarile fiks. Odvezli smo se zatim u pansion "Ameise". Stella je ostala na hodniku. Nije mi se žurilo s tipom, jer sam od prvog šuta poslije dva tjedna bila totalno ošamućena. A osim toga, pristojno je platilo. Bila sam toliko ošamućena da nikako nisam htjela ustati s uskog ležaja u prljavoj pansionskoj

⁶⁹ Drill - obuka (prevod s engleskog)

sobi. Još sam malo s tipom brbljala. Bio je doista čudan folirant. Na koncu je rekao da kod kuće ima pola grama heroína. Dat će nam ga ako ga za tri sata ponovo pričekamo na Kurfiirstenstrasse. Izvukla sam od njega još trideset maraka. Rekla sam mu da su nam potrebne da bismo se pošteno najele. Znala sam da ima strahovito mnogo love, a da stari volkswagen vozi samo da bi se prikrio, jer radi za špijunažu. Nije imao kuda, pa mi je dao novac.

Stella i ja smo se ponovo odvezle na kolodvor Zoo, jer sam se i dalje nadala da ću tamo naći Detlefa. Odjednom se odnekuda pojavio mali crnobijeli čupavi pas, koji mi je dotrčao i počeo na mene skakati. Vjerojatno sam ga na nekoga podsjećala. Strahovito mi se svidio. Izgledao je kao neki eskimski pas što je zaostao u rastu. Za psom je došao neki prilično pohabani tip i upitao me da li želim kupiti životinju. Odmah sam pristala. Tražio je sedamdeset marka, ali sam uspjela da spusti na četrdeset. Bila sam u sedmom nebu i totalno sretna što ponovo imam psa. Stella je rekla da bi ga trebalo nazvati Lady Jane⁷⁰. Nazvala sam ga Janie. Otišle smo u jedan restoran u Kurfiirstenstrasse i naručile kotlet s prilogom. Janie je dobila polovicu. Tip iz špijunaže doista je došao točno u zakazano vrijeme i dao nam punih pola grama droge. Bilo je ludo. Pola je grama vrijedilo sto maraka.

Stella i ja smo se ponovo odvezle na kolodvor Zoo zbog Detlefa. Srele smo Babsi. Ludo sam se radovala, jer sam je usprkos svim svađama voljela više nego Stellu. Sve tri smo otišle na kolodvorsku terasu. Babsi je vrlo loše izgledala. Noge su joj bile kao čačkalice, a izgubila je i posljednji ostatak ono malo grudí. Imala je svega trideset i jedan kilogram. Samo joj je lice bilo još uvijek jednako lijepo. Ispričala sam im da je Narkonon vrlo cool mjesto. Stella nije htjela ni čuti o tome. Rekla je da je rođena kao fikserica i da želi kao fikserica umrijeti. Babsi se međutim oduševila idejom da se zajedno sa mnom u Narkononu konačno otkači od droge. Roditelji i baka uzalud su se borili da joj nađu mjesto u nekom lječilištu. Babsi je opet bila u skitnji, ali željela se svakako odviknuti. Vrlo se loše osjećala. Kada smo se ispričale do sita, otišla sam s Janie u "Metro", vrlo skupu trgovinu na kolodvoru koja je otvorena i noću. Kupila sam dvije pune plastične vrećice pseće hrane i masu instant pudinga za sebe. Zatim sam nazvala Narkonon i pitala da li se mogu vratiti. Odgovorili su da mogu. Rekla sam im da ću dovesti jednu prijateljicu. Nisam im odala da je to Janie. Iako nisam o tome mnogo razmišljala, bilo mi je u osnovi jasno da ću se vratiti u Narkonon. Kuda bih inače otišla? Majka bi poživila kada bih joj se pojavila pred vratima. Osim toga, sestra se odselila od oca i sada je stanovala kod majke u mom krevetu i u mojoj sobi. Nisam htjela u skitnju. Za mene je bilo najgore biti to talno ovisna o frajeru koji bi me zadržao čitavu noć, jer to bi automatski uključivalo ševu. No, najvažnije je da sam se doista željela otkačiti, a još uvijek sam vjerovala da će mi to uspjeti u Narkononu. Drugi izbor nisam imala.

U kući (Narkonon smo uvijek nazivali samo kućom) bili su sa mnom neprijazni, ali nisu ništa rekli. Nisu čak ništa rekli ni protiv Janie. Tu je već bilo 20 mačaka i Janie je bila samo dodatak. Uzela sam stare pokrivače s tavana i napravila Janie ležaj pokraj svog kreveta. Sutradan ujutro pas je popisao i pokakao čitavu sobu. Janie nije nikada postala čist pas. Bila je malo udarena, ali takva sam bila i ja. Voljela sam Janie i nije mi bilo teško da za njom sve stalno čistim. Kao prvo, dali su mi posebnu seansu koja mi ništa nije značila. Sve sam radila mehanički. Uzrujavala sam se jedino što nekoliko sati ne mogu biti sa svojim psom. Za Janie su se za to vrijeme brinuli drugi i to me žderalo, jer ona je morala biti samo moj pas. Svatko se s njom igrao i ona se sa svakim igrala, jer je bila mala kurva. Svi su je hranili, pa se počela debljati. No ja sam jedina s njom razgovarala kada smo bile same. Sada sam bar imala nekoga s kime sam mogla razgovarati.

Još sam dva puta bježala. Posljednji sam put bila odsutna četiri dana, dakle prvi put u skitnji. Nastanila sam se kod Stelle, jer se njena majka u to vrijeme upravo liječila od alkoholizma u bolnici za živčane bolesti. Ponovo sam počela sa starim sranjem: frajeri, fiks, frajeri, fiks. Onda sam doznala da je Detlef otišao s Berndom u Pariz. Prekipjelo mi je. Bila je posljednja stvar da tip s kojim sam kao vjenčana pobjegne iz Berlina, a da mi to ne javi. U našim smo snovima uvijek zajedno željeli otići u Pariz. Htjeli smo unajmiti malu sobu na Montmartreu⁷¹ ili slično i tamo se odviknuti, jer nikada još nismo čuli o postojanju scene u Parizu. Mislili smo da u Parizu nema scene. Samo nekoliko ofucanih umjetnika koji piju kavu i ponekad vino.

⁷⁰ Osim doslovnog značenja, u engleskom jeziku je ovaj žargon sinonim za ženske genitalije

⁷¹ Severni deo Pariza sa koga se vidi ceo grad. U drugoj polovini XIX veka bio je centar umetničkog i boemskog života Francuske. Njegove lepote ovekovčili su veliki slikari poput Renoara i Bonara.

Detlef je, dakle, bio s Berndom u Parizu. Nisam više imala nijednog prijatelja. Bila sam posve sama na svijetu, jer su s Babsi i Stellom ponovo počele stare svađe zbog bilo kakvog bezveznog dreka. Imala sam jedino Janie. Nazvala sam Narkonon i doznala da je majka već odnijela moje stvari. Znači, i majka je digla ruke od mene. Pobješnjela sam. Sada ću svima pokazati, pokazat ću im da ću uspjeti posve sama. Odvezla sam se u Narkonon i oni su me ponovo prihvatili. Sudjelovala sam kao opsjednuta u terapiji. Radila sam sve što su mi govorili. Postala sam prava uzorna učenica i ponovo sam smjela otići do detektora laži, na kojemu kazaljka nikada nije iskočila kada sam rekla da mi je seansa strahovito mnogo pomogla. Mislila sam, sada ćeš uspjeti. Upravo sada. Nisam nazvala majku koja mi je odnijela stvari. Posudila sam što mi je trebalo, obukla sam muške gaće, ali to mi nimalo nije smetalo. Nisam htjela moliti majku da mi vrati stvari.

Jednog me dana nazvao otac.

- Zdravo, Christiane. Reci, gdje si se to našla? Upravo sam slučajno doznao.

Rekla sam :

- Pa to je sjajno da se i ti malo za mene brineš.

On je odgovorio:

- Reci, zar želiš ostati u toj komičnoj sekci?

Rekla sam:

- Jasno, svakako.

Otac je najprije duboko udahnuo, zatim me upitao da li bih pošla s njim i njegovim prijateljem na ručak. Odgovorila sam :

- Da, hoću.

Polu sata kasnije morala sam sići u ured i tu me čekao moj dragi otac, koga već mjesecima nisam vidjela. Popeo se sa mnom u sobu gdje sam spavala s još četvoro drugih. Rekao je:

- Kako to samo tu izgleda?

Oduvijek je bio fanatik urednosti, a naša je soba, kao i inače čitava kuća, sjajno izgledala.

Posvuda su bili prljavština i nered. Htjeli smo otići na ručak, kada jedan od šefova u kući reče ocu:

- Morate potpisati izjavu da ćete Christianu vratiti.

Otac je planuo. Počeo je vikati da je on otac i da jedino o njemu ovisi odluka gdje će mu boraviti kći. Povest će me sa sobom i više me neće vratiti. Otrčala sam natraške u prostoriju za terapiju i počela vikati:

- Želim ostati, ovdje, tata! Ne želim umrijeti, tata! Molim te, ostavi me ovdje!

Ljudi iz Narkonona koji su se sjatili na viku počeli su me štititi. Otac je istrčao i grmio:

- Pozvat ću policiju!

Znala sam da će to učiniti. Pobjegla sam na tavan i popela se na krov. Tamo je bila platforma za dimnjačara i tu sam čučnula i smrzavala se. I doista su došle dvije patrole. Panduri su s ocem pretražili kuću od tavana do podruma. I šefovi Narkonona počeli su me dozivati, jer su se počeli bojati, no nitko me nije mogao naći na krovu. Pajkani su se s ocem povukli. Sutradan sam ujutro nazvala majku u njen ured. Počela sam plakati i upitala je:

- Što to znači?

Majka je odgovorila ledenim glasom:

- Posve mi je svejedno što se s tobom događa.

Rekla sam:

- Ne želim da me otac odvede odavde. Ti si dobila pravo skrbništva. Nećeš me sada samo tako ostaviti na cjedilu. Ostat ću ovdje, neću više nikada bježati. Kunem ti se! Molim te, učini nešto da me tata ne odvede. Moram ostati ovdje, mama zbilja! Inače ću umrijeti, mama, vjeruj mi!

Majka je bila nestrpljiva i odgovorila:

- Ne, to ne dolazi u obzir.

Zatim je spustila slušalicu. Najprije sam bila strahovito pogođena, a zatim mi se povratio bijes. Govorila sam u sebi: *"Mogu ti polizati zadnjicu! Čitavog se tvog života nisu za tebe brinuli, a sada se s tobom poigravaju kako ih je volja. Idiote koji su uvijek sve činili krivo. Svinje koje su dopustile da totalno propadneš. Kessina se majka brinula da joj kćerka ne padne u najdublje blato, a ove moje nakaze od roditelja sada odjednom znaju što je za tebe dobro"*.

Zamolila sam posebnu seansu i na njoj se totalno zanišla. Htjela sam ostati u Narkononu i kasnije možda postati član Scientology Church-a. U svakom slučaju nitko me neće moći izvući. Neću dopustiti da me moji roditelji i dalje uništavaju. Tako sam eto razmišljala u svojoj totalnoj mržnji.

Moj se otac vratio tri dana kasnije. Morala sam sići u ured. Otac je bio miran. Rekao je da mora sa mnom u Socijalni ured zbog novca koji je majka uplatila Narkononu, a koji će sada dobiti od Socijalnog. Rekla sam:

- Ne, neću ići s tobom. Dobro te poznajem, tata. Ako pođem s tobom, ovo je posljednji put što vidim ovu kuću. A ja ne želim umrijeti.

Otac je pokazao šefovima Narkonona potvrdu. Na njoj je pisalo da me smije odvesti. Majka ga je opunomoćila. Šef je rekao da se tu ništa ne može učiniti i da moram poći s ocem. Oni me protiv volje mog oca ne mogu zadržati. Šef je još dodao da ne smijem zaboraviti vježbe. Moram se uvijek konfrontirati⁷². "*Konfrontirati*" je bila čarobna riječ u toj kući. Svemu se trebalo konfrontirati. Pomislila sam - "*baš ste idioti, tu se nema što konfrontirati. Moram umrijeti. Neću izdržati. Za najkasnije dva tjedna ponovo ću udariti fiks. Neću uspjeti. Nikada neću uspjeti sama.*"

Bio je to jedan od rijetkih trenutaka kada sam prilično jasno vidjela svoju situaciju. U očaju sam zamišljala da bi Narkonon bio moj spas. Plakala sam od bijesa i očaja. Nisam se više mogla sabrati.

CHRISTIANINA MAJKA

Ja nipošto nisam mislila daje dobro rješenje stoje moj bivši muž poslije ispada u Narkononu uzeo Christianu k sebi da bi je urazumio, kako je on to rekao. Na stranu to što nije mogao na nju paziti od jutra do mraka, ja sam i zbog odnosa između nas dvije imala, da tako kažem, duševne i probavne smetnje da li da mu prepustim Christianu. Pogotovo kad se njena sestra, nekako u to vrijeme, vratila k meni, jer joj je otac bio prestrog. No, nisam više znala što bih poduzela i nadala sam se da će on možda svojim metodama uspjeti ono što meni nije pošlo za rukom. No, ne bih htjela poreći da sam možda samu sebe u to uvjeravala, kako bih se bar privremeno oslobodila odgovornosti prema Christiani. Otkada je prvi put provela odvikavanje ja sam se neprestano nalazila u izmjeničnoj kupelji nade i očajanja. Kada sam njenog oca zamolila da se uključi, bila sam i duševno i tjelesno na kraju snage.

⁷² Suprotstaviti, pružiti otpor

Već tri tjedna nakon prvog odvikavanja, koje je Christiane zajedno s Detlefom prošla s toliko patnji u našem stanu, pogodio me kao malj po glavi njihov ponovni povrat. Policija me nazvala u ured. Javili su da su Christianu uhvatili na kolodvoru Zoo i da dođem po nju. Sjedila sam za pisaćim slalom i drhtala. Svake dvije minute gledala sam na sat da nije možda već četiri. Nisam se usuđivala napustiti posao prije završetka radnog vremena, jer se nikome nisam mogla povjeriti. Obje bi me šefove kćerke prezrele. Odjednom sam shvatila Detlefovog oca. Na početku se čovjek veoma stidi.

U policijskoj Startid zatekla sam Christianu natečenih očiju od plača. Policajac mi je pokazao svježi ubod na njenoj ruci i rekao mi da su je uhvatili na kolodvoru u "*jasnom položaju*". Isprva nisam shvaćala što misli s tim "*jasnim položajem*". Možda nisam htjela shvatiti. Christiane je bila beskrajno nesretna što se vratila drogi. Ponovo smo poduzeli odvikavanje bez Detlefa. Ostala je kod kuće i činilo se da se svim srcem zalaže. Skupila sam hrabrost i povjerila se u školi voditelju njene grupe. Bio je prestravljen i zahvalio mi na otvorenosti. Rekao je da drugi roditelji nisu tako iskreni. Pretpostavljao je da u školi ima još heroinskih ovisnika. Želio je pomoći Christiani, ali nije znao kako. Uvijek se ponavljalo isto. Ako bih se nekome obratila, bio je ili bespomoćan kao ja ili je otpisao sve koji su bili slični Christiani. Kasnije sam to još češće doživljavala. Polako sam doznala kako su mladi ljudi lako dolazili do heroina. Prodavači su vrebali već na putu u školu na Hermannplatzu u Neukollnu. Mislila sam da ne čujem pravo kada je jedan takav tip u mojoj nazočnosti, dok smo obilazile trgovine, nagovorio Christianu.

Djelomice su to bili stranci, ali i Nijemci. Christiane mi je ispričala odakle te ljude poznaje:

- Taj trguje s time, ovaj preprodaje ovo, onaj ono....

Meni se sve to činilo luđački. Pitala sam se, gdje to živimo? Htjela sam premjestiti Christianu u realku na Lausitzer Platzu, kako bi bar izbjegla dotadašnji put u školu. Uskoro je trebalo da počnu uskršnji praznici i ja sam željela da nakon njihova završetka odmah započne na drugom mjestu. Nadala sam se da će je tako otrgnuti od njene okoline i od opasnosti na kolodvorima podzemne željeznice. Bila je to, naravno, naivna nada i nije se ostvarila. Direktor realke je rekao da samo iznimno preuzima učenike iz skupne škole, a za takvu iznimnost Christiane je imala preslabu ocjenu iz matematike. Iz čiste je radoznalosti upitao zašto želi promijeniti školu, a kada mu je Christiane odgovorila da u razredu nema zajedništva, on se nasmiješio:

- Razredno zajedništvo? Pa toga nikada nema u skupnoj školi.

Objasnio mi je tada da se osjećaj razrednog zajedništva u tim školama ne može razviti zbog neprestanog razvrstavanja učenika u nove radne skupine. Ne znam tko je bio više razočaran, Christiane ili ja. Ona je samo rekla:

- Sve je to besmisleno, meni može pomoći samo liječenje.

Ali gdje da nađem mjesto za liječenje? Nazivala sam sve moguće ustanove i u najboljem su me slučaju upućivali u savjetovališta za droge. A savjetovališta za droge zahtijevala su da Christiane dođe k njima dobrovoljno. Iako su se inače međusobno svađali i govorili ružno jedni o drugima, u tome su bili jednodušni. Slobodna volja jedini je preduvjet za terapiju, jer ozdravljenje inače nije moguće. A kada bih na koljenima molila Christianu da ode u savjetovalište, ona bi se odmah pobunila:

- Što ću tamo? Ionako nemaju slobodno mjesto. Neću ih valjda tjednima opsjedati.

Što sam mogla činiti? Da sam je silom odvela u savjetovalište, bilo bi protivno njihovom principu. Danas razumijem njeno držanje. Christiane u to doba doista još nije bila zrela za ozbiljnu terapiju. S druge strane mislim da djeca ovisnici o heroinu imaju pravo da im se pomogne i protiv njihove volje.

Kasnije, kada se Christiane često tako odvratno osjećala da bi se bila rado i dobrovoljno podvrgla strogom liječenju, dobivali smo odgovor: nema mjesta, treba čekati šest do osam tjedana. Tada sam znala zanimati i jedva promucati:

- A što ako moje dijete do onda umre?

Neka za to vrijeme dolazi k nama na razgovore, kako bismo vidjeli da li doista misli ozbiljno. Danas ne mogu zamjeriti savjetovalištim. S ono malo mjesta kojima raspolažu moraju hoćeš-nećeš odabirati pacijente. Nisam dakle dobila mjesto za liječenje, ali kad se Christiane vratila s uskršnjeg odmora, mislila sam da joj je ipak uspjelo otkačiti se. Izgledala je kao rascvjetali život. Pomislila sam da joj liječenje nije potrebno.

Često je ružno govorila o svojoj prijateljici Babsi, koja bi se navodno za heroin prodala i starim muškarcima. Za tako nešto, govorila je Christiane, ona se nikada ne bi mogla nekome dati. Sretna je što nema više ništa zajedničko s ocem i sa svim onim ološem. Činilo se da je u to uvjerena. Bila bih se zaklela na što hoćete da ovaj put misli ozbiljno. No, već nekoliko dana

kasnije ponovo se napumpala. Vidjela sam to po njenim malim zjenicama. Nisam više mogla slušati njene izgovore:

- Što ti je, samo sam popušila lulicu - pokušala me prevariti.

Počelo je užasno razdoblje. Stala mi je debelo lagati u lice, iako sam je prozrela. Odredila sam joj kućni pritvor, ali ga se nije pridržavala. Razmišljala sam da li da je zaključam, ali ona bi s prvog kata skočila kroz prozor. To je za mene bilo previše riskantno. Živci su mi bili prilično propali. Nisam više mogla izdržati te male zjenice. U međuvremenu prošla su već tri mjeseca otkada sam je uhvatila u kupaonici. Novine su skoro svakog dana javljale o novoj žrtvi heroína. Najčešće samo u rekolicima redaka. Heroinske su žrtve postale jednako obična stvar kao i prometne žrtve. Osjećala sam veliki strah, u prvom redu zato što Christiane nije više bila prema meni otvorena. Ništa nije priznavala. Od tog sam prikrivanja postala već posve suluda. Kada je Christiane mislila da je otkrivena, bila je odurna i drska. Njeno se biće počelo polako mijenjati. Drhtala sam za njen život. Džeparac - dobivala je 20 maraka mjesečno - davala sam joj još samo usitnjeno na rate. Bojala sam se da bi, ako odjednom primi 20 maraka, mogla za to kupiti šut koji će biti posljednji. Mogla sam se nekako pomiriti s time dajući ovisna, no bojazan da će idući fiks biti i njen posljednji posve me dokrajčila. Bila sam sretna što je još uopće dolazila kući za razliku od Babsi, čija me majka često sva uplakana nazivala i pitala gdje joj je kćerka.

Živjela sam u vječitoj natapetosti. Kada bi telefon zazvonio, pomislila bih da je policija ili mrtvačnica ili nešto drugo užasno. I danas skačem s kreveta kada zazvoni telefon. S Christianom se više nije dalo govoriti. Kada bih joj spomenula njenu ovisnost, ona bi samo odgovorila:

- Ostavi me na miru!

Činilo mi se da je spremna predati se. I dalje je, doduše, tvrdila da ne ubrizgava heroin, već da uzima hašiš, no kako nisam više ni u što vjerovala, to joj nisam dopuštala da me obmanjuje. Redovito sam joj pretraživala sobu i tada bih pronašla ponešto od pribora, a dva ili tri puta čak i špricu. Bacila bih joj to pred noge, a ona bi na mene počela uvredljivo vikati. Rekla bi da te stvari pripadaju Detlefu i da mu ih je ona oduzela. Kada sam se jednog dana vratila kući s posla, zatekla sam ih oboje kako sjede na krevetu u dječjoj sobi i zagrijavaju žlicu. Bila sam posve zbunjena tom drskošću. Zaurala sam:

- Čistite se odavde!

Kada su izašli, počela sam plakati. Obuzeo me neobuzdani bijes protiv policije i vlade. Osjećala sam se napuštenom. Novine "Bildzeitung" ponovo su javljale o novoj heroinskoj žrtvi. Te je godine bilo više od trideset mrtvih. A tek je bio svibanj. Nisam to mogla shvatiti. Na televiziji smo vidjeli koliko je država izdvojila novaca za borbu protiv terorizma, a u Berlinu su se dealeri slobodno kretali i javno na ulici prodavali heroin kao sladoled na štapiću.

Udubila sam se u te misli, a onda sam iznenada čula samu sebe kako vičem:

- Država je sranje!

Ne znam više što mi je sve prošlo glavom. Sjedila sam u dnevnoj sobi i promatrala pokućstvo, komad po komad. Mislim da bih bila najradije porazbijala svu tu ropotariju. To je, dakle bilo, ono zbog čega sam se toliko trudila. Ponovo sam zaplakala. Te sam večeri strašno istukla Christianu. Sjedila sam u krevetu i čekala je. U glavi mi je brujalo. Bila je to mješavina straha, osjećaja krivice i predbacivanja. U vlastitim sam očima promašila ne samo zato jer sam u braku i pretjeranim radom toliko pogriješila već i zato što sam toliko dugo bila kukavica da se suočim sa činjenicama o Christiani.

Te sam večeri izgubila posljednju iluziju. Christiane je došla kući tek u pola jedan. S prozora sam vidjela kako je izašla iz jednog mercedesa. Točno pred kućnim vratima. Bože, pomislila sam, sada je svršeno. Izgubila je svako samopoštovanje. Sada je propala. Bila sam uzdrmana do temelja. Dohvatila sam je i tako je užasno izmlatila da su me ruke boljele. Konačno smo obje završile plačući na podu. Christiane je bila potpuno slomljena. Rekla sam joj u lice dajući prostitutka, da sada to znam. Ona je tresla glavom i jecala:

- Ali ne tako kao što ti misliš, mama.

Podrobnosti me nisu zanimale. Poslala sam je u kadu, a zatim u krevet. Mislim da me više pogodilo što se prodaje muškarcima nego stoje ovisna. Čitavu noć nisam sklopila oči. Razmišljala sam, što još mogu učiniti? U očaju sam pomišljala i na smještaj u dom. No, to bi još više pogoršalo stvar. Christianu bi najprije smjestili u Glavni popravni dom u Ollenhauerstrasse, kojeg me već jedna nastavnica plašila i upozorila da se, osim ostalog, djevojke tamo međusobno odaju prostituciji. Vidjela sam još samo jednu mogućnost -

Christiane mora smjesta napustiti Berlin. Zauvijek! Van iz te močvare, gdje je uvijek iznova zavode. Tamo gdje nema heroína.

Moja je majka u Hessenu odmah pristnla da je primi, a isto tako i nevjesta u Schleswig-Holsteinu. Kada sam saopćila svoju odluku Christiani, ona je odmah postala sitna i zbunjena. Već sam bila obavila potrebne pripreme. No, Christiane je tada pokazala očito kajanje i bila je spremna podvrci se liječenju. Pronašla je i mjesto u Narkononu. Pao mi je kamen sa srca, jer nisam bila sigurna da će bez terapije uspjeti i da neće pobjeći od moje rodbine. Nisam znala ništa podrobnije o Narkononu, osim da stoji novaca. Odvezle smo se zajedno taksijem do liječilišta dva dana prije njenog rođendana. Jedan je mladić razgovarao s nama o uvjetima prijema. Čestitao nam je na odluci i uvjeravao me kako se više nemam razloga brinuti. Narkonon-terapija je u pravilu uspješna. Primirila sam se i bilo mi je prvi put nakon dugo vremena ponovo lakše. Zatim mi je pružio na potpis obvezu plaćanja troškova: 52 marke dnevno i svaka četiri tjedna predujam. Bilo je to iznad moje mogućnosti zarade. Ali zar je to bilo važno? Mladić mi je, osim toga, rekao kako postoji mogućnost da mi Socijalni ured vrati uplaćeni novac.

Sutradan sam nekako skupila 500 maraka i odnijela ih u Narkonon. Uzela sam i kredit od 1000 maraka i uplatila ih prilikom prvog roditeljskog sastanka. Roditeljske je sastanke vodio neki navodno bivši ovisnik. Na njemu se njegova prošlost uopće nije vidjela. Zahvaljujući Narkononu, rekao je on, postao je novi čovjek. A to je nama roditeljima imponiralo. On me obavijestio koliko je Christiane napredovala. U stvarnosti su, međutim, izvodili pred nama cirkus s namjerom da nam izmuzu novac. Kasnije sam u novinama pročitala da Narkonon pripada nekoj sumnjivoj američkoj sekti, koja na račun roditeljskog straha nastoji namaći kapital. No, kao i do tada, i tu sam postala pametna tek kada je već bilo kasno. Isprva sam, međutim, bila uvjerena daje Christiane u najboljim rukama, pa sam željela da tu što duže ostane. Prema tome, trebalo mi je novaca. Oblijetala sam razne ustanove, ali svi su se izvlačili da nisu mjerodavni. Nitko se nije htio izjasniti o Narkononu. Počela sam gubiti hrabrost i sigurnost. Činilo mi se kao da ljudima kradem vrijeme. Netko mi je zatim ipak rekao da mi je potrebna liječnička službena potvrda o Christianinoj heroinskoj ovisnosti kao uvjet za podnošenje molbe za naknadu troškova liječenja. Tako nešto izgledalo mi je smiješno, jer svatko tko je iole bio upućen u narkomaniju mogao je na Christiani vidjeti njenu bijedu. Kada sam dva tjedna kasnije ipak dobila termin kod službenog liječnika, Christiane je pobjegla iz Narkonona. Već treći put. I opet sam lila suze i mislila da sve počinje ispočetka. Svaki put sam se nadala da će konačno uspjeti. Pošla sam je s prijateljem tražiti. Popodne smo pretraživali Hasenheide, uvečer središte grada i diskaće i naravno kolodvore, posvuda gdje je bila scena. Svakog smo dana, svako popodne pokušavali iznova. Pročešljali smo čak i sve zahode u središtu. Prijavili smo je policiji kao nestalu. Oni su odgovorili da će je staviti na popis traženih osoba i da će se po svoj prilici kad-tad pojaviti. Najradije bih se zavukla u najdublje skrovište. Osjećala sam još jedino strah. Strah od telefonskog poziva i onog glasa koji kaže - *Vaša je kćer mrtva.*

Bila sam hrpa slomljenih živaca. Nisam imala više ni volje ni snage sabrati se za posao, ali nisam htjela uzeti ni bolovanje. Počela sam osjećati tegobe na srcu. Jedva sam još mogla micati lijevom rukom. Noću bi mi uvijek utrнула. Želudac mi se grčio, bubrezi su me boljeli, a glava samo što se nije raspukla. Od mene je ostao samo kupić jada. Otišla sam liječniku. Odredio mi je mir. Sve je to od živaca, rekao je poslije pregleda i prepisao mi valium. Kada sam mu ispričala zbog čega sam tako rastrojena, rekao mi je da je nekoliko dana ranije došla k njemu isto takva mlada djevojka i priznala da je ovisna i upitala što da radi.

- Što ste joj odgovorili? - pitala sam ga.

- Da uzme konopac i objesi se - odgovorio mi je - Tu nema pomoći.

Upravo je tako rekao.

Kada se Christiane tjedan dana kasnije ponovo javila Narkononu, nisam se više mogla pravo veseliti. Kao da je nešto u meni umrlo. Mislila sam da sam poduzela sve što je u ljudskoj mogućnosti, a ipak nije ništa pomoglo. Naprotiv. Moj je jad bio sve veći. I u Narkononu se više pokvarila nego popravila. Ona se tamo naglo promijenila. Djelovala je grubo, nimalo djevojački, prije odbojno. Već sam za prvih posjeta vili Narkonon bila zbunjena. Christiane mi je odjednom postala strana. Nešto je bilo slomljeno. Prije toga je, uprkos svemu, bila sa mnom povezana. Sada je to nestalo. Ugaslo kao nakon pranja mozga. U toj sam situaciji zamolila svog bivšeg muža da odvede Christianu mojoj rodbini. On ju je, međutim, želio zadržati za sebe. Rekao je da će već s njom izaći na kraj, a ako ne bude išlo milom, onda će ići dobrom porcijom batina.

Nisam se protivila. Svo sam svoje znanje iscrpla, a toliko sam puta pogriješila, pa sam se odjednom uplašila da bi se Christianinim smještanjem kod moje rodbine samo nastavio lanac promašaja.

Scena iz istoimenog filma snimljenog 1981.godine

Prije nego što smo iz Narkonona stigli kući, otac me odvuкао u svoju matičnu krčmu "Schluckspecht" na kolodvoru Wutzkyallee. Htio mi je naručiti alkohol, ali ja sam popila samo bočicu jabučnog soka. Rekao mi je da moram zauvijek prestati s drogom ako ne želim umrijeti, a ja sam mu odgovorila:

- Zato sam i htjela ostati u Narkononu.

Džuboks je neprestano ponavljao pjesmu "Krevet u žitu". Nekoliko je mladih stajalo uz fliper, a drugi oko bilijarskog stola. Otac je rekao da su to sve normalni mladi ljudi i da ću tu brzo naći nove prijatelje i uvidjeti kako je bilo bijedno što sam se drogirala. Jedva sam ga slušala. Bila sam užasno bijesna i slomljena i jedino sam željela biti sama. Mrzila sam čitav svijet, a Narkonon je bio moj ulaz u raj koji je otac ponovo za mene zatvorio. Uzela sam Janie u krevet i rekla joj:

- Janie, poznaješ li ljude?

Odgovorila sam umjesto nje:

- Ne, ne poznaješ ih.

Janie je svakome prilazila mašući repom. Sve je ljude smatrala dobrima. To kod nje nisam voljela. Više bi mi se sviđalo da je najprije na svakog čovjeka nepovjerljivo zarežala. Kada sam se probudila, Janie se još nije bila popiškala u sobi, pa sam htjela odmah s njom požuriti na ulicu. Otac je već bio otišao na posao. Htjela sam otvoriti vrata od stana, ali bila su zaključana. Tresla sam ručku, bacala se na vrata, ali ona su ostala zatvorena. Prisilila sam se da ostanem mirna i da do kraja ne požizim. Mislila sam, zar je moguće da me otac zaključao kao kakvu divlju životinju. Ta znao je da je i pas sa mnom.

Jurila sam kao sumanuta po stanu i tražila ključ. Mislila sam da ga je negdje morao ostaviti. Konačno, moglo je doći do požara. Tražila sam pod krevetom, na prozorskim pragovima, pa čak i u hladnjaku. Nigdje ključa. Nisam imala vremena poiziti, jer je trebalo što prije nešto poduzeti sa Janie, dok još nije uprljala sag. Odvela sam je na balkon i ona me shvatila. Tada sam prvi put razgledala stan u kojem sam bila zaključana. Ponešto se izmijenilo. Spavaća je soba bila prazna, jer je majka uzela krevete. U dnevnoj je sobi bio novi kauč na kojemu je sada spavao otac. Kupio je i novi televizor u boji. Nije više bilo fikusa, pa ni štapa u njegovom loncu s kojim me često tukao. Umjesto fikusa sada je tu bilo drvo baobab⁷³.

U dječjoj se sobi još uvijek nalazio stari ormar kojemu su se mogla otvoriti samo jedna vrata, jer bi se inače raspao. Krevet je škripao sa svakim pokretom. Pomislila sam, tu te je dakle zaključao i tu bi trebala postati normalna djevojka, a stari još nije uspio ni stan namjestiti. Ponovo sam otišla sa Janie na balkon. Ona je podigla prednje šape na ogradu i pogledala s jedanaestog kata u dubinu i na osamljene visokokatnice Gropiusstadta. Morala sam s nekim progovoriti, pa sam nazvala Narkonon. Čekalo me ogromno iznenađenje - k njima je došla Babsi. Znači naumila se ozbiljno otkačiti. Ispričala mi je da je dobila moj krevet. Bila sam užasno žalosna što ne mogu biti s Babsi u Narkononu. Dugo smo brbljale.

Kada se otac vratio, nisam mu ništa rekla. On je međutim brbljao za nas oboje. Već je isplanirao čitav moj život. Dobila sam pravi raspored sati za svaki dan. Kućanstvo, kupovina, hranjenje i čišćenje njegovih golubova listonoša. Imao je golubarnik u Rudowu. Povremeno će me telefonski provjeravati. Za slobodno vrijeme pronašao mi je neku svoju bivšu prijateljicu Katharinu, pravu teeny-boopericu koja je šizila za hit paradom Drugog televizijskog programa i Ujom Richterom. Stari mi je obećao i nagradu. Povest će me na Tailand. Sav je bio obuzet putovanjem u Tailand. To je bila njegova droga. Saslušala sam očeve planove i pomislila sam da ću ih za početak prihvatiti. U stvari, nije mi drugo ni preostalo. Bar me nije više zaključavao. Već sam sutradan počela ispunjavati program punom parom. Pospremila sam stan, bila u kupovini. Zatim je došla Khatarina da zajedno prošetamo. Trčala sam s njom kao divlja i kada sam joj rekla da još moram u Rudow hraniti golubove, izgubila je volju nastaviti sa mnom. Bila sam, dakle, čitavo popodne slobodna. Bila sam luda za bilo kakvom drogom, jer sam se još uvijek tako odvratno osjećala. Nisam jedino znala što bih uzela. Sjetila sam se da bih se mogla odvesti na jedan sat u Hasenheide. To je park u Neukollnu. Tamo se nalazila vrlo cool haš-scena. Poželjela sam jedan džoint. Nisam imala novaca, ali znala sam gdje ga ima. Otac je skupljao srebrni novac u jednoj ogromnoj praznoj boci asbacha⁷⁴. Istresla sam pedeset maraka. Htjela sam za svaki slučaj ponijeti nešto više. Ostatak sam ponovo stavila u bocu. Namjeravala sam nadoknaditi dug uštedom od kupovine. Tako sam barem mislila.

U Hasenheide parku srela sam Pietu. Piet je bio mladić iz "Haus der Mitte" s kojim sam prvi puta u životu popušila hašiš. I on se u međuvremenu počeo fiksati. Zato sam ga pitala da li je H prodro i u Hasenheide. On je rekao:

- Imaš lov?

Odgovorila sam :

-Da.

On je rekao:

- Pođi sa mnom.

Odveo me do nekih pečalbara i od njih sam kupila polovicu polovine. Ostalo mi je deset maraka. Otišli smo do zahoda u parku. Piet mi je posudio svoj pribor. On je u međuvremenu postao prilično ofucani fikser. Morala sam mu dati polovinu droge u zamjenu za špricu. Oboje smo udarili po jedan mali šut. Sjajno sam se osjećala. Hasenheide scena bila je najbolja scena u Berlinu, za razliku od nemirne scene na Kurfurstendammu. Bila je to uglavnom hašiš scena, ali dolazili su i fikseri. Ležali su jedni pored drugih totalno mirno. Na Kudamm-sceni hašiš su

⁷³ *Drvo koje potiče sa Madagaskara, nacionalni simbol Madagaskara*

⁷⁴ *Vrsta konjaka*

držali bebidrogom⁷⁵, a hašere zadnjom stvari. Nijedan se Kudamm-fikser ne bi družio s hašerom. U Hasenheide parku bilo je svejedno što tko uzima. Mogao je biti i totalno čist. To je bilo svejedno. Važno je bilo donijeti dobar osjećaj ili se omamiti. Bilo je tu mladih koji su svirali na frulama i bongoima⁷⁶. I pečalbari su dolazili. Svi su bili velika miroljubiva zajednica. To me podsjećalo na Woodstock, gdje je moralo biti slično.

Vratila sam se kući točno na vrijeme prije nego što je otac došao u šest sati. Nije primijetio da sam pod drogom. Malo me mučila savjest zbog golubova koji nisu ništa dobili za jelo.

Namjeravala sam im sutradan dati dvostruku porciju. Mislila sam da ubuduće neću više uzimati H, jer se u Hasenheide parku može proći i s malo hašiša, a hašeri uživaju isti ugled kao i fikseri. Nipošto se nisam htjela vratiti na bijednu H-scenu na Kurfurstendammu. Vjerovala sam da bi se čak u Hasenheide parku mogla odvići.

Od tada sam svakog popodneva makar i na kratko odlazila s Janie i svi su je milovali.

Golubove sam hranila samo svaki drugi ili treći dan. To je bilo dovoljno ako bi ih pustila da se naključaju do pune guše i još im nešto prosula kao zalihu. Pušila sam šit ako bi mi netko ponudio. Uvijek bi mi netko nešto ponudio. U tome i jeste razlika od H-scene, hašeri uvijek nešto ponude ako imaju. Kasnije sam malo bolje upoznala i pečalbara od kojeg sam prvog dana kupila s Pietom drogu. Legla sam jednom pokraj pokrivača na kojemu je sjedio s nekolicinom drugih pečalbara. Tip mi je ponudio da i ja sjednem na pokrivač. Zvao se Mustafa i bio je Turčin. Ostali su bili Arapi. Imali su od sedamnaest do dvadeset godina. Upravo su jeli kruh i sir i lubenicu, pa su ponudili i meni i Janie. Mustafa je bio veoma cool. Bio je dealer. Način na koji je trgovao bio je strahovito cool. U njega nije bilo ni traga onoj žurbi i nemiru koji sam poznavala u njemačkih vrhunskih dealera. Mustafa je vadio čuperke trave i sakrivao vrećicu s drogom ispod njih. Racija je mogla mirne duše doći i sve pretražiti, pajkani ne bi ništa našli. Kada je netko želio kupiti drogu, Mustafa bi nožem pročakao travu dok je ne bi našao. Nije prodavao već odvagnute smotuljke kao prodavači na H-sceni. Uvijek bi vrškom noža izvukao oko jednu četvrtinu. Porcije su bile u redu. Ostatak na vršku noža obrisao bi s dva prsta i ja sam to smjela šmrkati. Mustafa je govorio da je fiksiranje sranje. H treba snifati⁷⁷ ako čovjek ne želi postati ovisan. On i Arapi uvijek su samo šmrkali i nitko među njima nije bio tjelesno ovisan. Snifali su samo kada bi ih uhvatio merak. Mustafa mi je uvijek dopuštao da šmrčem ostatak s noža, jer nije htio da ponovo postanem tjelesno ovisna. Primijetila sam da pečalbari znaju postupati s drogom za razliku od Evropljana. Za nas Evropljane H je bio isto što je nekada za Indijance bila rakija. Pomislila sam da bi istočnjaci mogli sa H iskorijeniti Evropljane i Amerikance jednako kao što su Evropljani svojedobno iskorijenili Indijance alkoholom.

Počela sam, dakle, upoznavati pečalbare s jedne posve drugačije strane. Oni nisu više bili za mene ti-ševiš-frajeri, zadnji ološ u mojim nekadašnjim očima i u očima Stelle i Babsi. Mustafa i Arapi bili su vrlo ponosni. Vrlo su se lako vrijeđali. Prihvaćali su me, jer sam djelovala samosvjesno. Vrlo sam brzo shvatila njihov način. Njih se, na primjer, nije smjelo ni za što moliti. Gostoprinstvo im je još uvijek bilo veoma važno. Ako je netko što želio, mogao je uzeti. Nikada mi, dakle, ne bi palo na pamet da ih pitam smijem li uzeti malo H sa sobom. Sve što sam dobila, odmah bih i snifala. Zato su me i prihvatili, iako inače o njemačkim djevojkama nisu imali osobito mišljenje. Došla sam do zaključka da su pečalbari u mnogome ispred Nijemaca. Sve mi se to, dakle, činilo vrlo cool i nije mi bilo ni na kraj pameti da sam još uvijek fikserica dok nisam postala ponovo tjelesno ovisna.

Uvečer sam, međutim, pred svojim ocem izigravala obraćenu kćerku. Često sam s njim odlazila u kremu "Schluckspecht" i njemu za ljubav popila bih po jedno malo pivo. To alkoholičarsko društvo u kremi nisam baš voljela. Ipak sam punom parom vodila svoj dvostruki život. Željela sam priznanje i u "Schluckspechtu". Htjela sam se probiti i u budućem životu u kojemu neće biti droga. Uvježbala sam flipiranje⁷⁸ i kao opsjednuta trenirala biljar. Htjela sam naučiti i skat⁷⁹. Htjela sam pobijediti sve muške igrače, više igrače nego muškarce.

Ako već budem morala živjeti u tom Schluckspecht-društvu, željela sam da se u njemu i potvrdim. Željela sam da me tu nitko ne može napasti. Željela sam u toj sredini postati star.

⁷⁵ *Laka droga, droga za decu*

⁷⁶ *Vrsta udaračkih instrumenata, bubnjeva, koja vodi poreklo sa Kube*

⁷⁷ *Šmrkati, ušmrkivati u nos*

⁷⁸ *Igranje flipera*

⁷⁹ *Kartaška igra*

Željela sam da mogu biti ponosna. Kao Arapi. Da nikoga ne moram za nešto moliti, da se nikada ne osjetim podložna. No od učenja skata nije više bilo ništa. Kada sam ponovo poslije toliko vremena bila na laganom turkeyju, imala sam druge brige. Morala sam sada svako popodne u Hasenheide, a za to mi je trebalo vremena, jer nisam mogla jednostavno od Mustafe uzeti drogu i zatim pobjeći. Morala sam, dakle, za njega posredovati i mrtva hladna žvakati suncokretove koštice, dok očevi golubovi listonoše⁸⁰ gladuju možda već treći dan. Morala sam se svakog popodneva iznova otresti svoje pratilice Katharine, zatim je tu bilo kućanstvo, kupovina. Trebalo je da budem pokraj telefona u vrijeme kada je otac običavao nazvati ili da izmišljam pametne priče ako me ne bi zatekao kod kuće. Sav onaj ugodni osjećaj otišao je u nepovrat.

A onda mi je jednog popodneva u Hasenheide netko prišao iznenada s leđa i pokrio mi oči. Okrenula sam se. Preda mnom je stajao Detlef. Zagrlili smo se, a Janie je oko nas poskakivala. Detlef je dobro izgledao. Rekao je da je čist. Pogledala sam mu u oči i rekla:

- Čovječe, stari, vraga si čist! Zjenice su ti kao dvije zašiljene čiode!

Detlef se doista u Parizu otkočio, ali je nakon povratka otišao na kolodvor Zoo i uzeo jedan fiks. Otišli smo k meni. Imali smo još vremena do očevog povratka. Krevet je bio previše klimav, pa smo prostrli pokrivač na pod i sretno zajedno spavali. Zatim smo razgovarali o odvikavanju. Htjeli smo početi odmah idućeg tjedna. Naravno, ne odmah. Detlef mi je ispričao kako je sa svojim prijateljem prevario frajera da bi došao do love za putovanje u Pariz. Tipa su jednostavno zaključali u kuhinju, posve mimo uzeli njegove euro-čekove⁸¹, koje su zatim na Zoo-u prodali nekom utajivaču za 1000 maraka. Bernda su zbog toga već zatvorili. Detlef se nadao da njega pajkani neće otkriti, jer mu frajer nije znao ime.

Sastajali smo se svakog dana u Hasenheideu, većinom bismo odlazili k meni i sve smo manje govorili o odvikavanju, jer smo bili presretni što smo opet zajedno. Sada sam sve teže uspijevala zadovoljiti sve strane. Otac je pooštrio kontrolu i davao mi sve više zadataka. Ako sam htjela iscijediti drogu i za Detlefa, morala sam više boraviti u arapskom društvu. I Detlefu sam htjela pokloniti mnogo vremena. Ponovo sam bila pod stresom.

Tjedan dana poslije Detlefovog povratka iz Pariza, u Hasenheideu pojavio se Rolf, tip kod kojeg je Detlef prije stanovao. Izgledao je prilično potresen i samo je kratko rekao:

- Detlef je u čorki.

Uhvatili su ga za vrijeme jedne racije i odmah mu prilijepili stvar s euro-čekovima. Izdao ga je utajivač. Otišla sam u zahod na Hermannplatzu, zaključala se i najprije se dobro isplakala.

Znači opet neće ništa biti od naše divne budućnosti. Opet je sve postalo totalno realno, što znači totalno beznadno. Najviše sam se bojala turkeyja. U takvom stanju nisam mogla mrtva hladna sjediti s Arapima, žvakati suncokretove koštice i čekati da mi udije snif. Odvezla sam se na kolodvor Zoo. Sjela sam na okvirnjak izložbenih sandučića državnih željeznica i čekala frajere. No, kolodvor je bio prazan, jer je televizija prenosila neku ludu nogometnu utakmicu. Nije bilo čak ni pečalbara.

A onda se pojavio, tip koga sam poznavala. Heinz, stalni frajer Stelle i Babsi, tip koji je plaćao sa H i davao šprice, ali je zahtijevao ševu. Bilo mi je ionako svejedno otkada sam znala da će Detlef dugo ostati u zatvoru. Otišla sam Heinzu koji me nije prepoznao i rekla mu:

- Ja sam Christiane, Stellina i Babsina prijateljica.

Odmah je ukopčao i upitao me da li bih pošla s njim. Ponudio mi je dvije polovine polovica. On je uvijek plaćao u naturi i to je s tim frajerom bilo najugodnije. Dvije polovine polovica nije bilo loše ako se izračuna da je to 80 maraka. Cjenkala sam se još za dodatni novac za cigarete, kolu i još neke sitnice i onda smo otišli. Heinz je najprije kupio drogu na sceni na Lehniner Platzu, jer više nije imao zaliha. Bilo je nekako smiješno promatrati tog tipa s izgledom računovođe, koji je pomalo podsjećao na ministra obrane Lebera⁸², kako se mota među fikserima. Ali on se tu snalazio. Imao je svoje stalne dilere koji su mu prodavali samo najsavršeniju drogu. Bila sam luda za fiksom, gotovo sam već bila na tokeyu i najradije bih bila udarila šut već u kolima, ali Heinz nije htio izvući robu.

Morala sam najprije pogledati njegovu papirnicu. Izvukao je jedan pretinac i uzeo neke slike. Sam ih je načinio. Blesavi pornosi. Najmanje tuce djevojaka, neke posve gole, nekima samo

⁸⁰ *Golubovi pismoše*

⁸¹ *Čekovi kojima se u to vreme trgovalo u Berlinu i u Evropi*

⁸² *Georg Leber, nemački polkitičar i ministar odbrane od 1972.godine, član social-demokratske partije Nemačke. Od 1979. do 1983.godine bio je vice-predsednik nemačkog Bundestaga.*

donji dio na fotografiji. Pomislila sam: "*Jadna blesava svinja*". Podsjetilo me to i na ginekologa. Ponajviše sam, međutim, mislila na drogu koju je taj glupi frajer još uvijek imao u džepu. Prvi sam put bolje pogledala slike kada sam ugledala Stellu i Babsi u punom pogonu s Heinzom. Rekla sam:

- Savršene slike. Ali hajde da obavimo posao. Potreban mi je šut.

Uspeli smo se u njegov stan. Dao mi je polovicu polovine i donio mi veliku žlicu da prokuham drogu. Ispričao se da nema više ni jednu čajnu žličicu. Sve su mu čajne žličice malo-pomalo odnijele fikserice. Ispucala sam čitavu polovinu polovice u sebe, a on mi je donio bocu piva od slada. Ostavio mi je još četvrt sata vremena. Imao je dovoljno iskustva s fiksericama i znao je da je poslije šuta potrebno četvrt sata mirovanja. Stan mu nije izgledao kao stan kakvog poslovnog čovjeka. Stella i Babsi uvijek su govorile da je on poslovni čovjek. U starom ormaru u dnevnoj sobi visjele su kravate, a posvuda je imao kičastu kramu od porcelana i prazne opletene boce od talijanskog vina. Zavjese su bile žute od prljavštine i posve navučene kako nitko ne bi mogao gledati u prljavi stan. Uza zid su bila dva stara kauča, na koje smo se konačno izvalili. Nije bilo krevetnine, samo jedan stari vuneni pokrivač s resama. Taj Heinz nije bio tako neprijazan, samo je njegova najjača strana, na žalost bio gnjavež. Gnjavio me toliko dugo dok nisam s njim zbiljski spavala, kako bi me konačno pustio na miru da odem kući. Želio je pošto-poto da i ja nešto osjećam, a ja sam se gradila kao da mi je lijepo jer, konačno, nije loše platilo.

Poslije Stelle i Babsi i ja sam eto postala Heinzova stalna mačka. Isprva mi se činio praktičan, jer mi je štedio dosta vremena. Nisam morala satima sjediti s Arapima zbog jednog smiješnog snifa, nisam više morala čekati na Zoo-u frajere, nisam čak više morala na scenu da bih kupila drogu. Mogla sam, dakle, obaviti i kućanstvo i golubove i kupovinu. Bila sam skoro svakog popodneva kod Heinza i nisam zapravo imala ništa protiv njega. Na neki način on me volio. Neprestano mi je ponavljao da me ljubi i ja sam mu morala govoriti da ga volim. Bio je luđački ljubomoran. Bojao se da možda odlazim i na kolodvor. A bio je nekako mio. Bio je konačno jedini čovjek s kojim sam još mogla razgovarati. Detlef je bio u čuzi, Berad u čuzi, Babsi u Narkononu, a Stella kao da je propala u zemlju. Majka nije htjela više ni čuti za mene, tako sam bar mislila. Ocu sam stalno morala lagati. Svaka rečenica koju sam mu rekla bila je laž. Imala sam jedino Heinza s kojim sam gotovo o svemu mogla pričati, pred kojim nisam morala imati tajni. Jedino o čemu s njime nisam mogla govoriti otvoreno bio je moj odnos prema njemu.

Ponekad, kada bi me Heinz zagrlio, osjećala sam se doista ugodno. Imala sam osjećaj da me poštuje i da mu nešto značim. Tko me inače poštovao? Ako nismo bili na njegovom prljavom kauču, osjećala sam se više kao njegova kćerka nego kao ljubavnica. Ali on je zbilja gnjavio. S vremenom je bilo sve gore. Htio je da sam stalno s njim, da mu pomažem u trgovini, da se pokazujem njegovim takozvanim prijateljima. Nije imao ni jednog pravog prijatelja. Heinz mi je oduzimao sve više vremena i ponovo sam postala rastrzana. Otac je, naime, postao nepovjerljiviji. Neprestano je njuškao po mojim stvarima. Morala sam paziti da u njegov stan ne dospije ništa sumnjivo. Sve sam telefonske brojeve i adrese koje su imale bilo kakve veze s mojim životom fikserice i štajgerice morala pretvoriti u šifre. Heinz je, na primjer, stanovao u Waldstrasse⁸³. Uz njegovo sam ime u bilježnici nacrtala nekoliko stabala. Kućni i telefonski broj pretvorila sam u računski zadatak. Telefonski broj 3954773 napisala sam kao 3,95 maraka plus 47 pfeniga plus 73 pfeniga. To sam zatim lijepo uredno i izračunala. Tako sam ponekad rješavala i prave matematičke zadatke.

Heinz mi je jednog dana otkrio tajnu o Stelli. Bila je u ćorki. Ja ništa nisam čula, jer nisam više imala nikakvog razloga da se motam po štajgu ili sceni. Heinz je bio prilično uplašen zbog te vijesti. Ne zbog Stelle. Odjednom je njega samog uhvatio strah od pandura. Bojao se da će Stella i njega otkucati. Tom sam prilikom doznala da se on već odavno nalazi pod istražnim postupkom. Zbog zavođenja maloletnica i slično. Do sada se nije zbog toga uzbuđivao, iako je već bio kažnjavao. Vjerovao je da ima najboljeg odvjetnika u Berlinu. Zabrinuo se, međutim, da će Stella ispričati kako plaća djevojke drogom. I ja sam se prepala. Ni ja se nisam toliko brinula zbog sirote Stelle koliko zbog sebe. Ako su zatvorili Stellu koja je imala samo četrnaest godina, onda će prvom prilikom i mene. A za ćorkom nisam baš ni najmanje čeznula. Nazvala sam Narkonon da Babsi prenesem novost. Gotovo sam svaki dan razgovarala s Babsi. Odvikavanje joj se u Narkononu još uvičick uvičalo. I ona ie u međuvremenu već dva puta

⁸³ Šumska ulica

bježala da bi udarila H tiks⁸⁴. Kada sam sada nazvala Narkonon, rekli su mi da je Babsi u Westend bolnici zbog žutice. Babsi se nekako uvijek isto događalo što i meni. Tek što bismo pokušale ozbiljno s odvikavanjem, obolile bismo od žutice. I Babsi se već bogzna koliko puta pokušala otkačiti. Posljednji je put čak s nekim savjetnikom za ovisnike otputovala sve do Tubingena⁸⁵ da bi se tamo podvrgla terapiji. U posljednjem ju je trenutku ipak uhvatila trta, jer je to bilo vrlo strogo lječilište. Babsi se kao i ja tjelesno loše osjećala. Uvijek smo se međusobno pomno promatrale i mogle smo jedna na drugoj točno vidjeti koliko je koja propala. Jer su se nama dvjema uvijek događale slične stvari.

Sutradan popodne pošla sam u bolnicu Westend da posjetim Babsi. Odvezla sam se sa Janie do Theodor-Heuss-Platza, zatim smo otpješačile ostatak puta. To je prekrasan kraj s ludim vilama i mnogo drveća. Nisam ni znala da u Berlinu tako nešto postoji. Otkrila sam da Berlin uopće nisam poznavala. Vidjela sam samo Gropiusstadt i njegovu okolinu, mali dio Kreuzberga u kojem je stanovala moja majka i četiri trga na kojima je bila scena. Kiša je padala u mlazovima. I Janie i ja pokisle smo do kože, ali bile smo sretnе. Veselilo nas je svo to mnoštvo drveća, a ja sam se najviše radovala što ću vidjeti Babsi. U bolnici smo naišle na problem na koji nisam mislila. Janie naravno nije smjela ući. Portir je, međutim, bio sladak. Uzeo je Janie u svoju kućicu dok se ne vratim. Raspitivala sam se gdje je Babsin odjel i tamo zaustavila prvog liječnika na kojeg sam nabasala. On je rekao:

- I mi bismo voljeli znati gdje je Babette.

Ispričao mi je da je Babsi pobjegla dan ranije. Rekao je da je po život opasno ako Babsi sada ponovo počne s drogama, jer još nije ozdravila od žutice i njena jetra to ne bi mogla više podnijeti. Otišla sam s Janie ponovno do podzemne željeznice. Mislila sam da su Babsina jetra jednako propala kao moja. Da je kod nas uvijek sve išlo paralelno. Čeznula sam za Babsi. Zaboravila sam sve naše svađe. Mislila sam da smo tog trenutka jedna drugoj potrebne. Željela sam pustiti da se izbrblja i nagovoriti je da se vrati u bolnicu. No, tada sam se ponovno potpuno otrijeznila. Znala sam da se Babsi ionako ne bi vratila u bolnicu, pošto je ponovno već dva dana bila u skitnji i uzimala H. Ta poznavala sam sebe. Ni ja se ne bih vratila. Babsi i ja bile smo proklete slične. Nisam znala gdje bih je tražila. Vjerojatno se motala po štajgu ili na sceni ili je bila kod nekog svog stalnog frajera. Nisam imala vremena da je svuda tražim, jer me otac radi provjere mogao nazvati kod kuće. Postupila sam po starom fiksterskom moralu: svaki je fikser sam sebi najvažniji. Odvezla sam se kući. Ionako nisam imala nikakve volje da odem na scenu ili na štajg, jer sam još imala drogu od Heinza.

Sutradan ujutro sišla sam da kupim novine. Svakog sam jutra kupovala novine, zapravo otkada mi majka nije više uvečer davala izreske o heroinskim žrtvama. Podsvjesno sam u novinama uvijek najprije tražila vijesti o heroinskim žrtvama. Svakog dana te su vijesti bile kraće, jer je bilo sve više mrtvih. Gotovo sam uvijek poznavala nekoga od ljudi koji su bili pronađeni s iglom u ruci.

Tog sam jutra dakle mazala kruh marmeladom i prelistavala novine. Ugledala sam već na prvoj strani veliki naslov - *"Bilo joj je tek četrnaest godina"*. Odmah sam znala. Nisam ni morala dalje čitati. Babsi. Tako sam nešto i slutila. Nisam bila sposobna ni za kakve osjećaje. Bila sam totalno mrtva. Kao da su novine pisale o mojoj smrti.

Otišla sam u kupaonicu i udarila šut. Tek sam poslije toga mogla plakati. Nije mi bilo jasno da li oplakujem sebe ili Babsi. Morala sam najprije popušiti cigaretu u krevetu i tek sam onda mogla pročitati članak do kraja.

Događaj je bio opisan kao mala senzacija:

"Štrcaljka za jednokratnu uporabu⁸⁶ od mlječnog plastičnog materijala još je bila zabodena u venu lijeve ruke mlade djevojke. Učenica Babette D. (14) iz Schonberga bila je mrtva. Tako je ovu do sada najmlađu žrtvu heroína našao njen znanac u svom stanu u Brotterider Strasse. Nadjy R. (30) izjavio je policiji da je djevojku upoznao u diskoteci "Sound" u Genthiner Strasse. Kako nije imala smještaj, on ju je odveo u svoj stan. Babette je 46. žrtva droga u Berlinu ove godine".

I tako dalje. Lijepo i drastično napisano. Jednostavno kako već novine običavaju predstavljati fikstersku scenu. Kasnije su se magazini rasplakali nad Babsi, jer je bila najmlađa žrtva droga u

⁸⁴ Heroinska doza

⁸⁵ Univerzitetski grad na reci Nektar u Nemačkoj, 40 km južno od Stuttgarta. Od 1977. godine je jedno od najpoznatijih sveučilišta u Nemačkoj

⁸⁶ Plastični špric za jednokratnu upotrebu

Njemačkoj. Negdje oko podne došla sam k sebi i tada me spopao luđački bijes. Bila sam uvjerena da je neki pokvareni odvratni diler prodao Babsi prljavu drogu, možda drogu u kojoj je bilo strihnina⁸⁷. Takve je droge sve više bilo na sceni. Sjela sam na vlak podzemne željeznice i odvezla se u policiju. Uletjela sam u sobu Schipkeove. Sve sam ispričala. Izbrbljala sam sve što sam znala o nepoštenim dealerima, o svodnicima koji su imali veze sa H-biznisom i o "Soundu". Najveći dio toga, činilo se, nije ju ni zanimao. Na koncu je ponovila svoju staru frazu:

- Pa do idući put, Christiane.

Pomislila sam, pajkanima je ionako svejedno što netko prodaje lošu drogu. Najsretniji su kada mogu nekog fiksera prekržiti u svojim spisima. Zaklela sam se da ću sama pronaći Babsinog ubojicu. Tip kod kojeg su našli Babsi nije dolazio u obzir. On je bio relativno u redu. Dobro sam ga poznavala. Bio je frajer sa strahovitom gomilom love, a povrh toga veliki čudak. Rado se družio s vrlo mladim djevojkama. I mene je već provozao svojim sportskim kolima kroz grad, pozivao me na ručak i davao mi novac. Međutim, želio je spavati samo s jednom djevojkom i to samo ako je i ona to iskreno željela. Kod mene bi na to vječno čekao. Iako je bio poslovni čovjek, nikada nije shvatio da je i naše zarađivanje samo posao. Otišla sam dakle na auto-štajg na Kurfurstenstrasse, kako bih zaradila toliko novaca da mogu iskušati drogu od nekoliko tipova i konačno bila totalno haj⁸⁸. Ionako nitko nije znao od koga je Babsi kupila svoj posljednji fiks ili nitko nije htio znati. Još uvijek sam umišljala da sam u lovu na Babsinog ubojicu, iako mi je u stvari jedina želja bila da se bez grižnje savjesti napunim drogom. Mogla sam, dakle, samoj sebi reći:

- *Moraš pronaći tu odvratnu svinju čak i ako zbog toga sama krepaš.*

I nisam se plašila što ću se do šita nafiksati.

**BERNDT GEORG THAMM,
VODITELJ PSIHO SOCIJALNOG SAVJETOVALIŠTA DRUŠTVA CARITAS U BERLINU
HORST BROMER,
PSIHOLOG I SAVJETNIK ZA DROGE U CARITASU**

Udio malodobnika⁸⁹ dvanaest do šestnaest godina među ovisnicima u Saveznoj Republici i Zapadnom Berlinu narastao je po našim procjenama u posljednje tri godine od nula do dvadeset posto. Christiane je kao i njena prijateljica Babsi predstavnik te nove skupine na koju je usmjerena trgovina drogama. Babsi je došla u naše savjetovalište 1977. godine, a dva je mjeseca kasnije umrla od prevelike doze heroina. Toj četrnaestogodišnjoj djevojci nismo mogli pomoći. U međuvremenu nam se obratila i Stella i ostali fikseri iz Christianinog društva. Uočljivi potencijal agresivnosti sjedne i s druge strane još djetinja potreba za zaštitom, priznanjem, naklonošću i toplinom to su tipične značajke novih potrošača heroina među djecom.

⁸⁷ *Veoma jak otrov koji se često meša sa heroinom kako bi se dobila veća količina droge i kako bi se pojačalo dejstvo heroina. Izaziva grčevito kočenje mišića. Najčešće se koristi kao mišomor za tamanjenje pacova, miševa i drugih štetočina.*

⁸⁸ *Stanje prividnog blagostanja izazvano dejstvom droge*

⁸⁹ *Maloletnika ispod 18 godina*

Četrnaestogodišnju Babsi doveo je njen opunomoćeni odgojitelj u naše savjetovalište svibnja 1977.godine. Ponašala se kao kakva mala tužna djevojčica što se još drži majci za skute. U stvarnosti je do tada prošla sito i rešetno dvogodišnje fiksterske karijere. Kad-tad svaki se fikser zaželi osloboditi pritiska koji prate heroin - od prostitucije i kriminala do potpune tjelesne propasti. Stariji fikser koji je postao ovisnik tek sa 17, 18, 19 godina obraća se za pomoć savjetovalištima tek pošto mu u više navrata nije uspjelo da se sam izvuče. Do sada su ustanove za pomoć ovisnicima sa svom svojom ponudom - savjetovanjem, seansama i terapijom - bile prilagođene na te manje-više odrasle ovisnike. Njihova je osnovna misao pomoć i podsticanje samopomoći na osnovi slobodne volje. Na 50.000 njemačkih fiksera dolazi oko 180 državnih odnosno gradskih i 1100 privatnih terapijskih mjesta u stambenim zajednicama, klinikama i slično, gdje bivši fikseri žive po vrlo strogom programu. Nekih provjerenih brojki o uspjehu terapije nema. Najmanje 80% svih onih koji su bili voljni liječiti se ponovo se vraćaju drogi, osim ostalog i zato što se poslije odvikavanja vraćaju u iste prilike zbog kojih su i postali ovisnici. Fikseri od dvanaest do šesnaest godina, čiji je broj u naglom porastu, nemaju nikakvu mogućnost za rehabilitaciju. Takva djeca dolaze u savjetovališta kao Babsi pod pritiskom svojih odgojitelja, ureda za mlade ili neke druge ustanove, no u potpunosti odbijaju stroge propise u liječenjima, pa tako ne ispunjavaju najvažniji preduvjet za prijem - slobodnu volju.

Na sceni se od recidivista⁹⁰ čuju stravične priče o terapiji. I Babsi je pokazivala veliko nepovjerenje prema našem savjetovalištu kojeg se nije oslobodila ni u toku razgovora s nama. Bojala se daje bilo kuda odvedu protiv njene volje. Istina je daje svakom ovisniku vrlo teško odlučiti se za terapiju. On doduše pati zbog svoje strasti i popratnih pojava koje iz nje slijede, ali na tu se patnju navikao. U terapijskoj stambenoj zajednici mora se, međutim, odreći poznate sredine i poznatih mu ljudi, i još trpjeti da mu drugi nalažu što će činiti, pa čak zahvate i u njegovu osobnu slobodu. Da bi simbolizirao rastanak od scene mora, na primjer, odrezati kosu, svući tipičnu fikstersku odjeću i odreći se "*progresivne*" glazbe koja ga je do tada stimulirala. Frizura, moda i glazba imaju za četrnaestogodišnjeg fiksera znatno veće značenje, nego za jednog dvadesetogodišnjaka. On se možda dvije godine svađao s roditeljima zbog svoje duge kose, tijesnih traperica i svojih ploča, pa zar da sve to, čime je među prijateljima i znancima u svom društvu izborio priznanje, žrtvuje za ulaznicu u nekakvu terapijsku budućnost, koja mu se i bez toga čini čudovišna. Mislimo daje to preveliki zahtjev od djece. Djeca fikseri nisu emocionalno čvrsta. Ona se kolebaju između sanjarija o zaštićenom svijetu i načina ponašanja odraslih koji se bore za opstanak. Svoju pubertetsku rastrzanost smiruju psihičkim i tjelesnim vezivanjem za drogu. Djeca fikseri ne idu putem postupnog oslobađanja od roditeljske kuće i polaganog uraštanja u stvarnost, već su umjesto toga naučili kako da se u određenom kritičnom životnom razdoblju povlače od stvarnosti. Usprkos teškim životnim uvjetima u kojima se fikseri u dobi od dvanaest do šesnaest godina potvrđuju na sceni i usprkos tehnici koju pri tome razvijaju, ostaju na emocionalnom stupnju malog djeteta, te postaju prkosni ako se moraju podvrgnuti postojećim, kao što smo spomenuli, djeci neprikladnim oblicima terapije.

Ni Babsi nije bila spremna prihvatiti sve uvjete dugotrajne terapije, iako smo je pokušavali pripremiti za taj korak savjetovanjima koja su trajala satima. Kada se tjelesno odvikla u Berlinskoj zemaljskoj klinici za živčane bolesti, uputiti smo je u "Drogenhilfe Tiibingen V"⁹¹, jednu od rijetkih ustanova koje u iznimnim slučajevima primaju i pripadnike njene dobne skupine. Mi možemo posredovati u terapiji, ali se o prijemu odlučuje na licu mjesta. Na putu za Tiibingen Babsi je bila uzbuđena i puna iščekivanja. Neprekidno smo razgovarali o Bogu i svijetu. Bila je vesela i samosvjesna zato što se tjelesno odvikla. No kako smo se približavali Tiibingenu, ona je postajala sve nemirnija i nervoznija. Nakon dolaska, Babsi je pozdravio jedan nekadašnji ovisnik i odveo je u čekaonicu određenu za pridošlice. Međutim, prije nego što je došlo do prijemnog razgovora, Babsi se htjela vratiti u Berlin. Vidjela je kakve posljedice mora snositi. Pretražili su joj stvari, odjeću i tijelo da ne sakriva drogu. Zatim je trebalo da podreže svoju dugu kosu. Kada je ugledala frizera kako dolazi sa škarama, nije više htjela surađivati. Jedna se suradnica ustanove još jednom intenzivno potrudila oko Babsi, ali nije mogla promijeniti njenu odluku. Nije imalo smisla zadržati Babsi protiv njene volje u Tiibingenu, jer bi odbijala terapiju i tako postala opasnost za ostale koji su se liječili. Osim

⁹⁰ Povratnika na lečenju

⁹¹ Registrovano udruženje za pomoć heroinskim ovisnicima u Tubingenu, Nemačka

toga, po svoj bi prilici iskoristila prvu priliku da odande pobjegne. Babsi je 44 dana kasnije umrla od prevelike doze heroina i postala najmlađa od 84 službene žrtve heroina u Berlinu 1977. godine.

Babsina je smrt potkrijepila uvjerenje o hitnoj potrebi da se mreža savjetovališta za starije ovisnike proširi i modificira za one od dvanaest do šesnaest godina odnosno da se za njih izgradi nova. Bez želje da dramatiziramo, rad je s ovisnicima o drogama u Njemačkoj zbog takve djece u procijepu. Ako ostane po starom, ta će dobna skupina proći kroz sve rupe. Moramo razviti terapijski koncept koji će biti posebno podešen dječjim prilikama i ograničiti princip slobodne volje. Ako nam to ne uspije, heroinske žrtve dječje dobi uskoro neće biti iznimka ni u Njemačkoj kao što nisu ni u SAD. Problem droga ne mogu riješiti ni savjetovališta ni terapeuti, a ni policija. Ne može se svesti ni na individualni patološki proces u smislu duševne zarazne bolesti ili duhovnog prijeloma što ga samo treba ispravno poravnati i zagipsati. Čak ni najbolja terapija ne može stvarati čuda i pomaže samo malom broju ovisnika. Računamo s drastičnim podmlađivanjem fiksterske scene, koja već sada obuhvaća čitavu vojsku mladih i širi se po školama, diskotekama i omladinskim sastajalištima. Danas se više ne može govoriti da je samo manjina mladih od dvanaest do šesnaest godina ugrožena drogom. Naprotiv, često ovisi samo o slučaju da li će, na primjer jedna trinaestogodišnja djevojčica proći pubertet relativno neoštećena ili će završiti u alkoholu, nekoj sekti, s heroinom ili među anarho-terorističkim apostolima. Mladi je čovjek danas izložen drogama jednako tako kao što su odrasli izloženi ponudama farmaceutske industrije. Gotovo svaki mladi čovjek ima u svom krugu nekoga tko je uživao ili uživa ili namjerava uživati drogu. Današnji se ovisnici izrazito razlikuju po svojoj motivaciji od hašera i tripovaca 60-ih godina. Sada se više ne radi o buđenju svijesti kao u nekadašnjih hipija, već primarno o njenom isključenju. Taj cilj prevladava i u uživanju alkohola i nekih droga. Zbog toga ugroženu mladež ne možemo više dijeliti na alkoholičare, pušače i fiksure. Među njima nema oštarih granica, prijelazi su česti, a ciljevi drogiranja identični.

Utvdili smo da javnost nije ni kvalitativno ni kvantitativno dovoljno obaviještena o stvarnoj širini i opsegu problema uživanja droga. Najveći dio odgovornih političara vjeruje još uvijek u takozvani narkomanski val koji je dostigao kulminaciju i sada će početi opadati. Takvo shvaćanje dovelo je parlamentarce do termina "*držati u šaci*" kao da se radi o slavini koju samo treba zavrnuti. Društvo, međutim, stvara sve više otpadnika. U drogu bježe osobito oni mladi ljudi koji ne mogu zadovoljiti svoje potrebe u školi, u slobodno vrijeme ili u radnoj sredini. Analogno takvom sve bržem razvitku, pored društveno sankcioniranih droga, kao što su razni lijekovi i alkohol, i ilegalne droge - hašiš, LSD⁹² i heroin - postale su privredno dobro, koje u ogromnim razmjerima pokriva potrebe, a s kojim se očito i dobro posluje. Pođimo od skromne činjenice da samo u Zapadnom Berlinu relativno mala skupina od 5000 ovisnika, koji su čvrsta jezgra potrošača heroina, mora krađama, razbojstvima i prostitucijom namaknuti pola milijuna maraka dnevno, pa ako se tome pribroji tržište u čitavoj Saveznoj Republici, dobit ćemo impozantnu svotu. S obzirom na toliku količinu novca, ni jedan korisnik profita od narkomanije neće dopustiti da mu netko oduzme tu zaradu, ponajmanje neka policijska stanica ili kriminalistički ured. Ono što policiji dopadne šaka prilikom zapljene heroina i mekih droga samo je mali djelić konzumirane droge.

Ilegalno tržište drogama pokrilo je čitavu Saveznu Republiku i Zapadni Berlin gustom mrežom komercijalnih i socijalnih rasturača, tako da se, osim mekih droga, sada i heroin može dobiti u svako doba i na svakom mjestu. Praktički više nema područja koje je slobodno od droga, već se samo može govoriti o prostoru s akutnijom i manje akutnom opasnošću od zaraze. Svako malo veće mjesto ima svoju scenu, a uporišta rasturača su omladinska sastajališta i diskoteke. Trgovinom heroina obuhvaćeno je gotovo svako mjesto s poštanskim brojem. Posvudašnja nazočnost droge jamačno je odlučujući činilac njene sve veće primjene. Mladi čovjek koji želi nešto kompenzirati može je svagdje nabaviti. I na selu i u gradu mnogi mladi pate od beskrajne dosade i osjećaja besmislenosti vlastitog postojanja. Jedinu im promjenu i zabavu za vikend nude diskoteke. Ta sve veća manjina mladih traži u diskotekama mogućnost da se rastrese. No u prostorima u kojima ne postoji gotovo nikakva verbalna komunikacija glazba je samo omama, a poslije nje slijedi razočaranje što se ništa nije doživjelo.

⁹² LSD ili dietilamid lizergične kiseline jedan je od najjačih halucinogena čije konzumiranje je postalo izuzetno popularno 60-tih godina XX veka. Pretežno se konzumira u vidu tableta, kao gel ili prašak. 1967. godine proglašen je ilegalnom drogom.

Ta djeca i mladež ne nalaze zadovoljstvo u svojoj sadašnjosti, ne vide nikakve vrijedne perspektive za budućnost i nisu u stanju izvući snage iz prošlosti. Faza djetinjstva s njenim slobodnim i zbog toga stabilizacijskim mogućnostima razvoja i doživljavanja svedena je samo na predškolsko doba, a sve za račun što ranijeg orijentiranja sposobnosti i pasivnog konzumiranja.

Mladi čovjek kojeg su tako prevarili za djetinjstvo raspolaže samo začecima mašte, samostalnosti i povjerenja u sebe, pa juri od podražaja do podražaja, zbog čega ne može razviti obrambenu snagu protiv snažnog poticanja potreba kojemu ga svojom strategijom izlažu proizvođači robe još od najranije djetinje dobi. Sve više mladih ljudi zaključuje već u pubertetu, na osnovi pooštrenih selekcijskih mehanizama u školi, da usprkos najvećem zalaganju nikada neće sa svojim budućim financijskim mogućnostima imati pristup u atraktivni svijet izloga i reklame koji ih je odmalena fascinirao. To je spoznaja koju oni, doduše, formalno priznaju i ubrzo pretvaraju u traženje alternativnog životnog stila, ali mnogi mladi ljudi postaju ogorčeni što će im blagoslovi potrošačkog društva ostati nedostupni.

Novac je sve češće odrednica i međuljudskih odnosa među mladima. Da bi upoznao neku djevojku, mladić mora potrošiti u diskoteci deset, dvadeset ili trideset maraka, a da se i ne spominju troškovi za odgovarajuću odjeću po modi mladih, ploče, pop-koncerte i slično. Za jednog naučnika ili učenika to su veliki izdaci. U tim se malim stvarima javljaju veliki problemi, pa dolazi do previranja u kojem mladi pokušavaju na druge načine zadovoljiti svoje želje. Roditelji im ne mogu pokazati nijedan ispravan put. I sami su većinom opterećeni nerješivim protuslovljima: s onim što su postigli ili će postići u životu nikada sebi ne mogu ili neće moći priuštiti ono što su doista željeli odnosno naučili željeti. Istodobno, za razliku od svoje djece, oni se tako brzo ne odriču trke, već ulažu sve napore u svoj sizifov posao⁹³. Pri tome zapostavljaju vrijednosti, kao što su prijateljstvo, susjedske veze, povjerenje, pouzdanje, spremnost da se pomogne, razumijevanje tuđih teškoća. Destrukcija obiteljskog života poprima ogromne razmjere. U Berlinu već niz takozvanih obiteljskih pomoćnika (socijalni radnici, psiholozi, studenti) obilaze ugrožene obitelji, gdje nailaze na neizrecivo zapuštene odnose pune sukoba i nespornazuma. Mladi je čovjek, osim što mora izaći na kraj s problemima svog puberteta, izložen i pritiscima okoline, u kojoj ima sve više razvoda brakova, televizio-manije u slobodno vrijeme, sve više samoubojstava, alkoholizma i raznih farmaceutskih "pomoćnih" sredstava. Takav se mladi čovjek iznenada nađe u labirintu s mnogo izlaza i s mnogo zamršenih ograda koje se zovu roditeljska kuća, mogućnost zabave, radna očekivanja, školski zahtjevi, seksualnost i snovi. Pitanje je samo kako će se izvući. Izlaz može voditi u neko alkoholičarsko društvo, sektu ili među fikse. Nema opasnije ali ni djelotvornije droge od heroina ako treba na brzinu " riješiti" probleme. Osnovna je zapreka⁹⁴ uživanju heroina njegova visoka cijena. Trgovina se stoga sve više usredotočuje na djevojke. Posljednjih je godina naglo porastao broj ženskih potrošača heroina između dvanaest i šestnaest godina u odnosu prema mladim muškim potrošačima. Djevojkama je lakše plaćati drogu, jer prostitucijom mogu namaknuti potrebni novac. Zato ih dileri namjerno usmjeravaju u ovisnost. Često to počinje u diskotekama s vrlo jednostavnim metodama. Obično se nađe mladić dobrog izgleda obučen po modi koja se cijeni u toj sredini i pristupa djevojkama. On im se dopadne jer je tako "cool", a zatim im namjerno poklanja prve snifove heroina besplatno. To ponavlja nekoliko puta i tako stvara novog ovisnika heroina, koji zatim dalje širi drogu u svom krugu.

Tako obično novače mušterije mali dileri i njihovi preprodavači koji su za razliku od međuprodavača i veletrgovaca sami ovisni i sa zaradom često pokrivaju samo svoje potrebe za heroinom. Za takvu djelatnost nije im potrebno umijeće nagoaranja. Mladi su uvijek spremni na rizik. Razumljivo je što u svijetu koji je sve siromašniji mogućnostima doživljaja sami pokušavaju izboriti "svoje" doživljaje i tako ih sve veći broj prihvaća "pruženu ruku" dilera. Zahvaljujući tom heroinskom daru, oni doista isprva doživljavaju osjećaj sreće i lagodnosti. Nije onda čudo što se poslije nipošto ne žele odreći tog "haj osjećaja" naoko toliko pozitivnijeg od njihove realne situacije. Dovoljno je da tri puta uživaju heroin i postat će psihički ovisni. Tjelesna će se ovisnost zatim neminovno pojaviti već nakon nekoliko tjedana zavisno od učestalosti uzimanja droge. Od tog trenutka ovisnik se ne može više odreći heroina, osim uz

⁹³ *Metafora koja se često koristi za uzaludnu ili besmislenu radnju nastala po priči o Sizifu koji je svakodnevno morao gurati veliku stenu do vrha brda. Pre nego što bi stigao do vrha, kamen bi se uvek iznova otkotrljao, pa je Sizif morao uvek posao otpočinjati iznova (Homer - Odiseja)*

⁹⁴ *Prepreka, poteškoća*

strahovito mučne pojave apstinencije, pa postaje stalna mušterija preprodavača. Većina se ovisnika nakon toga ne može spasiti. Na mjesto svakog uhapšenog malog dealera stupa već sutradan novi prodavač. Svaki ovisnik želi i sam postati dealer, jer tako može pokriti troškove vlastite potrebe na ugodniji način nego stoje to prostitucija ili krađa. To znači - trgovina heroinom dobiva sa svakim kupcem novog potencijalnog preprodavača. U seoskim se područjima problematika droga još prilično potcjenjuje. Jedan od razloga jest što se njeni eksponenti ne pojavljuju tako javno kao u gusto naseljenim područjima. Mnogi mladi ovisnici sa sela odlaze prije ili kasnije u velike gradove, jer u svojoj sredini nemaju uvijek mogućnost pribaviti potreban novac. Ovisnost tjera djevojke i žene gotovo bez iznimke u prostituciju. Većina muških ovisnika specijalizirala se za imovinske prijestupe, jedni za provale u skladišta, radionice, vozila, drugi za otimanje torbica ili krađe po robnim kućama. Neovisno o vrijednosti ukradene robe zarada nikada ne premašuje potrebnu svotu za dnevnu dozu heroína, osim ako je fikserkraopo narudžbi.

S obzirom na dnevnu potrebu od četrdeset do dvjesto maraka, ovisnici na scenama pate od kronične nestašice novca. Nužda da svakog dana dođu do potrebnog novca vodi fiksera u grubost, okrutnost, agresivnost i izolaciju. Usprkos povećavanju doze, euforično djelovanje heroína pomalo popušta, dok posve ne izostane. Fikser se zatim drogira zato da bi izbjegao užasne pojave apstinencije.

Nisam se više trudila da pred ocem glumim. On je ionako već odavno slutio. Mislim da je još samo čekao na posljednji dokaz. A onda ga je i dobio. Kada mi je jedne večeri ponestalo droge za sutradan ujutro, a nisam mogla izaći jer je otac ostao kod kuće nazvala sam potajno Heinza i dogovorila se s njim za sastanak u Gropiusstacftu. Otac nas je iznenadio pred "Schluckspechtom". Heinz je još stigao na vrijeme pobjeći, ali otac je našao drogu koju mi je on ostavio. Sve sam ispovijedila. Morala sam mu sve ispričati o Heinzu. Nisam više imala snage za laži. Otac mi je zapovijedio da ugovorim sastanak s Heinzom u Hasenheide parku gdje će mi ponovo donijeti drogu. Zatim je nazvao pajkane, sve im ispričao i zahtijevao da uhapsu Heinza prilikom našeg sastanka. Panduri su mu odgovorili da u Hasenheide parku dolazi u obzir samo prava racija, a ona se ne može organizirati od danas na sutra. Očito im se nije dalo petljati s neakvim "zavodnikom djece" - kako se moj otac izrazio - jer je to za njih bila prevelika gnjavaža. Bila sam sretna što je tako ispalo i što neću morati igrati bijednu doušničku ulogu. Mislila sam da će me otac istući na mrtvo kad otkrije kako sam ga varala. On je međutim reagirao posve drugačije. Bio je očajan gotovo kao i majka. Počeo mi je vrlo nježno govoriti. Nekako je shvatio da se sa H ne može samo tako rastati čak i ako čovjek to želi od srca. Još uvijek se nadao da će mi pomoći.

Sutradan me ponovo zaključao u stanu. Janie je poveo sa sobom. Nikada je više nisam vidjela. Osjećala sam zvjerski turkev. Već u podne mislila sam da neću izdržati. A onda je nazvao Heinz. Molila sam ga da mi donese drogu. Kako bez ključa nije mogao u kuću, predložila sam da spustim uzicu. Uspjela sam ga nagovoriti. Za uzvrat me zamolio da mu napišem ljubavno pismo i da ga spustim na uzici zajedno s parom svojih gaćica. Nikada nije davao drogu bez protuusluge. Bio je poslovni čovjek. Pokupila sam sve moguće uzice koje sam našla u stanu vezice, plastičnu užad za rublje, pojas jutarnjeg ogrtača i slično. Pravila sam čvorove i uvijek iznova provjeravala sve dok nisam dobila dužinu od jedanaest katova. A onda sam mu onako na punom turkeju naškrabala pismo.

Heinz se doista javio dogovorenim znakom zvona. Uzela sam iz ormara gaćice koje sam sama izvezla. I jedno i drugo stavila sam u omotač fena i spustila zračnu pošiljku s prozora dječje sobe. Uspjelo je. Heinz je uzeo stvari namijenjene njemu, a stavio drogu. Nekolicina ljudi promatrala je našu čudnu igru, ali Heinzu to nimalo nije smetalo, a ni meni pogotovo. Željela sam samo drogu. Tek kada se jedan mali dječak s devetog kata, nagnuo i pokušavao dohvatiti uzicu, postala sam totalno nervozna. Vikala sam na njega i pokušavala izmaknuti uzicu.

Strahovito sam se bojala da ne izgubim H. Konačno sam ga imala u ruci. Tada je iznenada zazvonio telefon. Heinz. Bio je nesporazum. Želio je moje neoprane gaćice. Imala sam drogu i bilo mi je zapravo svejedno, ali da me tip više ne bi gnjavio, izvukla sam iz košare za prljavo rublje najstarije gaćice i bacila ih kroz prozor. Pale su u grmlje. Heinz je najprije pobjegao, a zatim se ipak prišuljao da ih uzme.

Taj je Heinz bio totalno propali i ludi tip. Kao što sam kasnije doznala, protiv njega je već tri tjedna prije događaja s uzicom bio ispostavljen uhitbeni nalog⁹⁵, pajkani još samo nisu imali vremena otići po njega. Odvjetnik ga je obavijestio u kakvom je sranju, ali kada se radilo o djevojkama, Heinz bi totalno poživio. Kada je konačno počeo sudski postupak protiv njega, bila sam pozvana kao svjedok. Rekla sam tada istinu. Heinz mi nije značio više od bilo kojeg drugog frajera. Ipak mi je bilo teško što moram svjedočiti protiv njega, jer mi ga je bilo žao. On u svakom slučaju nije bio ništa gori od drugih frajera koji su fiksericama davali novac, iako su znali da će one za to kupiti drogu. On je samo bio jadniji prasac, jer je bio doslovno ovisan o mladim djevojkama. Mislim da ga je trebalo poslati psihijatru umjesto u ćorku⁹⁶.

Heinzova mi je droga bila dovoljna za onih nekoliko dana, koliko me otac zaključavao. Od odvikavanja nije dakle bilo ništa. Prvi put kada otac nije više zaključao vrata stana, ja sam pobjegla. Tjedan sam dana bila u skitnji, dok me otac nije pronašao i doveo kući. I opet sam čekala da me počne tući, ali on je bio samo još malo očajniji. Rekla sam mu tada da sama neću uspjeti. Da se to ne može postići ako je čovjek čitav dan posve sam. Babsi je mrtva, Detlef u ćorki. Pričala sam mu o Stelli da će sa svojih četrnaest godina propasti u ćuzi. Čula sam to od jedne djevojke koja je bila sa Stellom u istoj ćeliji, a zatim je bila puštena na slobodu. Stella se stalno željela ubiti. Jedine su joj uzdanice bile teroristkinje koje su bile s njom u istom zatvoru. Stella je u nekoliko navrata razgovarala s Monikom Barberich iz Frakcije crvene armije i totalno je za njom poludjela. Mnogim su se fiksericama teroristkinje strahovito sviđale. Bilo je fiksera koji su pokušavali ući u neku terorističku grupu prije nego što ih H dokrajči, a kada je došlo do otmice Schlevera i mene su teroristi zaniijeli. U stvari, bila sam protiv svakog nasilja. Nikada ne bih mogla nekome učiniti nešto nažao. Pozlilo bi mi kada bih vidjela nasilje. Ali u ono sam vrijeme mislila da ljudi u Frakciji crvene armije ipak znaju što rade. Ovo se posrano društvo može izmijeniti samo nasiljem.

Ocu je priča o Stelli doslovno išla na jetra. Odlučio je da je izvuče iz ćorke i usvoji. Uvjerila sam ga da će mi uz Stellu uspjeti otkačiti se i postati čista. To mu je bila posljednja nada. Idiotska nada, ali otkuda bi on to znao? Vjerojatno je svo vrijeme dok sam bila kod njega postupao pogrešno, ali činio je ono što je znao i umio. Otac je zatim prevrnuo na glavu Omladinski ured dok mu konačno nije uspjelo da Stellu izvuče iz ćuze. Bila je i duševno i tjelesno na kraju snaga. Osjećala se mnogo gore nego prije zatvora. Iako sam čvrsto odlučila da ću se odviknuti, nisam još bila posve čista kada je ona došla k nama, pa sam je već prvog dana navela na H. Ona bi se i bez mene počela ponovo fiksati. O odvikavanju smo govorile još samo prvih dana. Zatim smo se brzo dosjetile kako ćemo zajedno perfektno prevariti oca. Podijelile smo sve zadaće. I zarađivati smo išle u smjenama. Sada smo to obavljale još samo na auto-štajgu u

⁹⁵ Nalog za policijsko hapšenje

⁹⁶ Žargonski izraz za zatvor. Heinza G. osudio je 10.02.1978. godine Okružni sud u Berlinu na 3,5 godina zatvora zbog davanja heroína Babsi i Christiane i zbog seksualne zloupotrebe jednog drugog maloletnog deteta

Kurfurstenstrasse. Bilo mi je tako sve svejedno da se više nisam bojala zarađivati na auto-štajgu. Bile smo škvadra od četiri djevojke na Kurfursten i Genthiner Strasse. Osim Stelle i mene, još dvije Tine. Slučajno su se obje tako zvale. Jedna od njih bila je godinu dana mlađa od mene, dakle tek što je napunila četrnaest godina. Radile smo uvijek najmanje po dvije zajedno. Ako bi se jedna odvezla s frajerom, druga bi u njegovoj nazočnosti zapisala broj njegovih kola, kako mu ne bi pale na pamet nezgodne misli. To je bila zaštita i od svodnika. Pajkana se nismo bojale. Pokraj nas su prolazila policijska kola, panduri su nam često veselo mahali. Jedan je od njih čak bio moj stalni frajer. Vrlo čudan momak. Stalno je želio ljubav i bilo je teško rastumačiti mu da je zarađivanje posao, a ne ljubav. To smo morale tumačiti i drugim frajerima. Većina ih je željela i blebetati. Obično su na početku ponavljali uvijek iste fraze. Kako je tako zgodna djevojka kao što sam ja dospjela na ulicu, zbilja mi to nije potrebno i slično. Te su me fraze uvijek najviše nervirale. Zatim su me htjeli spasiti. Dobivala sam prave bračne ponude. A uza sve to dobro su znali da iskorištavaju fikstersku bijedu, kako bi se zadovoljili. Ti su frajeri bili užasno neiskreni. Mislili su da nam mogu pomoći, a sami su imali dovoljno problema koje nisu znali riješiti. Bili su to uglavnom tipovi koji se nisu usuđivali otići profesionalcima. Koji su općenito imali teškoće sa ženama, pa su zato dolazili na bebi-štajg. Pričali su kako ih totalno frustriraju njihove žene i obitelji i sav taj život u kojemu se ništa ne mijenja. Ponekad se čak činilo da su nam malo zavidni, bar zbog mladosti. Zanimalo ih je što je među mladima moderno, kakva glazba, kakva odjeća, kakav rječnik. Neki tip blizu pedesete htio je pošto-poto pušiti hašiš, jer je mislio da svi mladi ljudi puše hašiš. Uz posebnu naplatu prokrstarila sam s njim pola Berlina da pronađem dileru koji prodaje hašiš. Nije mi to prije nikada palo u oči i bilo je doista ludo - na svakom se koraku mogao dobiti H, ali nigdje šit. Da bismo kupili malo hašiša, trebalo nam je tri sata. Frajer je zatim popušio u kolima džoint i bio je beskrajno blažen što je to doživio.

Na auto-štajgu bilo je smiješnih i čudnih ptičica. Jedan je tražio da mu se kuca na čeličnu polugu u nozi koju su mu stavili poslije nesreće na motoru. Drugi je došao s neakvim papirom koji je izgledao kao kakva službena potvrda. Tu je bilo pečatom potvrđeno da je tip neplodan. On je želio samo bez prezervativa. Najgori kojeg sam srela tvrdio je da je predstavnik agencije za fotomodele i da želi napraviti pokusne snimke. U autu je međutim izvukao pištolj i zahtijevao besplatnu uslugu.

Od svih najmiliji su mi bili studenti koji bi pješice doplazili na štajg. To su bili prilično zakočeni tipovi. S njima sam voljela brbljati o ovom posranom društvu. Jedino sam s njima odlazila u sobu. S ostalima sam obavljala posao u kolima ili u pansionu. Za sobu bi frajer u tom slučaju morao platiti još deset maraka najmanje. U tu su nam svrhu obično namještali pomoćni ležaj, jer čisto presvučeni krevet nismo smjeli upotrebljavati. Ti su pansioni bili zadnja žalost. Sa Stellom sam se sporazumijevala šifriranim porukama koje smo ispisivale na stupovima koševa za otpatke ili na praznim zidovima za plakatiranje. Tako smo prilikom smjene uvijek znale što koja radi i gdje se nalazi i što je moj otac ponovo izmislio da nas provjerava. Kada bi mi na Kurfurstenstrasse došlo da plaćem i povraćam, odlazila bih u klub koji se zvao "Teen Challenge". Oni su se usmjerili upravo na posjetioce "Sounda" i bebi-štajg s namjerom da nas obrate. U klubu smo dobivali brošure i knjige o malim prostitutkama i fiksericama u Americi koje je "Teen Challenge" obratio na put božji. Tu bih se izbrbljala, popila čaj i pojele komad kruha s mašću, a kada bi počeli pričati o dragom bogu, pobjegla bih. U suštini i u tom su klubu iskorištavali fikserice, kako bi nas pridobili za svoju sektu kada se nađemo na kraju snage. Odmah pokraj sektinog podruma u Kurfurstenstrasse nalazila se i jedna komunistička grupa. Ponekad sam čitala i njihove oglase u izlogu. Oni su željeli totalno promijeniti društvo. To mi se sviđalo. Ali u mojoj situaciji nisu mi mnogo pomagale ni njihove parole. A onda sam zastajkivala pred izlozima velikih trgovina pokuštvom u Kurfirsten i Genthiner Strasse. Ponovo bi mi se vratio san o mom i Detlefovom vlastitom stanu. Poslije bih se osjećala još mnogo gore. Tako sam se otprilike spustila na najnižu stepenicu fiksterske karijere. Ako na auto-štajgu nije bilo nikoga, onda bih počinila poneki prijestup. Male stvari, jer doista nisam rođena za lopova i jer nikada za to nisam imala živaca. Kada su me neki fikseri jednom pozvali da pođem s njima u provalu, nisam pristala. Najkrupnije je moje djelo bilo kada sam, popivši gotovo cijelu bocu vermuta, razbila prozor jednog automobila i ukrala tranzistorski radio. No, pomagala sam fikserima da pokradene stvari sakriju. Prenosila sam vruću robu i pravim kriminalcima. Donosila sam ukradene stvari na kolodvor Zoo i pohranjivala ih u pretince za prtljagu, odakle sam ih ponovo uzimala i odnosila dalje. Za to bih dobila najviše dvadeset maraka. A to je bilo opasnije od same krađe. No, ja ionako ništa više nisam kopčala. Otac je naravno već odavno

bio upućen što se opet sa mnom zbiva, ali nije više znao što bi. Ni ja. Zнала sam jedino da mi moji roditelji više ne mogu pomoći. Nisam više išla u školu, čak iako sam u posljednje vrijeme tamo samo sjedila. No, nisam više mogla podnositi ni to sjedenje u školi. Ništa više nisam mogla podnosti. Nisam više mogla ni s frajerima, nisam više mogla šetkarati po sceni, nisam više mogla izdržati s ocem. Opet je dakle dotle došlo. Propast svijeta. Razmišljanje o samoubojstvu. Zнала sam da se dalje ne može, ali još sam uvijek bila prevelika kukavica da udarim zlatni metak. Još sam uvijek tražila neki izlaz.

Onda sam pomislila da bih svojevolumno mogla otići u ludnicu. U bolnicu "Bonhoeffer" ili kako smo je mi zvali "Bonnies Ranch". To je otprilike bilo posljednje što mi je kao fikseru preostalo. "Bonnies Ranch" bio je totalna jeza za svakog fiksera. Obično se govorilo: "*Radije četiri godine ćorke, nego četiri tjedna Bonnie's Rancha*". Neke su fiksere tamo silom odvodili poslije sloma, a oni su nam kasnije pričali o tome najzvjerskije priče. Naivno sam mislila, ako se svojevolumno predam toj stravi, netko će me zamijetiti. Omladinski ured ili netko drugi morat će tada uvidjeti da je tu jedna djevojka kojoj je pomoć hitno potrebna, kojoj su roditelji totalno nesposobni pomoći. Odlučiti se svojevolumno za "Bonnies Ranch" bilo je kao pokušati samoubojstvo i potajno se nadati da ćeš se ipak ponovo osvijestiti, kako bi kasnije svi mogli reći: sirotica, morali smo se ranije za nju više brinuti, od sada nikada više nećemo prema njoj biti zli.

Pošto sam donijela odluku, otišla sam majci. Isprva je sa mnom bila hladna, jer me je ipak na neki način otpisala. Odmah sam se rasplakala, onako iz dna duše. Zatim sam joj pokušala ispričati svoju priču što vjernije. Onda se i ona rasplakala i zagrlila me i nije me više ispuštala. Obje smo se do sita naplakale. I moja je sestra bila sretna što sam se vratila. Spavale smo zajedno u mom starom krevetu. Uskoro sam došla na turkey.

Počelo je novo odvikavanje. Nisam više znala koje po redu. Bila sam valjda svjetski prvak u odvikavanju. Ja bar nisam poznavala nikoga tko se toliko puta pokušao odviknuti, a sve bez uspjeha. Bilo je gotovo isto kao prilikom prvog odvikavanja. Majka je opet uzela dopust i donijela mi što sam željela: valium, vino, puding, voće. Četvrtog me dana majka odvela u "Bonnies Ranch". To sam doista željela, jer sam znala da bih sutradan ponovo uzela fiks. Morala sam se svući do gola i odveli su me u kupaonicu. Kao zadnjeg gubavca. U dvjema su kadama upravo kupali dvije podosta lude bakice. Mene su stavili u treću kadu i tu sam se morala pod njihovim nadzorom oprati. Nisu mi više vratili moje stvari. Umjesto njih dobila sam gaće koje su mi sezale od rebra do koljena i koje sam stalno morala pridržavati da mi ne spadnu. Dali su mi i jednu pohabanu staračku spavaćicu. Došla sam na odjel za promatranje. Tu sam bila jedina ispod šezdeset godina. Bakice su sve bile baš lijepo ćaknute, osim jedne jedine. Nju su zvali Piippi.

Piippi je po čitav dan nešto radila na odjelu. Bila je od velike koristi, umjesto sestara obavljala je kojekakve poslove. S njom sam razgovarala. Nije izgledala luda, samo je malo polagano mislila. Bila je već petnaest godina na odjelu. Njene su je sestre prije petnaest godina dovele u "Bonnies Ranch". Čini se da nikada nije prošla kroz neku terapiju. Svo je vrijeme provela na odjelu za promatranje. Možda zato jer je tu bila od koristi. Činilo mi se da ipak nešto nije u redu ako nekoga zadrže petnaest godina na odjelu za promatranje samo zato jer malo polaganije misli.

Već me je prvi dan pregledao čitav liječnički tim. U stvari, većina bijelih ogrtača bili su studenti koji su me vrlo drsko odmjeravali u mojoj staračkoj spavaćici. Njihov mi je gazda postavio nekoliko pitanja, a ja sam mu naivno ispričala da bi željela za nekoliko dana otići na terapiju, a zatim u neki internat u zapadnu Njemačku, gdje bih polagala maturu. On je samo odgovarao "*Da...da...*", kako se već govori luđacima. Čim sam ponovo legla u krevet, pali su mi na pamet vicevi o luđacima. Razmišljala sam da li sam rekla što pogrešno, jer su postupili sa mnom kao sa čovjekom koji stalno govori da je Napoleon. Odjednom me uhvatio strah da se kao Piippi nikada više neću izvući iz odjela za promatranje i da ću jednostavno odmrčati u svojoj staračkoj spavaćici i ogromnim gaćama,

Dva dana kasnije ipak su me premjestili na odjel B, jer nisam više pokazivala znakove odvikavanja. Vratili su mi moje krpe i čak mi dopustili da jedem nožem i vilicom, a ne samo dječjom žličicom kao što sam morala na odjelu za promatranje. Na odjelu B bile su još tri fikserice koje sam poznavala sa scene. Nas smo četiri sjedile za istim stolom koji su bakice odmah nazvale teroristički stol. Jedna od djevojaka, Liane, stekla je već bogato iskustvo u zatvorima. I ona je ponovila da je "Bonnies Ranch" mnogo gori od ćorke. U prvom redu zato jer se u ćorki u svako doba može dobiti H, dok je to na "Bonnies Ranchu" vrlo teško.

Sve u svemu, na "Bonnies Ranchu" bilo je veselo, jer nas je bilo četvero. Usprkos tome, ponovo me počela hvatati panika, jer od liječnika nisam mogla dobiti određeni odgovor kada će me poslati na terapiju, već su samo ponavljali "*vidjet ćemo*" i ostale fraze koje se svaki dan istresaju luđacima.

Moja se majka dogovorila s Omladinskim uredom da ću četiri dana ostati u "Bonnies Ranchu", kako bi se uvjerali da sam čista. Ja sam, međutim, sama apstinirala i došla sam gotovo čista. Terapijsko mjesto nije više nitko spominjao. Nekoliko dana kasnije došao je najteži udarac. Donijeli su mi papir koji sam morala potpisati da ću svojevrijedno ostati tri mjeseca u bolnici. Nisam pristala, već sam rekla da želim odmah otići. Došla sam svojom voljom, pa mogu i otići kada me je volja. Došao je zatim glavni liječnik i rekao ako ne potpišem, oni će ispostaviti uputnicu za prisilni boravak od šest mjeseci. Osjećala sam se totalno prevarena. Uхватила me trta. Odjednom mi je postalo jasno kao sunce da sam sada ovisna o tim idiotskim liječnicima. Bog zna kakvu će mi dijagnozu prilijepiti, neku tešku neurozu ili šizofreniju ili tko zna što. Pacijent u ludnici nema ni najmanja prava. Pomislila sam, snašlo te isto što i Piippi. Najgore je što ni sama više nisam znala koliko sam luda. Neurozu⁹⁷ sam doista uvijek imala. Već sam iz razgovora u savjetovalištu doznala da je ovisnost neuroza, prisilno postupanje. Sjetila sam se što sam sve činila, svih tih mnogobrojnih odvikavanja, nakon kojih bih odmah zatim iznova započinjala, iako sam znala da će me to ubiti. Svog tog sranja što sam ga u ono malo svog života nakupila, što sam sve činila s majkom, kako sam postupala s drugim ljudima. To jamačno nije bilo normalno. Bila sam dakle sasvim lijepo udarena. Trebalo je samo razmisliti kako ću pred liječnicima i sestrama prikriti da nisam normalna. Sestre su sa mnom postupale kao s luđakinjom, dakle kao i s drugim luđacima. Strahovito sam se trudila da na njih ne reagiram agresivno. Kada bi došli liječnici i postavljali mi pitanja, pokušavala sam im odvratiti odgovorima koje inače nikada ne bih dala. Grčevito sam nastojala da ne budem ja sama, već neka druga osoba koja je posve normalna. A kada bi liječnici otišli, pomislila bih da sam im rekla upravo ono što nije trebalo reći i da će me sada držati totalno ćaknutom. Kao jedinu terapiju ponudili su mi pletenje. To mi se baš nije dalo raditi, a nisam vjerovala ni da će mi pomoći. Ispred prozora bile su rešetke. Nisu to bile obične rešetke kao u zatvoru, jer to nije bio zatvor, već lijepe ukrasne rešetke. Otkrila sam kako pomoću određenog zaokreta mogu provući glavu kroz okrugle ukrase i tako gledati kroz prozor kako valja. Stajala sam tu ponekad satima s vratom u željeznoj rešetki i promatrala. Dolazila je pomalo jesen, lišće je žutjelo i rumenjelo, sunce je već bilo prilično nisko i svakog je dana sjalo po prilici jedan sat između dva drveta ravno u prozor. Ponekad bih na uzicu od vunice privezala limeni tanjurić i spustila ga kroz prozor da se njiše i udara u zid. Ili bih po čitavo popodne pokušavala vunenom uzicom privući neku granu, kako bih ubrala jedan list. Uvečer bih razmišljala: "*Ako do sada nisi bila luda, onda si ovdje sigurno poludjela*". Nisu mi čak dopustili da izađem u kućni vrt i prohodam s bakicama u krugu. Svaki je terorist imao pravo da jednom dnevno izađe na svjež zrak, a meni čak ni to nisu dopuštali. Zbog opasnosti od bijega. Bili su u pravu. U jednom sam ormaru pronašla staru nogometnu loptu. Neprestano sam je nabijala u zaključana staklena vrata u nadi da ću ih razbiti sve dok mi je nisu oduzeli. Zatim sam se glavom zaletala u staklo, ali uzalud. Sva su okna bila od nelomljivog stakla. Osjećala sam se kao zvijer u malom kavezu. Satima sam hodala uza zidove. Onda više nisam mogla. Morala sam trčati. I doista sam trčala po hodniku gore-dolje, sve dok se doslovce nisam srušila. Iskamčila sam nož i svake smo noći Liane i ja greble kit s jednog zabrtvljenog prozora koji nije imao rešetke. Staklo se nije pomaklo ni za milimetar. Iduće smo noći rastavile krevet i pokušale njime slomiti rešetku jednog otvorenog prozora. Prethodno smo tako zaplašile bakice u sobi da se nisu usudile ni pisnuti. Neke su doista vjerovale da smo teroristkinje. Naš je pokušaj naravno bio totalno besmislen, samo smo digle buku i upozorile na sebe noćnu stražu koja nas je uhvatila.

S takvim ponašanjem u ludnici izgubila sam svaku nadu da će me ikada pustiti. Sve sam više propadala. Moje se tijelo samo na izgled oporavljalo bez droge. Dobila sam trbuh. Lice mi je bilo sirasto i upalo, a istodobno natečeno i u zrcalu mi se učinilo kao da gledam nekoga tko je već petnaest godina odvalio na "Bonnies Ranchu". Gotovo i nisam sklopila oka. Ionako se svake noći nešto događalo na odjelima, a ja sam uvijek mislila da sam propustila priliku za bijeg. Iako

⁹⁷ Funkcionalno lakši oblik duševnog oboljenja koji se karakteriše napadima uznemirenosti, depresijom, histeričnim reakcijama i fobijama (strahovima)

je bilo beznadno, svakog sam se jutro pripremala kao da ću se istog časa odvesti na scenu. Nevjerojatnom sam strpljivošću četkala kosu, šminkala se i oblačila jaknu.

Jednom je ipak došao neki čovjek iz Omladinskog ureda. I on je samo rekao:

- Vidjet ćemo.

No, od njega sam bar doznala u kojem se zatvoru nalazio Detlef i koji mu je službeni broj. Odmah sam sjela i napisala mu pismo. Čim sam ga predala, počela sam novo. Ponovo sam se mogla izbrbljati. Iskreno se izbrbljati u pismima ipak nisam smjela, jer su ih čitali vjerojatno već bonniesi, a posve sigurno u ćorki. Morala sam dakle uporno lagati da nemam više nikakve potrebe za drogom i slično. Od Detlefa sam dobila čitav svežanj pisama odjednom. Pisao je da je natrpao sebi užasno govno za vrat kada je frajeru ukrao euro-čekove, da je to učinio samo da bi se u Parizu odvikao. Detlef je pisao da će uskoro izaći i zatim se liječiti. Pisala sam mu da ću i ja uskoro na terapiju. Oboje smo jedno drugome pisali kako ćemo poslije terapije zajedno uzeti stan. U pismima smo dakle ponovo ispredali naš zajednički raj nakon terapije. Mislila sam, kada ne bi bilo dopisivanja s Detlefom, nikada više ne bih izašla iz "Bonnies Racha". Onda se pojavila prava prilika. Vratio mi se polip i ja sam svaki dan ponavljala odjelnoj liječnici da moram u bolnicu na operaciju, jer ne mogu više izdržati od bolova. Jednog su me jutro stvarao odveli pod strogom prismotrom u bolnicu "Rudolf Virchow". Poslije pregleda su me zadržali, jer je odista bilo vrlo loše. Od drugih sam fiksera čula kako se može pobjeći iz bolnice. Nabavila sam dozvolu za izlazak u park, koju mi kao fikserici nisu baš tako lako dali. Poslužila sam se sjajnim trikom. Otišla sam jednoj umiljatoj kosočkoj sestri i rekla joj da bih željela gurati u kolicima sirote stare bakice koje ne mogu hodati. Ona je bila veoma naivna i učinilo joj se da sam beskrajno ljubazna. Odmah sam nabavila jednu bakicu koja je rekla da sam vrlo milo dijete. Gurala sam kolica po parku, onda sam rekla:

- Bakice, čekaj trenutak, odmah ću se vratiti.

Nekoliko sekundi kasnije bila sam već s one strane ograde. Otrčala sam do kolodvora Amrumer Strasse i odvezla se do Zoo-a. Nikada se nisam osjećala tako slobodno. Odmah sam otišla na scenu u menzu Tehničkog univerziteta. Malo sam švrljala, a onda sam sjela na klupu pokraj trojice fiksera. Ispričala sam im da sam upravo pobjegla iz "Bonnies Racha". To im je strahovito imponiralo. Bila sam luda za fiksom. Jedan od trojice dječaka bio je diler. Upitala sam ga da li mi može dati nešto na kredit. Rekao je da će dati ako mu pomognem u prodaji. Odgovorila sam - okay. Dao mi je malo. Odmah sam to ubrizgala u menzinom zahodu.

Ubrizgala sam tek četvrtinu polovice. Droga nije bila osobito dobra. Istina, osjećala sam se ugodno, ali sam bila pri punoj svijesti. I morala sam ako sam željela momku pomagati u prodaji. Bio je to vrlo mlad dječak koga sam i donekle poznavala s hašiš-scene u Hasenheide parku. Još je išao u školu. Imao je oko šesnaest godina. Odmah sam primijetila da nije imao velikog iskustva kao diler, inače mi ne bi dao fiks prije nego što mu pokušam nešto prodati. Odjednom sam nanjušila da su menzu preplavili deksteri⁹⁸. Tip nije ništa primijetio. Morala sam otići k njemu i šapnuti mu "*pajkani*" i tek je onda shvatio. Polako sam pošla u pravcu Zoo-a, a on me slijedio. Kada mi je s kolodvora došao ususret jedan fikser, rekla sam mu:

- Ne idi dalje, stari, u menzi je racija, ali ja ti mogu prodati savršenu drogu.

Mladi je diler sam prišao, izvukao je iz džepa sve što je imao i rekao fikseru da može kušati. Mislila sam da ću pasti u nesvijest. Racija je tri stotine metara dalje, a on izvlači iz džepa sav svoj H. Dva su deksteri vrebala u blizini i odmah su prišla. Nije više imalo smisla bježati. Moj diler početnik pobacao je zamotke i ljubičasti je staniol zalepršao na sve strane. Momak je mislio da će to svaliti fikseru ili meni na leđa i neprestano je blebetao da on s time nema veze. Morali smo se nasloniti na neki Volkswagen i podići ruke. Pretražili su nas da li imamo oružje, iako nijedno od nas nije prešlo šesnaestu godinu. Prasac pandur opipao mi je i cice, ali ja sam ostala totalno cool. Bila sam nafiksana, a poslije "Bonniesa" ionako me više ništa nije moglo uzrujati. Odmah sam se počela ponašati kao dobro odgojeno dijete, a oni su prilikom uzimanja osobnih podataka postali prijazni. Jedan mi reče:

- Čovječe, jedva si napunila petnaest godina. Što radiš ovdje?

Odgovorila sam:

- Šetam - i odmah stavila cigaretu u usta.

On je planuo:

- Baci tu žeravicu! Čisti otrov u tvojim godinama!

⁹⁸ *Policajci u civilu*

Morala sam baciti cigaretu. Odveli su nas u policijsku stanicu Ernst-Reuter-Platz i zaključali u jednu ćeliju. Nazovi diler odmah je pošizao i počeo vikati:

- Pustite me! Pustite me!

Ja sam svukla jaknu, smotala je kao jastuk, legla na ležaj i zaspala. Takav je događaj bilo najmanje što bi me uplašilo. Nisam ni pomislila da bi pajkani mogli otkriti kako sam pobjegla iz "Bonniesa". Vjerojatno me tamo još nisu prijavili kao nestalu. Pustili su me dva sata kasnije. Ponovo sam otišla u menzu. Putem me obuzelo kajanje. Počela sam cmizdriti. Ponovo sam, dakle, nakon odvikavanja iskoristila priliku da se nafiksam. Nisam znala kamo ću. S tako stisnutim zjenicama nisam se mogla pojaviti pred majkom i reći: *"Evo me, majko, pobjegla sam, napravi mi večeru."* Otišla sam u savjetovalište u staroj menzi Tehničkog univerziteta. Tamo su bili vrlo cool tipovi i oni su me tako dotjerali da sam mogla nazvati majku. Majka je bila donekle mirna kada je čula da zovem s Univerziteta. Putem kući primijetila sam da imam vrućinu. Kada sam legla u svoj krevet imala sam preko četrdeset. Počela sam buncati pa je majka pozvala dežurnog liječnika. On mi je htio dati injekciju u tur, a mene je odjednom uhvatio užasni strah. Mogla sam po dva tri puta dnevno bosti ruku, ali kada mi je on zabo iglu u stražnjicu, zamalo sam se onesvijestila. Vrućina je odmah pala, no bila sam totalno slomljena. "Bonnies Ranch" me duševno i tjelesno dokrajčio. Čim sam poslije tri dana ustala, odvezla sam se u savjetovalište. Morala sam proći scenu kraj menze, ali projurila sam ne gledajući ni desno ni lijevo.

Tjedan sam dana svakodnevno odlazila u savjetovalište. Tu sam se konačno mogla izbrbljati. To je bilo prvi put da su me negdje pustili da im sve kažem. Do tada su uvijek svi meni govorili, moja majka, otac, tipovi iz Narkonona, svi. U menzi su me pustili da pričam i da sama procijenim što se sa mnom događa. Odlazila sam u savjetovalište kada mi je lice već bilo žuto kao limun. Kada sam pred menzom srela nekoliko znanaca, razbježali su se i vikali:

- Čovječe, čisti se s tom tvojom prokletom žuticom!

Nisam htjela vjerovati da sam ponovo uhvatila žuticu. Pa to je da poludim! Uvijek kada bih duže vrijeme doista ostala čista i počela se nadati, dobila bih tu prokletu fikstersku bolest. Kada su bolovi u trbuhu postali nepodnošljivi, odvezla sam se s majkom u kliniku "Steglitz". Željela sam tamo, jer su oni imali savršeno čistu kantinu. Sjedila sam u prijemnoj sobi dva sata i grčila se na stolici od bolova. Svaka je sestra koja je tu prošla mogla po žutilu mog lica odmah zaključiti što mi je, ali ništa nisu poduzimali. Čekaonica je bila puna ljudi, među njima je bilo i djece. Da je moja žutica bila zarazna mogla sam ih sve inficirati. Nakon dva sata ustala sam i otišla. Pridržavala sam se za zidove, jer sam bila strahovito slaba i imala užasne bolove.

Raspitala sam se gdje je zarazni odjel, a kada je naišao neki liječnik, rekla sam mu:

- Dajte mi krevet. Ne bih htjela ovdje zaraziti sve ljude. Imam žuticu kao što vjerojatno vidite!

Rekao je da ne može ništa učiniti, da moram prvo u prijemnu ambulantu. Vratila sam se natrag. Kada sam konačno ušla, mislila sam da je bolje ako liječnici odmah kažem da sam po svoj prilici dobila žuticu kao fikserica. Ona me ledeno pogledala i odgovorila:

- Žao mi je, mi nismo mjerodavni za takve slučajeve.

Za fikserice nitko ne želi biti mjerodavan. Majka i ja ponovo smo sjele u taksi. Majka se strahovito uzrujavala zbog liječnika koji nisu htjeli ništa učiniti za mene. Sutradan me odvezla u bolnicu "Rudolf Virchow". To mi naravno nije bilo po volji, jer sam odatle pobjegla.

Došao je neki mladi pomoćni liječnik i ja sam mu odmah pokazala vene u koje nije imalo smisla bosti:

- Tu imam trombozu, ta je vena totalno otvrdnula. Morate u onu ispod nje. Nemojte bosti ravno, već koso, jer neće proći.

Tip je bio zbunjen i ubo je baš u jednu otvrdnulu venu. Vukao je i vukao, a krv nije dolazila sve dok zbog vakuuma u štrcaljki igla nije sama iskočila iz ruke. Idući me put ipak upitao kuda će zabosti.

Dva sam dana prospavala. Žutica nije bila zarazna i četvrtog su dana svi jetreni nalazi bili u redu, urin još jedva malo crven, a lice mi je polako opet postalo bijelo. Svakog sam dana morala nazvati savjetovalište i to sam redovito i činila. Nadala sam se da ću preko njih dobiti mjesto za terapiju.

A onda je došlo veliko iznenađenje - Detlef je izašao iz ćorke. Majka ga je prvog idućeg dana za posjete, jedne nedjelje, dovela k meni. Zna se, velika ljubav, zagrljaji, poljupci, blaženstvo. Željeli smo trenutak provesti nasamo, pa smo izašli u bolnički park. Bilo nam je kao da se nikada nismo rastajali. Tek što smo izašli, već smo se našli u podzemnoj željeznici, smjer

scena. I slučaj je odigrao izvjesnu ulogu. Odmah smo sreli jednog znanca, Wilhelma, kojemu je dobro upalilo. Živio je kod nekog pедера, vrlo poznatog liječnika i književnika. On je Wilhelmu davao masu love i plaćao mu privatnu gimnaziju. Wilhelm nam je odmah poklonio fiks. Ja sam se vratila u bolnicu točno na vrijeme za večeru. Sutradan popodne Detlef je ponovo došao. Taj nam put nije bilo lako doći do droge, pa sam se vratila u bolnicu tek u jedanaest sati. Otac me za moje odsutnosti posjetio, jer je sutradan letio za Tailand.

Kada sam se vratila, zatekla sam majku koja me ponovo gledala očajnim pogledom. A onda je došao i tip iz savjetovaništa i rekao da nemam nikakvog izgleda. Klela sam se sebi i svima njima da ozbiljno želim prestati. Detlef je plakao i rekao da je za sve on kriv. Otišao je zatim i sam u savjetovanište i kada se pojavio u nedjelju imao je već za sutradan osigurano terapijsko mjesto. Rekla sam mu:

- Zbilja mi se sto posto sviđa što si u tome uspio. Sada će sve biti okay. I ja ću dobiti mjesto, uspjeh ću. Nikada više nećemo natovariti sebi govno na vrat.

Otišli smo u park, a ja sam mu rekla:

- Hajde da skoknemo do Zoo-a, moram kupiti roman strave, treći dio "*Povratak s mrtvačkog mjeseca*". Prva dva dijela već sam pročitala, a majka nije mogla pronaći treći dio.

Detlef je rekao:

- Sjajno, stara, baš si izabrala mjesto za kupovinu romana. Reci odmah otvoreno da želiš udariti šut.

Užasno me uzrujalo da se Detlef odjednom pravi važan, da izigrava nekakvo totalno odvikavanje. Ja doista nisam mislila na drogu. Doista sam željela nabaviti treći dio "*Povratak s mrtvačkog mjeseca*". Rekla sam:

- Hajde, osvijesti se! Ja i šut? Ne moraš sa mnom.

Detlef je, jasno, pošao sa mnom. U podzemnoj smo željeznici počeli staru igru. Ja sam se odmah zakačila s nekim bapcima. Detlefu je to kao obično bilo neugodno, pa je otišao na drugi kraj vagona. Kao i obično zaurala sam tako da je odjeknulo čitavim vlakom:

- Stari, hej, ne pravi se kao da nismo skupa. Svatko vidi da nisi ništa bolji od mene!

Onda mi je prokrvario nos. To mi se već nekoliko posljednjih tjedana događalo u podzemnoj željeznici. Bila sam, dakle, totalno iznervirana i neprestano sam brisala prokletu krv s lica. Na sreću, na kolodvoru Zoo dobila sam svoj roman strave. Odmah sam se bolje osjećala i rekla sam Detlefu:

- Hajde da malo prošvrljamo. Danas je tvoj posljednji dan na slobodi.

Automatski smo otišli na scenu. Našli srna Stellu i obje Tine. Stella je poludjela od sreće što nas opet vidi. Tine su se vrlo loše osjećale. Turkey. Bile su sa Stellom na Kurfiirstenstrasse, ali su zaboravile da je nedjelja. Na auto-štajgu nedjeljom popodne nema žive duše. Frajeri su tada sa svojim ženicama i djecom i nemaju vremena za drugo.

Bila sam sretna što sam se izvukla iz govna. Da se više ne moram bojati turkey-a i da se više ne moram baviti s frajerima. Već tjednima nisam ništa imala s frajerima. Osjećala sam se iznad drugih i bila sam sretna, baš obijesna. Pomislila sam, čovječe, to je prvi put da se motaš po sceni, a nisi luda za fiksom.

Stajali smo na autobusnoj stanici kod kolodvora Kurfiirstendamm. Blizu nas su stajala dva pečalbara koja su mi neprestano namigivala. Ja sam, čini se, usprkos žutici izgledala najsvježija od nas četiri. Nisam nosila ni fikstersku šminku, već pravu tinejdžersku odjeću koju sam posudila od sestre, jer sam se i po vanjskom izgledu željela razlikovati od fiksera. U bolnici sam čak i kosu odrezala prilično kratko. Pečalbari nisu prestali namigivati. Upitala sam Tine:

- Želite li da vam ove namjestim? Ako dobijete samo četrdeset maraka, moći ćete podijeliti polovicu polovine.

Tinama je i onako bilo sve svejedno, jer su bile na strahovitom turkeyju. Totalno obijesna prišla sam pečalbarima i rekla:

- Vi želite dvije cure? Ja pitati za vas. Pedeset maraka. Capito? - pokazala sam im Tine.

Oni su se glupo cerili i rekli:

- Ne, ti, ti ševiti, ti pansion.

Bila sam totalno opuštena i nimalo agresivna. Rekla sam:

- Ne, to ne ide. Ali one su cure strašno dobre. Četrnaest godina. Samo pedeset maraka. -

Mlađa je Tina doista tek bila napunila četrnaest godina. Pečalbari su bili tvrdoglavi. Kada sam pogledala Tine mogla sam ih i razumjeti. Njih dvije na turkeyju doista nisu bile za potrošnju. Vratila sam se djevojkama i rekla im da nisam uspjela. A onda mi vrug nije dao mira, pozvala sam Stellu na stranu i rekla joj:

- Tine u ovakvom stanju ionako neće moći obaviti nijednog frajera, još manje pečalbare. Pođimo nas dvije, raspoložimo ih, a neka Tine s njima završe. One se ionako s frajerima ševe. Tražit ćemo sto maraka i kupit ćemo pola grama.

Stella se odmah složila, iako su za nas dvije pečalbari bili posljednja stvar. U svakom slučaju, nijedna od nas ne bi drugoj priznala da je ikada nešto imala s pečalbarima. Otišla sam dakle dvojici Turčina i iznijela im naš prijedlog, a oni su odmah htjeli preći na stvar. Samo je Detlef bio bijesan i rekao:

- Znači, opet ideš zarađivati!

Odgovorila sam mu:

- Prestani! Ništa neću raditi, zar ne vidiš da smo četiri.

Umišljala sam da sve to činim iz samilosti prema Tinama. Možda je i bilo samilosti, ali podsvjesno sam tražila zaobilazni put do droge. Rekla sam ostalima da moramo u pension "Norma" u Niirnerberger Strasse, jer tamo imaju najveće sobe. U drugim nas pensionima ne bi pustili u jednu sobu. Pošli smo. Odjednom se za nama došuljao i treći pečalbar. Ona dvojica su rekla:

- Prijatelj. I on pension.

Nismo ništa rekly, već smo najprije uzele sto maraka. Stella je s jednim pečalbarom otišla nabaviti drogu. Poznavala je dilera koji je prodavao najveće polovine grama na sceni. Kada se vratila, pošli smo u osmero. Naprijed smo išle nas četiri djevojke s Detlefom, svi pod rukom, tako da smo zauzeli pločnik, a za nama trojica pečalbara. Među nama je vladala napetost. Tine su tražile H, a Stella ga nije htjela dati. Bojala se da će nam Tine pobjeći. Osim toga, htjele smo se riješiti trećeg Turčina koji ionako nije bio predviđen našom pogodbom. Stella se okrenula, pokazala je trećeg i rekla:

- Ako taj pečalbar ide, mi ništa ne raditi.

Odvažila se čak Turčina nazvati pečalbarom. Njih su se trojica, međutim, držali za ručice i ništa ih nije diralo. Stella je rekla da ih onda treba prevariti i pobjeći. Ja sam se prva složila, jer sam imala cipele s ravnim potpeticama. Prvi put sam poslije namanje tri godine hodala s ravnim potpeticama. I njih sam posudila od sestre. Onda sam se pokolebala. Rekla sam:

- Sigurno ćemo ih ponovo sresti, a onda teško nama.

Posve sam zaboravila da je to moje posljednje popodne na sceni i štajgu.

Stella se razbjesnila. Zastala je i još jednom razgovarala s pečalbarima. Upravo smo prolazili ispod bučnih pomičnih stepenica Europa-centra. Kada se opet sve stišalo, okrenula sam se.

Stella je nestala. Sa svom drogom. I pečalbari su to primijetili i počeli se uzrujavati.

Pomislila sam: "*Prava Stella!*" Uhvatio me zvjerski bijes. Znala sam da je mogla pobjeći jedino u Europa-centar i pojurila sam stepenicama pješačkog nadvožnjaka. Detlef za mnom. Tine se nisu mogle izvući. Turci su ih zgrabili. Jurila sam kroz Europa-centar kao sumanuta, ja desno, Detlef lijevo. Stelli ni traga ni glasa. Nisam je našla, a mučila me savjest zbog Tina. Vidjela sam kako su ih Turci odveli u pension i čekala sam vani nekoliko sati dok nisu završile s prijavim poslom. Trebalo je da bar dobiju svoj šut za kojim su toliko čeznule. Slutila sam gdje ću naći Stellu. Tine i ja odvezle smo se na kolodvor Kurfurstendamm. Tu nije bilo gotovo nikoga, jer se scena u to doba uvijek selila pred Treibhaus na Kurfurstendammu. Ipak smo potražili Stellu u kolodvorskom zahodu. Tek što sam otvorila vrata ženske toalete, začula sam Stellu u punom pogonu. S nekim je nešto pričala. U toj toaleti postoji sva sila vrata, ali ja sam odmah otkrila u kojem je zahodu Stella. Udarila sam pesnicama vrata i viknula:

- Stela, otvori ili će se nešto dogoditi!

Vrata su se istog trena otvorila. Stella je izašla. Mala joj je Tina najprije priljepila pljusku.

Stella je bila totalno haj i rekla:

- Evo, tu vam je sva droga. Ne treba mi! - i otišla je.

Jasno, lagala je. Ubrizgala je dobru polovicu polovine grama, tako, da nam nije ostalo dovoljno. Dvije Tine i ja pomiješale smo taj ostatak s drogom koju smo upravo bile kupile i pravedno je podijelile između nas.

Za mene je to poslije odvikavanja bilo više nego dosta. Jedva sam ustala sa zahodske školjke. Odvezle smo se do "Treibhausa". I tu je Stella bila u punoj formi. Posredovala je za nekog dilera. Rekly smo joj bez okolišanja:

- Dužna si nam još polovicu polovine.

Odmah nam je dala. Ipak ju je bar malo pekla savjest. Rekly sam joj:

- Ti si posljednje govno. Nikada više neću imati s tobom posla.

Ušla sam u "Treibhaus", udarila moj dio Stellite droge i uzela jednu kolu. Sjedila sam sama u kutu. Još od popodneva to su mi bile prve mirne minute. Trenutak sam se ponadala da će se pojaviti Detlef. Onda je postalo prekasno. Počela sam razmišljati. Razmišljanje je počelo vrlo neudržano. Mislila sam: *"Zar to nije sranje, najprije te ostavi tvoj jedini prijatelj, a zatim te prevari tvoja najbolja prijateljica. Među fikserima nema prijateljstva. Posve si sama. Sve je ostalo samo umišljaj. Sav taj teror cijelog popodneva zbog jednog fiksa. A nije bilo ništa neobično. Svakog se dana ponavlja isto."* Bio je to moj svijetao trenutak. Ponekad sam imala i svijetle trenutke. Na žalost, uvijek samo na H. Kada sam bila trijezna, bila sam totalno neuračunljiva. To je i ovaj i dan potvrdio. Razmišljala sam dalje. Nije to bilo ništa dramatično. Bila sam posve mirna, jer sam se napunila s dovoljno H. Nisam se vratila u bolnicu. Bilo je već prošlo jedanaest. Ionako bi me odande izbacili, a nijedna me bolnica više ne bi primila. Liječnica je rekla majci da mi je jetra u predciroznom stanju. Ako tako nastavim, ne ostaje mi više od dvije godine života. Drogen-Info za mene je otpao. Nisam ni morala nazvati, oni su bili u vezi s bolnicom. I pravo je što nisu uzimali takve kao što sam ja. Konačno, u Berlinu je bilo mnogo fiksera koji su se željeli liječiti a mjesta nije bilo dovoljno. Jasno je da su terapijska mjesta dobivali samo oni ljudi koji su još imali dovoljno snage, za koje je dakle bilo izgleda da će se otkaciti od droge. Ja jamačno nisam bila među njima. Očito je da sam malo prerano počela da bih se izvukla. Bila sam posve bistra. Trijezno sam zaključivala i pila colu. Razmišljala sam posve praktično. Bližila se noć, a kuda ću ja? Majka bi mi zacijelo zalupila vrata pred nosom. Hi bi ujutro pozvala policiju i pustila ih da me odvedu u neki dom. Ja bih to na njenom mjestu učinila. Otac je bio u Tajlandu. Stella nije dolazila u obzir. Sto se tiče Detlefa, nisam znala kod kojeg će frajera te noći spavati, a ako je ozbiljno mislio s odvikavanjem, onda je otišao ocu. Sutra će u tom slučaju ionako otići. Znači, nisam imala ni krevet. Ni te noći ni iduće. Posljednji put kada sam trijezno razmišljala za mene su postojale samo dvije mogućnosti - ili da zauvijek prestanem sa H ili zlatni metak. Prva je mogućnost na žalost propala. Pet ili šest odvikavanja bez i najmanjeg uspjeha bilo je zaista dosta. Nisam bila ni gora ni bolja od ostalih fiksera. Zašto bih baš ja ušla u ono nekoliko postotaka koji su se oslobodili droge. Nisam bila ništa osobito.

Otišla sam na Kudamm i odvezla se na Kurfirstenstrasse. Još nikada nisam išla noću zarađivati na Kurfirstenstrasse. Fikserice nisu u to doba dolazile, jer je noću bilo mnogo profesionalki. Ničega se nisam bojala. Na brzinu sam obavila dva frajera i vratila se u "Treibhaus". Imala sam sto maraka i kupila sam pola grama. Nisam htjela ni u zahodu u "Treibhausu" ni u zahodu na Kurfurstendammu. Noću je tu bilo previše prometa. Uzela sam još jednu kolu i razmišljala u koji bih zahod otišla. Pao mi je na pamet zahod na Bundesplatzu. Tu noću nije bilo ni žive duše. I ujutro je bilo posve mirno. Otišla sam pješice na Bundesplatz. Nije me hvatala panika. Bila sam totalno mirna. Tako prazan zahod noću imao je nešto stravično u sebi. Ja sam se međutim osjećala zaštićena. Bilo je čisto i svijetlo. Čitava je toaleta bila tu samo za mene. Zahodi na Bundesplatzu najbolji su u Berlinu. Kabine su ogromne. Tu smo čak znali ući šestero u jedan pregradak. Vrata nisu dolje otvorena, već se spuštaju do poda. U pregradnim zidovima nema izbušenih rupa. U tim su se zahodima, zato jer su najbolji u Berlinu, neki fikseri već ubili. Nije bilo babaca, nije bilo radoznalaca ni pajkana. Nije bilo razloga za žurbu. Prije nego što sam očistila pribor koji sam posudila od jedne Tine, umila sam lice i očetkala kosu. Bila sam uvjerena da će pola grama biti dovoljno. Nakon posljednjih odvikavanja četvrt je grama uvijek bilo dovoljno da me obori. Sada sam u sebi imala više od četvrtine. A tijelo mi je po svoj prilici bilo dosta oslabilo od žutice. Trebalo je možda ipak uzeti čitav gram. Atze je to učinio čitavim gramom. Ali, u tom bih slučaju morala obaviti još dva frajera. Bez žurbe sam izabrala najčistiji zahod. Bila sam doista totalno mirna. Nisam se ništa bojala. Nisam mogla ni pomisliti da je samoubojstvo toliko nedramatično. Nisam mislila na svoj dotadašnji život. Nisam mislila na majku. Nisam mislila na Detlefa. Mislila sam samo na šut.

Kao obično raširila sam svoje stvari oko školjke. Stavila sam drogu na Tininu žlicu. Pomislila sam na trenutak da ću sada i ja nasamariti Tinu. Ona je sjedila u "Treibhausu" i čekala da joj vratim pribor i žlicu. Primijetila sam tada da sam zaboravila limun. No, droga je bila dobra, pa se i sama otopila. Potražila sam venu na lijevoj ruci. Bilo je zapravo kao svaki put samo što je ovo trebalo biti moj posljednji fiks. U drugom sam navratu pogodila venu. Pojavila se krv. Ubrizgala sam pola grama. Nisam više stigla povući još jednom, kako bih ubrizgala posljednji ostatak. Najprije sam osjetila kako mi se kida srce, a zatim kao da mi je eksplodirao vrh lubanje. Kada sam se ponovo probudila, vani je bilo svijetlo. Automobili su dizali paklensku

buku. Ležala sam pokraj zahodske školjke. Izvukla sam špricu iz ruke. Htjela sam ustati, ali tada sam osjetila da mi je desna noga ukočena. Mogla sam je malo pokrenuti, ali su me zglobovi paklenski boljeli. Osobito natkoljениčni zglob. Nekako sam otvorila vrata. Najprije sam puzala, a zatim sam se uspravila. Skakutala sam na jednoj nozi uza zid. Ispred javnog zahoda bila su dva petnaestogodišnja dječaka. Satenski sakoi, supertijesne traperice. Dva mala pедера. Bilo mi je drago što su topla braća. Oni su me doslovno prihvatili kada sam onako poskakujući kao duh izašla iz toalete. Odmah su nešto nanjušili, a jedan od njih reče:

- Kakve to stvari radiš?

Nisam ih poznavala, ali oni su me već bili vidjeli na kolodvoru. Dječaci su me doveli do jedne klupe. Bilo je luđачki hladno listopadsko jutro. Jedan od njih ponudio mi je marlboro cigaretu. Pomislila sam: *"Čudno je da pederi uvijek puše marlboro ili camel. Vjerojatno zato što ih reklamiraju pederski tipovi"*. Nekako sam ipak bila sretna što me pola grama nije ubilo. Ispričala sam dečkima kako me Stella prevarila i da sam udarila pola grama. Bili su vrlo dragi. Upitali su me kamo želim da me odvedu. Njihovo me pitanje uzrujalo, jer nisam željela misliti. Rekla sam im da me ostave na klupi. No, drhtala sam od hladnoće, pa su me uvjeravali da moram liječniku, jer ne mogu ni hodati.

Liječniku nikako nisam htjela. Rekli su mi da poznaju jednog vrlo cool tipa, nekog liječnika pедера, kojemu će me odvesti. Umirilo me da je tip topli brat, jer sam u takvoj prilici imala više povjerenja u pedere. Dečki su pozvali taksi i odvezli me liječniku. Tip je doista bio cool. Odmah me smjestio u svoj krevet i pregledao me. Htio je sa mnom razgovarati o fiksanju i slično, ali ja nisam htjela više ni s kim razgovarati. Zamolila sam ga da mi dade tablete za spavanje. Dao mi je jednu tabletu za spavanje i nekoliko drugih lijekova. Ponovo sam dobila vrućinu i nos mi je prokrvario. Slijedeća dva dana uglavnom sam spavala. Kada mi je trećeg dana glava ponovo proradila, jedva sam to podnijela. Nisam htjela razmišljati. Morala sam se sabrati da ne razmišljam i ne poizim. Usredotočila sam se na dvije misli: *"Dragom Bogu još nije bilo po volji da odbaciš žličicu"* i *"Idući put moraš uzeti čitav gram"*.

Htjela sam izaći, otići na scenu, nabaviti fiks, motati se tamo sve do pravog zlatnog metka. Još uvijek nisam mogla dobro hodati. Topli je liječnik bio iskreno zabrinut za mene. Kada je vidio da me ne može zadržati, dao mi je štake. Odšepesala sam na štakama i kasnije ih bacila. Nisam se htjela pojaviti na sceni sa štakama. Trebalo je skupiti snagu i onda sam mogla šepati i bez štaka. Odšepala sam na kolodvor Zoo i najprije sam obavila frajera. Slučajno se našao jedan pečalbar. Nije bio Turčin, već Grk. Ionako nisam imala ništa protiv pečalbara, a ona smiješna zakletva između Stelle, Babsi i mene da nikada nećemo poći s pečalbarima sada mi ništa nije značila. Sve mi je bilo svejedno. Možda sam se nadala da će me moja majka doći tražiti na kolodvor. Ako bi me pošla tražiti, došla bi na kolodvor. Zbog toga nisam otišla na Kurfiirstenstrasse. A zapravo sam imala osjećaj da me nitko više neće tražiti. Na trenutak sam pomislila kako je bilo lijepo dok me majka još čekala. Kupila sam drogu, udarila fiks i vratila se na kolodvor. Trebalo mi je novaca u slučaju da ne nađem frajera za noć, pa da moram otići u pension.

Na kolodvoru sam srela Rolfa, nekadašnjeg Detlefovog stalnog frajera kod kojeg sam često za vikenda prespavala. Detlef je posljednjih tjedana ponovo stanovao kod Rolfa, ali Rolf rije više bio njegov frajer. Već je odavno i sam bio na H i dolazio je na kolodvor zarađivati. S njegovih dvadeset i šest godina bilo mu je vrlo teško nalaziti frajere. Upitala sam Rolfa za Detlefa. Počeo je doslovno cmizdriti. Detlef je na terapiji, a on je bez njega čisto sranje. Rolfu se dakle život činio besmislen i on se htio otkačiti, ljubio je Detlefa i htio se ubiti. Prava fikserska pjesma. Ja sam se prilično razbjesnjela zbog njegovog naklapanja o Detlefu. Nisam shvaćala kakva prava polaže taj propali peder na njega. Ta najozbiljnije je želio da Detlef odbaci terapiju i vrati se k njemu. Čak je Detlefu dao ključ od stana. Kada sam to čula, prekipjelo mi je.

- Ti si najbjednije govno! Dao si ključ Detlefu da ima kuda doći ako mu se slučajno jednog dana tamo ne svidi. Kada bi ga doista volio, sve bi poduzeo da se otkači. Ali što ja govorim, ti si najobičniji bijedni pederski prasac!

Rolf je bio na turkey nije mi bilo teško ubiti ga u pojam. Postala sam ljubaznija, jer mi je iznenada palo na pamet da bih kod njega mogla prespavati. Rekla sam mu da ću, ako me primi, za njega obaviti jednog frajera i kupiti mu drogu. Rolf je bio sav blažen kada je to čuo. On je poznavao samo dvoje ljudi, Detlefa i mene. Tako sam na koncu završila s njim u njegovom francuskom krevetu. Savršeno smo se slagali jer nije bilo Detlefa. Iako mi se gadio, bio je zapravo jadnik. Tako su dvije Detlefove ljubavi ležale u istom francuskom krevetu. Rolf je svake večeri započinjao istu pjesmu o tome koliko ljubi Detlefa. Svaki put je prije spavanja

zapadao u plač. Mene je to nerviralo, ali držala sam jezik za zubima, jer mi je trebalo mjesto u Rolfovom krevetu. Nisam čak ništa rekla kada je pričao kako će on Detlefu namjestiti krasan stan kada se obojica otkaa. Ionako mi je bilo sve svejedno. Osim toga, mislila sam i o tome da smo mi krivi za Rolfa. Da nije sreo nas, bio bi jadni osamljeni pederski dizaličar koji bi povremeno utapao tugu u piću.

Jedan je tjedan išlo tako - zarađivanje, fiks, zarađivanje, fiks, a noću Rolfova limunada. Jednog sam se jutra iznenada vrlo rano probudila, jer je netko otključao vrata stana i zaštropotao po hodniku. Pomislila sam da je Rolf i zabrundala:

- Tiše, čovječe, spavam!

U sobi je stajao Detlef. Čvrsti zagrljaj, ogromna radost. Onda mi je sinulo:

- Čovječe, pobjegao si s terapije!

Kimnuo je i rekao zašto.

Kao i svi ostali koji su tek bili primljeni i Detlef je morao tri tjedna obavljati službu buđenja. Svakom je fikseru gotovo nemoguće biti točan. Nema teže stvari nego od fiksera tražiti da se svakog jutra budi u isto vrijeme i odmah pređe na djelo, dakle na buđenje ostalih. Zbog toga na liječenju to i zahtijevaju, kako bi ono malo mjesta kojima raspolažu dali ljudima koji još imaju snage. Detlef nije uspio, tri je puta prespavao, pa je morao spakovati stvari. Ispričao je da mu se sviđalo na terapiji. Bilo je naporno, ali idući će put sigurno uspjeti. Želio je po mogućnosti ostati čist i još jednom zatražiti terapijsko mjesto. Rekao je da je tamo naišao na neke tipove koje poznajemo sa scene. Na primjer, na Franka čiji je prijatelj Ingo umro u četrnaestoj godini kao Babsi. Upitala sam Detlefa što namjerava, a on je odgovorio:

- Najprije moram nabaviti fiks.

Zamolila sam ga da i meni donese drogu. Vratio se dva sata kasnije. Doveo je svog nekadašnjeg frajera koji se zvao Piko. Piko je izvukao plastičnu vrećicu iz džepa i stavio je na sto. Mislila sam da mi se pričinjava - čitava plastična vrećica puna droge. Deset grama! Toliko H nisam nikada u svom životu vidjela. Kada sam se prestala čuditi, upitala sam Detlefa:

- Zar si poludio? Donijeti deset grama u stan?

- Naravno da nisam poludio. Postao sam diler- odgovorio je.

Upitala sam ga:

- Jesi li možda mislio na pajkane? Ako te uhvate nema ti spasa. Odležat ćeš nekoliko godina.

Detlef je odgovorio:

- Nemam vremena razmišljati o pajkanima. Moram gledati kako ću preživjeti. I prestani me gnjaviti.

Odmah je počeo džepnim nožićem dijeliti porcije i polagati ih na male komadiće staniol-papira.

Primijetila sam da su papirići premali. Rekla sam:

- Pazi, stari, ljudi vole biti obmanuti. Moraš uzeti veće zamotke i u njih staviti isto toliko droge kao sada i to lijepo razvaljati, pa će izgledati više. Ljudi idu za optikom. Sjeti se velikog pakovanja deterđenta, a kutije su napunjene do tri četvrtine.

Detlef je rekao:

- Prestani me gnjaviti. Stavio sam u male papiriće mnogo droge. A to ljudi primjećuju. Pročit će se da je u mojim zamocima više droge nego inače.

Tek sam se tada sjetila upitati:

- Reci, molim te, a čija je to droga zapravo?

Bila je naravno Pikova, tog malog lopova. Nekada je životario provaljujući u poslovne prostorije. Upravo je bio izašao iz zatvora uvjetno i našao glupog dobričinu Detlefa da s njim na brzinu zaradi lov. Dobio je drogu od svodnika na Potsdamer Strasse. Zatvorsko poznanstvo. Nabavio ju je uz dilerske uvjete, samo što se nije htio sam time baviti, već je prepustio preprodaju Detlefu. Piko nije imao pojma ni o heroinu ni o sceni. On je samo lokao.

Kada je Detlef završio s razdiobom, prebrajali smo polovice polovina, polovine i grame.

Matematika mi nikada nije bila jaka strana, ali sam ipak prije Detlefa izračunala da sve to iznosi svega osam grama. Umjesto premalo, Detlef je u zamotke stavio previše droge. Da ju je tako otišao prodavati, morao bi iz svog džepa nadoplatiti dva grama.

Vratili smo sve opet u plastičnu vrećicu. Naravno, na papirićima je ponešto ostalo. Dopustili su mi da to očistim za vlastitu upotrebu. Detlef je zatim napravio veće papiriće i po njima razvaljao drogu pivskom bocom, tako da je izgledalo mnogo. Napravio je samo zamotke polovica polovina i doista uspio razdijeliti drogu na 25 porcija. Dva smo zamotka ubrizgali kako bismo iskušali finoću. Bio je vrlo dobar H. Još smo iste večeri otišli s robom u "Treibhaus".

Najveći smo dio sakrili. Zakopali smo ga pakraj kontejnera za smeće iza diskoteke. U džepu

smo držali najviše po tri zamotka. Da je došlo do racije ne bi nas mogli optužiti kao dilere. Išlo je vrlo dobro. Već smo prve večeri prodali pet grama. Brzo se pročulo da je droga dobra i da su porcije pristojne. Samo se Stelli naša droga nije svidjela, ali ju je ipak uzela i čak se ponudila da nam bude posrednik. Ja sam joj, glupa koza, dopustila. Za pet polovica polovina koje je prodala dobila je jednu polovicu polovine. Tako za nas nije ostalo nimalo viška. Ni od Pika nismo dobili ni pfenig. Dogovor je bio da na deset prodanih grama zadržimo za sebe jedan i pol, a od toga smo morali platiti i naše posrednike. Znači, preprodajom smo zaradili samo za našu dnevnu potrebu.

Piko je svakog jutra dolazio na obračun. Obično smo imali dnevni utržak od 2000 maraka. Za Pika je to bilo 1000 maraka čiste dobiti, jer je razlika od međuprodavača do dilera sto posto. Mi smo od toga dobivali jedan i pol gram. Piko se nije izlagao gotovo nikakvom riziku, osim da ga mi otkucamo. A tu se on osigurao. Prijetio nam je, ako nas ikada uhite i mi samo zucnemo nešto policiji, možemo odmah naručiti lijes. Posao će obaviti njegovi drugovi s Potsdamer Strasse. Njima još nitko nije izmakao, čak ni u čorki. Posvuda su oni imali svoje momke. Prijetio nam je svojim svodnicima i u slučaju da ne obračunamo pošteno. Vjerovali smo mu svaku riječ. Ja sam se ionako zvjerski bojala svodnika otkada su mučili Babsi. Detlef nije htio uvidjeti da nas njegov Piko strahovito izrabljuje. Rekao je:

- Što želiš više? Najvažnije je da ne moraš zarađivati. Ne želim da se to ikada više ponovi, a ni ja ne želim vidjeti ni jednog smrdljivog frajera. Pa što hoćeš?

Većina malih uličnih dilera nije prolazila ništa bolje od nas. Nijednome još nije uspjelo da skupi novac i sam nabavi deset grama droge od međutrgovca. Osim toga, nisu imali vezu. Kako bismo došli do svodnika na Potsdamer Strasse? Malim je uličnim preprodavačima koji su bili ovisnici bio potreban srednji čovjek koji će im plaćati drogom. Zapravo su mali preprodavači ovisnici bili jadnici koji bi kad-tad završili u zatvoru. Tipovi kao Piko ostali bi izvan domašaja pandura. Njima nije bilo teško da pronađu nove ulične dilere ako bi stari završili iza brave. Gotovo je svaki fikser bio spreman prodavati drogu za dva fiksa dnevno. Nekoliko dana kasnije počelo nam je u "Treibhausu" gorjeti pod nogama, jer su se tu uvijek motali deksteri. Ja ionako nisam više mogla izdržati tu napetost. Proveli smo reorganizaciju. Ja sam samo posredovala u "Treibhausu", a Detlef se zadržavao na kolodvoru Steglitz. Ako bih pronašla kupca, poslala bih ga na kolodvor Steglitz.

Kada se jednog dana Detlef ipak pojavio s drogom u džepu ispred "Treibhausa", iznenada su se zaustavila jedna kola, a neki je tip upitao kuda se ide na kolodvor Zoo. Detlefa je uhvatila trta i on je pobjegao. Drogu je bacio u grmlje. Kada smo se ponovo našli, Detlef je rekao da je tip koji je pitao za kolodvor zacijelo pajkan, jer nema čovjeka koji ne bi znao gdje se nalazi Zoo. Postalo je neugodno. Od tada smo u svakim kolima, u svakom tipu koji se motao na Kudammu vidjeli pajkana. Nismo se čak usudili potražiti drogu koju je Detlef bio bacio u grmlje. Mislili smo da panduri samo čekaju da dođemo po nju, pa da nas uhvate.

Otišli smo u "Athener Grill" da se posavjetujemo. Sutradan ujutro nećemo moći obračunati s Pikom jer smo drogu bacili. On ionako ne bi vjerovao u našu priču. Palo mi je na pamet da mu ispričam kako su nas pečalbari nasamarili. Da su nam pečalbari oteli drogu i sav novac. Rekla sam :

- S Pikom ćemo imati cirkus, pa kada je tako, najbolje je da potrošimo i novac koji smo već zaradili. Ionako mislim da je svinjarija što ne dobivamo ni pfeniga u novcu, a taj pederski prasac dnevno zarađuje 1000 maraka. Ja moram nešto kupiti za obući. Nemam ništa toplo. Ne mogu čitavu zimu hodati u krpama u kojima sam pobjegla iz bolnice.

Nismo bili rođeni za trgovinu. Detlef to još nije uviđao. Ipak je shvatio da je svejedno hoćemo li Piku predati dvjesto maraka ili ništa. Sutradan smo vrlo rano ujutro otišli na buvlji sajam. Što god mi se od krpa svidjelo najprije bi obukao Detlef, pa ja. Htjeli smo kupiti samo ono što oboje možemo nositi, kako bismo to međusobno mijenjali. Kupila sam i jednu staru jaknu od crnog zečjeg krzna, u kojoj je Detlef vrlo lijepo izgledao. Kupili smo zatim parfem, uru⁹⁹ koja svira i još neke sitnice. Ipak nismo potrošili sav novac, jer se nismo mogli odlučiti da kupimo neku skupu stvar bez veze. Preostalu smo lovu sakrili.

Tek što smo se vratili u Rolfov stan, došao je Piko. Detlef je rekao da još nije udario šut i da mora uzeti fiks inače neće moći obračunati. To, naravno, nije bila istina, jer smo kao obično udarili šut čim smo ustali. Detlef se uplašio od cirkusa koji ga čeka s Pikom. Piko je rekao "okay" i zadubio se u neki moj roman strave. Detlef je ubrizgao još jednu polovicu polovine.

⁹⁹ Muzička kutija

Odmah je zaspao, a da nije stigao izvaditi iglu. Pomislila sam, nije nikakvo čudo što je odmah začorio kada je već ranije udario jednu polovicu polovine. Izvukla sam mu pribor iz ruke, jer je bilo odvratno što ga je tako ostavio, pa je krv ulazila u iglu i tamo se grušala i više je ni vrag ne bi mogao isprati. To nam je inače bio posljednji pribor. Kada sam Detlefu obrisala ubod vatom i alkoholom, primijetila sam da u ruci nema nikakva otpora. Podigla sam je uvis, a ona je ponovo pala kao mrtva. Htjela sam probuditi Detlefa, pa sam ga počela tresti. On se tada stropoštao sa stolice. Lice mu je posivjelo, a usne poplavile. Raskopčalu sam mu košulju i osluhnula srce, ali nisam čula otkucaje. Onako u gaćicama i majici istrčala sam iz stana na stubište, a Piko sa mnom.

- Ne luduj - doviknuo je.

Pozvonila sam jednoj umirovljenici i rekla joj da moram odmah nazvati policiju. Okrenula sam broj i rekla:

- Moj prijatelj je prestao disati. Uzeo je preveliku dozu.

Rekla sam pajkanima adresu, a onda je dojurio Piko i zavikao:

- Prestani, već se osvijestio!

- Ne, hvala, ne morate doći, bila je pogrešna uzbuna! - rekla sam, ali mislim da oni to nisu mogli tako brzo shvatiti. Piko je rekao:

- Ti si prokleta histerična krava!

Bio se sav uzvrpoljio oko Detlefa, počeo ga je pljuscati i vikati da odmah ustane. Rekla sam mu neka ga ostavi na miru. On je viknuo:

- Zaveži, kozo! I donesi mi vode!

Kada sam se vratila iz kuhinje, Detlef je već stajao, a Piko mu je nešto govorio. Bila sam beskrajno sretna što je Detlef ponovo ustao i htjela sam ga zagrliti, no on me doslovno odgurnuo. Piko mu je poprskao lice vodom i rekao:

- Hajde, momak, moramo ići.

Detlef je još uvijek bio siv u licu i jedva se držao na nogama. Rekla sam mu da ponovo legne.

Piko je opet viknuo:

- Zaveži!

A Detlef je rekao:

- Ne mogu leći, nemam vremena.

Piko je podigao Detlefa i oni su izašli iz stana. Ništa više nisam shvaćala. Strahovito sam drhtala. U jednom sam trenutku doista pomislila da je Detlef mrtav. Legla sam u krevet i pokušala se usredotočiti na nekakav roman strave. Onda je zazvonilo. Pogledala sam kroz zirkalo. Pajkani su bili pred vratima. Potpuno sam se izgubila. Umjesto da pobjegnem kroz prozor, otvorila sam im vrata. Rekla sam im da sam ja nazvala. Stan pripada jednom pederu koji je otputovao. Onda su jutros došla dva momka, ubrizgala su nešto u ruku, jedan se zatim srušio i zato sam nazvala policiju. Panduri su htjeli znati kako se tipovi zovu i kako izgledaju, a ja sam im svašta nalagala. Uzeli su moje osobne podatke. Jedan me pajkan pogleda i reče:

- Pa, poči ćeš s nama. Prijavili su te kao nestalu.

Bili su vrlo prijazni. Dopustili su mi da uzmem i dva romana strave i da Detlefu napišem pismo. Napisala sam:

"Dragi Detlefe, možeš misliti da su me pokupili. Nove vijesti slijede. Mnogo nježnih poljubaca, Tvoja Christiane."

Poruku sam nalijepila selotejpom na vrata. Odveli su me najprije u stanicu Friedrichstrasse, a zatim na nekakvo sabirno mjesto. Tu su me smjestili u ćeliju koja je bila kao u western-filmu. Umjesto zidova prave rešetkaste pregrade. Željezna su se vrata zalupila jednako bučno kao i kod šerifa u Dodge Cirvju, a i brava je jednako zaškripala. Stajala sam tako s rukama položenim na šipke prilično potištena. Nisam htjela razmišljati o tome koliko sam potištena, legla sam na ležaj i zaspala, jer sam bila prilično haj. Onda su došli i donijeli mi posudu za pretragu urina i vedro da ga stavim ispod posude, kako ne bih popiškila pod. Tko god je prošao mogao je vidjeti kako piškim. Čitavog tog dana nisam dobila ni jelo ni piće.

Predvečer je došla moja majka. Prošla je pokraj rešetke, a da me nije pravo ni pogledala. Očito je najprije htjela nešto srediti s pajkanima. Onda su otključali. Majka je rekla *"dobra večer"* kao nekom strancu i čvrsto me uzela pod ruku. Vani u kolima čekao je Klaus, majčin prijatelj.

Majka me gurnula na stražnje sjedalo i sjela pokraj mene. Nitko nije progovorio riječ. Klaus je očito zalutao, pa smo se vozicali uzduž i poprijeko po Berlinu. Pomislila sam: *"Sada su već toliko glupi da ne znaju naći put do Kreuzberga."* Kada smo se zaustavili kod benzinske crpke, rekla sam majci da sam gladna i zamolila je da mi kupi tri bounty čokolade. Ona je izašla i

kupila ih. Poslije druge čokolade bilo mi je zlo. Klaus je morao stati da bih mogla povraćati. Skrenuli smo na sjevernu auto-cestu i tada sam shvatila da ne idemo u Kreuzberg. Pomislila sam, vjerojatno u neki dom iz kojeg ću opet pobjeći. Onda sam ugledala putokaz "Aerodrom Tegel" i pomislila: *"Pa to je užasno, znači izgon iz Berlina."*

Na aerodromu smo izašli iz kola. Majka me ponovo čvrsto držala. Otkada smo se opet vidjele progovorila sam drugi put:

- Hoćeš li me sada, molim te, pustiti?

Rekla sam to vrlo polako i svaku sam riječ naglasila. Pustila me je, ali je ostala prilijepljena uza me. Klaus je štitio odstupnicu i također neprestano vrebao. Bila sam prilično bezvoljna. Neka rade što hoće, od mene se ništa više ne može učiniti. Takvo je bilo moje raspoloženje. Kada me majka povela prema izlazu iznad kojeg je pisalo Hamburg, ipak sam se osvrnula da li postoji mogućnost bijega. No, ionako mi je nedostajalo volje da pobjegnem.

Hamburg, bio je to pravi udarac. U jednom selu pedeset kilometara od Hamburga živjeli su moji rođaci, jedna baka, tetka, tetak i bratić, u mojim očima najgori malogradani. U njihovoj je kući vladao paklenski red, ni trun prašine. Jednom sam kod njih nekoliko sati hodala bosa po kući i uvečer su mi noge bile tako čiste da ih nisam morala oprati. U zrakoplovu sam se gradila kao da ću čitati roman strave. Uspjela sam pročitati svega nekoliko strana. Moja je majka još uvijek bila nijema kao riba. Nije mi čak rekla kuda idemo. Kada je stjuardesa izgovorila svoju frazu da se nada ugodnom letu, primijetila sam da majka plače. Počela je užasno brzo govoriti kako mi još uvijek želi samo najbolje, a nedavno je sanjala da ležim mrtva u nekom zahodu iskrenutih nogu i oko mene je posvuda bila krv. Neki me diler ubio, a ona me morala identificirati. Uvijek sam vjerovala da moja majka ima parapsihološke sposobnosti. Kada bi uvečer rekla: *"Dijete, ostani ovdje, imam ružan osjećaj"* upala bih u raciju ili bi me netko namagarčio ili bih doživjela nešto drugo strašno. Sjetila sam se stoga Pika koga smo prevarili i njegovih prijatelja svodnika. Pomislila sam da mi je majka možda doista spasila život. Drugo nisam mislila. Nisam htjela drugo misliti. Poslije neuspjelog zlatnog metka ni na što nisam htjela misliti.

Na hamburškom aerodromu otišli smo s majkom i tetkom koja je došla po mene u restoran.

Majka se već idućim zrakoplovom morala vratiti kući. Naručila sam oranžadu florida-boy. U tom posranom finom dućanu nisu imali tako nešto. Pomislila sam, kakva je selendra taj Hamburg kada nemaju florida-boy. Nisam htjela ništa piti, iako me mučila zvjerska žeđ.

Majka i tetka počele su mi govoriti. U pola su sata isplanirale sav moj budući život. Poći ću lijepo u školu, naći nove prijatelje, zatim izučiti zvanje, a onda se vratiti u Berlin. U njihovim je očima sve bilo tako jednostavno. Kada smo se rastajali, majka je opet plakala. Ja sam se borila protiv svih svojih osjećaja. To je bilo 13. studenog 1977. godine.

Natja Brunckhorst u ulozi Christiane u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine

CHRISHTININA MAJKA

Cijelog sam se dana morala strahovito svladavati. Na povratku u Berlin plakala sam u avionu i plačem oslobodila svoju dušu od napetosti proteklih tjedana. Bila sam žalosna, ali sam istodobno osjećala i olakšanje. Žalosna sam bila jer sam se morala odvojiti od Christiane, a olakšanje sam osjećala jer sam je konačno odvojila od heroína. Konačno sam bila uvjerena da sam ispravno postupila. Poslije neuspjeha Narkonon-terapije, shvatila sam da će se Christiane spasiti jedino ako dođe u sredinu u kojoj nema heroína. Dok je Christiane stanovala kod oca i ja stekla malo mira i odstojanja, postajalo mi je svakim danom sve jasnije da će u Berlinu propasti. Moj me bivši muž doduše uvjeravao da se Christiane kod njega otkačila ali ja u to nisam više vjerovala. Nisam mogla pretpostaviti da moja bojazan za Christianin život može biti još veća nego što je bila, no nakon smrti njene prijateljice Babsi nisam više imala ni časka mira. Htjela sam Christianu smjesta odvesti rođacima u Saveznu Republiku, ali njen otac nije to dopustio. Dok je Christiane kod njega živjela, nabavio je privremenu dozvolu za pravo odlučivanja o njenom mjestu boravka. Moja upozorenja nisu koristila. On nije shvaćao. Možda zato jer nije imao moje iskustvo. Možda zato jer nije mogao podnijeti poraz.

U to sam vrijeme primila tužbu protiv Christiane. Trebalo je da joj sude zbog kršenja Zakona o opojnim sredstvima. Gospođa Schipke iz Odjela za narkotike već me bila telefonski na to pripremila. Rekla mi je za utjehu da zbog Christiane nemam sebi što predbacivati.

- Tko se fiksa, taj se fiksa - rekla je

Ona poznaje mnoge fikse iz dobrih obitelji. I oni dolaze pred sud. Nije potrebno da sebe mučim. U tužbi je protiv Christiane bio naveden i jedan zamotak heroína koji sam ja jednom našla u njenoj sobi, i to je po mom mišljenju bilo zaplotnjački. Tada sam onako uzbuđena nazvala gospođu Schipke i kada me ona naoko dobronamjerno zamolila da joj taj zamotak pošaljem radi analize, nisam ni slutila da će ga jednom upotrijebiti protiv Christiane. Rekla mi je tada:

- Nemojte navesti pošiljaoca, pa se tada neće moći ništa dokazati.

Mislim da nije ispravno što mlade ljude poput Christiane progone sudski zbog njihove ovisnosti o drogama. Christiane nije nikome ništa učinila, samo je sebe uništila. Tko još izlazi zbog toga pred sud? Da i ne govorim o tome kako do sada još nijedan fik-ser nije bio izliječen u zatvoru, stoje svima poznato. Tužba je za mene bila još jedan razlog da Christianu pošaljem u Saveznu Republiku. Odjednom sam postala odlučna. Otišla sam u starateljsku referadu i potanko im opisala čitavu situaciju. Prvi su me put u jednoj ustanovi slušali pozorno. Mjerodavni socijalni radnik, gospodin Tillmann, također je smatrao da će Christiani biti najbolje u Zapadnoj Njemačkoj. On je bio spreman potruditi se i oko terapijskog mjesta za Christianu, jer nije znao koliko će potrajati dok ponovo dobijem pravo odlučivanja o Christianinom mjestu boravka. Nadao se da će u međuvremenu lakše izvući od mog bivšeg supruga pristanak za terapiju. To sam i sama uviđala. Nisu to bila prazna obećanja, osjetila sam koliko se gospodin Tillmann iskreno zauzimao za Christianu.

Vrlo brzo poslije mog razgovora s gospodinom Tillmannom pojavila se iznenada jednog popodneva Christiane pred mojim vratima. Upravo se vratila iz savjetovališta. Bila je potpuno slomljena, napumpana heroinom i govorila je o samoubojstvu i zlatnom metku. Najprije sam je umirila, a zatim odvela u krevet. Nazvala sam gospodina Tillmanna. Odmah je došao. Zajedno s Christianom skovali smo plan. Christiane će se najprije tjelesno odvići u klinici za živčane bolesti, a zatim dobiti mjesto u jednoj terapijskoj stambenoj zajednici, što su joj u savjetovalištu i obećali. I gospodin je Tillmann sa svoje strane stupio u vezu s nekim liječiteljima. Christiane se sa svim tim složila. Gospodin je Tillmann veoma brzo sve uredio. Dobili smo termin kod službenog psihijatra i liječnika Omladinskog ureda, koji je napisao uputnicu. Zatim je gospodin Tillmann s uputnicom otišao Christianinom ocu i toliko ga dugo obrađivao dok ovaj nije pristao da odvedem Christianu u bolnicu.

Dva tjedna kasnije prenijeli su Christianu u bolnicu "Rudolf Virchow" radi operacije.

Pretpostavljala sam da će tako ovisno dijete "Bonnie's Rancho" odvesti na operaciju u bolnicu "Rudolf Virchow" pod nadzorom i tamo se dalje o njoj brinuti. Oni su, međutim, Christianu jednostavno tamo istovarili i za ostalo ih nije bila briga. Christiani nije bilo teško da odande pobjegne. Bila sam ogorčena takvim nemarom koji je sve mogao upropastiti. Poslije tog iskustva, izgubila sam posljednju vjeru u institucije. Ponavljala sam sebi, samo ja sama mogu pomoći svom djetetu i sebi. Gospodin mi je Tillmann pokušavao vratiti hrabrost. U njega sam još uvijek imala povjerenje. Na sreću Christiane nije ostala u bijegu. Već se sutradan uvečer kod mene isplakala. Bilo joj je zbog svega žao. Ponovo je uzela heroin. Nisam je izgrdila, nisam više osjećala nikakvu srdžbu prema njoj. Nekada sam ranije toliko puta u očaju, zbog svoje nesposobnosti da joj pomognem, sav svoj bijes iskaljivala na Christiani. Sada kada se vratila, zagrlila sam je i u miru s njom porazgovarala.

Christiane je svakako željela slijediti plan koji smo s gospodinom Tillmannom razradili. Rekla sam, u redu, učinimo tako, ali sam joj jasno dala na znanje da će neopozivo otići u Zapadnu Njemačku ako još samo jedanput uprska. To je se ozbiljno kosnulo, pa mi je dala časnu riječ. Idućih je dana redovito odlazila u savjetovalište. Bila se doista čvrsto uhvatila za tu mogućnost terapije. Ponekad je i satima čekala da u savjetovalištu dođe na red. Kod kuće je počela pisati svoju biografiju, koju je trebalo priložiti molbi za prijem.

Sve je izgledalo tako dobro. Činilo se daje terapijsko mjesto sigurno. Već smo znali koja će je stambena zajednica primiti. Govorili smo već o tome kako po svoj prilici neće slaviti Božić kod kuće, jer je već bio početak studenog. Njen je otac u međuvremenu i sam uvidio neuspjeh svojih nastojanja i nije se više suprotstavljao. Doista smo ponovo osjetili nadu. No baš tada, kao za inat, Christiane je po drugi put dobila žuticu. Vrućina joj se preko noći popela na 41 stupanj. Sutradan ujutro odvela sam je u kliniku "Steglitz". Christiane je bila žuta kao dunja. Nije više mogla stajati i puzala je po hodniku. Poslije pregleda liječnica je rekla daje Christianina upala jetre posljedica uživanja droge. Na žalost je u klinici "Steglitz" ne mogu zadržati, jer nemaju zarazni odjel. To nije bilo točno. Kasnije sam se raspitala i doznala da u klinici "Steglitz" imaju zarazni odjel sa 25 kreveta. Istina je da u toj finoj bolnici nisu htjeli primati fiksera. Liječnica se ipak dogovorila s bolnicom "Rudolf Virchow" da nas sutra prime. Christiane je izgubila žutilo već za nekoliko dana. Uskoro se oporavila i veselila se što će biti primljena na terapiju. Posjetio ju je i njen sugovornik iz savjetovališta na Tehničkom univerzitetu. Zajedničkim smo je snagama podržavali da ustraje. Ponovo sam nakon dugo vremena osjećala pouzdanje. Sve do dana kada je Christianu posjetila njena prijateljica Stella, iako sam bila usrdno zamolila odjelnu sestru da, iz važnog razloga, ne pusti Christiani bez moje

pratnje nikoga, osim čovjeka iz savjetovališta. I ja sam učinila neoprostivu grešku kada sam jednom dovela Detlefa. Christiane je toliko željela vidjeti Detlefa, koga su upravo bili pustili uvjetno iz zatvora, gdje se odvikao. I on je isposlovao terapijsko mjesto. Dopustila sam im da se opet vide, jer su se toliko voljeli. Mislila sam, možda će se međusobno hrabriti kada doznaju da će oboje otići na terapiju. Kako sam mogla biti tako glupa.

Christiane je jednog popodneva izašla. Kada sam je uvečer poslije posla posjetila, upravo se bila vratila. Vidjela sam da se fiksala. Samo po sebi to me više ne bi pogodilo, ali kada me pokušala uvjeriti da je htjela u blizini Gedachtniskirche¹⁰⁰ pojesti špagete - kada mi je ponovo lagala - gotovo su mi se odsjekle noge. Zamolila sam odjelnu sestru da ostanem uz Christianu. Htjela sam platiti krevet. Rekla je da se to, na žalost, ne može. Ona će ubuduće paziti. Tri dana kasnije, kada sam nakon posla opet došla u posjet, sestra me presrela i rekla:

- Vaša kćerka nije ovdje.

- Mogu li znati gdje je? - upitala sam.

- Ne znamo. Dobila je dopuštenje da prošetala po parku i nije se više vratila.

Ne mogu opisati kako sam se osjećala. Vratila sam se kući i legla pokraj telefona. Uvečer u jedanaest i dvadeset nazvali su iz bolnice i javili da se Christiane vratila. Potresla me ravnodušnost sestara. Njihovo je stajalište bilo:

- Ako pobjegne, pobjegla je. To je njena stvar. Imali smo ovdje mnogo ovisnika. Svi oni kad-tad pobjegnu.

Točno su mi tako sutradan odgovorili kada sam im predbacila nemar. Čini se da je i liječnica na sve to prilično hladno gledala. Rekla mi je da ona u tom pogledu nema nikakvog utjecaja. Ako Christiane prekrši kućni red, oni će je otpustiti zbog nediscipline. Njeni su jetreni nalazi pokazali da će, ako tako nastavi, živjeti najviše do dvadeset godina. Liječnica joj je tom opomenom htjela potaknuti savjest, i više o tome, na žalost, nema što reći.

Sutradan ujutro nazvali su me iz bolnice i javili daje Christiane opet pobjegla. Čitavu sam noć provela na kauču pokraj telefona. Christiane se više nije vratila. Nestala je i puna dva tjedna nisam ništa čula o njoj.

Prva dva tri dana tražila sam je skupa sa svojim prijateljem. Prošli smo uobičajena mjesta od diskoteka do kolodvora. Onda sam morala uzeti njene stvari iz bolnice. Kada sam se s torbom vratila kući i iz nje izvukla knjige i stvari koje sam joj bila odnijela u bolnicu, stigla sam dotle da sam samoj sebi rekla: a sada je pusti neka padne na nos. Ponavljala sam u sebi - *dobro, ako drugačije neće, neka vidi dokle je stigla*. Prestala sam je tražiti. Bila sam neizrecivo povrijeđena. Trebalo je da osjeti kako je mom strpljenju došao kraj. Ne znam koliko bih dugo tako izdržala. Prijavila sam njen nestanak najbližoj policijskoj stanici i ostavila službeniku njenu fotografiju. Oni će prilikom neke racije Christianu jamčno uhvatiti. Ući ću zatim s njom u prvi avion i odletjeti u Zapadnu Njemačku.

Četrnaest dana kasnije, jednog ponedjeljka ujutro, nazvali su me iz policijske stanice u Friedrichstrasse. Službenik na telefonu bio je neobično prijazan, iako je Christiane divljala po stanici. Zamolila sam ga da je dobro čuva. Ja ću doći po nju rano popodne i odmah je odvesti na aerodrom i u Zapadnu Njemačku. Naručila sam karte, za mene povratnu, za Christianu u jednom smjeru. Dok sam to izgovarala, nešto me probolo. Zatim sam nazvala svoje rođake. Popodne je već sve bilo obavljeno. U policiju sam povelala i svog prijatelja. Pomislila sam, ako Christiane bude sjedila između nas dvoje, neće moći pobjeći. Odahnula sam tek kada smo sjele u zrakoplov. Za vrijeme polijetanja Christiane je gledala kroz prozor. Bilo je već mračno. Rekla sam joj:

- Sada je kraj. Poglavlje je droga prošlo. Odlaziš tetki Evelvn. Nadam se da ćeš tamo konačno započeti novi život.

¹⁰⁰ *Spomen-crkva, ruševina jedne stare crkve u današnjem centru Berlina koja je ostala nakon rata kao simbol i opomena protiv masivnog razaranja u Drugom svjetskom ratu*

Natja Brunckhorst u ulozi Christiane u istoimenom filmu snimljenom 1981.godine

Kod tetke i bake bila sam najprije četiri dana na turkey. Kada sam ponovo mogla ustati obukla sam čitavu šminku. Od zečje krznene jakne do čizmica s najvišim potpeticama - uredila sam se kao fikserica. Našminkala sam se i s tetkinim psom otišla u šumu. Svakog sam se jutra tako dotjerivala kao da odlazim na scenu, iako sam samo šetala po šumi. Visoke su mi potpetice upadale u pijesak, svakih sam se nekoliko metara spoticala i od padanja su mi koljena poplavljala i pozelenjela, ali kada je baka htjela poći sa mnom u kupovinu da bi mi poklonila par "cipela za šetanje", zgrozila sam se već od samog tog naziva.

Pomalo sam otkrila da se s tetkom, koja je upravo bila napunila trideset godina, može lijepo brbljati. Ne o problemima koji su me doista mučili. O njima nisam ni htjela govoriti, pa čak ni misliti. Moj pravi problem bio je H. Droga i sve što je s njom u vezi. Detlef, scena Kudamm, biti haj, ne morati misliti, biti slobodan. Pokušavala sam da i bez H mnogo ne mislim. Mislila sam jedino kako ću uskoro pobjeći. No, za razliku od nekada, sada više nisam skovala nijedan pravi plan za bijeg. To sam odgađala. Mislila sam: "*Jednog ćeš dana pobjeći*". Vjerojatno nisam uistinu željela pobjeći, jer sam se bojala onoga što sam posljednje dvije godine mislila da je sloboda. Tetka me totalno satjerala u razne zapovijedi i zabrane. Sa svojih petnaest godina morala sam biti kod kuće točno u pola deset. To nisam poznavala od svoje dvanaeste godine. Te su me zapovijedi užasno nervirale, ali sam ih se na čudo gotovo uvijek pridržavala.

Prije Božića otišli smo u Hamburg u kupovinu božićnih poklona. Pošli smo već ujutro. Ulazili smo u robne kuće u totalnu stravu, gdje smo se satima gurali kroz bijednu masu malograđana koji su posvuda grabili stvari i kopali po svojim debelim lisnicama. Baka i teta, tetak i nećak oblačili su i svlačili krpe. Za tetku Hedwig i tetku Idu, za Jochena i gospodina i gospođu te i te nismo mogli pronaći dar. Tetku je trebalo još nekoliko potplata za tumplanje po metodi "*uradi sam*" i još neke stvari za auto koje su u robnim kućama jeftinije nego inače. Baka je tako mala i toliko je švrljala po robnim kućama da smo je svo vrijeme gubili u gužvi, pa smo je

neprestano morali tražiti. Ponekad su se svi gubili i tada sam naravno pomišljala na bijeg. Odmah sam skopčala da je u Hamburgu jedna scena u Monchebergstrasse. Trebalo je samo istrčati iz neke robne kuće i prići nekolicini fiksterskih tipova, pa bi se sve dalje riješilo samo od sebe. Ipak se nisam odvažila, jer uopće nisam točno znala što zapravo želim, lako sam sebi ponavljala - *prije nego što postaneš kao ovi i počneš misliti samo na kupovinu i robne kuće, bolje je da istruliš u nekom zahodu*. Mislim, da mi je prišao neki fikser i nagovorio me, jamačno bih pobjegla. U stvari nisam htjela otići. Zbog toga sam mojima nekoliko puta rekla:

- Ja to više ne mogu izdržati. Molim vas, hajdemo kući, a onda dođite još jednom kupovati bez mene.

Pogledali su me kao da sam poludjela. Za njih je božićna kupovina po svoj prilici bila vrhunac godine.

Uvečer nismo mogli naći kola. Trčali smo od jedne do druge palube u parkirališnoj zgradi, ali auto nismo našli. Ta mi se situacija odjednom veoma svidjela, jer smo iznenada postali prava zajednica. Upadali smo jedni drugima u riječ, svatko je imao drugi prijedlog, ali svi smo imali zajednički cilj - pronaći prokleti auto. Ja sam se od ostalih razlikovala samo po tome što mi je sve to bilo veoma smiješno, pa sam se morala neprestano smijati, dok je druge hvatala sve veća panika. U međuvremenu je postalo prilično hladno i svi su cvokotali. Samo meni hladnoća nije nimalo smetala, jer je moje tijelo bilo naviklo na mnogo gore stvari. Tetka je konačno stala na ulazu u robnu kuću "Karstadt" pod zapah toplog zraka i nije htjela krenuti ni korak dalje. Tetak ju je morao silom odvući. Onda smo ipak pronašli kola i svi smo se smijali. Na povratku kući osjećala sam se vrlo dobro. Osjećala sam se kao da sam u obitelji kojoj na neki način pripadam.

Malo sam se prilagodila, barem sam pokušala. Bilo je teško. Sa svakom sam rečenicom morala veoma paziti što ću reći. Sa svakom riječi. Kada bi mi izmakla riječ "*sranje*", baka bi odmah primijetila:

- Tako lijepo dijete, a tako ružna riječ!

Zatim bi se najčešće razvila diskusija koja me uzrujavala, dok mi konačno ne bi prekipjelo.

Došao je Božić, nakon dvije godine prvi Badnjak koji sam ponovo slavila pod okićenim borom. Posljednja sam dva Božića provela na sceni. Nisam znala da li se veselim okićenom boru, ali sam sve poduzela da se savladam i pokažem radost zbog darova. Dogodilo se zatim da sam im se iskreno radovala. Još nikada nisam dobila toliko darova za Božić. U jednom sam se trenutku, međutim, zatekla kako računam koliko je sve to stajalo i zatim tu vrijednost pretvaram u polovice polovina. I otac je došao za Božić, no kao obično nije izdržao kod kuće. Obje smo božićne večeri on i ja otišli u jednu teenye-booper diskoteku¹⁰¹. Tamo sam se svaki put nalila sa sedam kola s rumom i zaspala na barskoj stolici. Moj je otac bio blažen od sreće što sam počela piti alkohol, a ja sam sebe uvjerala: "*Kad-tad ćeš se navići na seoske tinejdžere i na njihov disco-sound*".

Odmah iza Božića otac je odletio natrag u Berlin zbog neke večernje utakmice hokeja na ledu. Moj je otac u međuvremenu postao navijač hokeja na ledu. Poslije božićnih praznika morala sam u školu. Upisala sam se u deveti razred realke¹⁰². Isprva sam se bojala škole. Gotovo tri godine nisam praktički pohađala nastavu. Posljednje sam godine išla u školu svega nekoliko mjeseci, jer sam ili bila bolesna ili se odvikavala ili markirala. Već mi se prvog dana u novoj školi veoma svidjelo. Razred je upravo oslikavao ogromni prazni bijeli zid u učinioci. Dopustili su mi da se i ja odmah umiješam. Naslikali smo divne stare kuće, baš onakve u kakvima sam zamišljala svoj budući stan. Ispred njih bili su radosni ljudi. Na ulici je bila jedna palma za koju je bila privezana deva. Totalno haj slika. Iznad nje smo napisali: "*Ispod asfalta nastavlja se plaža*". Kasnije sam otkrila vrlo sličnu sliku u omladinskom klubu. Tamo je ispod slike bio samo drugačiji natpis: "*Ne cmizdri i ne loči, već udari čekićem i srpom zamahni*". U omladinskom su klubu prevladavali mladi s političkim interesima. Ubrzo sam primijetila da ni mladi na selu kao ni oni iz obližnjeg gradića nisu bili osobito zadovoljni, iako je naoko mnogo toga bilo drugačije nego u Berlinu. U školama ni izdaleka nije bilo toliko nereda. Većina se nastavnika mogla nametnuti. Većina se mladih još uvijek veoma solidno odijevala. Htjela sam uspjeti u školi, iako mi je mnogo nedostajalo. Htjela sam pošto-poto bar završiti realku. Prvi sam put još od pučke

¹⁰¹ Diskoteka za tinejdžere

¹⁰² Prvi razred državne srednje škole

škole pisala domaće zadaće. Za tri sam se tjedna vrlo lijepo saživjela s razredom i činilo mi se da ću uspjeti.

Upravo smo imali sat kuhanja kada me pozvao ravnatelj. Sjedio je za pisaćim stolom i petljao po nekom fasciklu. Brzo sam skopčala da su u fasciklu moji spisi, koje su po svojoj prilici upravo poslali iz Berlina. Znala sam da su ti spisi sadržavali sve o meni. Omladinski je ured očito obavijestio o svemu moju bivšu školu u Berlinu. Ravnatelj se još malo iskašljao, a zatim je rekao da me na svoju žalost ne može zadržati u realci, jer ne odgovaram njenim zahtjevima. Moji su spisi morali toliko uzrujati tipa pa je poslao po mene još za vrijeme obuke. Nije čak mogao dočekati svršetak nastave da bi me iz svoje realke izbacio. Ništa nisam rekla jer nisam mogla izustiti ni riječ. Ravnatelj je želio da odmah odem. Trebalo je da se već idućeg odmora javim ravnatelju glavne škole. Bila sam totalno slomljena. Otišla sam kao bez svijesti preko puta u glavnu školu. A kada sam ušla u sobu ravnatelja glavne škole nisam se više mogla suzdržati, već sam briznula u plač. On mi je rekao da to nije tako strašno. Moram samo dobro zagrijati klupu i završiti glavnu školu. Kada sam izašla ponovo sam povukla crtu. Nisam imala nikakve samilosti prema sebi. Rekla sam - *jasno je da sada plaćaš račune za ono što si radila*. Odjednom sam shvatila da su sva maštanja o posve novom životu bez H bila glupost. Da me drugi ne vide onako kakva sam mislila da jesam tog časa, već da me sude po mojoj prošlosti. Bilo mi je također jasno da se ne mogu pretvoriti u drugog čovjeka od danas do sutra. Moje tijelo i duša neprestano su mi podnosili nove račune. Bolesna su me jetra stalno podsjećala na to što sam im činila. A ni život kod moje tetke nisam samo tako otrpne i cool prihvatila. Zbog malih bi gluposti planula, neprestano sam se zbog nečega svađala. Nisam mogla izdržati nikakav stres ni uzbuđenje. A kada bih se ponovo našla na dnu, padalo mi je na pamet da bi me droga vrlo lako izvukla.

Pošto su me izbacili iz realke, nisam se više odvažila ni za što potruditi. Opet sam bila prilično bezvoljna. Nisam se mogla braniti protiv izbacivanja iz škole, jer ravnatelj nije mogao već za tri tjedna znati hoću li uspjeti. Nisam više imala planove za budućnost. Mogla sam ponovo ići u skupnu školu, koja se nalazila u susjednom mjestu i do koje bih se morala voziti autobusom. Tamo bih mogla dokazati što umijem i znam. No, bojala sam se da bih mogla zakazati. Tek sam postepeno počela shvaćati što je značio prijelaz u glavnu školu. Kod nas postoje dva diskača, neka vrsta omladinskih klubova. U jedan idu gotovo isključivo učenici realke i gimnazijalci, a u drugi učenici glavne škole i naučnici. Isprva sam i ja posjećivala klub u koji su dolazili gimnazijalci, no čim sam bila izbačena iz realke, pričinjalo mi se da me gledaju iskosa. Prešla sam zatim u drugi diskač. To je za mene bilo posve novo iskustvo. U Berlinu nije bilo takvog razdvajanja. Nije ga bilo ni u skupnoj školi, a kamoli na sceni. U novoj su se sredini učenici već razdvajali za vrijeme odmora na dvorištu. Jedna bijela crta dijelila je dvorište na dva dijela. Na jednoj su strani za vrijeme odmora bili srednjoškolci, a na drugoj đaci glavne škole. Bilo je zabranjeno prelaziti bijelu crtu.

S mojim sam saučenicima iz bivšeg razreda mogla dakle razgovarati samo preko crte. Najteže sam podnijela tu podjelu na mlade koji će po svojoj prilici u životu uspjeti i one koji su kao učenici glavne škole bili posljednji otpad. To je, dakle, bilo društvo kojemu sam se morala prilagoditi. "*Prilagoditi se*" bila je svaka deseta riječ moje bake. No, usprkos tome, ona je, kada su me izbacili iz realke, govorila da se izvan škole ne bih trebala družiti s učenicima glavne škole, već tražiti prijatelje među gimnazijalcima i učenicima realke.

Rekla sam joj:

- Pomiri se s time da je tvoja unuka učenica glavne škole. Prilagodit ću se i naći prijatelje u svojoj školi.

Nakon toga smo se strahovito posvađale. Isprva sam se u školi htjela posve isključiti. Onda sam primijetila da je moj novi razrednik u svakom pogledu u redu. Bio je to postariji tip, po svojim nazorima totalno staromodan, dakle pravi konzervativac. Ponekad mi se čak činilo da je nacistima pripisivao i neko dobro. No, imao je autoritet, a da nije morao vikati na nas. On je bio jedini kome smo od svoje volje ustajali kada bi ušao u razred. Nikada nije bio napet i mnogima je prilazio pojedinačno. I meni. Neki su mladi nastavnici zacijelo imali svu silu idealizma, ali nisu izlazili na kraj sa svojim poslom. Nisu se snažili ništa bolje od đaka. Ponekad su puštali da sve ide svojim tokom i kada bi došlo do totalnog haosa, počeli bi urlati. Što je najvažnije, nisu znali jasne odgovore na pitanja koja su nas mučila. Odgovarali su uvijek sa "*ako*" i "*ali*", jer su bili totalno nesigurni i, kao što sam već rekla, nisu se snalazili.

Naš nam razrednik nije stvarao iluzije o tome što znači biti učenik glavne škole. Govorio nam je da će nam biti strahovito teško, no, s nešto truda, moći ćemo na nekim područjima nadmašiti i

gimnazijalce. Na primjer, u pravopisu. Gotovo nijedan maturant danas više nije savršen u pravopisu. Imat ćemo, dakle, mnogo bolje izgleda ako budemo svoje molbe za namještenje pisali savršeno pravilnim njemačkim jezikom. Pokušavao nas je uputiti kako ćemo postupati s ljudima koji se ponašaju nadmeno. Osim toga, uvijek je bio pun dobrih izreka. Uglavnom su to bile životne mudrosti iz prošlog stoljeća. Mogli ste im se nasmijati i većina je učenika to i činila, ali ja sam u njima uvijek nalazila zrno istine. Često sam bila drugačijeg mišljenja nego on, ali sviđalo mi se kod njega što je znao gdje je glava, a gdje rep.

Većina učenika nije osobito voljela razrednika. Vjerojatno im je bio prenaporan, gnjavio ih je svojini vječnim moraliziranjem. Njih ionako nije ništa zanimalo. Nekolicina ih se trudila da stekne što bolju svjedodžbu, kako bi i kao učenici glavne škole ipak izborili neko dobro naučničko mjesto. Oni su marljivo pisali svoje domaće zadaće, točno ono što je bilo zadato. Nije ih, međutim, zanimalo da pročitaju neku knjigu ili da se pozabave nečim što nije bilo zadato. Kada bi naš razrednik ili netko od mladih nastavnika pokušao potaknuti diskusiju, svi bi glupo buljili i šutjeli. Što se tiče planova za budućnost, nitko o tome nije mislio u razredu. Kakve planove može kovati učenik glavne škole? Ako mu se posreći, možda će dobiti kakvo naučničko mjesto. U takvoj prilici neće moći birati što se njemu sviđa, već će morati prihvatiti što mu ponude. Mnogima je ionako bilo svejedno što će kasnije raditi: prihvatiti naučničko mjesto ili poći zarađivati kao nekvalificirani radnik ili živjeti od pomoći socijalnog. Među nama je vladalo mišljenje: u naš nitko ne umire od gladi, a učenik glavne škole ionako nema šansu, pa čemu se onda mučiti. Za nekoliko se tipova moglo pretpostaviti da će biti kriminalci, nekolicina je bila. Djevojke svakako nisu mnogo razmišljale. Za njih se znalo da će se kad-tad neki tip brinuti za njih, a dotle mogu biti prodavačice ili raditi na tekućoj vrpci ili se motati po kući. Nisu svi bili takvi, ali takvo je bilo osnovno raspoloženje u glavnoj školi. Totalno trijezno, bez iluzija i pogotovo bez ideala. To me je vrlo lijepo povuklo na dno.

Drugačije sam zamišljala svoj život bez droga. Često sam razmišljala zašto se mladi tako šugavo osjećaju. Ničemu se više ne raduju. Sa šestnaest godina moped, s osamnaest auto, to je nekako postalo samo po sebi razumljivo, a ako netko to nema, osjeća se manje vrijedan. I meni je u svim mojim maštanjima bilo samo po sebi razumljivo da ću imati stan i kola. Nisam računala da se za stan ili čak za novi kauč mora odšljakati kao što je dirinčila moja majka. To su bili ideali naših roditelja - živjeti da bi se nešto nabavilo. Kasnije je trebalo doći više. Upravo ono što životu daje smisao. A to se nigdje nije naziralo. Nekolicina, u koju ubrajam i sebe, još je uvijek u potrazi za nečim što će životu dati smisao.

Kada smo u školi govorili o nacionalsocijalizmu, imala sam vrlo podvojene osjećaje. S jedne mi se strane okretao želudac kada bih pomislila na kakve je sve okrutnosti čovjek sposoban. S druge mi se strane činilo dobro što je tada postojalo nešto u što su ljudi vjerovali. Za vrijeme nastave čak sam to i rekla:

- Mislim da bih voljela biti mladi čovjek u doba nacizma. Tada su mladi znali što hoće, imali su ideale. Mislim da je za mlade bolje imati krive ideale, nego nemati nikakve.

Nisam to ozbiljno mislila, ali ima nečega u tome. I kod nas u selu mladi su već išli na razne tripove, jer ih život koji su im pružali stariji nije zadovoljavao. Čak je i brutalni trip stigao do našeg sela. Davati udarce umjesto primati. Baš kao dvije godine ranije u Berlinu i tu je neliko dječaka i djevojčica bilo oduševljeno punkovskim pokretom. Mene je uvijek plašilo kada bi ljudi koji su inače u redu vidjeli u punku štosni trip. Jer to je obična brutalnost. Već je i njihova glazba bez ikakve mašte i samo zvjerski brutalnog ritma. Poznavala sam vrlo dobro jednog pankera u nas. S njim se sasvim lijepo moglo brbljati sve dok ne bi zabo zihericu u obraz ili zadjenuo nožinu. U našoj su ga seoskoj gostionici jednog dana zaskočili. Slomili su na njemu dvije stolice i žarili mu slomljenu bocu u trbuh. Jedva se u bolnici izvukao.

Najteže sam doživljavala grubost u odnosima između mladića i djevojaka. Svi danas govore o emancipaciji, ali ja mislim da mladići nikada nisu tako brutalno postupali s djevojkama kao danas. Tu kao da izbija sva njihova frustracija. Htjeli bi moć i uspjeh i kako to nigdje ne mogu postići, pokušavaju kod žena. Od većine tipova u diskaćima hvata me jeza. Možda zato što izgledam drugačije od ostalih neprestano sam bila njihova meta. Njihovo zviždanje i dobacivanje "*stara, pokušaj s nama*" više me uzrujavalo nego ponašanje frajera na auto-štajgu u Kurfürstenstrasse. Kada bi frajeri nekome domahnuli da uđe u auto obično bi se smiješili. Snagatorima to nije potrebno, misle oni. Mislim da je većina frajera bila prijaznija i čak nježnija od mladih osvajača u diskaćima. To su tipovi koji se žele ševiti s mačkama bez prijaznosti, bez imalo nježnosti i naravno besplatno.

Mladići su mi postali tako odvratni da me ni jedan nije smio taknuti. Čini mi se perverzno pravilo koje među njima vlada, a koje im automatski daje pravo da već najkasnije druge večeri, pošto su s nekom djevojkom izašli, mogu na nju navaliti. Djevojke tu igru prihvaćaju i onda kada im nimalo nije do toga, sve zato jer se boje da tipa više neće vidjeti i da će on svima pričati kako je frigidna koza. Ja to nisam prihvaćala. Nisam htjela prihvatiti. Čak i onda kada sam jednog mladića veoma zavoljela i počela s njim hodati, rekla sam mu odmah kratko i jasno:

- Nemoj nikada na mene navaliti. Nemoj me doticati. Ako se nešto između nas razvije, ja ću početi.

U proteklih pola godine, otkada sam napustila Berlin, nijednom nisam počela. Svako se prijateljstvo završavalo kada bi mladić pokušao sa mnom spavati. U svemu tome igra naravno ulogu i račun koji moram plaćati za svoju prošlost. Iako sam umišljala da zarađivanje nikada nije imalo prave veze sa mnom, da je samo neizbježna popratna pojava heroinske ovisnosti, ono je ipak utjecalo na moj odnos prema mladićima. Način na koji su se tipovi ponašali često je u meni učvršćivao dojam da me opet žele iskoristiti.

Pokušavala sam prenijeti djevojkama u razredu bar nešto od svojih iskustava s muškarcima, a da im ipak ne kažem potanko kakva su to iskustva bila. Moje poruke nisu doprle do njih. Postala sam, doduše, neka vrsta intimnog poštanskog sandučića u razredu. Djevojke su mi pričale o svojim problemima s mladićima i tražile savjete, jer su zaključile da imam više iskustva nego one. Ipak nikada nisu kopčale što im doista želim reći. Većina djevojaka živi samo za tipove. One u potpunosti prihvaćaju grubost u odnosima. Ako neki tip ostavi svoju mačku i pođe s nekom drugom djevojkom, okomljuju se na njegovu novu prijateljicu, a ne na njega. Ona je stara prasica, posljednja kurva i ne znam što sve još. Mnogim su djevojkama samo najbrutalniji tipovi prave momčine.

Ja sam to do kraja shvatila tek kada smo otišli na razredno putovanje. Otputovali smo u Pfalz¹⁰³. U blizini našeg prenoćišta bila je diskoteka. Većina je djevojaka još prve večeri otišla tamo. Kada su se vratile, oduševljeno su pričale o cool tipovima sa štosnim motorima. Tipovi sa štosnim motorima bili su za njih vrhunac. I ja sam zatim otišla u diskoteku i vrlo brzo shvatila što se tu zbiva. Dolazili su tipovi iz okolice s mopedima, motorkotačima i kolima i lovili učenice koje su bile na razrednim putovanjima. Pokušala sam objasniti curama iz svog razreda da ih tipovi u tom diskaću samo iskorištavaju, no moje mudrosti nikako da dopru do njih. Već su čitav sat prije otvaranja lokala stajale pred zrcalom, šminkale se i cupkale kosu. A zatim bi se ukočile da ne pokvare frizuru. One su pred ogledalima odbacivale svoje ja. Pretvarale su se u maske koje su se trebale svidjeti tipovima sa štosnim motorima. Bila sam užasno bijesna kada sam to vidjela. No, na neki su me način podsjećale i na mene. I ja sam se tako šminkala i prerusavala da bih se svidjela najprije tipovima sa haš-scene, a zatim onima sa H-scene. I ja sam tako odbacila svoj ja da bih se pretvorila u H-mačku. Čitavo se razredno putovanje vrtjelo još jedino oko tih bijednih osvajača.

Iako je većina djevojaka kod kuće imala stalnog momka, Elke s kojom sam spavala u istoj sobi napisala je prve večeri svom prijatelju pismo. Druge je večeri otišla u diskać i vratila se sva potištena. Rekla mi je da se mazila s jednim tipom. Mislim da je to učinila samo zbog toga da bi drugim djevojkama dokazala kako se i za nju zanima tip s motorom. Mučila ju je savjest, pa je čak počela plakati. Umislila je, međutim, da se u tipa s motorom zaljubila. Njen stalni momak nije imao motor. Sutradan uvečer došla je posve slomljena i samo je plakala. Njen je tip upitao neku drugu djevojku iz razreda:

- Reci, može li se staru povaliti ili što joj je?

Jednoj drugoj djevojci, nekoj Rosi, dogodilo se još gore. Nju je uhvatila nastavnica kako se s nekim tipom tuca u autu. Bila je toliko pijana da je jedva hodala. Tip ju je dobro nalio kolama s rumom. Rosi je do tada bila djevica i taj ju je doživljaj totalno slomio. Ostale su djevojke sazvale sastanak, na kojemu je trebalo odlučiti što će se učiniti s Rosi. Nitko se nije uzbuđivao zbog tipa koji je Rosi opio i zatim je manje-više silovao. Zahtijevale su da se Rosi pošalje kući. Ja sam jedina bila protiv. Cure su bile bijesne što su nastavnici zabranili dalji posjet diskaćima. Očito su se, dakle, same htjele maziti i tucati.

Bila sam razočarana što među djevojkama nije bilo zajedništva. Svako bi prijateljstvo prestalo čim bi u igru ušli tipovi. Bilo je isto kao sa H, koji je uvijek kvario prijateljstvo između Babsi, Stelle i mene. Iako osobno nisam bila izravno umiješana, ipak sam se osjećala beznadno i

¹⁰³ *Pokrajina u Nemačkoj poznata po vinogradima i domaćem vinu*

trulo. Posljednja dva dana razrednog putovanja vratilo mi se najgore raspoloženje. Bila sam pijana od jutra do mraka. Usprkos svemu, ipak sam odlučila prihvatiti svijet kakav jeste. Nisam više mislila na bijeg. Bilo mi je jasno da bi to bio bijeg u droge. Neprestano sam sebe uvjeravala da mi tek one nisu ništa pomogle. Vjerovala sam da postoji srednji put. Da se ne moram totalno prilagoditi tom posranom društvu, a da bih ipak s njim mogla izlaziti na kraj. Našla sam i jednog prijatelja koji me veoma umirivao. S njim sam mogla razgovarati. On kao da je uvijek znao u čemu je stvar. Znao je maštati, ali je za sve imao i praktično rješenje. I njemu se mnogo toga nije sviđalo, ali govorio je, ako čovjek nešto postigne, onda će se moći jednog dana od tog društva, recimo tako, otkupiti. On je najprije želio postati trgovac i zaraditi veliku lovu, a zatim kupiti drvenu kolibu u kanadskim šumama i tamo živjeti. I za njega je kao i za Detlefa Kanada bila veliki san. Bio je gimnazijalac i poticao me da učim. Primijetila sam da mi i glavna škola nešto pruža ako radim za sebe, a ne za glupu bezvrijednu svjedodžbu.

Čitala sam strahovito mnogo. Prilično bez reda. Goetheovog Werthera i Werthera, istočnonjemačkog pisca Plenzdorfa, Hermanna Hessea, a ponajviše Ericha Fromma. Frommova knjiga "*Umijeće ljubavi*" postala je moja biblija. Čitave sam njene stranice naučila napamet, jednostavno zbog toga jer sam je neprestano iznova čitala. Neke sam dijelove iz knjige prepisala i izvijesila iznad svog kreveta. Taj je cool tip doista totalno kopčao stvari. Kada bi se ljudi pridržavali onoga što je on napisao, život bi imao smisao, jer bi ga jednostavno zgrabili. No, po tim je pravilima teško živjeti, jer ih drugi ne poznaju. Rado bih jednom razgovarala s Erichom Frommom kako mu uspijeva živjeti u ovome svijetu po njegovim principima. U svakom slučaju, shvatila sam da se stvarnosti kakva jeste ne možemo uvijek suprotstavljati njegovim riječima.

U svakom bi slučaju ta knjiga morala biti najvažnija lektira u školi. Tako sam mislila. U našem se razredu, međutim, nisam usudila o njoj govoriti, jer bi mi se po svoj prilici narugali. Ponekad sam tu knjigu nosila sa sobom u školu. Jednom sam je čitala za vrijeme sata, jer sam mislila da ću u njoj naći odgovor na pitanje o kojemu smo počeli govoriti za vrijeme nastave. Nastavnik je vidio da čitam, pogledao je naslov i oduzeo mi knjigu. Kada sam je poslije sata zatražila, on je rekao:

- Gospođica čita pornografiju za vrijeme nastave. Ova će knjiga za sada biti konfiscirana. To je doista rekao. Ime Fromm nije mu ništa značilo ili ga je podsjećalo na razne Frommove koje je inače sreo. Naslov "*Umijeće ljubavi*" odmah mu je nagovijestio pornografiju. A što bi drugo ljubav bila za takve frustrirane tipove? Pomislio je, dakle, stara ovisnica i fufica namjerava pornografijom pokvariti djecu u razredu. Sutradan mi je donio knjigu i rekao da je u redu. Usprkos tome, ne smijem je nositi u školu, jer naslov može dovesti u zabludu.

Bilo je stvari koje su me više tištale nego ta bezvezna priča s Frommovom knjigom. Imala sam neprilike s našim ravnateljem. I on je bio totalno frustriran i nesiguran tip. Nije imao nimalo autoriteta, iako je bio ravnatelj. Pokušavao je to nadoknaditi drilanjem i vikanjem. Kada smo ujutro imali s njim nastavu, morali smo najprije otpjevati pjesmicu i gimnasticirati da se razbudimo - kako je on govorio. Kod njega su se dobivale dobre ocjene samo za doslovno ponavljanje onoga što je on govorio. On nam je predavao i glazbu. Jednom nam je htio učiniti uslugu i govoriti o glazbi koja nas zanima. Čitavo je vrijeme ponavljao "*današnja džez-glazba*". Nisam znala što misli. Pretpostavila sam da možda misli na pop-glazbu, pa sam rekla:

- Što zapravo smatrate "*današnjom džez-glazbom*"? Pop i rok su nešto posve drugo. Možda sam to rekla nezgodnim prizvukom. Jamačno sam opet požurila govoriti, a da nisam razmislila što ću time postići. Moj je ravnatelj u svakom slučaju planuo do daske. Počeo je zvjerski urlati i izbacio me iz razreda. Kada sam već bila kod vrata, pokušala sam ipak izgladiti spor, pa sam rekla:

- Čini se da se nismo razumjeli.

Pozvao me da se vratim, ali to ipak nisam mogla, pa sam čitav sat ostala vani. Ipak sam se toliko savladala i nisam odmah otišla kući. Idući sam sat morala otići u ravnateljjev ured. Čim sam ušla vidjela sam da drži fascikl. Kada sam stala pred njega, bilo mi je jasno da su to moji spisi iz Berlina. Prelistavao ih je i gradio se kao da će ih čitati. Onda je rekao da nisam u Berlinu. Osim toga, samo sam gost u njegovoj školi. On bi me u danim okolnostima u svako doba mogao izbaciti. Zato se moram ponašati kao gost. To me je totalno izbacilo iz ravnoteže. Nisam više htjela u školu. I u znatno nevažnijim povodima gubila sam duševnu ravnotežu.

Nisam smogla snage suočiti se s takvim događajem. Nisam bila u stanju sama sebi reći, taj idiot ne može na tebe utjecati. Ako se protiv tebe brani samo tim spisima, onda je zapravo slabiji od tebe. U svakom slučaju prestala sam kovati velike planove. Prije sam se, pod

utjecajem svog prijatelja, namjeravala s dobrom završnom svjedodžbom ipak pokušati upisati u skupnu školu, iako sam znala da je iz glavne škole strahovito teško nastaviti školovanje. Poslije slučaja s ravnateljem, nisam htjela ni čuti za školu. Bila sam uvjerena da neću uspjeti, da neću proći psihološke testove o podobnosti, da neću dobiti posebnu dozvolu od nastavničkog vijeća i sve ostalo što je potrebno da predem iz glavne škole. Znala sam da će me moji spisi iz Berlina slijediti posvuda.

Imala sam svog vrlo razumnog prijatelja, a pomalo sam se približila i mladima iz sela, koji su mi se na svoj način veoma svidjeli. Bili su posve drugačiji od mene, ali su bili mnogo zgodniji od mladih iz susjednog gradića. Mladi su u selu bili još prava zajednica. Uredili su čak i svoj vlastiti mali klub. Među njima nije bilo tipova osvajača. Među njima je još vladao neki starinski red čak i onda kada bi mladići malo više popili. Većina me prihvatila, iako sam bila drugačija od njih. Dugo sam vjerovala da bih mogla biti kao oni ili kao moj prijatelj, ali taj trip nije dugo trajao. S mojim je prijateljem bilo svršeno kada je konačno ipak pokušao sa mnom spavati. S njim to nikada nisam mogla. Još uvijek sam voljela Detlefa.

Mnogo sam mislila na Detlefa, iako nisam htjela na njega misliti. Pisala sam mu ponekad i pisma koja sam htjela slati na adresu njegovog nekadašnjeg stalnog frajera Rolfa, kod kojeg je posljednje vrijeme stanovao. No, bila sam uvijek dovoljno razumna i pisma nisam poslala.

A onda sam čula da je opet u zatvoru. I Stella je dospjela u ćorku.

Mislila sam mnogo na Detlefa i Stellu. U okolici je bilo mladih s kojima sam se bolje razumjela nego s vršnjacima u selu. S tim sam ljudima iz okolice mogla slobodnije pričati o svojim problemima. Oni su me priznavali i nisam se morala bojati da će otkriti moju prošlost. Oni su na svijet gledali slično kao ja. Zbog njih se nisam morala mijenjati i prilagođavati. U pogledu osjećaja bili smo na istim valnim dužinama. Usprkos tome, isprva sam se borila protiv prevelike bliskosti s njima, jer su svi oni eksperimentirali s drogama.

Majka, tetka i ja, svi smo mislili da sam došla u jedan kut Njemačke gdje nema droga, bar tvrdih droga. Kada je u novinama pisalo o heroinu, onda se uvijek spominjao samo Berlin i ponekad Frankfurt. Mislila sam - *ti si ovdje nadaleko i naširoko jedina bivša fikserica*.

Promijenila sam mišljenje već prilikom prvog odlaska s tetkom u kupovinu.

Početkom 1978. odvezle smo se u Norderstedt, novo-izgrađeni grad-spavaonicu u blizini Hamburga. Kao obično, kuda bismo prvi put prolazili kolima, promatrala sam u novoj okolini tipove koji su izgledali malo čudni. Razmišljala sam, da li se fiksaju, uzimaju li hašiš ili su samo studenti. U Norderstedtu smo ušli u neku zalogajnicu da na brzinu pojedemo curry-kobasicu. Za jednim je stolom sjedilo nekoliko pečalbara. Dvojica su iznenada ustala i sjela za drugi stol. Ne znam kako, ali odmah sam nanjušila da se tu nešto događa sa H. Znala sam kako se pečalbari ponašaju kada se radi o H. Požurivala sam tetku da izađemo iz lokala, a da joj nisam otkrila svoju sumnju. Sto metara dalje ispred jedne trgovine s trapericama naletjeli smo u samu norderštetsku H-scenu. Odmah sam primijetila da je tu sve puno fiksera. Onda sam umislila da me svi oni promatraju. Da su i oni u meni odmah prepoznali fiksericu. Pošizila sam, uhvatila me prava panika. Uhvatila sam tetku pod ruku i rekla joj da moram smjesta otići. I ona je nešto naslutila i rekla:

- Zašto, pa ti s time nemaš više nikakve veze?

Rekla sam joj:

- Prestani, još se uvijek ne mogu s time suočiti.

To je, dakle, bilo već u vrijeme kada viša nisam mislila na bijeg. Kada sam iskreno vjerovala da nikada više neću imati ništa s heroinom. Bila sam šokirana da su me prepoznali. Čim smo stigle kući, svukla sam svoje krpe i oprala šminku s lica. Nikada više nisam obukla čizme s tankim visokim potpeticama. Od toga sam dana pokušala izgledati kao djevojke iz mog razreda. U klubu sam ipak češće boravila s ljudima koji su uzimali haš i bacali tripove. I ja sam s njima ponekad popušila lulu, ali se ponekad i ustezala. Bila je to savršena škvadra. Većina ih je bila na nauku i dolazili su iz susjednih sela. Svi su bili zanimljivi, a ne tupavi kao većina u glavnoj školi. Razmišljali su o svemu. Razgovor s njima me ispunjavao. Što je najvažnije, u toj škvadri nije bilo grubosti. Sva agresivnost ostala je vani. Bilo je totalno smireno. Jednom sam glupo upitala zašto je sve to nemoguće bez droga. Odgovorili su mi da je to blesavo pitanje. Kako bi se inače iskopčali od dnevnog sranja? Osim jednog, svi su bili strahovito frustrirani u svojim zvanjima. Taj jedan bio je u sindikatu i omladinski povjerilac u poduzeću. On je nalazio smisao u svom svakidašnjem radu. Zauzimao se u poduzeću za druge mlade i tako se potvrđivao. I on je mislio da društvo treba mijenjati. Njemu nije bio potreban džoint da bi se dobro osjećao.

Dovoljno mu je bilo nekoliko gutljaja crnog vina. Ostali nisu vidjeli nikakav smisao u onome što su radili. Neprestano su govorili o želji da napuste nauk, samo nisu znali što bi poslije. S posla su se vraćali kući nezadovoljni i agresivni. Kada bi se zatim okupili, netko bi uvijek počeo pričati o sukobu s majstorom, a drugi bi ga prekinuo:

- Zar moraš baš o poslu?

Zatim bi popušili lulu i tek bi onda za njih počeo odmor. Ja sam se bolje osjećala nego oni. Mene je škola ponekad zabavljala. Inače mi je bilo isto kao njima. Ni ja nisam uviđala kakvu je svrhu imalo učenje i sva napetost u školi otkada mi je postalo jasno da neću završiti ni realku ni maturu. Znala sam također da kao nekadašnja ovisnica čak ni s najboljom svjedodžbom neću dobiti posao koji mi se sviđa.

Dobila sam dobru svjedodžbu, ali nisam dobila naučničko mjesto. Ponudili su mi mjesto pomoćne radnice po nekom zakonu koji nastoji spriječiti da se besposlena mladež klata po ulici. Gotovo se čitavu godinu nisam fiksala. Znam međutim da treba proći nekoliko godina da bih bila posve čista. U ovom trenutku nemam većih problema.

Kada uvečer sjedimo u škvadri i pijemo vino i kad lula nekoliko puta obiđe krug, sve svakodnevne teškoće nestaju. Razgovaramo o knjigama koje smo pročitali. Bavimo se crnom magijom, parapsihologijom i budizmom. Tražimo jednostavne ljude koji su na dobrom tripu da bismo od njih nešto naučili. Jer smo sami na vrlo jadnom tripu.

Jedna je djevojka iz škvadre učenica srednje medicinske škole. Ona je nekoliko puta donijela tablete. Neko sam se vrijeme opet drogirala valiumom. Tripove nisam dotakla, jer se bojim da bih došla u horror. Ostali se uglavnom dobro osjećaju s LSD-om. U našem malom gradu nema scene za tvrde droge. Tko uzima tvrde droge, taj se većinom mota po Hamburgu. U našem mjestu nema ni dileru koji bi prodavao H. Tu nas dakle nema tko tako lako navesti na H kao u Berlinu, Hamburgu ili Norderstadtu. Međutim, onaj, tko želi H, može ga bez teškoća nabaviti. Ima tipova s vezama. Ponekad naiđu i deaJen'koji imaju pravi pokretni dućan droga. Kada takvog tipa upitate ima li što, on odgovara:

- Što želiš, valium, valeron, sit, tripove, koku ili H?

U mojoj škvadri svi vjeruju da droge drže pod nadzorom. Svakako je donekle drugačije nego što je bilo prije tri, četiri godine u Gropiusstadtu. Naša škvadra ovdje dolazi pomoću droga u drugačiju slobodu. Nije nam potreban "Sound" da bi smo se omamili uz gromoglasnu glazbu. Za ljude iz ove škvadre posljednja je stvar lutati pod reklamnim svjetlucanjem

Kurfirstendamma. Svi mrzimo grad. Mi smo totalno za trip u prirodi. Na vikende krstarimo kolima po Schleswig-Holsteinu, hodamo bosi dok ne nađemo neko totalno cool mjesto. Često smo u močvarama na mjestima gdje stopostotno ne zalazi nijedan čovjek. Najštosnija je naša vapnena jama. Luda rupa usred krajolika. Duga je gotovo kilometar, široka 200 metara i duboka oko 100 metara. Stijene su joj okomite. Na dnu je vrlo toplo. Ni daška vjetra. Tamo rastu biljke koje nigdje drugdje nismo vidjeli. Kroz tu ludu dolinu teku strahovito bistri potoci. Sa stijena padaju vodopadi. Voda boji bijele stijene rumenilom rde. Posvuda leži bijelo kamenje koje izgleda kao kosti praživotinja, i možda to jesu dijelovi mamuta. Ogromni bager i prijenosna traka koji po danu dižu zaglušnu buku izgledaju za vikenda kao da miruju stoljećima. I oni su od vapna odavno pobijelili. Posve smo sami u toj, ludoj dolini. Od ostalog nas svijeta dijele okomite vapnene stijene. Izvana ne dopire nikakav šum. Čuju se samo vodopadi. Zamišljamo da ćemo kupiti vapnenu jamu kada je prestanu iskorištavati. Htjeli bismo u dolini sagraditi drvene kuće i zasaditi ogromne vrtove, držati životinje i imati sve što nam je potrebno za život. Jedini prilaz koji vodi u dolinu želimo zatrpati. Ionako se ne bismo željeli vratiti gore.

Christiane F. snimljena na nemačkoj televiziji STERN 6. februara 2008.godine

POGOVOR

"*Mi deca s kolodvora Zoo*" dramatična je ispovest nemačke devojčice Vere Christiane Felscherinow, alias Christiane F., rođene 20.maja 1962.godine u Hamburgu, koja je sa samo dvanaest godina počela pušiti hašiš u omladinskom klubu Evangelističkog centra u Berlinu. Sa trinaest godina je prvi put uzela heroin i postala narkomanska zavisnica. Novac za ovu skupu drogu nalazila je na ozloglašenom berlinskom kolodvoru ZOO obilježujući mušterije koje su joj plaćale za seksualne usluge. Inače, kolodvor ZOO, o kome se najčešće govori u ovoj knjizi, je žargonski naziv za tadašnju glavnu i najveću železničku stanicu u Zapadnom Berlinu, poznatu kao *Bahnhof Zoo*. Ova stanica je 70-ih godina XX veka bila glavno stecište narkomana i prostitutki u Zapadnoj Nemačkoj.

Christiane u ovoj potresnoj knjizi detaljno i otvoreno govori o tajnama dece za koje se najčešće prvi put dozna tek kada ih droga ubije. Nakon poslednjeg odvikavanja (opisanog u knjizi), morala se iznova više puta boriti protiv droge, jer za starog je narkomana ponovni pad u heroinski pakao, na žalost, najčešća sudbina.

Dvojica novinara poznatog nemačkog magazina Stern, Kai Herrmann i Horst Rieck, prvi put su se sreli sa maloletnom Christiane F. u Berlinu 1978.godine, kada je ona bila svedok na suđenju Heinza G. koga je Okružni sud u Berlinu na 3,5 godina zatvora zbog davanja heroina maloletnicima i zbog seksualne zloupotrebe maloletnog deteta. Novinari su želeli da predоче nemačkoj javnosti sve veći problem maloletničke narkomanije u Berlinu koja je, u to vreme, bila tabu tema u čitavoj Nemačkoj. U početku su planirali samo jedan dvočasovni intervju sa maloletnom Christiane F. Međutim, vrlo brzo je taj plan prerastao u dvomesečno intenzivno druženje u kome je maloletna devojčica otkrila mnoge šokantne i intimne tajne iz svog života narkomanke i prostitutke. Života kome su bile izložene mnoge tinejdžerke Zapadnog Berlina početkom 70-ih godina XX veka. U početku je magazin Stern objavljivao Christianine priče u nastavcima. Međutim, zbog velikog interesovanja i tabu teme koja je postala sveopšte prisutna

realnost širom Nemačke, 1979. godine Stern je izdao knjigu "*Christiane F. – Wir Kinder vom Bahnhof Zoo*". Knjiga hronološki opisuje događaje iz života Vere Christiane Felscherinow od 1975.-1978.godine, u vreme kada je ona imala 12 odnosno 15 godina.

Zbog velikog uspeha ove autobiografske knjige, 1981.godine, priča o maloletnoj berlinskoj devojčici, koja je izuzetno mlada postala heroinska zavisnica, poslužila je Uli Edelu kao tema za istoimeni film o Christiane F. Nemački producenti Bernd Eichinger i Hans Weth snimili su film koji je u Nemačkoj nazvan po knjizi - *Wir Kinder vom Bahnhof Zoo* - a u engleskim govornim područjima jednostavno - *Christiane F.* Scenario za film radio je Herman Weigel, a Christiane je bila glavni savetnik iako se nije lično pojavila u filmu. Učešće u filmu uzeo je i veliki Christianin idol David Bowie koji u filmu igra samog sebe. Takođe, ovaj veliki engleski pop-muzičar uradeo je i kompletnu muziku za film koja je objavljena kao poseban album pod nazivom *Christiane F.*

Nakon ogromnog uspeha knjige i filma, Christiane je postala poznata u obe Nemačke¹⁰⁴ i u mnogim drugim zemljama Zapadne Evrope. Christiane je otišla da živi u SAD-u, pa u Grčkoj, a 1993.godine ponovo se vratila u Berlin. Godinu dana kasnije, 1994.godine, ponovo se našla se metadonsko programu zbog heroina. Nekoliko puta je pokušavala lečenje, a provela je i neko vreme u zatvoru zbog dilovanja droge. 1996.godine dobila je sina sa kojim se 2008.godine odselila u Amsterdam. Međutim, tokom njene posete Berlinu, u avgustu 2008.godine, Christiane je izgubila pravo na starateljstvo zbog ponovne upotrebe heroina. Posle burnih godina provedenih u Americi, Grčkoj i Holandiji, Christine se ponovo vratila u Berlin. Prema izveštajima Nemačkih medija, zadnji put je viđena sredinom 2008.godine kako kupuje drogu u centru Berlina, u Kotsbusser Tor-u, aktuelnom berlinskom centru za prodaju droge.¹⁰⁵ Od tada joj se gubi svaki trag i njeno trenutno prebivalište je nepoznato.

¹⁰⁴ Nakon Drugog svetskog rata, 1948.godine, Nemačka je podeljena na Istočnu i Zapadnu Nemačku Berlinskim zidom koji je ujedno bio poznat širom sveta kao Zid srama. Ovaj zid je srušen 9.novembra 1989.godine, nakon što su vlasti Istočne Nemačke objavile ukidanje ograničenja putovanja svojih građana u Zapadnu Nemačku. Nakon ovoga, dve Nemačke države su se ponovo ujedinile.

¹⁰⁵ "Famous German heroin addict hooked again", Spiegel online, izdat 8.novembra 2008.godine, (<http://www.spiegel.de/international/germany/0,1518,571323,00.html>)

*Vera Christiane Felscherinow (Christiane F.)
snimljena u septembru 2006. godine u Berlinu
(Nemački Spiegel)*